

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΟΥΖΑΝ ΠΛΕΣΣΕΤ

«— Προτιμώ να χωρίζω...
τού ελπε. Θα πάω έναν άλλο...».

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΜΕ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΠΟΥ να θρεθούν τέτοιοι άντρες;
«Αν τους συναντήσετε σε σε-
δες μυσιοτημάτων, πιστεύετε ότι
πρόκειται για πρόσωπα ανύπαρκτα,
που δεν ζουν παρά μόνο στη φαν-
τασία των συγγραφέων.

Πόσες φορές όμως που η ζωή
είναι πιο πλούσια από τη φαντα-
σία... Νά έβλεπα, ή σημερινή πε-
ρίπτωση. Ένας σύζυγος μας άνοι-
γει μία σελίδα από το ημερολόγιό
του.

Μέρος άνθρωπος ακόμα. Δεν μπο-
ρείς να πεις ηλικιωμένο έναν άν-
τρα στα σαράντα χρόνια του.
Εκκοιμήται έδω η γυναίκα του.
«Αρκετή, όχι όμως τεράστια η δια-
φορά, όταν μάλιστα, όπως γράφει
ο άντρας, εκείνος μόνον δείχνει πολύ
νέωτερος, εκείνη δε πολύ μεγαλύτε-
ρη από την ηλικία της.

Ο έρωτας τους ώδηγησε στο
γάμο. Σφοδρός κι από τα δύο μέ-
ρη. Ίδιος από τη γυναίκα. Ήταν
αυτοκρατορία... Εύκολος σχετικά ο
βράχος τους. Εύκολα είναι όλα,
όταν δεν υπάρχουν οικονομικά έμ-
πόδια. Με την κοινή του θέσι ο σύ-
ζυγος, με την προίκα της η γυναίκα.
«Έχει ένα διαμέρισμα, που νοικιά-
ζουμε, άλλο ένα που κατοικούμε.
Κερδίζω κι' εγώ έντεκα χιλιάδες
δραχμές από τη δουλειά μου. Δεν
μπορώ να πω ότι είμαστε πλούσιοι,
αλλά ζούμε χωρίς στέρησης. Ή-
πο το γάμο μας άποκτησε ένα
αγόρι...».

Αφροσιμμένοι ο ένας στον άλλον.
Το παιδί τους ένωσε ακόμα περσι-
ότερο. Πάνω από την κούνια του
έβλεπαν δεινρά για το μέλλον των
τριών τους.

«Ονειρα χωρίς φτερά και γι' α-
υτό πιο πρόσφορα στην πραγματοποίη-
ση. Είναι πολλά, που τοποθετούν το
Ισπανικό τους, σε σημεία, που δύ-
σκολα τα φθάνει κανείς. Σε παρα-
μυθιό τους κούρσιους στρέφουν την
πλώρη του καράβι τους. Κι' έ-
πειδή το καράβι ούτε από μακριά
θέλει το πέριχμα του πικραίνονται,
απογοητεύονται, γίνονται πικροί,
στυφοί, αντίκοινωνοί.

Προσγειωμένο το σημερινό άντρώ-
γυνο, δε γνώρισε απογοητεύσεις.
Προσγειωμένα τα σχέδια για το
μέλλον τους. Δεν πήγαιναν αυτοί
να χτίσουν παλάτια στα άστρα. Με-
ρικά χιλιάδικα παραπάνω στις α-
ποδοχές, καλές σπουδές για τα πα-
διά, κανένα αυτοκίνητο, κανένα τα-
ξίδι στο εξωτερικό είναι ο προ-
γραμματισμός τους.

Πρόγραμμα που μπορεί να εφαρ-
μοσθή και από ανθρώπους με μι-
κρότερα έσοδα ακόμα.
Το μουσικό της επηχίας είναι η
προσαρμογή με τις δυνατότητες.
Κακό θέαμα, όταν της γυναικός από
κάθε Ισπανικό. Πορεία χωρίς σχέδιο
ισορροπίας με Ισπανία καταδική σε
αστοχία. Χρόστερα ακόμα:
δσο δεν επιδιώκει το καλύτερο,
πληγανείς προς τα πίσω.

Κακό όμως και το άλλο: ν' α-
φήνεται στους καλπισμούς της φαν-
τασίας σου και να επιτρέπεις στα
δνειρά σου να τρέχουν πέρα από
τις πιθανότητες που υπάρχουν για
την πραγματοποίησή τους.

Απορατήτο το ψαλίδι για τα
πέρα από το μέτρο φτερά. Άλλα
χρειάζεται και μία συλλογιστική
οξεία, για να κολάμε φτερά, ο-
ταν έντελώς μας λείπουν. Όνειρα
με μέτρο.

Στα μέτρα των δυνατοτήτων τους
ήσαν προσαρμοσμένα τα δνειρά του
ανθρώπου. Όλα πήγαιναν όμορ-
φα και καλά. «...Ποιός δαίμονας την
έσπρωξε και πήγε να μου τινάξη το
σπίτι στον αέρα; Είχα από καρπό
αρχίζει κάτι να αποπνέω...».

Ε-
θελσα κάποια άλλωση στη διαθεσι-
μου. Έχασε την παλιά της διαθεσι-
Ακόμη και στο παιδί μας, που έλα-
τρενε δεν φερνόταν με τον ίδιο τρό-
πο. Παραμελούσε τις δουλειές του
σπιτιού. Βαρύνονταν να μαγειρεύει
και μούλεγε να παίρνω φαγητό απ'
έξω...».

«Τι σοβ συμβαίνει;» τη ρωτούσε

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

κάθε τόσο. Δεν απαντούσε. Ήσαν
φανερό ότι κάτι την ένοχλούσε. Ά-
πλη θαρρεμάρα, ή μήπως καινούργια
ένδιαφέροντα;

Δεν είχε ο άνθρωπος κανένα λό-
γο να υποπτεύεται. Άμωγη ή δια-
γωγή της. Υπήρχαν όμως μερικές
εκδηλώσεις της... Πώς, έβλεπα, να
έξηγήση το φαινόμενο ότι η γυναίκα
αυτή που και πριν από το γάμο
της κι' ύστερ' απ' αυτόν ήταν ή-
φαιστελιδής όταν έβρισκον στο
πλευρό του, έγινε τόσο αδιάφορη
απέναντί του;... Με φανερή δυσφο-
ρία δεχόταν τις θωπίες του. Κάθε
φορά που της έδειχνε τάσεις για
προσέγγιση, τον παρακαλούσε ν' α-
ναβάσουν για την επομένη. Μία έ-
πομένη που ποτέ δεν έρχόταν.

Νευρική, δλιγδολική, απρόθυμη ν'
ακολουθήση τον άντρα της σε κέν-
τρα, σε θεάματα, σε κοινωνικές
σχέσεις. Ούτε να δεχθή, ούτε να
κάνη επισκέψεις.

Ανήσυχος ο σύζυγος αναγκάστη-
κε να την παρακολουθήση. Την πα-
ρακολούθησε με κάθε δυνατή δια-
κριτικότητα χωρίς τίποτα να υπο-
ψιασθή εκείνη. Ύστερ' από λίγο,
πείσθηκε ότι δεν ήταν αδικαιολό-
γητες οι ανησυχίες του. Υπήρχε
κάποιος. Δεν ήξερε ακόμα ποιος.

Ήταν όμως βέβαιος για το κά-
ποιος. Δεν άργησε να εξακριβώση
με ποιόν τον άπατούσε. Ένας από
τον κύκλο τους. Πρόσωπο που δεν
παρουσίαζε τίποτα το ενδιαφέρον.
Ούτε νεώτερος, ούτε πλουσιώτερος,
ούτε περισσότερο γοητευτικός. Πε-
ριωρισμένη η μόρφωσή του.

Θα περιμένετε την έκρηξη, το έ-
πεισόδιο, τη σκηνή, το άπλο, τη
σύγκρουση, το διαζύγιο, την απο-
πομπή της αμαρτωλής. Τα πράγμα-
τα όμως ακολουθούσαν άλλο δρόμο.
«Η θέσι μου ήταν πολύ δύσκο-
λη. Αισθανόμουν άσχημα. Ύπεφερα
που έχανα τη γυναίκα μου και συγ-
χρόνως καταλάβαινα πόσο γελοίος
ήμουν απέναντί του κοινού γνωρί-
μου μας με τον οποίο με άπατούσε.
Κατέβωλα μεγάλη προσπάθεια για
να μη προδοθώ, να μη δείξω ότι τα
ήξερα...».

Είναι όμως εύκολο; Νά σε καλή
τάση.

Νά πάω το διαζύγιο, να κάνω
το πείραμά της, κι' αν μόν τα τα-
ριάζω ν' άγκυροβολήση στο δευτε-
ρο λιμάνι της, καλά. Αν πάλι βρή
αξένο το καινούργιο άρδεόβλι να
γυρίση στη θάσι της.

Η συμφωνία έκλεισε. Η γυναί-
κα προχώρησε στην έκταξη της α-
ποφάσεώς της. Το παιδί το άφησε
στον πατέρα του. Είναι τόσο βα-
σμένη στο έρωτικό της πάθος, ώστε
έβλεπε άπεριποίητα από μητρικές
μέριμνες να ριχτή στην καινούργια
ζωή της.

Κάτι, βέβαια, που δεν την τιμά
σά μητέρα. Μία λυκαίνα δε θάρε-
γε από τη φωλιά της αφήνοντας το
σπάγγιο της. Δεν είναι όμως σπα-
νιο το φαινόμενο των γυναικών, που
αφήνουν πριν νηλικιωθούν τα πα-
διά τους. Δεν είμαστε κριτές για
να τις κρίνουμε. Σκεπτόμαστε δ-
μως ότι μία κακή μητέρα, ούτε κα-
λή σύζυγος μπορεί να γίνει. Ίσως
να διαπράττει στο ρόλο της έρωμα-
νης. Ρόλος, πάντα, που δεν κρατά.

Υστερα από τις πρώτες έρευνές
έρχεται στον ένα, ή στον άλλον, ή
και στους δύο μαζί ο κόρος. Για
να διατηρηθή μία αγάπη πρέπει να
μην είναι έρωτας με μοναδικό κά-
λυμμα τον αλυσισιασμό τη λαγνεία,
τον πόθο. Το ένδυμα φθείρεται γρή-
γορα. Χρειάζεται η καθολική αγά-
πη, ή φιλία, ή εκτίμηση, ή ψυχική
επαφή η ανθρωπιά, ή απόφασι δύο
ανθρώπων να δαδίσουν μαζί σε δρό-
μους χαράς και σε δρόμους λύπης.

Διαθέτει τέτοιος μορφής αγάπη η
γυναίκα που έγκυκλοταλείπει τον άν-
τρα της και άποσπάζεται από το παι-
δί της; Δεν θα το άποικλειαμε αν
έβρινε μάχη για να κρατήσει το παι-
δί της. Το γεγονός ότι το άφησε
οικειοθελώς στον πατέρα του, ενώ
μπορούσε να το πάρη μαζί της,
μάς δίνει δικαίωμα να πιστεύουμε ό-
τι μιαν Ικανή για τέτοιο έρρω-
ζωια ύστερεί σε ανθρωπότητα αλυσή-
ματα. Η δε καθολική αγάπη για
την οποία μιλήσαμε, την ανθρωπιά
έχει αναγκαία ποσοπώδεση της.

Μακριά τώρα από το πρώτο σπι-
τι της, με το εισιτήριο όμως επι-
στροφής στην τάση. Στο γυρισμό
της άσωτης έλπιζε ο σύζυγος
που έβριζε τόση μεγαλοψυχία. Έπιβια
έμως η φόδος; Μάλλον να φρόδεται
έπρεπε την επάνοδο μίας γυναίκας
που ούτε η χειρονομία του άντρα,
ούτε οι θρήνοι του παιδιού στή-
καν Ικανοί να την κρατήσουν.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θεματα της εποχής

ΑΠΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

ΔΕΝ άνοίγουν τα σπίτια τους,
όπως άλλοτε, για να δεχτούν
επισκέψεις στην όνομαστική εορτή
τους. Το έθιμο, χρόνο με το χρόνο,
παρακμάζει, διατηρεί όλοένα και λι-
γότερο πιστό, γίνεται θαμπή επι-
βίσις μίας άλλης, πιο ήσυχης, πιο
«αργής», πιο νοικοκυρεμένης εποχής
από τη δική μας.

Ανέλυσαν κι' άλλοτε, από την στή-
λη αυτή, τους λόγους, που συντελέ-
σαν στη σταθερή και ανέκκλητη φθο-
ρά μίας παραδόσης, συναφσμένης
με τα παλιά, τα προπολεμικά, ήθη
και έθιμα της νεοελληνικής ζωής.
Δεν θα ξαναγυρίσω σήμερα στο ίδιο
θέμα — παρ' όλο, που είμαι διά-
πυρος νοσταλγός των «επισκέψεων»,
όπου ένα ανάμικτο πλήθος από ευ-
χέτες, άλλους γνωστούς κι' άλλους
αγνωστούς μεταξύ τους, επαναλαμβάν-
ε, άνάμεσα σε δύο σεβδιρίσματα,
τις πιο συμπαιθικές, τις πιο ά-
νοητες, τις πιο αξιολάτρευτες κοινο-
τοπίες...

Έκείνο, που θα με άπασχολήση
— που με άπασχολεί, για την ακρί-
βεια, από προχθές, από την ημέρα
που έτιματο, καθώς έχετε, η μνη-
μη των αγίων Κωνσταντίνου και
Ελένης — είναι πως κι' αυτό ά-
κόμη, που έχουν άπαρηγή το παλιό
έθιμο, που κλείνουν άνήμερα στις
γιορτές τους, τα σπίτια τους και
δεν δέχονται επισκέψεις, εξακολου-
θούν να «γιορτάζουν».

Δεν έχουν άπαρηγή, πέρα για πέρα,
την όνομαστική εορτή τους, ότι
λέγονται Κωνσταντίνου ή Ελένης,
δεν άποκρούουν τις ευχές, που θα
θελήσετε να τους εκφράσετε. Αντί-
θετα, τις θέλουν, τις περιμένουν,
δυσχερατούνται αν δεν τις λάβουν,
μνηστικοί άναυτον εκείνου που,
τους «έληρμυνσε».

Σ' ένα σημείο μόνο περιορίζεται
η αντίρρησή τους: Στο να τους κά-
νετε επισκέψη στο σπίτι τους. Θέ-
λουν να τους ευχήθε, μα χωρίς
να τους βάλετε, σ' αντίταγμα των
ευχών, σε υπελάδες, χωρίς να τους
λερώσετε τα χαλιά και να τους ύ-
ποχρεώσετε να σας σεβδύουν λικέρ
και σοκολατάκι.

Νά τους ευχήθε, μα να τους
ευχήθετε άλλοιώς, έξ άποστάσεως.
Τις ευχές από κοντά, ελάχιστα τις
θέλουν πια σήμερα. Τις ευχές έξ ά-
ποστάσεως, τις θέλουν όλοι. Και
τινούν να γίνουν, αυτές οι έξ άπο-
στάσεως ευχές, ένα καινούργιο έθι-
μο, λιγότερο ποιητικό και γραφικό
από το έθιμο των επισκέψεων, αλλά
έξ ίσου ισχυρό και άπαραβίαστο,
δσο ήταν, στον καιρό του, εκείνο.

*

Υπάρχουν πέντε τρόποι, για να
ευχήθετε έξ άποστάσεως εκείνον,
που δεν γιορτάζει υπό την έννοια ότι
δεν δέχεται επισκέψεις και που γιο-
ρτάζει υπό την έννοια, ότι περιμέ-
νει να τον «ευμηθή»:

- 1) Νά του στείλετε άνθη.
- 2) Νά του στείλετε γλυκά.
- 3) Νά του στείλετε τηλεγράφημα.
- 4) Νά του στείλετε μπλιέτο.
- 5) Νά τον πάρετε στο τηλέφωνο.

Ανάλογα με την περίπτωση, άπο-
φασίζετε ποιόν από τους πέντε αυ-
τούς τρόπους θα μεταχειριστήτε.

Αν ή στέλνετε σε μία εορτάζου-
σα κυρία, απέναντί στην οποία έ-
χετε μία συγκεκριμένη ύποχρεώσι,
που έσφαλτε — ή σχεδόν — με
τη δαπάνη για την αγορά άνδρων.
Γλυκά στέλνετε σ' έναν εορτάζον-
τα κύριο — ή και εορτάζουσα κυρία
— απέναντί στον οποίο έχετε συγ-
κεκριμένη ύποχρεώσι, που έσφαλτε
— ή σχεδόν — με την δαπάνη για
την αγορά γλυκών.

Τηλεγράφημα στέλνετε, ή αν εί-
σατε ο ίδιος βουλευτής, όποτε έ-
χετε τα τηλεγράφηματά τζάμπα, ή
αν έβλεπε να ευχήθε κάποιον βου-
λευτή, όποτε, επειδή εκείνος σας
τηλεγραφεί (τζάμπα) στη γιορτή
σας, νομίζετε πως έχετε κι' έσεις
την ύποχρεώσι να του τηλεγραφή-
σετε (με αύξημένα τέλη) στη δική
του.

Μπλιέτο στέλνετε μόνο αν είσα-
στε υπάλληλος του ταχυδρομείου ή
ταχυδρομικός διανομείς — γιατί
αλλιώς άποκλείεται, βέβαια, να ευ-
μώσατε σε ποιόν τριψήφιο ταχυδρο-
μικό τομέα αντίστοιχοι ή άδός κι,
ό άριθμός του άνδρώπου, που
θέλετε να ευχήθετε.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, όταν
δεν έχετε συγκεκριμένο λόγο να στεί-
λετε άνθη ή γλυκά ή τηλεγράφημα
ή μπλιέτο, πηρίνετε στο τηλέφωνο
αυτόν, που θέλετε να ευχήθετε. Αυτό
σημαίνει, ότι χρησιμοποιείτε το τη-
λέφωνο στα 90 ως 95% των περι-
πτώσεων — και πως η τηλεφωνική
συσκευή τείνει να γίνει το σύμβολο
των εορτασμών ήμερών και των ευ-
χών προς τους εορτάζοντας, όπως
ήταν άλλοτε το λικέρ και το σοκο-
λατάκι.

*

Πολύ πιθανό είναι, ότι δε θα βρή-
τε τον ίδιο τον εορτάζοντα στο τη-
λέφωνο. Ο εορτάζων δεν δέχεται
επισκέψεις και δεν σπάνει τηλέφω-
νο. Έχει βάσει, όμως κάποιον άλλο
στο πόδι του, για να παίρνει αυτές
τα τηλεφωνήματα και να σημειώνει
ποιοι τηλεφώνησαν.

Λέτε, τότε, σ' αυτόν τον άλλο:
— Παρακαλώ, διαβίβατε στον
Κώστα (ή στην Ελένη) τις ευχές
μου για τη γιορτή του. Λέγομαι
τάδε....

Το όνομά σας πρέπει να το προ-
φέρετε όσο το δυνατό ευκρινέστερα,
για να μην γίνει λάθος και έγγρα-
φούν οι ευχές σας στο λογαριασμό
κάποιου άλλου.

Το βράδυ, ο Κώστας — ή η Ελένη
— μελετούν τον κατάλογο αυτόν,
που τους τηλεφώνησαν, και αισθα-
νούνται βαθεία πικρία έναντι όσων
δεν τηλεφώνησαν. Μερικοί κάνουν
και το άβροισμα των τηλεφωνημά-
των που έλαβαν.

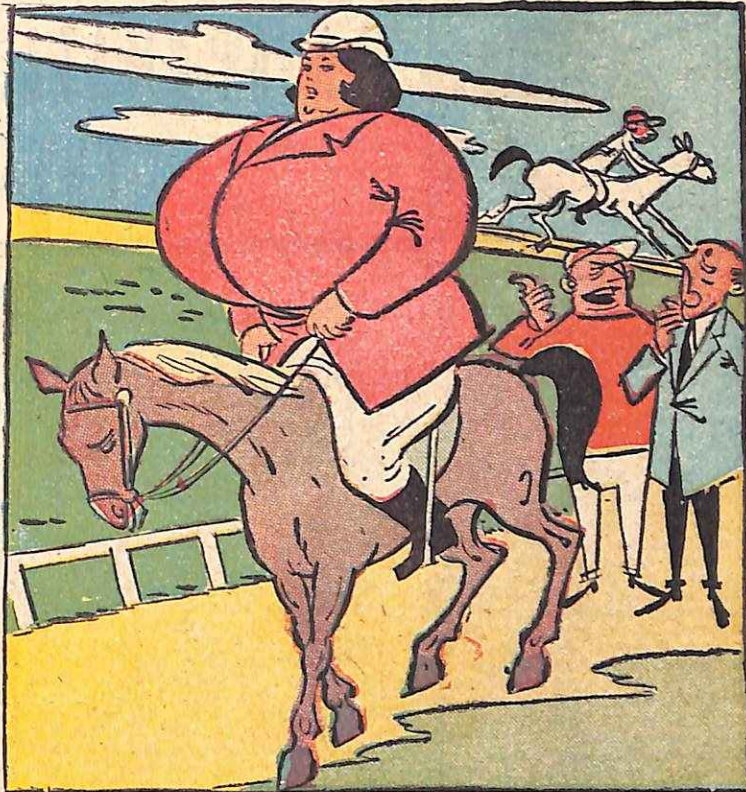
— Φέτος έλαβα 86 τηλεφωνήμα-
τα, μου είπε χαρούμενα κάποιος φί-
λος μου, Κώστας όνομάτι. Πέντε
μου είχαν τηλεφωνήσει μόνο 85.

— Γίνεσαι χρόνο με το χρόνο
λαοφιλέτερος, το είπα.

Δεν άποκρίθηκε, μα έδειξε ότι
συγκινηθηκε.

Οι άνθρωποι εξακολουθούν να
«γιορτάζουν»...

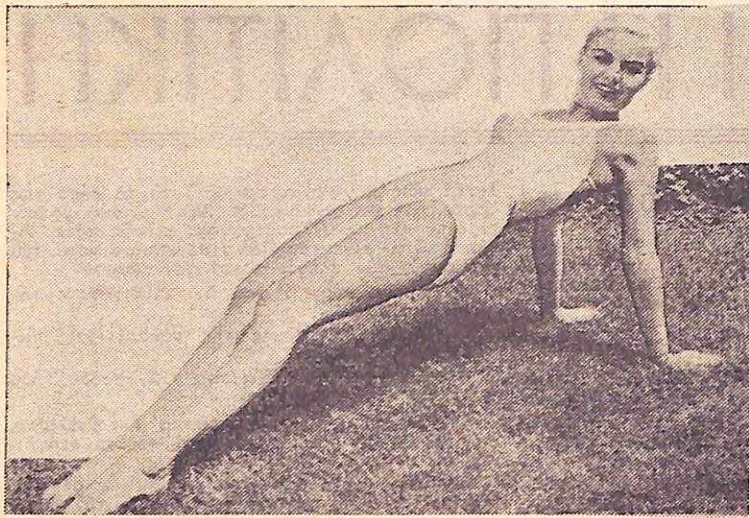
ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Κάνει ιππασία για ν' άδυνατίση, μα το φουκαριόρικο το άλλο
έχασε δέκα κιλά μέσα σε μία βδομάδα!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ	ΣΕΛ. 5
ΤΑ ΧΩΡΙΟΤΟΠΑΙΔΑ	» 6
Γύρω από την «Έβδομάδα του μαθητού»	
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΙ	» 9
Ο μεγάλος Έλβετός παιδαγωγός και ανθρωπιστής	
ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ	» 16
ΣΤΟΝ ΕΡΧΡΑΝΤ	
Μία νέα εποχή	
ΤΟ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΒΑΔΙΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ!	» 20
Η όμορφη αρχίζει από τα πόδια!	
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ ΣΑΣ	» 21
Για την υγεία και την όμορφιά σας	
Ο ΑΛΛΙΝ ΝΤΕΛΟΝ	» 22
Για τον έρωτα και το γάμο	
ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ	» 32
Ο αυτοδίδακτος πρωταγωνιστής	
ΝΙΤΣΑ ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ	» 33
Το «νέο κύμα» του τραγουδιού	
ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΙ	» 35
Οι μυθιστορηματικές περιπέτειές του	
ΦΑΡΜΑΚΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΕΡΑΤΟΓΟΝΟ ΕΠΙΔΡΑΣΗ	» 36
Τι πρέπει να προσέχεις ή έγκυος.	
Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΤΥΦΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ	» 37
Οι έρωτευμένοι είναι υπεύθυνοι για πολλά ατυχήματα	
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ	» 44
Σας παρουσιάζουμε το «Αλφαριθμητικό της για ν' αντι- μετωπίζετε όλες τις εκδηλώσεις της	
Ο ΜΠΑΡΤΟΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ: «ΑΓΑΠΗ ΤΗ ΛΙΖ, ΜΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ!»	» 46
Τα πιο εκπληκτικά πειράματα της εποχής μας	
Η ΡΩΣΣΙΔΑ ΠΟΥ «ΒΛΕΠΕΙ» ΜΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ	» 53
Τα πιο εκπληκτικά πειράματα της εποχής μας	
ΜΠΙΑΝΚΑ ΚΑΠΕΛΛΟ	» 54
Η θρυλική γυναίκα με μορφή της «Αναγεννήσεως	
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ	» 61
Ο δέκαλογος του γούστου και της πρακτικότητας	
ΤΟ ΝΤΕΚΑΤΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Τα μαντά από μουςελίνα. — Νέα άσυνήθιστα χρώμα- τα σε νέους συνδυασμούς. — Νέες παραλλαγές του φουάρ. — Τα νέα υφάσματα — τρικό και το τρικό — νταντέλλα. — Τα μικρά «μπινγιέ» για τα πρώτα ζεστά βράδια. — Τα μπίζου της μόδας. — Η νέα μόδα για την πλάι. — Τα μαγιό της μόδας. — Τα συνολα «με- τα το μπάνιο». — Το στυλ «έν γκαρόν». — Το παι- χνίδι με τα χρώματα. — Τα χτενίσματα της κοπέ- λας. — Παιδική μόδα.	
ΕΝΑ ΑΤΟΡΙ ΠΕΡΑΣΕ ΚΡΥΦΑ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ	» 78
Γιατί είχε λαχταρήσει τα χάδια της μητέρας του	
Η ΣΥΡΙΓΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ	» 80
Ένας μυθιστορικός έγκλημα σε μία κλινική της Μπο- λώνας	

Η νέα που επιδίδεται με πάθος στον αθλητισμό έχει κατά κανόνα δύσκολο τοκετό...

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΣΤ' ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Δεν πρέπει να παραβιάζουμε τους νόμους της φύσεως

ΤΟΝ τελευταίο καιρό, οι γυναίκες σημείωσαν αξιοπρόσεχτες προόδους στις επιστήμες και γενικότερα στο πνευματικό επίπεδο. Πράγμα που δείχνει ότι δεν υπάρχουν από απόψεως μυαλού από τους άνδρες και ότι, το κατώτερο διανοητικό επίπεδο στο οποίο ορίσκονταν πριν, ωφείλετο στο ότι, στο παρελθόν, δεν τις αφήναμε να βγούν από εκείνο που έθεωρείτο ως φυσικό πλαίσιο τους και που περιλάμβανε το νοικοκυριό, τη μόδα κλπ.

Συνεπώς είναι άραγε το ίδιο και στο φυσικό επίπεδο; Η γυναίκα, μ' απλούστερα λόγια, μπορεί, αν ασκηθεί όπως και ο άνδρας, να τον πτάσσει στη μυική δύναμη, στην ελλυγισία, στην αντοχή και στις άλλες ιδιότητες που χαρακτηρίζουν το ισχυρό φύλο;

Το θέμα αυτό απασχόλησε μια ομάδα Γάλλων γιατρών, που έκαναν μια σειρά συγκριτικών παρατηρήσεων για να εξακριβώσουν τις αθλητικές επιδόσεις των αγοριών και των κοριτσιών και να μελετήσουν τα ιδιαίτερα φυσικά χαρακτηριστικά του κάθε φύλου.

Ας πάρουμε, πρώτα-πρώτα, ένα αθλήμα, που απαιτεί μυική δύναμη, όπως είναι η σφαίροβόλτα. «Η σφαίρα μας θα έχη βάρος 500 γραμμαρίων. Το παιδί μπορεί να τη ρίξει μ' όποιο χέρι του ταιριάζει καλύτερα.

Ο μέσος όρος για τα παιδιά ηλικίας 6 χρόνων είναι:

Αγόρια 6 μέτρα 17 εκ.
Κορίτσια 4 » 81 »

«Έχουμε, δηλαδή, μία διαφορά 30% υπέρ των αγοριών. Αυτή η διαφορά γίνεται μεγαλύτερη στα έφτά και οχτώ χρόνια, όταν η δύναμη των κοριτσιών αναπτύσσεται περισσότερο κι η υπεροχή των αγοριών αντιστοιχεί μόνο σε 16%. Στα δέκα χρόνια κατέρχεται στα 12%. Αλλά, κατά τη διάρκεια της προεφηλείας, η διαφορά σημειώνει καινούργια άνοδο.

«Ετσι, είναι 20% στα έντεκα χρόνια, 25% στα δεκατρία, 32% στα δεκατέσσερα χρόνια... Εφεξής, η υπεροχή των ανδρών αυξάνει συνεχώς.

Ας πάρουμε έναν άλλον τομέα, το άλμα εις ύψος, όπου η γυναίκα εύλογα θα μπορούσε να αναπληρώσει την έλλειψη μυικής δύναμης. Και εδώ, όμως, τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά.

«Ετσι, στα έφτα χρόνια έχουμε:

Αγόρια 57 εκατοστά
Κορίτσια 52 »

δηλαδή, μία διαφορά 7% υπέρ των αγοριών.

Στα οχτώ χρόνια, η υπεροχή είναι προς το μέρος των κοριτσιών:

Αγόρια 61 εκατοστά
Κορίτσια 63 »

Αλλά, από τα έννεα, η υπεροχή ξαναγυρίζει προς το μέρος των αγοριών. «Ετσι, έχουμε: στα 9 χρόνια, υπεροχή των αγοριών 10%, στα 10-11 χρόνια, υπεροχή 8%,

στα 12, 12%, στα 13, 6%, στα 14, 9%.

Στο άλμα εις μήκος, τα κορίτσια έχουν στην ηλικία των έφτα χρόνων μέση επίδοσι 1 μ. 71, έναντι 1 μ. 61 των αγοριών. Αλλά η υπεροχή περνάει κατόπιν προς το μέρος των αγοριών. «Ετσι, η υπεροχή αυτή είναι στα οχτώ χρόνια 6%, στα έννεα 12%, στα δέκα 11%, στα έντεκα 4%, στα δώδεκα 18%, στα δεκατρία 7%, στα δεκατέσσερα 12%.

Ας περάσουμε τώρα στο τρέξιμο. Από την αρχαιότητα ακόμη είχαν εξυμνήσει η ταχύτητα των κοριτσιών στο τρέξιμο, όπως μας δείχνει ο μύθος της Αταλάντης, που δεν νικήθηκε από τον Ιππομήνη, παρά μόνον γιατί ο αντίπαλός της, που έγινε κατόπιν σύζυγός της, την έκανε σκόπιμα να χρονοτριβεί, ριχνώντας κάθε τόσο έξω από το δρόμο ένα από τα τρία χρυσά μήλα των Έσπερίδων, που κρατούσε στα χέρια του.

Κι' εδώ, όμως, η υπεροχή των αγοριών είναι αναμφισβήτητη, μολοντί λιγότερο σημαντική από τα άλλα αθλήματα που αναφέραμε. «Ετσι έχουμε:

Κορίτσια 2%
Αγόρια 6%
10-12 3%
13 3%
14 21%

Από τους αριθμούς, που αναφέραμε, θυγαίνει το συμπέρασμα, κατά τους Γάλλους επιστήμονες, ότι οι επιδόσεις της νέας γενιάς, ακόμη κι όταν ήταν καλές στην αρχή, παρουσιάζουν μία αισθητή κάμψη κατά την προεφηλική περίοδο. «Η κάμψη αυτή συνεχίζεται και κατόπιν. «Όλα γίνονται, παρατηρούν, σαν η φύσις να ήθελε ν' απομακρύνει τη νέα από τις αθλητικές επιδόσεις, για να την προπαρασκευάσει για ένα έργο πολύ σημαντικότερο. Το έργο αυτό είναι η μητρότης».

Κατά τους Γάλλους επιστήμονες, δεν πρέπει να παραβιάζουμε τους νόμους της φύσεως, γιατί η παραβίασή τους έχει ολέθρια αποτελέσματα. Κι' η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι η εξέλιξη: Οι νέες που επιδίδονται με πάθος στον αθλητισμό και που αγωνίζονται για να καταρρίψουν διάφορα ρεκόρ έχουν κατά κανόνα δύσκολο τοκετό. Αλλά και η ψυχική τους διάθεση επηρεάζεται ταυτόχρονα.

Η φυσική τρυφερότητα του φύλου των μαρτυρείται θαυμάσια και γίνονται απόρροιας στον έρωτα.

Ο σωστός δρόμος, συμπεραίνουν οι Γάλλοι επιστήμονες, δεν είναι ο ανταγωνισμός των δύο φύλων, αλλά η μεταξύ των αρμονία. Και υπενθυμίζουν με την ευκαιρία το αρχαίο ελληνικό ρητό «πάν μέτρον άριστον». Προκειμένου για τις γυναίκες, το ρητό αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να ξεπερνούν τα όρια που τους έταξε η φύσις, ούτε ν' αντιστατεύονται τους σκοπούς της.

ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΑΙΔΑ

Γύρω από την «Εβδομάδα του μαθητού»

ΔΕΝ πρόκειται για όλα τα χωριατόπαιδα, αλλά για εκείνα, που σπουδάζουν στα Γυμνάσια, κι' όλοι ξέρουμε πώς πολλά από τα παιδιά των χωριών της Ελλάδος, δεν έχουν τη δύναμη να συνεχίσουν τις σπουδές τους πέρα από το Δημοτικό.

Φτωχοί οι γονείς, εργάτες, αγρότες και ψαράδες, στεγνωμένοι από τον ασταμάτητο μόχθο για τον επίουσό, άνθρωποι της στερήσεως, αναγκάζονται να καταπιούν την πίκρα τους, να κάψουν τα δνείρά τους στη φωτιά της ανάγκης και ν' αποσύρουν πρόωρα τα παιδιά τους από τα μαθητικά θρανία, πασαλειμένα με λίγα «κολυδογράμματα».

Το χωράφι κι' η θάλασσα χρειάζονται χέρια, για να τα δουλέψουν, κι' η άγονη γη δε χορταίνει να ποτίζεται με τον άγιο ιδρώτα των ανθρώπων της.

Ωστόσο, υπάρχει πάντα η εξαίρεσι: τα χωριατόπαιδα, που αποφασίζουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους, με την έγκρισή, η και χωρίς, των γονέων.

— Να γίνουμε άνθρωποι μία μέρα...

Η φράση αυτή, που τη λικνίζουν σαν όνειρο οι γυιοί κι' οι κόρες των ταπεινών, αποκτά κάποτε σάρκα και όστα, με πολλή ιδρώτα και αίμα.

Μέσα από το αίμα αυτό, μπορείς τότε να δεις τις στρατιές των μαθητών του χωριού, σε μια εντυπωσιακή εικόνα.

Παιδιά φτωχοντυμένα, αμούστακα, έφηβοι και κοριτσόπουλα, που στεφανώνουν τη χρυσή νεότητά τους

Χωριατόπαιδα της Άρτας με το κλασικό πηλήμια—κουκουβάγια—ακούουν πανηγυρικό λόγο που εκφωνείται για την 25ην Μαΐου

από το Συνδέσμο. Επίσης πήραν μέρος και επίλεκτοι άνθρωποι των Γραμμάτων, των Τεχνών και της Επιστήμης, που κάποτε ήσαν κι' αυτοί ταπεινά χωριατόπαιδα και που χάρι στη θέλησή τους και την αξία τους, ανέβηκαν στη σημερινή κοινωνία, καθώς και πλήθος άλλων Αθηναίων.

Το σκοπό των εκδηλώσεων αυτών της «Εβδομάδας του μαθητού» τον καθώρισε χαρακτηριστικά το παρακάτω μήνυμα, που απηύθυνε ο εκλεκτός συγγραφέας Στρ. Μυριδής.

«Οι φίλοι των μαθητών του χωριού, τόνισε ο κ. Μυριδής, είναι μία σερνή οργάνωσι, που συγκινεί πάντοτε. Θάβει ολος ο κόσμος, σ' όλη την Ελλάδα, να ήταν δυνατό να έγκολωθαι τα ιδανικά της και τις προσπάθειές της.

«Νομίζω πως δεν υπάρχει τίποτε πιο ώραιο από το να έχουμε αδιάκοπα το νου μας στο χωριό, της υπαίθρου, που αγωνίζεται, μέσα στη φτώχεια του, να εξελιχθεί σε άρτιο Έλληνα, να γίνει ένα γερό παιδί, μορφωμένο, πολιτισμένο και καλό, δηλαδή ένα πολύτιμο μέλος της αύριανς κοινωνίας. Αυτό θαναι μία κατάκτησι όχι μονάχα για το ίδιο το παιδί, αλλά και για όλους εμάς, που αποτελούμε την ελληνική κοινωνία και θέλουμε να μαστε περήφανοι γι' αυτή και για την κατοπινή της εξέλιξη».

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΟ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ

Οι κυριότερες εκδηλώσεις της «Εβδομάδας του μαθητού», που σημειώσαν στο μαθητικό κόσμο εξαιρετική επιτυχία, ήσαν οι παρακάτω:

1) Το Σάββατο (4 Μαΐου), στις 5 μ. μ., πραγματοποιήθηκε στην Εθνική Έστια (Πύργος της Βασιλίσσης) συγκέντρωσις των εκπροσώπων του μαθητικού κόσμου της Μέσης Εκπαίδευσως της περιφέρειας Αθηνών - Πειραιώς και Προαστείων. Επακολούθησε κινηματογραφική προβολή.

2) Την Κυριακή (5 Μαΐου), οι μαθητά παρακολούθησαν τη θεία λειτουργία στη Μητρόπολι.

3) Τη Δευτέρα, 6 Μαΐου, παρέστησαν σε «πρές κόμμερανς»,

στα γραφεία του Συνδέσμου, στην οποία ή πρόεδρος του Συνδέσμου αναφέρθηκε στη σημασία της «Εβδομάδας του μαθητού».

Το βράδυ της ίδιας ημέρας παρακολούθησαν διάλεξι του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου, με θέμα «Ο μαθητής του χωριού». Επακολούθησαν άσματα από μαθητική χορωδία, υπό τη διεύθυνσι του κ. Σ. Βασιλειάδη.

4) Την Τρίτη, 7 Μαΐου, έγιναν όμιλεις σ' όλα τα σχολεία, για το «Μαθητή του χωριού», το ίδιο δε βράδυ δόθηκε παράστασι στο Κέντρο Νεότητος του Δήμου Αθηναίων, στην Καισαριανή.

5) Την Τετάρτη προκηρύχθηκαν διαγωνισμοί εκθέσεων, σε όλα τα σχολεία, με διάφορα βραβεία.

6) Την Πέμπτη, 9 Μαΐου, έγινε συγκέντρωσι εκπροσώπων του μαθητικού κόσμου στον «Παρανασό», όπου και πραγματοποιήκαν διάφορα τραγούδια από την Παιδική Χορωδία του Λυκείου Αθηνών, με τη διεύθυνσι του κ. Ι. Νούσια.

7) Την Παρασκευή και το Σάββατο, ο μαθητοκόσμος Πειραιώς, Αθηνών-Προαστείων παρακολούθησε Κουκλοθέατρο στο Κέντρο Νεότητος του Δήμου Αθηναίων και στο Δημοτικό Πειραιώς.

8) Την Κυριακή, 12 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε διήμερη κρουαζιέρα με το ά)π «Σεμίραμις», που προσφέρθηκε ευγενώς από τους ιδιοκτήτες του, υπέρ των σκοπών της «Εβδομάδας». Παράλληλα, στους κινηματογράφους των Αθηνών, Πειραιώς και των Επαρχιών, πραγματοποιήθηκαν ειδικές κινηματογραφικές προβολές, που οι εισπράξεις τους διατέθηκαν για τους σκοπούς της «Εβδομάδας του μαθητού».

Τέλος, τη Δευτέρα, 13 Μαΐου, έληξαν οι εκδηλώσεις, με όμιλία του καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Κ. Βουρβέρη, στην αίθουσα του Πειραικού Συνέδμου, με θέμα: «Το πρόβλημα της παιδείας των νέων μας, άλλοτε και τώρα».

Γενική διαπίστωσι από το σύνολο των εκδηλώσεων της «Εβδομάδας του μαθητού» του χωριού είναι, ότι στέφθηκαν με απόλυτη επιτυχία. Η αγάπη και η στοργή για τα χωριατόπαιδα, που ξεκινούν από την επαρχία, φτω-

Μαθητά της Ρόδου καταθέτοντες στέφανο σε τοπική τελετή.

χοντυμένα και πολλές φορές ξυπόλητα, για να κερδίσουν «μιά θέσι κάτω από τον ήλιο», φαίνεται, ότι κατακτούν έδαφος στη σημερινή κοινωνία.

Παρηγόρη σημαδι στους δύσκολους καιρούς, που ζούμε, όπου ο στείρος εγωισμός, η άπνοιά και η σκληρότητα, αποτελούν το γνώμονα ζωής για τους πολλούς.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Πριν κλείσουμε το ρεπορτάζ μας, θα πρέπει να αναφέρουμε τι

λένε τα ίδια τα χωριατόπαιδα για τις εκδηλώσεις της «Εβδομάδας των φίλων του μαθητού του χωριού» και πως αντιμετωπίζουν οι δάσκαλοι της επαρχίας το έργο του ανθρωπιστικού αυτού Συνδέσμου.

Παραθέτουμε, αντί άλλου σχολίου, μερικές περικοπές από επιστολές διαφόρων επαρχιακών σχολείων προς τους «Φίλους του μαθητού».

ΜΑΝΔΡΙΝΗ (Μεσολογγιάου).

«...Το επιδεικνυόμενον υπέρ του Σχολείου και των μαθητών μας θερμόν και συγκινητικόν ενδιαφέρον σας, αποτελεί σταθμόν στα χρονικά της Μανδρινής, και θα παραμείνη ανεξίτηλο στις καρδιές μικρών και μεγάλων».

ΓΡΙΜΠΟΒΟ (Ηπείρου).

«...Αισθάνομαι τον εαυτόν μου ευτυχή, από την στιγμήν κατά την οποίαν το υπ' έμέ Σχολείον μισετήθη παρ' εμών».

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ (Πρεβέζης).

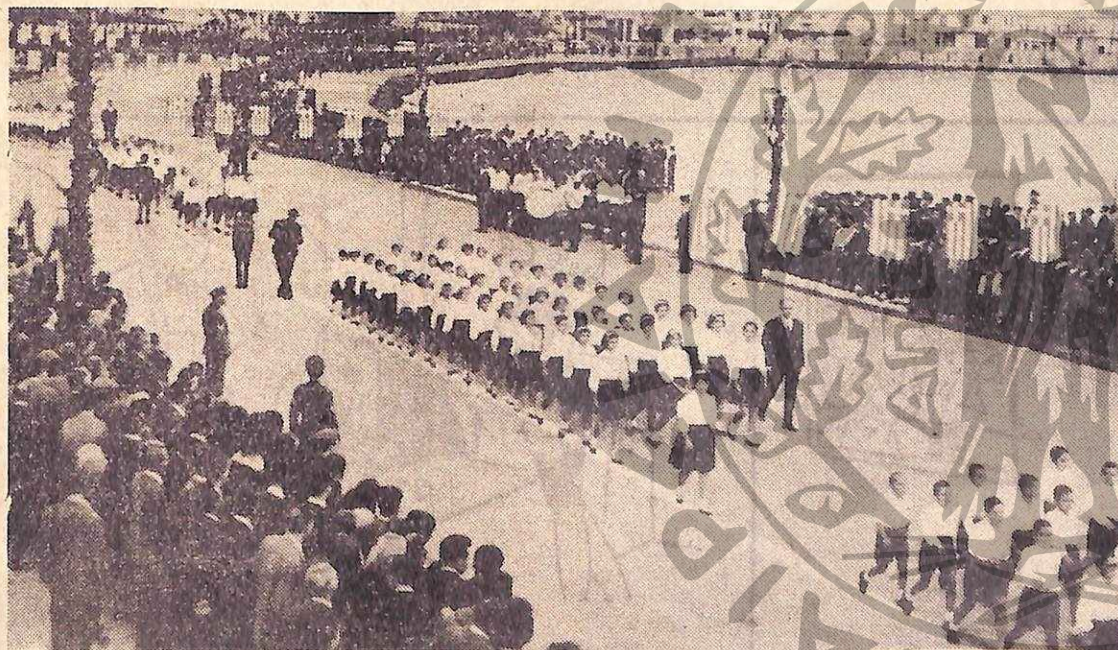
«...Η προσφορά σας είναι ατιμήτη. Έχουν πολλή ανάγκη ν' αναστηθούν οι μικροί μας μαθητάι, να γίνουν όπως πρέπει Έλληνες».

ΟΡΕΙΝΗ (Ηλείας).

«...Σας εκφράζω την άπειρον ευγνωμοσύνην μας. Όλα, ήσαν απαραίτητα και σπουδαία — ένα μήνυμα χριστιανικής αγάπης και ανθρωπιστικής στοργής σ' αυτή την όρεινη γωνία του χωριού της Ορεινής».

«Όσο για τη γνώμη των μαθητών της επαρχίας, αυτή δεν είναι ανάγκη να αναφερθή. Τα «χωριατόπαιδα» δεν έχουν ανάγκη να μιλήσουν. Μιλεί γι' αυτά η απόφασι τους να γίνουν κάποτε «άνθρωποι», με ιδρώτα και αίμα».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Παρέλασι μαθητών και μαθητοίων της Κρήτης, κατά τις εορτές για το ολοκαύτω του Άρκαδιου.

ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΣΟΥ»

ΑΠΟ τότε, που άρχισα να καταλαβαίνω τη ζωή, δυο μεγάλες γαλάσιες αγάπες γέμιζαν την καρδιά μου: η θάλασσα και η Βάσω. Γαλάσιες ήταν η θάλασσα, θαλασσινά και τα μεγάλα μάτια της Βάσως, που μοιάζαν να κρύβουν μέσα στο βλέμμα τους την απεραιτοσύνη και το βάθος, πούχουν τα πέλαγα.

Είπα ήταν από την αρχή, από τότε που καταλάβα τον εαυτό μου. Μέσα στην καρδιά μου οι δυο μεγάλες αγάπες μου είχαν γίνει μία, τόσο που δε μπορούσα να τις ξεχωρίσω και δε μπορούσα να καταλάβω ότι δεν ήταν δυνατό αυτές τις δυο αγάπες να τις ζήσω ενώπιόν μου, ότι κάποια μέρα η μία θα με τραβούσε μακριά από την άλλη.

Δεν το είχα καταλάβει, ούτε όταν μεγάλωσα περισσότερο, όταν άρχισα να πηγαίνω στο Γυμνάσιο, όταν, επί τέλους, στα δεκαεφτά μου χρόνια, πρώτη η αγάπη της Βάσως έγινε για μένα μία όμορφη πραγματικότητα. Την έβριζα για πρώτη φορά στην αγκαλιά μου κάτω από το μεγάλο πλατάνι, δίπλα στην κρυστάλλινη βρύση του χωριού μου.

— Σ' αγαπώ, Βάσω, της ψιθύρισα, σ' αγαπώ.

Λίγο αργότερα, έφυγα για τον Πειραιά, για τη σχολή μηχανικών. Για τρία χρόνια μελέτησα με πάθος, κοπίασα, ξενύχτησα, γιατί ήξερα ότι μονάχα μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσα να πλησιάσω πραγματικά τη γαλάσιη αγάπη μου.

Κι' όμως, ούτε σ' αυτό το διάστημα μπόρεσα να καταλάβω ότι οι αγάπες πούκλεινα στην καρδιά μου δεν ήταν μία, αλλά δύο.

Το κατάλαβα μονάχα εκείνο το γκρίζο σουρουπό, όταν, έτοιμος πια να φύγω για τις μακρινές θάλασσες, πήγα να χαιρετήσω τη Βάσω και την έβριζα στην αγκαλιά μου κάτω από το μεγάλο πλατάνι, δίπλα στη βρύση του χωριού μου.

Ενοιαία την είκοσάχρονη καρδιά μου φουσκωμένη από χαρά, από λαχτάρα, από υπερηφάνεια.

— Φεύγω, Βάσω, ψιθύρισα, ενώ την έβριζα πάνω μου και τη φιλούσα στα χείλη. Θα ταξιδεύω σε μακρινές θάλασσες, θα γνωρίσω καινούργιες πολιτείες και θα σου τα διηγούμαι όλα στα γράμματά μου για να τα βλέπεις κι' εσύ με τα δικά μου μάτια. Κι' ύστερα, όταν θα γυρίσω, θα φέρω μαζί μου χρήματα πολλά και θα χτίσω ένα όμορφο παλατάκι, εδώ δίπλα στο πλατάνι και θα σε κάνω βασίλισσα!...

Περίμενα να δω τη Βάσω να χαμογελάει ευτυχισμένη. Μα είδα τα δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της. Περίμενα να τη δω να γίνεται χαρούμενη με τη δική μου χαρά. Μα είδα να κρύβει απελπισμένη το ξανθό κεφάλι της στο στήθος μου και να ξεσπάει σε λυγμούς.

— Μή φύγεις Κώστα, μου ψιθύρισε. Φοβάμαι... φοβάμαι τη θάλασσα, που θα σε πάρει μακριά μου στις μακρινές χώρες, που μπορεί να σε μαγέψουν.

Την άκουσα σαστισμένη, νοιώθοντας ένα σουβλερό πόνο στην καρδιά μου. Μονάχα εκείνη τη στιγμή θυμνόσα από την αυταπάτη, που είχα μέσα μου από τότε που είχα μονάχα εκείνη τη στιγμή καταλάβει ότι οι δυο αγάπες μου ήταν ξεχωριστές και ότι, το χειρότερο, θα με τραβούσαν πάντα η μία μακριά από την άλλη. Όλη η χαρά χάθηκε ξαφνικά από μέσα μου.

Εσφίξα τη Βάσω στην αγκαλιά μου πονεμένα, νοιώθοντας για πρώτη φορά στα χείλη την πικρή γεύση του χωρισμού.

— Πρόχει να φύγω, αγάπη μου, της είπα. Δε μπορώ να κάνω αλλιώς. Δε μπορώ ν' αφήνω αυτό το δεινό. Αν τ' αρνιόμουν, θα γινόμουν δυστυχισμένος...

Κι' έφυγα. Οι απέραντες θάλασσες άνοιξαν μπροστά μου μ' όλους τους μαγνήτες τους, ποδιών ζυμω-

Περίμενα να δω τη Βάσω να χαμογελάει, μα είδα τα δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της...

μένοι με χαρά και με θλίψη, με φουρτούνες και με μπουνάτσες.

Σε κάθε λιμάνι με περίμεναν μαζεμένα τα γράμματα της Βάσως. «Κάθουμαι άρες και κυτάζω τα κύματα — μουγραφε — και τα παρακαλώ να σου φέρουν την αγάπη μου και να σου πουν να μη με ξεχάσεις. Γιατί εγώ, Κώστα, σ' αγαπώ και θα σε περιμένω πάντα...».

Της έγραφα κι' εγώ γράμματα ατέλειωτα, φλογερά, στις μακρινές άρες της μοναξιάς, όταν το καράβι μας ταξίδευε μεσπέλαγα και δεν έβλεπε το μάτι σου, παρά ούρα και θάλασσα. Της διηγούμουν κάθε λεπτομέρεια τα ταξίδια μου, της μιλούσα για τα όμορφα πράγματα, που της αγόραζα από τα γιοπανέζικα λιμάνια και της άρχιζόμουν ότι δε θα τη λημονούσα ποτέ. Μα κάποια μέρα...

Εξοφλώναμε καναδέζικο στάρι στο Τόκιο. Το βράδυ βγήκαμε στο λιμάνι, για να γλεντήσουμε σά ναυτικοί. Μπήκαμε σ' ένα υπόγειο κέντρο κι' άρχισα να πίνουμε. Όταν πολύ αργότερα βγήκα στο δρόμο, είχα πηχό περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Προχώρησα σ' ένα στενό κακόφημο δρομάκι κι' εκεί συνάντησα τη Μισούκο. Ήταν μία Γαπωνέζουλα με παράξενα σκιστά μάτια, που με κύταζαν προκλητικά. Ήρθε κοντά μου, μου χαμογέλασε κι' ένοιωσα το χαμόγελό της να περνάει στις φλέβες μου, σά γλυκό δηλητήριο. Την ακολουθήσα στο σπίτι της, που ήταν ένα δωμάτιο όλο κι' όλο, χωρίς επίπλα, σύμφωνα με τη γιοπανέζικη συνήθεια. Καθήσαμε απάνω στην ψάθα κοντά-κοντά. Ίο

Ένα τραγούδι — Μιά ιστορία

χισα να πίνω το ένα ποτήρι ύστερ' από το άλλο. Όταν άρχα το βράδυ βγήκα στο δρόμο, με πλησίασε μία Γαπωνέζα και μου χαμογέλασε: — Κάνουμε συντροφιά, με ρώτησε με σπασμένα αγγλικά.

Ενοιώσα έναν εξάλλο θυμό να με πνίγει. Σήκωνα το χέρι και το κατέβασα με δύναμη στο πρόσωπό της. Εκείνη άφισε μία τρομαγμένη κραυγή κι' έφυγε τρέχοντας. Εγώ προχώρησα τρικλίζοντας ως ένα παγκάκι, κάθησα και ξεσπάσα σε λυγμούς.

Δεν ξέρω πόσες μέρες πέρασαν. Είχα χάσει τη δύναμη να κάνω υπολογισμούς, την ικανότητα να σκεπτόμαι και να αισθανόμαι. Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν να πίνω, να πίνω...

Όσπου, κάποιο βράδυ, σ' ένα υπόγειο μπαρ πνιγμένο στους καπνούς, διέκρινα αμυδρά κάτι πρόσωπα, που μου φάνηκαν γνωστά.

— Αυτός... δεν είναι ο Κώστας; φώναξε κάποιος απ' αυτούς.

— Ναι, ναι, αυτός είναι, είπε κάποιος άλλος.

Έτρεξαν κοντά μου, με τριγύρισαν, με χτυπούσαν στην πλάτη, μουκάναν ερωτήσεις. Ήταν οι συντροφοί μου του πλοίου, που χε γυρίσει στο Τόκιο. Κι' αυτοί, τριγυρίζοντας από μπαρ σε μπαρ, ψαχνοντας και ρωτώντας για μένα.

Χωρίς να το καταλαβα, ξαναβρέθηκα στην καμπίνα μου. Χρειάστηκαν μερες για να συνελθω, για να μπορέσω ν' ανοίξω με χέρια, που έτρεμαν τα γραμμάτια, που με περιμεναν σωρος στο συρτάρι μου.

Ποση λαχτάρα, ποση αγωνία, κρυμμένη μέσα σ' ένα παλιό χαρτί. Ο πόνος της μάνας, η αγωνία του πατέρα, ο σπαραγμός της αγαπημένης.

«Κώστα — μουγραφε η Βάσω — γιατί δε γράφεις πια; Τι μπορεί να σου συμβαίνει, αγαπημένο μου;»

Εφερα στα χείλη μου εκείνο το γράμμα, το φίλησα παράφορα, ενώ λυγμοί τράνταζαν το στήθος μου και καυτά δάκρυα κυλούσαν στα μαγουλά μου. Ύστερα, όταν ξαλάφρωσα, κάθησα κι' έγραφα δυο γραμμάτια, ένα στο σπίτι μου κι' ένα στη Βάσω. Δεν έγραφα την αλήθεια. Δε μπορούσα να τη γράψω. Τους έλεγα ότι είχα αρρωστήσει βαρεια κι' ότι για ένα μήνα είχα μείνει σε νοσοκομείο, στο Τόκιο.

Εφτάσα στον Πειραιά ένα αναισχίτικο απόγευμα του περσινού Μαΐου. Σηκώνοντας τις δυο βαρείες βαλίτσες μου στα χέρια, πήγα να καθίσω σ' ένα καφενείο, να πω και πάλι ύστερα από τόσο καιρό έναν ελληνικό καφέ. Το ραδιόφωνο το καφενείου μετέδιδε λαϊκά τραγούδια και η ζεστή φωνή του τραγουδιστή έλεγε εκείνη τη στιγμή:

«Καλύτερα στον τόπο μας κρεμ (μυδι και ψωμάκι) παρά στη μαύρη ξενιτειά βράδι (πρωί φαμάκι)».

Ενοιώσα τα μάτια μου να βουρκάνουν σ' αυτά τα λόγια. Εκείνο το τραγούδι φαινόταν σά νατα, βγαλμένο από τη δική μου ζωή.

Το ίδιο απόγευμα πήγα κι' άγγρασα εκείνο το δίσκο και την άλλη μέρα, με το πρώτο πλοίο της γραμμής, έφυγα για το νησί μου Γούρσα στο χωριό μου.

Από τότε πέρασε ένας χρόνος. Ήτανος να καταλάβω πότε νύχτανε και πότε ημερούσε. Ζούσα σά μέσα σ' ένα δεινρό, μέσα σε μία αλλόκοτη ήδονη νάρκη.

Όσπου κάποιο πρωί, ξύπνησα μόνος. Φώναξα τη Μισούκο, την αναστήθησα, αλλά εκείνη δε φαινόταν ποτέ. Κατάλαβα ότι είχε φύγει, γιατί είχε καταλάβει ότι τα λεφτά μου κόντευαν να τελειώσουν.

Τότε μονάχα, σωστό ψυχικό κουρέλι, ξαναθυμήθηκα το πλοίο, του συντροφικού μου, την πατρίδα... τη Βάσω. Έτρεξα στο λιμάνι, μα το πλοίο είχε φύγει από τρεις μέρες. Μπήκα σ' ένα υπόγειο μπαρ και άρ-

χισα να πίνω το ένα ποτήρι ύστερ' από το άλλο. Όταν άρχα το βράδυ βγήκα στο δρόμο, με πλησίασε μία Γαπωνέζα και μου χαμογέλασε: — Κάνουμε συντροφιά, με ρώτησε με σπασμένα αγγλικά.

Ενοιώσα έναν εξάλλο θυμό να με πνίγει. Σήκωνα το χέρι και το κατέβασα με δύναμη στο πρόσωπό της. Εκείνη άφισε μία τρομαγμένη κραυγή κι' έφυγε τρέχοντας. Εγώ προχώρησα τρικλίζοντας ως ένα παγκάκι, κάθησα και ξεσπάσα σε λυγμούς.

Δεν ξέρω πόσες μέρες πέρασαν. Είχα χάσει τη δύναμη να κάνω υπολογισμούς, την ικανότητα να σκεπτόμαι και να αισθανόμαι. Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν να πίνω, να πίνω...

Όσπου, κάποιο βράδυ, σ' ένα υπόγειο μπαρ πνιγμένο στους καπνούς, διέκρινα αμυδρά κάτι πρόσωπα, που μου φάνηκαν γνωστά.

— Αυτός... δεν είναι ο Κώστας; φώναξε κάποιος απ' αυτούς.

— Ναι, ναι, αυτός είναι, είπε κάποιος άλλος.

Έτρεξαν κοντά μου, με τριγύρισαν, με χτυπούσαν στην πλάτη, μουκάναν ερωτήσεις. Ήταν οι συντροφοί μου του πλοίου, που χε γυρίσει στο Τόκιο. Κι' αυτοί, τριγυρίζοντας από μπαρ σε μπαρ, ψαχνοντας και ρωτώντας για μένα.

Χωρίς να το καταλαβα, ξαναβρέθηκα στην καμπίνα μου. Χρειάστηκαν μερες για να συνελθω, για να μπορέσω ν' ανοίξω με χέρια, που έτρεμαν τα γραμμάτια, που με περιμεναν σωρος στο συρτάρι μου.

Ποση λαχτάρα, ποση αγωνία, κρυμμένη μέσα σ' ένα παλιό χαρτί. Ο πόνος της μάνας, η αγωνία του πατέρα, ο σπαραγμός της αγαπημένης.

«Κώστα — μουγραφε η Βάσω — γιατί δε γράφεις πια; Τι μπορεί να σου συμβαίνει, αγαπημένο μου;»

Εφερα στα χείλη μου εκείνο το γράμμα, το φίλησα παράφορα, ενώ λυγμοί τράνταζαν το στήθος μου και καυτά δάκρυα κυλούσαν στα μαγουλά μου. Ύστερα, όταν ξαλάφρωσα, κάθησα κι' έγραφα δυο γραμμάτια, ένα στο σπίτι μου κι' ένα στη Βάσω. Δεν έγραφα την αλήθεια. Δε μπορούσα να τη γράψω. Τους έλεγα ότι είχα αρρωστήσει βαρεια κι' ότι για ένα μήνα είχα μείνει σε νοσοκομείο, στο Τόκιο.

Εφτάσα στον Πειραιά ένα αναισχίτικο απόγευμα του περσινού Μαΐου. Σηκώνοντας τις δυο βαρείες βαλίτσες μου στα χέρια, πήγα να καθίσω σ' ένα καφενείο, να πω και πάλι ύστερα από τόσο καιρό έναν ελληνικό καφέ. Το ραδιόφωνο το καφενείου μετέδιδε λαϊκά τραγούδια και η ζεστή φωνή του τραγουδιστή έλεγε εκείνη τη στιγμή:

«Καλύτερα στον τόπο μας κρεμ (μυδι και ψωμάκι) παρά στη μαύρη ξενιτειά βράδι (πρωί φαμάκι)».

Ενοιώσα τα μάτια μου να βουρκάνουν σ' αυτά τα λόγια. Εκείνο το τραγούδι φαινόταν σά νατα, βγαλμένο από τη δική μου ζωή.

Το ίδιο απόγευμα πήγα κι' άγγρασα εκείνο το δίσκο και την άλλη μέρα, με το πρώτο πλοίο της γραμμής, έφυγα για το νησί μου Γούρσα στο χωριό μου.

Από τότε πέρασε ένας χρόνος. Ήτανος να καταλάβω πότε νύχτανε και πότε ημερούσε. Ζούσα σά μέσα σ' ένα δεινρό, μέσα σε μία αλλόκοτη ήδονη νάρκη.

Όσπου κάποιο πρωί, ξύπνησα μόνος. Φώναξα τη Μισούκο, την αναστήθησα, αλλά εκείνη δε φαινόταν ποτέ. Κατάλαβα ότι είχε φύγει, γιατί είχε καταλάβει ότι τα λεφτά μου κόντευαν να τελειώσουν.

Τότε μονάχα, σωστό ψυχικό κουρέλι, ξαναθυμήθηκα το πλοίο, του συντροφικού μου, την πατρίδα... τη Βάσω. Έτρεξα στο λιμάνι, μα το πλοίο είχε φύγει από τρεις μέρες. Μπήκα σ' ένα υπόγειο μπαρ και άρ-

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φίλιππος Βασιλειάδης, γυρίζοντας στο σπίτι του, μαθαίνει από την ίδια τη Στέλλα ότι η Μαρίλენα δεν είναι παιδί του, αλλά παιδί δικό της, που το έδωσε με τη βέλση της στην Κλάρα. Ο Βασιλειάδης δε θέλει πια τη Στέλλα στο σπίτι κι' εκείνη φεύγει την άλλη ημέρα. Και τώρα, μετά είκοσι χρόνια, η Στέλλα αξιώνει με μία δικαστική απόφαση να πάρη πίσω τη Μαρίλენα. Η μόνη λύση, λοιπόν, για τη δυστυχ η κοπέλλα είναι να παντρευτή. Μα ο Βασιλειάδης δε δίνει τη συγκατάθεσή του, γιατί πιστεύει ότι ο Λίνος Τέκλης είναι προικωθήρας. Στην επιμονή κατόπιν της Μαρίλენας, αναγκάζεται να της φανερώσει ότι δε μπορεί να της δώσει προίκα, γιατί δεν πηγαίνουν «τά ο δουλείες του».

Τα μάτια της Μαρίλენας είχαν γίνει σκοτεινά, τρικυμισμένα.

— Γι' αυτό, λοιπόν, θέλεις να μου δώσεις τον Πετρόπουλο;... ρώτησε με αγανάκτηση. Γι' αυτό;... Έπειδη δε θέλεις να δώσεις προίκα;...

— Έπειδη δε μπορώ να δώσω προίκα. Κι' ο Πετρόπουλος δεν έχει ανάγκη από τα λεφτά μου. Έχει περισσότερα από μένα.

— Ένα σκληρό, τραγικό γέλιο, τον σταμάτησε:

— Τ' άκου; φώναξε η Μαρίλენα, γελώντας ύστερικά και κυττώνοντας τη μητέρα της με μάτια άστραφτερα. Τ' άκουσες;... Δε το είπα εγώ; Το κατάλαβα αμέσως!... Αυτό είναι!... Το ζήτημα της προίκας... Το ήξερα... Θέλει... θέλει να με δώσει στον Πετρόπουλο, για να γλυτώση την προίκα...

Δεν έλεγε πια «ο πατέρας μου». Μαρίλენα! φώναξε με πόθο η Κλάρα. Στάσου, μην παίνεις φόρα...

Η μικρή όμως δε μπορούσε να συγκρατηθή:

— Βλέπεις;... Άκου;... Μά... αφού δεν πάνε καλά οι δουλειές του πατέρα σου;... — Άν ήταν πατέρας μου, θα πηγαιναν καλά... φώναζε η Μαρίλენα, έξω φρενών.

Ο Βασιλειάδης κέρωσε:

— Μαρίλენα! Το πιστεύεις αυτό που λές;... Είκοσι χρόνια σε είχα καλύτερα από παιδί μου!... Δε μπορεί άνθρωπος ν' αγαπήσει έτσι... Μόνο ένας πατέρας αγαπάει το παιδί του, όπως σ' αγαπάει εγώ εμένα...

— Τώρα όμως... δεν πάνε καλά οι δουλειές σου!... τον διέκοψε η Μαρίλენα, με δάκρυα στη φωνή.

— Και γι' αυτό συμπεραίνεις, ότι, επειδη δεν είσαι παιδί μου... Γύρισε αλλού το κεφάλι της η κοπέλλα προσπαθώντας να σταματήσει τ' αναφυλλητά που την έπνιγαν.

— Μαρίλენα, της μίλησε, με τρυφερή αυστηρότητα, η Κλάρα. Ζήτησε συγγνώμη από τον πατέρα σου. Δεν καταλαβαίνεις πως τον πηλγάωεις μέσα στην καρδιά μ' αυτά σου τα λόγια;

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΦΥΧΗΣ

— Συγγνώμη! είπε πεισματικά η κοπέλλα.

— Άχ, Μαρίλენα, αναστέναξε ο Βασιλειάδης, με φωνή κομμένη... Μαρίλენα... Αν μπορούσες να διαβάσεις μέσα στην καρδιά μου, αν μπορούσες...

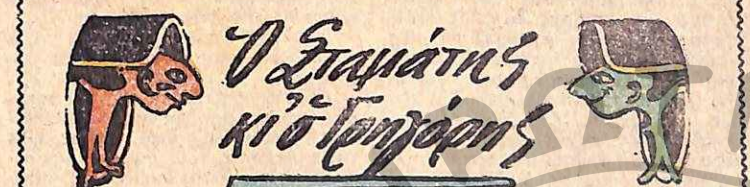
— Το ξέρω... είπε πιο μαλακά η κοπέλλα. Το ξέρω... Άλλά, αυτό δε σ' εμποδίζει να θέλεις να μου καταστρέψεις την ευτυχία μου...

— Μαρίλენα, της είπε σοβαρά ο Φίλιππος Βασιλειάδης, αν δε σ' αγαπούσα, θα υποχωρούσα. Αν δε σ' αγαπούσα, θα έλεγα το ναι, για να λυθούνη όλα τα ζητήματά. Κι' εσύ θα ήσουν ευχαριστημένη κι' εμείς θα σε είχαμε πάντα κοντά μας. Σ' αγαπώ, όμως, σαν παιδί μου! Γι' αυτό επιμένω στο όχι...

Η Μαρίλენα δε μίλησε. Κάμπτει ώρα τα χείλη της έτρεμαν, τα μάτια της ήταν πνιγμένα στα δάκρυα. Άξαφνα, όμως, σήκωσε το κεφάλι της. Σκούπισε τα χείλη της και η φωνή της ακούστηκε επαναστατημένη:

«ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ»

— Πολύ καλά! Τώρα ξέρω όλη την αλήθεια... Ξέρω, ότι είμαι μία κοπέλλα ταπεινής οικογενείας, πολύ ταπεινής μάλιστα. Πατέρας σωφές, μητέρα υπέρτατα... Καλύτερα να ξέρω την αλήθεια... Ξέρω

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τευπελιάζουν κριτικάρουν το πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Παρατήρη διαστάσεις η ποδοσφαιρομανία κι' όχι μόνο έχει γίνει κάθε αγώνας... αγώνια, αλλά όσοι υποστηρίζουν έμμανως το κάθε «χωμάς», για εισιτήριο πληρώνουν και... χιλιάριο ακόμα! Για την πράσινη ομάδα ή την «...» «...» εισιτήρια γυρεύουν με αφάνταστη λαχτάρα κι' έτσι οι φίλαθλοι και φίλοι των πολλών... χρωματισμών, ένσυχουν, στο φινάλε, τον... «μαυραγοριτισμό»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Έση δόλκληρες ημέρες θυσιάζουν ώριμμένοι, για να βρουν ένα «υπιδιέττω» και μία θέσι «ηριθμημένη» και στις μέγας του παιχνιδιού τρέχουν όλοι τους με τρέλλα, μολονότι έχει πάψει να είναι πλέον... «παίξε - γέλα», γιατί αδη-κερδοσκοπία στο φούτ - μπάλ επικρατεί και το μάτς, κατόπιν τούτου και... «ματσάκι» απαιτεί!

Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Τι δεν έχω μία δεκάρα προίκα... Κι' όμως, θα παντρευτώ τον άνθρωπο που αγαπώ. Κι' ως είναι στωχός κι' αυτός, κι' ως με περιμένουν δύσκολα χρόνια... Την κύταξε ο Φίλιππος με λύπη:

— Νομίζεις πως ο Λίνος θα σε παντρευτή, όταν του πής, ότι είσαι άπρσιχη;

— Τα μάτια της κοπέλλας άστραψαν:

— Θα χαρή! φώναξε πεισματικά. Είμαι σίγουρη πως θα χαρή!...

— Γελίσαι, παιδί μου... — Έσεις γελιάσατε! Έσεις

— Έσεις δεν πιστεύετε, ότι υπάρχει αγάπη στον κόσμο... Έπειδη έτυχε νάσαστε πλούσιοι, νομίζετε πως μόνο το χρήμα είναι η ευτυχία... Έγώ, λοιπόν, θα σας άποδείξω πως γελιάσατε...

— Θα του πής, ότι δεν παίρνεις προίκα;

— Όχι μόνο αυτό, φώναξε η Μαρίλენα, με υπερηφάνεια και με άπελπισια μαζί. Θα του τα μαρτυρήσω όλα! Θα του πω όλη την αλήθεια, ποιά είμαι... ποιά είναι

οι γονείς μου. Δεν επιτρέπεται να υπάρχει ένα τέτοιο μυστικό, ένα τέτοιο ψέμμα ανάμεσα μας... Θα του τα πω όλα. Και θα δη-τε... Θα μ' αγαπήσει ακόμη πιο πολύ! Έπειδη η αγάπη του θ' ανακατευθή με συμπόνια... Κι' έπειτα, θα χαρή που θα μου χάριση αυτός κάθε ευτυχία! Λίγα χρόνια θα υποφέρουμε, ώπου να δημιουργηθή!... Έπειτα θαρούσε το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του κόσμου!

— Μαρίλენα... Στο άπαγορεύω, φώναξε μ' έξαψη ο Βασιλειάδης.

— Σήκωσε το κεφάλι της η κοπέλλα:

— Δεν έχεις το δικαίωμα...

Είδη την πονεμένη σύσπασι στο πρόσωπο του Φίλιππου και πρόσθεσε αμέσως, ταπεινά:

— Με συγχωρής... Δε θέλω να σου μιλήσω έτσι. Άλλά έπρεπε να καταλάβεις πως με πηλγάωεις στην καρδιά.

— Η πηλγή, που σου δίνα εγώ, δεν είναι τίποτα μπροστά στην πηλγή, που θα σου δώση εκείνος...

Κύτταξε η Μαρίλენα το Φίλιππο με μάτια έκθριχα:

— Τόσο σίγουρος είσαι πως, όταν άκούση, ότι είμαι φτωχεία, θα μου γυρίση την πλάτη;

— Όπως με βλέπεις και σε βλέπω, παιδί μου!...

— Ένα σκληρό γέλιο:

— Είσαι άπαράμιλλος, αλήθεια, στις κρίσεις σου για τους ανθρώπους! Πάν πάντων για τους φτωχούς ανθρώπους...

— Δεν ταξινόμω τους ανθρώπους σε πλούσιους και φτωχούς. Τους ταξινομώ σε ανθρώπους καρδιάς και ανθρώπους συμφέροντος.

— Κι' είσαι τόσο άπόλυτα σίγουρος πως ο Λίνος Τέκλης ανήκει στη δεύτερη κατηγορία;

— Άπόλυτα.

— Μπράβο! γέλασε σκληρά η Μαρίλენα. Χωρίς να τον έφηρς καλά-καλά, χωρίς να τον έχης συναστροφή, χωρίς να τούχης σχεδόν μιλήσει...

— Υπάρχουν πράγματα, που τα καταλαβαίνει κανείς από ενστικτό...

— Σήκωσε η κοπέλλα με υπερηφάνεια το κεφάλι της:

— Και τί θα πής αν αύριο το μεσημέρι έρθω και σου αναγγείλω, ότι σε λίγες μέρες παντρεύομαι; Δε επιμένεις, ότι το κάνει από συμφέρον;

— Ίσως να μην πιστέψη, ότι δεν έχεις προίκα. Ίσως να φαντασθή πως είναι στρατηγικό σχέδιο, για ν' αποφυγούμε να δώσουμε τώρα την προίκα. Κι' ίσως να κινή τον υπολογισμό του, ότι διαπραδηπότε τα χρήματα θαρθούνε μία μέρα στα χέρια σου, αφού είσαι το μοναχοπαίδι μας...

— Μία αφού θα του άμολογήσω πως δεν είμαι παιδί σας; Θα του τα μαρτυρήσω όλα! Άν έρθω και σάς αναγγείλω, ότι έμαθε όλη την αλήθεια κι' όμως θέλει να παντρευτούμε αμέσως, σε λίγες μέρες... Τότε, τί θα πής;

— Τότε, είπε ο Φίλιππος συλλογισμένος. Τότε, παιδί μου, ίσως να πω ότι γελάστηκα.
Τα μάτια της Μαρλένας σπί-
θισαν:
— "Ετσι; Μου δίνεις το λό-
γο σου, πατέρα;
(Ήταν η πρώτη φορά, που τον
έλεγε πάλι πατέρα).
— Ναι, αποκρίθηκε ο Φίλιπ-
πος, σταθερά. Σου δίνω το λόγο
μου, ότι, αν δεχτή να σε κάνω
γυναίκα του, αφού μάθη όλη την
αλήθεια, τότε θα πω κι' εγώ το
ναί!

— Τότε θα περιττεύη η δική
σου συγκατάθεσι, αναστέναξε η
Κλάρα.
— Όχι, είπε μαλακά η Μαρ-
λένα. Πάλι θα χωρώ νάχω τη δική
σε τη συγκατάθεσι.

— Έν τάξει, είπε σοβαρά ο
Φίλιππος. Πήγαινε, λοιπόν, και
πές του πώς έχουν τα πράγματα.
Κι' εγώ σου δίνω το λόγο μου,
ότι θα δώσω την επίσημη συγ-
κατάθεσί μου, αν δεχθώ να σε πά-
ρη χωρίς προίκα.

— Ένα μικρό χαμόγελο πέρασε
στά χείλη της κοπέλλας, καθώς
ψιθύρισε ένα ειρωνικό:

— Ευχαριστώ!
Πίσω από την πλάτη του άν-
τρα της, η Κλάρα έκανε μία κί-
νησι απελευθέρωσης...

ΛΟΓΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΑ

Του μήνυσε να πάνε στο Φά-
ληρο, στον αγαπημένο τους πε-
ριπατο.

Φυσούσε δυνατό αεράκι, περ-
νούσε σά λευκό ανατριχίλασμα α-
πάνω στη γαλανή επιφάνεια της
θάλασσας και μέσα στα μαλλιά
της Μαρλένας. Της τάφευρε στο
μέτωπο, στα μάγουλα, ολόμω-
ρα, αστραφτερά, γεμάτα ζωή.

Μ' ένα χαριτωμένο τινάγμα του
κεφαλιού, άρριχνε πίσω η κοπέλ-
λα. Τό βήμα της ήταν γρήγορο.
πρόδινε τη νευρική της.

Την κτύπαε ο Λίνος ανήσυχος
και κάθε τόσο τη ρωτούσε:

— Τι έχεις; Τι συμβαίνει; Πές
μου, λοιπόν...

— Όα στα πώ όλα, του άπο-
κρινόταν. Πρέπει όμως να καθή-
σουν ήρεμα. Δέ λέγονται στο
πόδι...

— Ευχάριστα η δυσάρεστα;
Σήκωσε τους ώμους της:

— Όπως τά πάρης...

— Χλωρά, λοιπόν;... γέλασε
έκείνος.

— Δεν υπάρχει χλιαρό σ' αυ-
τά τα ζητήματα. "Η θα με κάνης

να πηδήσω και να πέρω στη θά-
λασσα από τη χαρά μου ή...

— "Η;... τη ρώτησε σοβαρός.

— "Η θα με κάνης...

Σταμάτησε, σήκωσε το κεφά-
λι της:

— Τίποτα... Τώρα, νά, έδω,
μπορούσε να κατεβούμε και να κα-
θίσουμε στα βράχια. Έχουμε τό-
σα να συζητήσουμε...

Ευκίνητη, κατέβηκε τρεχάτη η
κοπέλλα. Πίσω της ο Λίνος. Κά-
θισαν στα βράχια και λίγα δευ-
τερόλεπτα έμεινε η Μαρλένα βου-
δή, ανασαίνοντας το αλιμυρό αε-
ράκι του ανοιξιάτικου δειλινού.

— Θα μου πής, επί τέλους;
ρώτησε ο Λίνος ανυπόμονα.

— Ναι, αποκρίθηκε η κοπέλ-
λα. Τώρα έφθασε η ώρα. Θα στα
πώ, αγαπημένο μου...

Πήρε μία βαθειά αναπνοή η
Μαρλένα, κτύπαε τον αγαπημέ-
νο της στα μάτια, κι' άποφάσισε
να μιλήσει:

— Λίνο, ο μπαμπάς μου δίνει
κατ' αρχήν την άδεια να παν-
τρευτούμε...

Τα μάτια του μεγάλωσαν και
στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε
ο ένθουσιασμός:

— Μαρλένα! φώναξε. Και πώς
σου βαστάει η καρδιά τόσο ώρα.
να μη μου πής ένα τέτοιο νέο;

— Χαίρεσαι; τον ρώτησε, με
ύφος παράξενο.

Την άρπαξε στην άγκαλιά του,
την τράβηξε άπάνω του, σαν τρελ-
λός:

— "Αν χαίρωμαι... αν χαίρω-
μαι... Μαρλένα; Τό ρωτάς; Δεν
ξέρεις, ότι αυτή η στιγμή είναι
η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου;

— Τι να πώ του πατέρα μου;

— Τι να πής; ρώτησε παρα-
ξευμένος. Τι σημαίνει αυτή η έ-
ρώτησι;

— Τι άπάντησι να του δώσω
έκ μέρους σου;

— Έκ μέρους μου!... γέλασε
ο νέος, αστραφτόντας από χαρά.

Έκ μέρους μου. Μά πότες ετέθη
ζήτημα, ότι υπήρχε έμπόδιο από
μέρους μου; Δεν πιστεύω να πε-
ριμένη σοβαρά ο πατέρας σου τη
δική μου την άπάντησι; Αφού
εγώ έκανα την πρότασι; Τό ξε-
ρείς... τό ξέρεις, ότι δεν υπάρχει
μεγαλύτερη εύτυχια γιά μένα, πώς
τώρα που σε βλέπω μπροστά μου,
όνειρεύομαι κιάλας τη στιγμή,
που θα είσαι γυναίκα μου, που
θα μπορώ να σ' άγκαλιάζω και
να σε φιλώ όσο θέλω... που δε
θάρω μόνον άνάγκη πιά να κρυθώ-
μαστε...

— Μ' αγαπάς, Λίνο;
Πάλι την κτύπαε με μάτια γε-
μάτα άπορία.

— Μαρλένα, σε καλό σου! Τι
παράξενες ερωτήσεις κάνεις σήμε-
ρα! Είναι και τό ύφος σου πα-
ράξενο... Θάλεγε κανείς πώς σ'
έπιπασαν ξαφνικά άμφιβολίες...
Συμβαίνει τίποτε; Σου είπα κα-
νείς τίποτε;... Μήπως μπήκε κα-
νένας καλοθελητής ανάμεσα μας;
Σήκωσε τους ώμους του.

— Ξέρω κι' εγώ, παιδί μου;
Σήκωσε τους ώμους του.

— Έχεις έχθρους; τον ρώτη-
σε με άνησυχία.

— Και βέβαια έχω έχθρους!

— Λίνο...

Ξεκαρδίστηκε ο νέος στα γέ-
λια.

— Φοβάσαι; Υπάρχει πιά εύ-
χάριστο πράγμα, από τό νάχη
κανείς έχθρους;

— Μά... Σε μπορώ να τό «α-
ταλάσω... γιατί νάχης έχθρους;
Σήκωσε τό κεφάλι του ο Λί-
νος. Τά ξανθά μαλλιά του υπί-
θιζαν στον ήλιο, τά μάτια του,
γκρίζα, φαίνονταν γαλανά στην
αντανάκλασι της θαλάσσης.

Πήρε ένα ύφος όσο πιά συγ-
κρατημένο μπορούσε, κι' άποκρί-
θηκε, προσπαθώντας να μη ναι η
εγωιστικός ο τόνος της φωνής
του:

— Τό νάχης έχθρους, σημαί-
νει, ότι έχεις κάποια αξία. "Υ-
πάρχει, λοιπόν, πράγμα πιά εύ-
χάριστο από αυτή την έμπρακτη
άπόδειξι της αξίας σου;

— Γέλασε τώρα κι' η Μαρλένα.

— "Α, έτσι τό παίρνεις; Με
τρώμαζες...

— "Ελα, αγαπούλα... Μην έ-
χης πιά αυτό τό ύφος... Πώς να
σου πώ;... Μου λές ένα τόσο εύ-
χάριστο πράγμα, κι' όμως τό
προσωπάκι σου μου φαίνεται σά
συννεφιασμένο. "Ελα, γλυκειά μου
αγάπη... Γέλασε μου!

— Έσκυψε άπάνω της, της πήρε
τό κεφάλι μέσα στα δύο του χέ-
ρια και της χαμογέλασε.

«Τόν αγαπώ! Τόν αγαπώ τρελ-
λά!» συλλογίστηκε εκείνη τη στιγ-
μή η Μαρλένα, έτσι καθώς είδε
τό πρόσωπό του όμορφο, ροδο-
κόκκινο, γεμάτο υγεία και νεά-
τα, γεμάτο άπάνω της. Τόν ά-
γαπά και θά είμαι η πιο εύτυ-
χισμένη γυναίκα του κόσμου. Ξέ-
ρω τί κάνω, ξέρω τί θέλω... Γιά
τίποτα στον κόσμο δε θάθελα να

μη γίνω γυναίκα του. Θέλω να
με φιλή έλεύθερα, χωρίς φόβο
και να με σφίγγη στην άγκαλιά
του. Τόν αγαπώ!

— Εκείνη τη στιγμή, κατάλαβε
πώς ποθούσε να γείρη στην άγ-
καλιά του... Σώμα και ψυχή, να
του τό χαρίση...

Δέν τραβήχτηκε από κοντά του,
αν και υπήρχε φόβος να τούς
δούνε τίποτα περαστικοί. Τούδω-
σε τά χείλη της.

— Σ' αγαπώ! του ψιθύρισε.

Τά γαλανά της μάτια ήταν ύ-
γρά, έπλεαν, θαρρείς, πετρώδια
σπάνια και πολύτιμα. Μέσα σε
μία άπύθμενη θάλασσα. Τά μαλ-
λιά της, ολόμωρα, πλασιώνων
τό δροσερό της πρόσωπο. Τά
χείλη της φρικιούσαν.

— Σε λατρεύω! της ψιθύρισε.
Είσαι όμορφη!... Κι' είμαι ο πιά
ευτυχισμένος άντρας του κόσμου!

Τό φίλι του την άναστάτωσε
βαθιά, σ' όλη της την ύπαρξι.
Ξεχάστηκε έτσι κάμποση ώρα.

— Είσαι ευτυχισμένη; τη ρώ-
τησε κάποια στιγμή.

— Ναι... του αποκρίθηκε, κλει-
νοντας τά μάτια της, γιά να κρα-
τήσει αυτή τη στιγμή άκόμα...

Θάλεγε κανείς πώς φοβόταν μη
τη χάση, αν κτύπαε γύρω της.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝΑΣ

— "Ετσι σε θέλω, ευτυχισμένη,
αγαπούλα!

Τά λόγια του την έξηνησαν.
Λές κι' ήταν κρύες σταγόνες α-
πάνω σε πυρωμένο σίδερο, τά λό-
για του, έκαναν ξαφνικά την καρ-
διά της να πονέση. Τώρα μολις
θυμήθηκε πώς είχε κι' άλλα να
του πή, πώς κατά βάθος δεν του
είχε πη τίποτε. Άπορροφημένη
από τό όνειρο της αγάπης, άπορ-
ροφημένη από τά φίλια του, τά
είχε ξεχάσει όλα... Τώρα όμως
έπρεπε να του πή:

— Λίνο... θέλω να σου μιλήσω.

— Χά, χά! γέλασε αυτός. Πά-
λι πήρες τό έπισημο ύφος σου!

— Σοβαρά, θέλω να σου μι-
λήσω...

— Σοβαρά; άστειεύθηκε αυ-
τός. Λέγε, σ' άκούω, αγάπη μου...

— "Αν και μου φαίνεται, ότι, ύ-
στερα αυτό που μου είπες, ότι,
άλλο και να μου πής δε μπορεί
νάχη σημασία.

— Ναι... όχι... δεν ξέρω... έ-
ξαρτάται...

— "Ελα, έλα, λέγε! Παίρνεις
ένα ύφος, σά να πρόκειται... σά
να πρόκειται... να μου πής κάτι

δυσάρεστο. Πές το, επί τέλους,
γιά να τό ξεχάσουμε άμέσως κι'
έπειτα να χαρούμε. Νά χαρούμε
πραγματικά!

— Λίνο... μου είναι δύσκολο
να στο πώ.

Της έρριξε μία γρήγορη, ανή-
συχη ματιά. "Επειτα, την κτύπα-
ξε βαθιά στα μάτια.

Η φωνή του άκούστηκε σο-
βαρή:

— Θέλεις να σε βοηθήσω;

— Ναι, Λίνο!

— Σίγουρα, θάχης κάποιο μυ-
στικό.

— Ναι, Λίνο...

Τό φαντάστηκε, είπε αυτός,
σουφρώνοντας άνεπαίσθητα τά
φρύδια του.

— Τό φαντάστηκες; άπόρησε
η κοπέλλα.

— Ναι, της αποκρίθηκε σο-
βαρά. Μαρλένα... Τό φαντάστη-
κα... Είσαι όμορφη, πλούσια... Ο
πατέρας σου έχει καλή θέσι... Τό
άντιθετο. θά μου φαινόταν πα-
ράξενο...

Δέν κατάλαβε τά λόγια του.

— Τό αντίθετο... επανάλαβε
μηχανικά.

— Φυσικά... Είναι σπάνιο να
φτάση μία κοπέλλα σάν κι' έσύ-
να στα είκοσι της χρόνια, στην
έποχή μας, χωρίς να γνωρίση τη
ζωή...

Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει
η Μαρλένα. "Αθελά της κοκκί-
νισε, σά να έπρόκειτο πραγματι-
κά γιά κάτι τέτοιο, σά να είχε
στ' αλήθεια μαντέψει ο Λίνος τό
μυστικό της.

— Πάντως, η σκέψι σου να
μου τά όμολογήσης όλα μία τέ-
τοια στιγμή, σε τιμά, συνέχισε
ο Λίνος Τέλης, με τό ίδιο σοβα-
ρό ύφος. Και να είσαι βέβαιη,
ότι, μολις άκούσω την έξομολό-
γησί σου, θά τά ξεχάσω όλα.

Την ίδια στιγμή, θά τά ξεχάσω
όλα και δε θά ξαναμιλήσουμε γι'
αυτό.

Η καρδιά της Μαρλένας άρχι-
σε να χτυπά. Τώρα τά καταλα-
βαινε όλα. Ο Λίνος φανταζόταν
πώς, πριν άπ' αυτόν, είχε κάποια
περιπέτεια, άσφαλώς κάποιο δε-
σμό προχωρημένο... Τό φανταζό-
ταν και τό δεχόταν.

— Λίνο, του φώναξε μ' έξαψι,
τό λές στ' αλήθεια; "Αν σου ό-
μολογήσω κάτι... κάτι τό πολύ
σοβαρό... δε θά σου κακοφάνη;

Κούνησε εκείνος άρνητικά τό
κεφάλι του:

— Όχι, Μαρλένα... Δεν είμαι
όπισθοδρομικός... Τό παρελθόν κά-
θε άνθρώπου του άνήκει, είτε άν-
τρας είναι, είτε γυναίκα. Μάλι-
στα, έχεις τό δικαίωμα να μη πής
τίποτα... Δε σε ρώτησα... "Ι-
σως να μην πρέπει να μου πής...

Γιά μένα είσαι η κοπέλλα, που
αγαπώ, τίποτ' άλλο... "Όπως έχω
την άξίωσι κι' εγώ να είμαι γιά
σένα ο Λίνος σου... ο άντρας που
αγαπάς... χωρίς να σε νοιάζη τί-
ποτ' άλλο... Λοιπόν, σύμφωνοι,
αγαπούλα; "Ας σταματήσουμε
εδώ αυτή τη συζήτησι. Σ' αγα-
πώ... Σ' αγαπώ!... Πές μου τό
κι' έσύ... Κι' αυτό φτάνει, τό έ-
ξηγει όλα, τά δικαιολογεί όλα...

— "Ενα ευτυχισμένο γέλιο ξέφυγε
από τά χείλη της κοπέλλας:

— Λίνο... Λίνο... Τώρα είμαι
στ' αλήθεια ευτυχισμένη!

— Κακό κορίτσι!... Φοβάσουν,
λοιπόν, στ' αλήθεια;

— Ναι, φοβόμουν...

— Τότε θά πή, ότι δεν είχες
έμπιστοσύνη στην αγάπη μου!

— Όχι... δεν ξέρω... Ίσως...
να είναι αυτό.

— Μαρλένα. Τό ξέρεις, ότι θά
με κάνης να θυμώσω;

— Με συγχωρές, αγάπη μου...
Γέλασε πάλι, τρελλά παιδιά-
τικά.

— Γιατί γέλας; άπόρησε αυ-
τός.

Επίμαχοι βίχλοι

ΧΤΥΠΑ ΞΥΛΟ...

"Όπως, ήδη, αναφέρουν τό επίσημα στοιχεία,
ημειώνεται σε όλους τους τομείς επιτυχία
κι' εξ αιτίας νέων μέτρων, τηρηθέντων μετά ζήλου,
είναι εφέτος ηνύμενη κι' η παραγωγή του ξύλου!

*

Ευτυχής αυτός ο χρόνος, επομένως, θεωρείται,
γιατί επάρεται μεγάλη αγαθών παρατηρείται
και μαζί με τ' άλλα είδη: λάδια κρέατα και λιπη,
έχουμε εξασφαλισμένο και τό... ξύλο που μας λείπει!

...ΛΕΠΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Η περιλυσή Σοράγια και θλιμένη τόσα έτη,
έπεφάσισε γ' άφήση τό μεγάλο της σκελέτι
κι' ελαφρώς γιά να ξεκαθάρι και γιά ναύρη άσχαλία,
ε' άπομνημονεύματά της θά έκδώση σε βιβλία...

*

Τσουβαλάτο παραδάκι, όπως λέγε, θά εισπράξη
και τό εκατομμυριάκι υλός το περιπαράξη,
τό θλιμένο της τό ύφος ένελεως θά έγκαταλείψη
και τον τίτλο του βιβλίου θά τον βγάλη: «Αντίο... θλίψη»!

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Πικά τώβαλε ο Δούσιος Γιώτα Χι να επιδείξη
και κατάφερε ένα ξένο τροχοφόρο να βοηθήση,
να τρακάρει άπορόπτως με τό άμάξι τό κλεμμένο
και προδόθηκε ο καυμένος άπ' τό... αυτί του τό κοιμένο!

*

Του έκόπηκε άποτόμως τ' όνειρό του δηλαδή,
πριν άκούη η συντροφιά του με άμάξι να τον δη
και άφήγοντας στη μέση τάρακες, γλέντια και μεθύσια,
ηγήε ο δούσιος ο Δούσιος γιά τό τιμήμα... όλοισία!

ΟΡΣΕ ΓΑΜΠΡΕ

Κάποιος Γκρέκας, η Πετρούκος, Παπαδάκης κι' Αγγελάνης,
του τά όργανα άσφαλείας άπησχόλησε πολλάκις,
προσπαθούσε στο Δουτράκι τον γαμπρό να παραστήση
και τον τίτλον του δευτέρου Παναή να κατακτήση...

*

Μά δεν έπιασε τό κόλπο τό μεγάλο του κι' εκεί,
γιατί πιάστηκε ο ίδιος άπ' την χωροφυλακή
και με λύπη συλλογιέται και με άφατη πικρία,
ίτι έμεινε στη γλύκα και στο... Δουτράκιού τά κρύα!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Συζητήσεις και συσκέψεις έτοιμάζονται να γίνουν,
του, κατά τους άρμόδιους, τον αριθμό τους θά έγτεινουν
κι' η Έλλάς, που θεωρείται γώρα λίαν φωτεινή,
θ' άποκτήση και την «ζώνη την βιομηχανική»...

*

'Αλλ' όσόντου η ζώνη εκείνη έκπληρώση τους σκοπούς
και άρχισή ν' άποδίδη τους άρτίους της καρπούς,
από στέρησην ο κόσμος συνεχώς θά μαραζώνη
και θ' άνοιγή νέες τούτες στην ταλαίπωρή του... ζώνη!

ΓΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ...

Είς ναόν της Νέας Σμύρνης υπήκε κλέφτης τολμηρός
και χωρίς να λάξη ύπ' όθιν τ' είναι γώρος ίερός,
αναστάτωσε τά πάντα και κατάφερε να πάση
τά όλγια λεφτουδάκια, που εθόκη στο παγκάο!

*

Γιά κλοπή στην έκκλησία μπήκε, ήγουν, τό θεριό,
αφού κρύφτηκε προτίσσω μέσα στο... καμπαναριό
και γι' αυτό πρέπει κι' ο Νόμος να τον δείξη άπονιά
και ταχέως να τον μάθη τί σημαίνει «καμπανιά»!

ΝΕΟ ΚΥΜΑ

Τό κοινόν πληροφορείται με βαθύτατη του θλίψη,
πώς τό κύμα της θαλάσσης σε λιγάκι θά του λείψη,
γιατί άλλες, μόν, άκτές μας θεωρούνται πολυσμένες
και φραγμένες είναι άλλες κι' οικόδοποιμένες...

*

Δηλαδή και τό κολύμπι τείνει άπορίστο να γίνη
γιά τον κόσμο που δεν έχει Γιώτα-Χι και «υπικινία»
και να γαιρώνται τό υπάνιο και τό κύμα, όπως πάνε,
όσοι έχουν κοττεράκια και στο γοήμα... κολυμπάνε!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— "Επειδή... νά, έπειδή τό
μυστικό μου δεν είναι τόσο σο-
βαρό, Λίνο... Δεν είναι αυτό που
νομίζεις. Είμαι όμως ευτυχισμέ-
νη, που παρεξήγησες τά λόγια
μου. Αφού δε θά σ' ένοιαζε γιά
ένα τέτοιο πράγμα, τ' άλλο πού-
χω να σου πώ, δε θά σου κάνη
εντύπωσι.

— Δεν είναι αυτό που φαντά-
στηκε; ρώτησε ο νέος.

— Όχι, Λίνο.

— Μου λές αλήθεια;

— Φυσικά, σου λέω αλήθεια.

— Δεν... δεν υπήρχε ποτέ άλ-
λος άντρας στη ζωή σου;

— Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι
της:

— "Όχι!

— Μά... ίσως να ένωης, ότι
δεν είχες καμμία σοβαρή περιπέ-
τεια... Άπό κείνης δηλαδή, που
οί παλιοί άνδρες άζαν «σοβαρές πε-
ριπέτεις»...

— Λίνο, δεν είχα καμμία πε-
ριπέτεια, ούτε και αγάπησι άλ-
λον άντρα στην ζωή μου! τού φώ-
ναζε εύθυμα.

— Τότε, λοιπόν;... φώναζε κι'
αυτός στον ίδιο τόνο. "Ελα λέγε
πιά τό περίφημο μυστικό σου...

Με παιδεύεις μία ώρα! Πές το,
γιά να γελάσουμε μαζί... Φαντά-
ζομαι... Θα είναι κάτι τό παιδιά-
τικο... Κάτι...

— Όχι, Λίνο, πρόφερε η κο-
πέλλα και τά μάτια της συννέ-
φισαν ξαφνικά. Δεν είναι αυτό
το νόμισμα... δεν έχει καμμία
σχέσι... Γιά μένα όμως ήταν κάτι
που μου άναστάτωσε τη ζωή μου...
κάτι... Άκου, Λίνο... Άκου... Θα
στα πώ όλα...

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥΣ!»

Δάκρυα ανέβηκαν ξαφνικά στα
μάτια της. Και μόνο στη σκέψι
πώς έπρεπε να τό όμολογήση,
ότι δεν ήταν παιδί του Φίλιππου
Βασιλειάδη, ένοιωσε την καρδιά
της να ραγίξη.

— Αγαπούλα, είπε ο νέος, ά-
νήσυχος. Κλαίς; "Ελα, λοιπόν, μη
φέρεις σαν παιδί! Λέγε τί συμ-
βαίνει!...

— Δεν είμαι παιδί τους! πρό-
φερε, με δάκρυα στη φωνή, η κο-
πέλλα.

— Δεν είσαι παιδί τους;

— Ναι, Λίνο... Ήταν φοβερό...
Όταν τό έμαθα, λιποθύμησα, έ-
πεσα ζερή... Τρώαζε η μαμά να
με συνεόρη... Δεν είναι όμως μπ-
τέρα μου... Δεν είμαι παιδί τους,
τό καταλαβαίνεις;

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε...
είπε ο νέος.

Κι' ένας κόμπος άρχισε να παί-
ζη στο λαιμό του. Ή ταραχή του
ήταν φανερή.

— Λίνο... Είναι μία όλοκλη-
ρη ιστορία... Στην Κατοχή... ο
πατέρας έλειπε... η μητέρα...

— "Α έτσι; είπε κατσουφιά-
ζοντας ο νέος. Δηλαδή, δεν είσαι
παιδί του πατέρα σου; Ή μητέ-
ρα σου, φαίνεται, ότι όταν έλει-
πε ο πατέρας σου...

— Όχι, όχι, φώναζε ζωηρά
η Μαρλένα. Ή μητέρα μου δε
φταίει, δεν άπάτησε τον πατέρα
μου... Ή μητέρα μου γέννησε ένα
παιδί, όσο έλειπε ο πατέρας...
θέλω να πώ ο άντρας της. Ή-
ταν δικό του παιδί, νόμιμο παιδί...

— "Ε, λοιπόν...

— Δεν είσαι εγώ αυτό τό
παιδί...

— Πάλι μου τά υπερβείεις,
Μαρλένα! είπε ο νέος σκουπίζον-
τας τον ιδρώτα από τό μέτωπό
του.

— Είναι τόσο δύσκολο να
στο πώ!

μια δηλαδή πώς είναι μητέρα μου, υιοθέτησε ένα άλλο παιδί... Είμαι ένα παιδί υιοθετημένο, το καταλαβαίνεις; Αυτό είναι... Αυτό είναι...

Τα χείλη της τρεμούλιασαν και δυό δάκρυα κύλησαν γοργά στα μάγουλά της.

Την κούταξε σαστισμένος. "Επειτα τι ρώτησε γρήγορα:

— Γιατί στενοχωριέσαι τόσο; Τι σημασία έχει στο κάτω-κάτω;

— Νόμιζα πώς θα πέθαινα, όταν τόμαθα! πρόφερε μ' ένα λυγμό η Μαρλένα.

— Μά, αλλάζει τίποτε; ρώτησε αυτός, με κάποια αγωνία. Τί αλλάζει; Δε σ' αγαπάσαν σαν αληθινό παιδί τους; Τόσα χρόνια δεν τ' ήξερες, δεν τ' είχες πάρει είδηση;

— Δεν είχα ιδέα, Λίνο... Δεν είχα ιδέα!

— Βλέπεις, επειδή σ' αγαπούνε πραγματικά. Σ' έχουν υιοθετήσει, δεν είναι έτσι;

— Δε με υιοθέτησαν. Μ' έγγραφαν σά δικό τους παιδί.

— Άκουη καλύτερα... φώναξε ο Λίνο, ενθουσιασμένος.

— Επειτα, γέλασε δυνατά:

— Μαρλένα... είχες δίκιο, ότι τ' υιοθέτησαν, ότι δεν ήταν σοδαρό. Δε βλέπω το λόγο, γιατί να στενοχωριέσαι; Καί κατά βάθος κι' αυτό μπορούσες να μ' μου το φανερώσεις...

— Άφου φέρεσαι στίς ληξιαρχικές πράξεις για παιδί τους, τι σημασία έχουν όλα τ' άλλα...

— Δε θα ήθελες να ξέρεις ποιοί είναι οι γονείς μου; τον ρώτησε με κάποιο φόβο.

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του:

— Κι' αυτό ανήκει στο παρελθόν... της αποκρίθηκε ίπποτικά. Μαρλένα, δεν τ' είπαμε...

— Ξέρεις σέ τι έχω το δικαίωμα να επέμβω; Σε ό,τι πρόκειται να γίνει από τη στιγμή, που αγαπηθήκαμε...

— Από τότε, μάλιστα, χρωσάμε να δίνουμε λόγο ο ένας στον άλλο για τις πράξεις μας. "Ως τότε, όμως, όχι... Κράτα το μυστικό σου, γλυκεριά μου αγαπώ! Καταλαβαίνω, ότι σε στενοχωρεί να μ' πεις ποιοί είναι οι αληθινοί γονείς σου... Καί κατά βάθος δε μ' ενδιαφέρει να τ' μάθω...

— Είσαι η Μαρλένα μου, το κορίτσι που αγαπώ!... Όταν σε γνώρισα, όταν είπα μέσα μου, ότι εσύ είσαι η κοπέλλα της ζωής μου, δε ρώτησα τίποτε... Δεν ήξερα ποιά είσαι...

— Μά, θάπρεπε...

— "Όχι, Μαρλένα! "Άσε... Κάποια μέρα, ύστερ' από πολλά χρόνια, ίσως να μ' πεις πώς αυτό... Θα είσαι τότε τόσο σιγουρή για την αγάπη μου, πού ίσως να μ' πεις πώς με γέλια κι' όχι με κλάματα, όπως τώρα. Μαρλένα, πάλι κι' αυτό... "Ελα γέλα μου... γέλα μου, αγαπούλα... Μια τέτοια στιγμή, θάπρεπε να γελάμε μονάχα... Λέγε, πότε θα γίνω ο γάμος μας; Σε πόσες ημέρες;

— Λίνο, θέλω να σου πώ...

— Τίποτ' άλλο! της φώναξε άγρια τότε. Δε θέλω ν' ακούσω τίποτ' άλλο, απολύτως τίποτε... Μόνο αυτό. Πότε θα γίνω ο γάμος μας;...

— Λίνο...

— Την ημερομηνία. Νά πούμε πρώτη 'Ιουνίου. Νά, ώραία! Πρώτη 'Ιουνίου... Βλέπεις, ορίζω εγώ την ημέρα, αφού δεν τ' αποφασίζεις εσύ...

— Λίνο, πρέπει να σου πώ...

— Πες μου πότε νά'θω σπιτί σου;... Μου φαίνεται, ότι τώρα πρέπει να δώ τον πατέρα σου πάλι, δεν είναι έτσι; "Ενοια σου, δε θα δείξω πώς μ' είχε κακοφανή τότε ή άνησιό του... Περασμένα, ξεχασμένα... Θάρρο σά γαυτοχρό πιά...

— "Ελπίζω να με καλοδεχτή, αφού είπε το ναί. "Α-

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΧΑΙΗΓΟΥΩΡ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Η νέα που χορεύει ένα φλαμένκο μπροστά στον καρέφτη, είναι η Πίλαρ Κανίνο, άνηψιά της άλλοτε «άτομο» της αμερικανικής κινηματογράφου Ρίτας Χάιγουορντ. Η Πίλαρ, που ντεμπούταρε πριν από δυό χρόνια σ' ένα θέατρο της Μαδρίτης, έκανε πέρυσι μία ταινία στη Νότιο Αμερική και το φλογερό ταπειμένο της της έ- ξασφάλισε ένα ρόλο 'Ινδιάνας πριγκίπισσας στο φιλμ «Η κατάκτηση του Ειρηνικού». Η Πίλαρ περιμένει τώρα άνοιξη να προβληθεί το έργο, ελπίζοντας πως με το παίξιμό της θα κάνει πολλούς παραγω- γούς ν' αναγνωρίσουν το ταλέντο της και ν' ενδιαφερθούν γι' αυτήν.

λήθεια, πώς άλλαξε γνώμη;... Τί τον έκανε να πη το ναί;... Φαν- τάζομαι... Θα ξενητώσατε χτες το βράδυ, ώσπου να τον πείσας... Κατεργάρα!... Τά καταφέρνεις, όταν θέλεις, μιά χαρά... "Εδωλες τα κλάματα, έ; "Επαιξες λιγάκι θέατρο; "Η έκανες τάχα απόπει- ρα αυτοκτονίας; Είναι κι' αυτό ένα κόλπο, όχι πρωτότυπο, βέ-βαια, αλλά αποτελεσματικό... "Ε-λα, λοιπόν, κοριτσάκι μου, γέλα λιγάκι... Βλέπεις, σου λέω ένα σωρό άστεία, και τ' στοματάκι σου μ' μείνει σοδαρό... Τι έπαθες ση-μερα;...

— Λίνο... "Εχω να σου πώ και κάτι άλλο...

— Σοδαρό;... είρωνεύθηκε αυ-τός.

— "Όπως τ'ό παρης... Πάν-τως, όχι τόσο σοδαρό σαν κι' αυτό... ούτε φυσικά σαν τ' πρώ-το που φαντάστηκες...

— Τότε... "Ελπίζω να τ'ο βα-στάξω... είπε αυτός κωμικά. "Ελ- πίζω να μ'η μου έρθη συγκοπή, όταν τ' ακούσω...

Γέλασε η κοπέλλα.

— Λίνο... τ'ό ξέρω πώς θα με μαλώσης πάλι, πού σου τ'ό λέω έτσι επίσημα... "Αλλά, πάντως, πρέπει να είμαι εν τάξει εγώ...

Κι' όταν τ' ακούσης κι' αυτό, τέ-λειωσαν τ'α μυστικά μου... Καί τό-τε θάμωσατε στ' αλήθεια εύχι-σμένοι!

«ΕΙΜΑΙ ΑΠΡΟΙΚΗ»

Πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της προστατευτικά, την τράβηξε απάνω του κι' έβαλε το αυτό του κοντά στο στόμα της.

— "Ελα, της είπε γελαστός. "Ακούω το μεγάλο σου μυστικό, ή μάλλον το δεύτερο μέρος του μεγάλου σου μυστικού...

Στριμώχτηκε απάνω της η κο-πέλλα. "Ενοιαθε την εύχεται να πλημμυρίξη σαν κύμα ζεστό όλη της την ύπαρξη. "Ακουγε την ά- νασα του κοντά της, άκουγε σχε-

δόν τ'ό χτύπο της καρδιάς του. Το χέρι του ήταν δυνατό, της έ-δινε την εντύπωση πως δεν είχε τίποτα να φοβηθ. Κι' ένοιωσε αληθινή ευτυχία, πού δεν είχε τί-ποτα αλλάξει από τη στιγμή, πού τ'ό μολόγησε, ότι δεν ήταν παι-δί του Φίλιππου Βασιλείαδη. Φο-δόνταν πραγματικά πώς θάπεφε στην έκτίμησή του. Τον κούταζε σά μάτια, όταν τ'ό τώλεγε. Κι' όμως δεν είχε δ'η τίποτα στη ψυ-σιγνώμη του, πού να της μαρ-τυρούσε, ότι άλλαξε ή διάθεσή του... "Ηταν εύχισμένη, επειδή της έδειχνε με τον τρόπο του πως την αγαπούσε αυτήν, τ'ό άτομο της, τίποτε άλλο...

— Λίνο... Τ'ό δεύτερο μέρος τ'ό μυστικού μου είναι... είναι αυ-τό: Είμαι άπρoικη! Δεν πρόκει-ται να πάρω δεκάρα προίκα...

Με μιά απότομη κίνησι, τρά-βηξε το χέρι του από τ'όυς ώ-μους της. "Η κίνησή του αυτή ή-ταν αυθόρμητη, άμεση.

Η καρδιά της κοπέλλας στα-μάτησε. Φοβήθηκε τόσο, πού δεν τόλμησε να γυρίση να τον κυτ-τάξη.

— Είσαι άπρoικη;...

"Ακούσε τη φωνή του σά νάρ-χόταν από πολύ μακριά...

— Νά, τ'ό αποκρίθηκε σιγα-νά. "Ο πατέρας... δεν πρόκειται να μ'ό δώση δεκάρα προίκα...

— "Α, έτσι;...

Η φωνή του ήταν αλλοιωμένη, δεν έμοιαζε για δική του... Σή-κωσε τώρα τ'α μάτια της, τότε κούταξε. Τ'ό πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο, κόκκινο... σά να τον είχε χτυπήσει ό ήλιος σ'ό κεφάλι.

— Είναι φοβερό, έ; ψιθύρισε ή κοπέλλα.

— Είναι ατιμία!

Η λέξη ήταν βρεσιά. Την πρό-φερε όμως χωρίς διαταγμό ό Λί-νος.

"Επειτα, σά να τ'ό κατόλαβε, πρόσθεσε γρήγορα:

— "Ατιμία τ'ό... τ'ό κυρίου Βασιλείαδη! Νά φερθή έτσι, έπει-

δή δεν είναι π'αγματικός σου πα-τέρας!...

— Δεν τ'ό κάνει γι' αυτό! διαμαρτυρήθηκε ή Μαρλένα.

— Δεν τ'ό κάνει γι' αυτό; Τό-τε, λοιπόν; Γιατί δεν σ'ε προκί-ζει; Τί θα τ'ό κάνει τ'α λεφτά του;

— Άφου σ'ε δήλωσε για παιδί του, αφού όλος ό κόσμος σ'ε θεωρεί παιδί του και πρό πάντων, αφού σ'ε άνεφερε με την ιδέα πώς εί-σαι τ'ό μοναχοπαιδί τους, με ποίό δικαίωμα σ'ε πετάει τώρα, σαν την τρίχα από τ'ό ζυμάρι;

— Δε με πετάει, Λίνο...δε με πετάει...

— "Α, καταλαβαίνω... φώναξε ό νέος και τ'α χείλη του έτρεμαν. Τώρα μ'ό φαίνεται πώς άρχιζω να καταλαβαίνω... Δεν ήθελε να δώση τη συγκατάθεσή του, έ; Δε με θέλει για γαμπρό. Καί την έδωσε, φαίνεται, παρ'α τ'η θέλη-σή του... Θα την έδωσε, υπό τόν όρο να μ'η δώση προίκα...

— Νά...

— Περιφώνη! είπε ό Λίνοσ Τέ- κλης, με πικρία. Περιφώνη! Τώ-ρα τ'α κατάλαβα όλα...

— "Όχι, Λίνο, "Ακουσε...

— Τί ν' ακούσω; είπε ό νέος, μαύρος. Άφου τ'α κατάλαβα όλα, τί ν' ακούσω;... Κάθε έξήγησι πε-ριττεύει... "Αφ' ενός σου ξεφούρ-νισαν τώρα, ότι δεν είσαι παιδί τους... Ήσαν την περιστασι...

— Δε μ'ό τ'ό ξεφούρνισαν...

"Ηταν τόσο έξω φρενών, πού δεν την άκουγε.

— "Αφ' έτέρου, σου κάνει τ'ό σκληρό; Άφου έπιμένεις να πά-ρως έναν άντρα, πού δεν σ'όν διαλέξε αυτός, πάρε του, αλλά μ'ην περιμένεις τίποτε... Δεν είναι έτσι;

— Νά... νά, και όχι... Κατά βάθος, έτσι είναι... Λίνο... "Αλλά δεν τ'ό κάνει ό πατέρας μου γι' αυτό...

Γέλασε ό Λίνοσ σκληρά.

— Λοιπόν, όχι... Δε θα τ'ό περάσω... Δε θα δεχθώ με κανέ-να τρόπο, να σ'ε αδικήσουν, Μα-ρλένα... Σ' αγαπώ και δε θα δε-χθώ να σου "αποθύνω έτσι...

— "Ο γάμος θα γίνη, αλλά δε θα τ'ό περάσω...

Τον κούταζε σά μάτια.

— Θα με πάρης χωρίς προί-κα;...τόν ρώτησε, με κρατημένη αναπνοή.

— Φυσικά, θα σ'ε πάρω χωρίς προί-κα!... της αποκρίθηκε με στόμφο.

Τ'ό άρπαξε τ'α δυό του χέ-ρια, με μιά κίνηση τρελλή.

— Πες μου τ'ό πάλι, πές μου τ'ό πάλι!...

— Μά, τί κάνεις έτσι;... Τί φαντάστηκες δηλαδή;...

— Τ'ό ήξερα πώς δεν θ' άλλα-ζε τίποτα. "Αλλά πάλι, αν δεν τ' ακούγα από τ'α χείλη σου...

— Είσαι κοντό, ψιθύρισε ό Λί-νος.

Η φωνή του όμως άκούστηκε αλλοιωτική, κούφια. "Επειτα πρόσ-θεσε νευρικά:

— Τί να σου πώ, Μαρλένα... Τ'ό μόνο πού δε θάβαζα ποτέ σ'ό νού μου, ήταν αυτό: Πώς θ' ά-ναγκαζόμουν ν' άρχισω με δικα-στήρια αμέσως-άμέσως κιόλας.

Τον κούταξε με μάτια μεγάλα.

— Δικαστήρια;

— Πώς αλλιώς; Πάντως θα δι-εκδικήσω την προίκα σου, να τ'ό ξέρης... "Όχι για τόν έαυτό μου. "Αστέι πράγμα! "Εγώ δεν έχω να ώφεληθώ τίποτα. Για σένα ό-μως, επειδή αυτό τ'ό φερσιμό τους είναι άχαρακτήριστο.

Κούνησε ή Μαρλένα άσυνήτικα τ'ό κεφάλι της:

— "Όχι, Λίνο, δικαστήρια δε θέλω! Με κανένα τρόπο δε θέλω να τ'ους π'ας σ'α δικαστήρια. Εί-κοσι χρόνια έμαθα να τ'ους αγαπώ...

— Κι' εκείνοι; Είκοσι χρόνια δεν έπρεπε να σ' αγαπάνε; Δεν

έπρεπε να σ' αγαπάνε πραγματι-κά, σαν παιδί τους;

— Μ' αγαπάνε...

— "Ο Λίνοσ γέλασε σκληρά:

— Τ'ό δείχνουν!... Με τ'α λόγια αγαπώ κι' εγώ όλα τ'α πεινασμέ-να παιδάκια της Κίνας και της Κο-ρέας... Κι' έπειτα; Τί βγαίνει απ' αυτό;

— Λίνο... Δε θέλω...

— Δε θα σ' ακούσω σ' αυτό, της φώναξε με έμφαση. Δε θα σ' ακούσω σ' αυτό, άγαπ'η μου... "Α- κριβώς επειδή σ' αγαπώ κι' από τ'η στιγμή, πού θα γίνω άντρας σου, έχω τ'ό καθήκον να προστα-τέψω τ'α συμφέροντά σου...

— Λίνο... Δεν πρέπει να τ'ους π'ας στα δικαστήρια, δεν τ'ό θέ-λω. "Εξ άλλου, δεν έχει νόημα να τ'ους ζητήσουμε λεφτά... Τί να δώ-ση ό πατέρας μου, αφού δεν έ-χει;...

ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΑΥΡΟ

Της έριξε μιά σκοτεινή ματιά ό Λίνοσ. Τ'ό ξανθό πρόσωπό του σά να έγινε άξανα σκοτεινό:

— Δεν έχει; "Αστειύεσαι, Μα-ρλένα; Δεν έχει; "Ο Φίλιππος Βα-σιλείαδης δεν έχει λεφτά;

— Νά, δεν έχει... Μου τ'ό ά-μολόγησε. Δεν ήθελε να μ'ό τ'ό π'ή τ'όσον καιρό. Γι' αυτό, από και-ρό, μ'ό προξένους κάποιον γυιό συναδέλφου του... πολύ πλούσιο. "Ηταν ό μόνος τρόπος να σωθώ... Καταλαβαίνεις τί γάμο ήθελε να κάνω;...

— Καί τόν πιστεύεις; φώναξε ό νέος, έπαναστατημένος. Τ'ό πι-στεύεις, Μαρλένα; Είσαι τόσο ά-σελής, να πιστεύεις αυτά τ'α πα-ραμυθία πού σου λέει;

— Τόν πιστεύω, αποκρίθηκε ή κοπέλλα σοδαρά. "Ο πατέρας μου δε λέει ψέμματα!

— Κι' εγώ σου λέω, ότι σ'ε κοροϊδεύει. Όθελει να σου δώση πλούσιο άντρα, επειδή θα ώφελη-θ' κι' αυτός. Θα ώφεληθ' χρημα-τικά και θα θαμωρώ, Γι' αυτό έπ'ελασε τ'ό παραμυθί...

— Μά δεν πάνε καλά οι δου-λειές του. Μίλησε για μεγάλη συμ-φορά...

— Χαχά! γέλασε ό Λίνοσ. Τί κουτό πλάσμα είσαι, αλήθεια. Α- γάπη μου... "Αδύνατο να φανταστή κανείς πως υπάρχουν τόσο κουτά κορίτσια ακόμη σήμερα...

— "Εγώ τόν πιστεύω τόν πατέ-ρα! είπε ή Μαρλένα, πειραγμένη. Τόν πιστεύω...

— Κι' εγώ σ'ό λέω, όπως με βλέπεις και σ'ε βλέπω: "Ο Βασι-λειάδης (δεν τόν λέω πατέρα σου, φυσικά) δε θέλει να σ'ε προικίση. Κουτσό είναι να προικίση τ'ό έ-νο κορίτσι; Τί να κάνη, λοιπόν; Πώς να σ'α παραστήση τ'α πρά-γματά, ώστε να κρατήση και τ'α προσχήματα; "Αφ' ενός θέλει να σου πασάρη τόν πλούσιο (ποιός ξέρει τ'ή λήθιος θα είναι), αφ' έ-τερου, να σ'ε πείση, ότι άδυνατεί να σ'ε προικίση κι' όχι, ότι δε θέ-λει... Διαδίδω μέσα και μέσα στην ψυχή του. Γι' αυτό, σου λέω να παντρευτούμε και να κινήσουμε ά- γωγ'η. Θα κερδίσουμε, χίλια τ'α έ-κατό...

— "Όχι, Λίνο, είπ'ε ή Μαρλέ-να σταθερά. Αυτό τ'ό άπ'ανεύω ά- ριστικά, όπως και να είναι τ'α πράγματα... "Αν μ'έν δεν έχουν πραγματικά...

— Μ'ην τ'ό πιστεύης...

... θα είναι σκληρό έκ μέ-ρους μου να τ'ους κυνηγώ με τ'α δικαστήρια. "Αν πάλι έχουν, δεν τ'ό καταδέχομαι να τ'ους ζητήσω με τ'ή βία και με τ'ό νόμο χυήνατα...

— Μά αφού έχεις τ'ό δικαίωμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

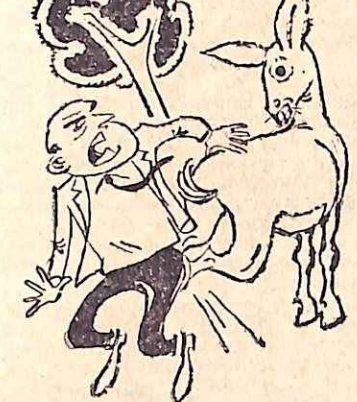
Ο ΑΝΑΓΩΓΟΣ ΟΝΟΣ!

— ΜΕ δάγκωσε, κύριε πρόεδρε!

— Ποιος, ό κατηγορούμε- νος;

— "Όχι, κύριε πρόεδρε.

— "Αλλά τότε ποιος σ'ε δάγκωσε;

«'Ο γάιδος τόν άρχισε στίς κλωτσιές...».

— "Ο ύφιστάμενός του, κύριε πρόεδρε.

— "Ο υπάλληλός του, δηλαδή;

— "Όχι, κύριε πρόεδρε, τ'ό ζωό του.

— "Ο σκύλος του;

— "Όχι, ό γάιδος του κύριε πρόεδρε.

— Καί γιατί;

— Δεν ξέρω κύριε πρόεδρε. "Ο κατηγορούμενος τ'ό έφερε αυτό.

— Τ'ό έφερε έσείς, κατηγορούμε- νος γιατί δάγκασε ό γάιδος τόν κύριο;

— Καί ναί και όχι, κύριε πρό-εδρε...

— Δηλαδή;

— Τί δηλαδή, κύριε πρόεδρε; Μή-πως μιλάνε οι γάιδαροι για να πού-νε και κάτι;

— Για λέγε μας όμως ό γάιδα-ρός σου δαγκώνει;

— "Όχι, κύριε πρόεδρε. "Ο γάι-δαρός μου είναι καθώς πρέπει και δεν έχει πειράξει άνθρωπο!

— Μά τότε γιατί τόν δάγκωσε;

— "Ηταν για τόν άγώνα της μα- γιάτικης ελευθερίας του, κύριε πρόεδρε.

— Δεν σ'ε καταλαβαίνω κατηγο-ρούμενε!

— "Ακούστε με, κύριε πρόεδρε. "Εγώ λόγω τ'ό έι έλεπα τ'ό ζωό ανήσυχο... τ'ό επέτρεπα να κυκλο-φορή ελεύθερα, καθ' ότι και Μάιος φορή κύριε πρόεδρε. "Ο μνηστής ήταν κύριε πρόεδρε, από ποιά ελα-θώς, δεν γνωρίζω άσφαλώς! Α- τ'ήρια κινούμενος, έστράφη πεισμα-τικά εναντίον τ'ό ζωντανού μου και συνέλαβε τόν γάιδαρό μου!

— Κι' έπειτα;

— "Επειτα, κύριε πρόεδρε, προ-σπαθώ να τόν δέση. Κι' ό γάι-δαρός τότε, θύματος, τόν άρπαξε από τόν ώμο και τόν άρχισε στίς κλωτσιές. Τ'ό ζωό, κύριε πρόεδρε, ήθελε να ζήση τ'ό μήνα της γιορ-τής του, πού προσπαθώ να τ'ού τ'η στερήση ό μνηστής...

— "Εξανίσταται αυτός;

— Λέει ψέμματα κύριε πρόεδρε ό κατηγορούμενος, φωνάζει. Τ'ό ζωό του είναι άνάγγω και ξεσταίπω. Προσβάλλει τή δημοσία αίδα, κύ-ριε πρόεδρε! Είναι ζωό πού ρέπει πρ'α τ'ή διαφθορά. Κρώνω τόν κά-δωνα τ'ό κινδύνου, κύριε πρόεδρε και τ'ους δυό. Καί τόν άφεντικό

ΤΟ ΞΕΝΟ ΓΑΛΑ

— ΓΙΑΤΙ τ'ό έκανες αυτό, κατη-γορούμενε;

— Δεν έκανα καί κανένα έγκλη-μα, κύριε πρόεδρε!

— Δεν είπαμε πώς έκανες έγ-κλημα, αλλά δεν είναι σωστά πρά-γματα αυτά, πού κάνεις;

— "Ε ναι, κύριε πρόεδρε, περισ-σότερο τ'ό έκανα για πλάκα.

— Για πλάκα;

— Για καλαμπούρι, κύριε πρό-εδρε... Σηκώνομουνά κάθε πρωί, χαράματα κι' έδωλα έξω στίς πό-ρτες...

— "Εσύ τί λες, κατηγορούμενε;

— Τι να πώ, κύριε πρόεδρε; "Αν-θρώπινες άδυναμίες... "Αλλοι πι-νω κρασί κι' άλλοι γάλα. "Εγώ παρασώθηκα από τ'ό γάλα...

— "Όχι να πίνης και τ'ό ξένο γά-λα, κατηγορούμενε, γιατί τότε κά-νεις τρέσι άσφαρτίες; Κλέβεις, δεν ηστυεύεις και πίνεις πολύ γάλα, πού είναι λαίμαργαία!...

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε...

— "Ε, άντε, λοιπόν δυό μήνες μέσα για να έάλης μυαλό!

Κι' ό κατηγορούμενος κλειστίστηκε σ'ό φρέσκο για να χωνέψη τ'ό κλε-μένο γάλα...

— "Απόσπασμα από έίδηση έφημερίδος:

«Προφανώς ό φόνος έπείραξε τ'ό έγκλημα με τ'ό σκοπό να ληστεύση τ'ό θύμα. Εύτυχώς όμως ό νεκρός είχε καταθέσει την προηγουμένη μέρα στην Τράπεζα όλα τ'α χρήματά του και έτσι δεν έχασε παρά μόνο... τ'ή ζωή του!».

— "Αρχισε να με κυνηγών σαν ά- γριεμένο ταύρος».

τες τ'όν σπιτιών τ'α μπουκάλια με τ'ό γάλα. Πειρασμός έγινε για μέ-να τ'ό γάλα, κύριε πρόεδρε! Κ' ένα πρωί Παρασκευής μου σφύρι-ε ό διάβολος στ' αυτί μου: «Πάρω, Μίλτο, τ'ό μπουκάλλι. Ρούφηξέ τ'ό γαλατάκι. Τ'ό χρειάζεται ό οργανι-σμός σου! Είσαι έργατικό παιδί. Σ'ηκώνεσαι πρωί, δουλεύεις σκλη-ρά. Αυτά πού άφήνουν τ'ό μπου-κάλλι με τ'ό γάλα στην εξώπορτα, είναι ύπναράδες. Πίες τ'ό έσύ πού είσαι στην ανάπτυξη σου...»

— Καί για τήν ανάπτυξη σου, λοιπόν, έπινες τ'ό ξένο γάλα;

— Ποιά ανάπτυξη, κύριε πρόεδρε; Μου κόλλησε ό πειρασμός άσχη-μα!...

— Πώς δηλαδή;

— Νά, μ'ό έλεγε: «'Ελα πίες τ'ό γαλατάκι, μη μ'ό χαλάσης τ'ό χα-τήρι. "Ελα, μ'ην κυττάξης πού είναι Παρασκευή. Τ'ό σώμα θέλει τρο-φή!...»

— Καί τ'ό ήπιες;

— Τ'ό ήπια, κύριε πρόεδρε.

— Μόνο ένα μπουκάλλι;

— "Όχι, κύριε πρόεδρε... Την πρώτη μέρα τήν Παρασκευή δηλα-δή ρούφηξα τέσσερα μπουκάλλια. "Επεμείναι σ' αυτό τ'ό σημείο ό μνηστής.

— Φαντασθήτε, κύριε πρόεδρε, τί άγριόφιδο είναι ό κατηγορούμε-νος!...

Ο Λούντβιχ Έρχαρντ: Ο υπουργός Οικονομικών είναι κατάλληλος και για πρωθυπουργός;

ΤΟ χαμόγελό του είναι πονηρό, σ' ένα πρόσωπο ακίνητο, παράξενο, που μοιάζει με τοπίο της σελήνης. Τα μάτια μικρά, ευκίνητα και η φωνή λεπτή και, σε ψηλούς τόνους. Ο Κόνραντ Άντεναουερ, όσο ποτέ άλλοτε ευγενής — μία καταδεχτική ευγένεια πατρικού — έλεγε τις τελευταίες μέρες, με χαμηλή φωνή, στους επισκέπτες του:

— Από χρόνια ψάχνω να βρω το διάδοχό μου...

Η έκφραση του Γερμανού πρωθυπουργού είχε κάτι το μεγαλοχολικό, σά να είχε κουραστή με την αναζήτηση — τη δραματική αναζήτηση — του διαδόχου του.

Η αλήθεια είναι, ότι, σε ηλικία 87 ετών, ο Άντεναουερ έδωσε, μέχρι την τελευταία στιγμή, μία σκληρή, άπεγνωσμένη μάχη, για να διατηρήσει την πρωθυπουργία, μία μάχη που θα ζήλευε κι ένας νέος, φιλόδοξος πολιτικός, που με πάθος θα ήθελε να κατακτήσει την εξουσία...

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ «ΓΕΡΟΥ»

Αλλά η εκλογή του διαδόχου του δεν έγινε από τον ίδιο, αλλά, ξαφνικά, έπειτα από μία τεράστια συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος... Και μπροστά στην πίεση του κόμματος του, ο Άντεναουερ αναγκάστηκε να δεχτεί, σά διάδοχό του τον Λούντβιχ Έρχαρντ, τον άνθρωπο, που δε χωνεύει καθόλου, τον αντιπρόεδρο της Κυβερνήσε-

ως και υπουργό των Οικονομικών, που προσπάθησε να τορπιλίσει με όλα τα μέσα.

Ο «γέρος», όπως αποκαλούν τον Άντεναουερ, φίλοι και αντιπαλοί, ήττηθηκε αυτή τη φορά από το «λιοντάρι από καουτσούκ», που είναι το παρατσούκλι, που κόλλησαν οι έχθροι του στον Έρχαρντ.

Ο «γέρος», που δεσπόζει πάνω από δεκαπέντε χρόνια στη γερμανική πολιτική και που σίγουρα είναι μία από τις μεγάλες συστοιχίες της εποχής μας, προσπάθησε με κάθε μέσο να εμποδίσει την εκλογή του διαδόχου του, αλλά τα 57 μέλη της εκτελεστικής επιτροπής, στάθηκαν αλόγιστα. Ο Άντεναουερ, χωρίς να διατάξει και συνεχίζοντας το μοναχικό του αγώνα, εξέφρασε τη γνώμη, ότι ο Έρχαρντ δεν είχε τις πολιτικές ικανότητες, για να γίνει πρωθυπουργός. Μετά, πρότεινε για διάδοχό του τον υπουργό των Ξεωτικών Γκέρχαρντ Σράιντερ — που δε δέχτηκε — ή τον Χάινριχ Κρόνε, υπουργό χωρίς χαρτοφυλάκιο και προσωπικό του φίλο, που δε δέχτηκε κι' αυτός.

ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ «ΒΕΝΤΕΤΤΑ»

Η «βεντέττα» Άντεναουερ-Έρχαρντ έχει ακριβώς την ηλικία της νέας Γερμανίας, είναι μία βεντέττα, που γεννήθηκε από τη βαρική αντίθεση δύο πολιτικών ιδιοσυγκρασιών...

Ο Άντεναουερ είναι καθολι-

ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

Από τον Άντεναουερ στον Έρχαρντ

Μία νέα εποχή...

κός, αυταρχικός, παμπόνηρος. Ο Έρχαρντ είναι διαμορφωμένος, ευλύγιστος, υπομονετικός. Ο Άντεναουερ γεννήθηκε στη Ρηνανία, τη γη των άμπελων και του κρασιού. Ο Έρχαρντ έρχεται από τη Βαυαρία, πατρίδα της μπύρας. Ο ένας είναι αδύνατος, στεγνός, ψηλός. Ο άλλος είναι παχύς, ροδοκόκκινος, τετράγωνος. Ο Άντεναουερ είναι ένας «ωρίμος» πολιτικός, ηλικίας 87 ετών. Ο Έρχαρντ είναι 66 ετών κι' έχει να μάθει ακόμα πολλά... (Αυτό τουλάχιστον πιστεύει ο Άντεναουερ).

Από δεκατέσσερα χρόνια τώρα ο Έρχαρντ υπομένει τους σαρκασμούς και συχνά τις ύβρεις του Άντεναουερ, με την υπομονή και το στωϊκισμό του «χοντρού». Καί, γεγονός αρκετά παράδοξο ή κοινή γνώμη της Δυτικής Γερμανίας είδε σ' αυτό το στωϊκισμό του Έρχαρντ περισσότερο μεγαλείο, παρά δειλία... Γι' αυτό, ο Έρχαρντ είναι, αναμφίβολα, σήμερα, η πιο δημοφιλής φυσιογνωμία του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος, μετά, βέβαια, από τον Άντεναουερ...

ΕΡΧΑΡΝΤ Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Για όλους τους Γερμανούς ο Έρχαρντ παραμένει ο καταπληκτικός θαυματουργός, που ξεπέρασε — σαν ένα λευκό περιστέρι — την εφημερία, μέσα από τα έρειπια του πολέμου...

Το Χριστιανοδημοκρατικό κόμ-

μα, με την έκλογή του Έρχαρντ, για να διαδεχτεί τον Άντεναουερ, θέλησε ακριβώς να επωφεληθεί της δημοτικότητας του σημερινού αντιπροέδρου. Το άργότερο τον Οκτώβριο, η Γερμανία θα έχει για καινούργιο, καγκελάριο τον Λούντβιχ Έρχαρντ, εκτός αν ο «γέρος», με μία ύστατη προσπάθεια, τορπιλίσει το «νεαρό» του αντίπαλο... Άλλ' αυτό είναι μία άλλη ιστορία, μία μάλλον άπληθη ιστορία.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

Ο Λούντβιχ Έρχαρντ, μέχρι τα 47 χρόνια του, πέρασε μία ήσυχη και τελειώς άνωνυμη ζωή... Σίγουρα η «τύχη» έκανε τον Έρχαρντ έναν οικονομολόγο.

Στη μάχη του Ύπρ, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, μία έγγλεζική οδίδα έσπασε κοντά στο φαντάρο Έρχαρντ και τον πλήγωσε στα πόδια. Ο νεαρός Λούντβιχ δεν ήτανε πια δυνατόν να διαδεχτεί τον πατέρα του στο μαγαζί τους ξερών καρπών, γιατί η δουλειά αυτή θα τον κρατούσε πολλές ώρες ορθό.

Ο Έρχαρντ τελείωσε την Εμπορική Σχολή της Νυρεμβέργης και ειδικεύτηκε στην πολιτική οικονομία, γεγονός, που του επέτρεψε, το 1923, να γίνει βοηθός του διευθυντού ενός μικρού Ινστιτούτου Μελέτης της Αγοράς.

Δεκάξη χρόνια, ο Έρχαρντ έζησε έντελως άνωνυμα και ήσυχά, μοιράζοντας τη ζωή του ανάμε-

Κόνραντ Άντεναουερ: Ένα πραγματικό καθεστώς τερματίζεται.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

σα στο γραφείο, στην οικογένειά του, στην κλασική μουσική, στα αστυνομικά μυθιστορήματα και στο καλό φαί, που συχνά δε δίσταζε — και δε διατάζει και σήμερα — να μαγειρευτεί μόνος του.

Ο πόλεμος έσπασε το ρυθμό της ήσυχης αυτής ζωής.

Το 1939, μερικοί γνωστοί του ναζί, τον συμβούλεψαν «φιλικά» να γίνει μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος...

Ο ήτυχος, ο υπομονετικός Έρχαρντ, έπαινασάτπησε και αρνήθηκε να γίνει ναζί, χάνοντας έτσι τη θέση του...

Πέντε χρόνια αργότερα, η αρνησι αυτή του Έρχαρντ και η έπιστολή της απόλυσής του, άποτελούσαν το πιο πολύτιμο «χαρτί», για τη νέα δημοκρατική Γερμανία, που έδωαινε μέσα από τα έρειπια. Λίγο, άλλωστε, πριν να τελειώσει ο πόλεμος, ο Έρχαρντ, βέβαιος για την ήττα της Γερμανίας, είχε έτοιμάσει ένα σχέδιο, για την αναδιοργάνωση της οικονομίας της, που τόλμησε μάλιστα να το στείλει στον Γκαίρντενερ, δίδμαρχο της Λειψίας και γνωστό για τις αντιναζιστικές του ιδέες.

Μερικές εβδομάδες μετά την πτώση του Χίτλερ, ένα τζιπ μ' έναν Άγγλο αξιωματικό, σταμάτησε μπροστά στο μικρό σπίτι του Έρχαρντ, στο Φύρτ, κοντά στη Νυρεμβέργη...

Η Γερμανία είχε χωριστεί σε τέσσερες ζώνες κατοχής — Αμερικανική, Άγγλική, Γαλλική και Σοβιετική — και οι δυτικές σύμμαχοι «διώρισαν» τον Έρχαρντ υπουργό της Έθνικής Οικονομίας της Βαυαρίας.

Για τους Άγγλους και τους Αμερικανούς, ο Έρχαρντ της έποχής εκείνης, ήτανε ένας φιλόσοφος «υπουργός», που κυνηγούσε τους «πάντα», μέσα στους διαδρόμους του υπουργείου του, για να τους εξηγήσει τις αρκετά νεφελώδεις οικονομίες του θεωρίες...

ΣΕ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΙΣ ΩΡΕΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ...

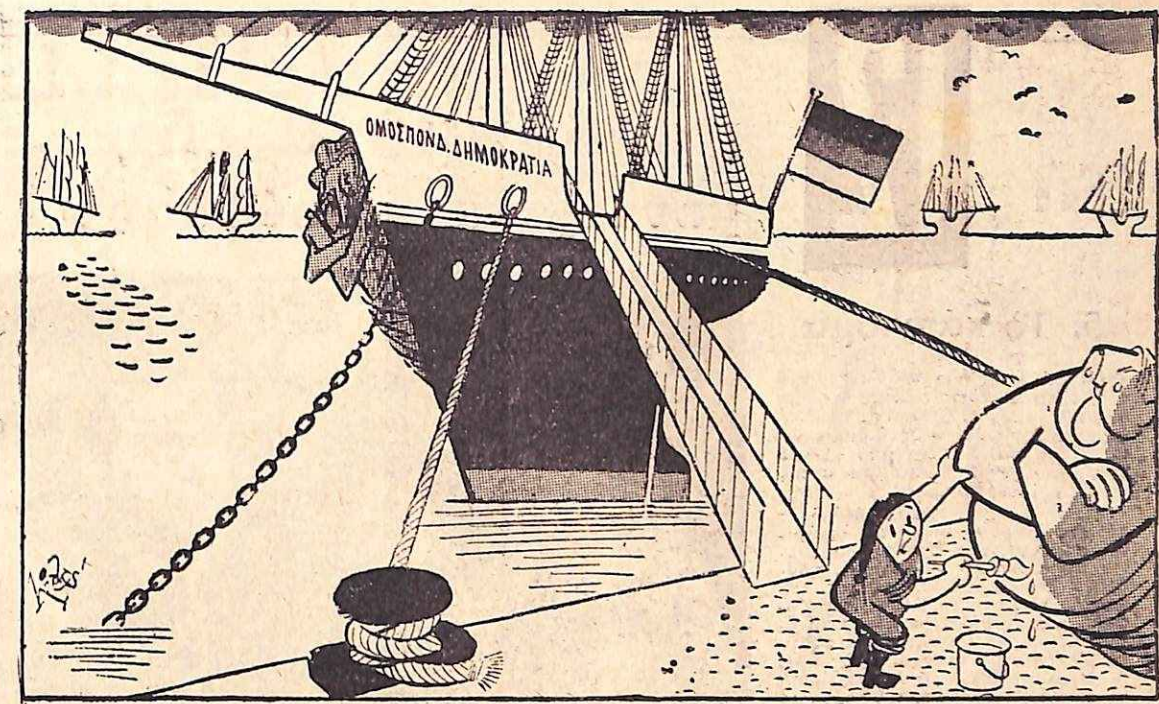
Καί, ξαφνικά, μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες, ο Λούντβιχ Έρχαρντ έγινε διάσημος.

Οι συμμαχικές αρχές — που ουσιαστικά κυβερνούσαν τη Γερμανία — με τη συμβουλή του υπουργού της Έθνικής Οικονομίας, καθώρισαν μία νέα τιμή του μάρκου.

Αλλά, για τον Έρχαρντ, η νομισματική αυτή μεταρρύθμιση, δεν ήτανε αρκετή, για να δώσει την οικονομική ύγεια στην άρρωστη Γερμανία.

Όλλενχάουφ, πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας των Σοσιαλδημοκρατών: Ο δυτικογερμανικός σοσιαλισμός ανεβαίνει...

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία: Ένώ ο Έρχαρντ έτοιμάζεται ν' αναλάβει την διακυβέρνηση του σκάφους της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας, ο Άντεναουερ του φωνάζει από την πλώρη: «Τό καράβι βά μείνη όπως είναι σήμερα, τουλάχιστον μέχρι τό φθινόπωρο!...».

Μία Κυριακή, τον Ιούνιο 1948, ο Έρχαρντ επωφελήθηκε από την άπουσία των συμμαχών αξιωματικών, που είχανε πάει έκδρομη, για να μιλήσει στο ραδιόφωνο και να αναγγείλει την εφαρμογή ενός καινούργιου νόμου, που καταργούσε τα δελτία έπιστιςμού και τον έλεγχο των τιμών.

Το μόνο δελτίο, που έχει αξία από σήμερα, είναι το χρήμα. Τα πάντα θα πουλιούνται έντελώς έλευθερά! διακήρυξε ο Έρχαρντ, στο κατάπληκτο γερμανικό κοινό.

Οι συμμαχικές αρχές έγιναν έξω φρενών, όχι μόνο γιατί η άπόφαση του Έρχαρντ τους φάνηκε σαν ένας οικονομικός παραλογισμός, αλλά γιατί στα μάτια τους ήτανε μία πραγματική «ύβρις».

Οι Άγγλοι, στην πατρίδα τους, αγοράζαν τα πρόβια και τα περισσότερα είδη με το σταγονόμετρο και με το δελτίο, ενώ οι Γάλλοι κολυμπούσαν, χωρίς να βλέπουν την ακτή, μέσα σε τρομερές οικονομικές και έπιστιςτικές δυσχέρειες.

Και νά, που ξαφνικά, ο χτεσινό τους έθροϊ, οι ήττημένοι Γερμανοί, μέσα σ' ένα είκοσιτε-

τάωρο, πετάγανε στο καλάθι των άχρήστων όλη τη μεταπολεμική οικονομική και έπιστιςτική ασυτηρότητα.

Ο στρατηγός Κλαϊν, διοικητής της Αμερικανικής ζώνης κατοχής, κάλεσε άμέσως το «μεγάλο ένοχο», τον Λούντβιχ Έρχαρντ.

Οι οικονομικοί μου σύμβουλοι, του τόνισε, με βεβαιώνουν, ότι κάνετε ένα τρομερό λάθος!

Μην άνησυχείτε, στρατηγέ μου, του άπάντησε ο Έρχαρντ. Καί οι δικοί μου σύμβουλοι μου λένε τό ίδιο!...

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

Πολύ αργότερα, ο Έρχαρντ έδομολογήθηκε, ότι έλαβε τό επαναστατικό αυτό μέτρο, που μετέβαλε την όψη της Δυτικής Γερμανίας, άφου μελέτησε προσεχτικά την οικονομική κατάσταση...

Τό βέβαιο είναι, ότι ο Έρχαρντ τόλμησε, σε μία περίοδο, που όλοι μιλούσαν για διευθυνόμενη οικονομία, να λανσάρη την παλιά θεωρία του οικονομικού φιλελευθερισμού και να εφαρμοήσει μερικές από τις δοκιμασμένες συνταγές της... Τό 1948, αυτό ήτανε μία πραγματική άίρεση, ή ά-

πόφασι ενός «τετράλο». Καί, αναμφίβολα, ο Έρχαρντ έπαιξε την οικονομική κατάσταση της χώρας του κορώνα-γρόμματα και κέρδισε...

Τεράστιες ποσότητες τροφίμων — που μέχρι τότε ήτανε κρυμμένα — φάνηκαν στην αγορά κι' η παραγωγή, κεντρίσμένη από τον έλευθερο συναγωνισμό και τον έλευθερο σχηματισμό των τιμών, έκανε ένα τεράστιο άλμα...

Ο Έρχαρντ κατήργησε τη διευθυνόμενη οικονομία, αλλά κράτησε γερά στα χέρια του τη «διευθυνσι» του οικονομικού θαύματος, που άρχισε ν' άπλώνεται σ' όλη τη Δυτική Γερμανία.

Καμίζοντας συνεχώς τα πόυρα του — σύμβολο ευημερίας — ο Έρχαρντ παρακολουθούσε τα πάντα, εξώρκιζε τους βιομηχανούς ν' αυξήσουν την παραγωγή, κατέβαζε τους τελεωνειακούς δασμούς, για να ριεί τις τιμές των πρώτων ύλων, ένισχυε τους πιο τολμηρούς μειώνοντας τους φόρους.

ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ίσως όμως, σήμερα, για μία οικονομία, που έφτασε στην ώριμότητα της, οι «συνταγές» του Έρχαρντ να είναι ξεπερασμένες και ο «Ανθρωπος των βιομηχανών» — όπως μερικοί ψιθυρίζουν πίσω από την πλάτη του — να μην είναι κατάλληλος για πρωθυπουργός.

Τό βέβαιο είναι, ότι με τον Άντεναουερ, που φεύγει και με τον Έρχαρντ, που έρχεται, μία εποχή τελειώνει για τη Δυτική Γερμανία και μία καινούργια άρχίζει. Γιατί στην εξωτερική πολιτική, αλλά και στην έσωτερική, οι αντίληψεις του Έρχαρντ διαφέρουν σε πολλά και σοβαρά σημεία από τη γραμμή του Άντεναουερ. Ο Άντεναουερ μοιάζει μ' ένα γοτθικό άγαλμα, μ' έναν αυστηρό δάσκαλο, που κυβερνάει ένα λαό μωητόν.

Ο Λούντβιχ Έρχαρντ είναι ένα άγαλμα υπαρκτό, είναι ο άνθρωπος, που λατρεύει τη χαρά της ζωής και γι' αυτό βλέπει τη χώρα του χειραφετημένη από πολλά «δεσμά».

ΕΠ. ΜΕΤ.

προβλήματα της μοντέρνας κοπέλλας

5. Το κάπνισμα

ΝΑ ΚΙ' ένα άλλο πρόβλημα που είναι εκατό τοις εκατό γέννημα της νέας εποχής. Είναι ένα πρόβλημα καπνιστικό και ίσως ακριβώς γι' αυτό αποτελεί κι' ένα από τα πιο επίμαχα ζητήματα ανάμεσα στους γονείς και τις κοπέλλες.

Πριν από λίγα χρόνια ακόμη — την εποχή που η μητέρα της σημερινής κοπέλλας είχε περπατήσει τα χρόνια της κόρης της — αυτό το πρόβλημα δεν υπήρχε. Το τσιγάρο αποτελούσε μία απόλαυση, ένα βίσιμο, μία συνήθεια — πέστε το όπως θέλετε — αποκλειστικά ανδρική. Έλαχιστες ήταν οι γυναίκες, που είχαν τολμήσει να υπερπηδήσουν το φράγμα, να περάσουν σ' αυτό το ανδρικό... οικόπεδο και να παρουσιάσουν μ' ένα ανάμενο τσιγάρο στο χέρι, απαντώντας μ' ένα ύφος γεμάτο από υπερηφάνεια και αδιαφορία στα αποδοκιμαστικά βλέμματα, που συναντούσαν παντού.

Μα το παράδειγμα τους δεν άργησαν να το ακολουθήσουν κι' άλλες, ώσπου το ποτάμι φούσκωσε πολύ, ώσπου το φράγμα έσπασε οριστικά και οι γυναίκες μπήκαν επίσημα πιά στο... μαγικό κόσμο των... καπνών της νικοτίνης, έναν κόσμο αρκετά γοητευτικό, αλλά και αρκετά δηλητηριώδη...

Αυτή, λοιπόν, είναι με λίγα λόγια η ιστορία της «ερωικής μάχης» των γυναικών για την κατάρκτηση του τσιγάρου. Η μάχη δόθηκε, το όχυρό έπεσε, η τσιγαροβόλη και το αναπτήρακι βρήκαν μία αξιοζήλευτη θέση στη γυναικεία τσάντα, ανάμεσα στα κραγιόν, τις πούδρες και τα καθεφτάκια και... το πρόβλημα γεννήθηκε...

Σήμερα το τσιγάρο έχει γίνει κάτι σαν σύμβολο για την μοντέρνα γυναίκα, που πιστεύει ότι η προσωπικότητά της γίνεται πιο έντονη πίσω από το ανάλαφρο σύννεφο του γαλάζιου καπνού. Και τα σημερινά κορίτσια, που θέλουν να φαίνονται μοντέρνα με κάθε τρόπο, νομίζουν πως βρίσκουν στο τσιγάρο ένα από τα κυριώτερα μέσα για να το πετύχουν.

Έδώ όμως βρίσκεται ο κόμπος, γιατί τις πιο πολλές φορές τυχάνει να μη συμφωνούν μαζί τους οι γονείς. Ίδιαίτερα στις λαϊκές και μικροαστικές τάξεις, που διατηρούν επίμονα τις παραδόσεις, το πρόβλημα της κόρης που καπνίζει ή που θέλει να καπνίσει, εξακολουθεί να αποτελεί μία αδιάκοπη αιτία για διενέξεις και φιλονικίες.

Υπάρχουν βέβαια και οι περιπτώσεις, που βλέπουμε τον πατέρα ή τον αδελφό να μοιράζονται με τη δεκαοχτάχρονη κόρη της οικογένειας το πακέτο με τ' «αμερικάνικα» και να φροντίζουν να της προσφέρουν φωτιά. Πρόκειται όμως, τουλάχιστον στην χώρα μας, για σπάνιες εξαιρέσεις, που περιορίζονται, συνήθως, σε μία ώριμη κοινωνική μερίδα με εξευρωπαϊσμένες ιδέες.

Εμάς, όμως, μας ενδιαφέρει ο πως πάντα ο κανόνας. Και ο κανόνας, που δημιουργεί το σημερινό μας πρόβλημα είναι αυτός: Οι περισσότερες από τις σύγχρονες κοπέλλες θεωρούν το κάπνισμα σαν ένα από τα αναφαίρετα δικαιώματά τους. ενώ οι γονείς αρνούνται να το παραδεχτούν αυτό.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Η Τίνα Ζ., δεκαοχτώ χρόνων,

Οι σύγχρονες κοπέλλες νομίζουν ότι το τσιγάρο τους προσθέτει προσωπικότητα και γοητεία και ότι τις κάνει πιο ενδιαφέρουσες στα ανδρικά μάτια.

σπουδαστριά σχολής λογιστών, μου είπε:

—Το τσιγάρο είναι κάτι απαραίτητο στην εποχή μας. Είναι κάτι αναμφισβήτητο, αυτό και οι γονείς μας πρέπει να το παραδεχτούν. Μη νομίζεται ότι υπερβάλλω. Μιλώ έτσι από προσωπική πείρα και θα σας εξηγήσω αμέσως το λόγο. Στη σημερινή ζωή, που ζούμε και που είναι γεμάτη από πυρετική κίνηση, από αδιάκοπη εργασία, από δυσάρεστες σκέψεις, ο άνθρωπος έχει ανάγκη από έναν σιωπηλό φίλο, που να τον ξεκουράζει, όταν είναι κουρασμένος, να του χαλαρώνει τα νεύρα, όταν τα νιώσει τεταμένα, να του διώχνει τη νύστα, όταν χρειάζεται να ελαφρύνει και να του κρατάει συντροφιά, όταν είναι στενοχωρημένος.

«Ε, λοιπόν, έχω σας βεβαιώσει ότι δεν υπάρχει για όλα αυτά πιο πιστός σύντροφος και πιο προχρηστικό γιατρικό από το τσιγάρο. Το βρώσκεις κοντά σου, όποια στιγμή το θέλεις, έτοιμο να σε ανακουφίσει, να σου δώσει κουράγιο. Και ύστερα, είναι και το άλλο. Έγώ πιστεύω ότι ένα τσιγάρο κάνει τη γυναίκα πιο ενδιαφέρουσα, της δίνει σιγουριά, άσχετο και ύψος πέρα για πέρα μοντέρνο. Στην εποχή μας, μία κοπέλλα που άρνείται το τσιγάρο, που της προσφέρουν, κάνει μία φοβερά άσχημη φιγούρα. Όλοι την νομίζουν άπιστοδορμική και «μουχλίσμένη».

«Δυστυχώς, οι γονείς μου δεν ένοιαζαν να καταλάβουν αυτές τις ιδέες μου. Τόσο ο πατέρας μου, όσο και η μητέρα μου έχουν μείνει άγκυροβλημένοι στα «μορφωτικά» και «αμερικανικά» χρόνια. Μία φορά, που προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι όλες σχεδόν οι κοπέλλες της ηλικίας μου καπνίζουν, με κούτασαν σαν να ήμουν κανένα περίεργο τέρας και ύστερα ο μπαμπάς έβαλε τις φωνές, λέγοντας ότι αυτός δεν θα μου επιτρέψει ποτέ ένα τέτοιο πράγμα και τρέμη που έβλεπα τη μανία να η μανά — που έχει τη μοναξιά της διαβάσει όλες τις ιατρικές στήλες στα περιοδικά και στις εφημερίδες — άρχισε να μου κάνει διδασκαλία και να μου λέει ότι το τσιγάρο προκαλεί χιλιάδες δυο φοβερές αρρώστιες. Τους άκουσα και τους δυο και όταν, επί τέλους, τελείωσαν έτρεξα στην κάμαρά μου, με την δικαιολογία ότι

είχα πολύ διάβασμα, για να καπνίσω στα κλειστά ένα τσιγάρο. Ξέρω ότι κάποια μέρα θα ανακαλύψουν πως καπνίζω και θα γίνουν μεγάλη φασαρία στο σπίτι. Μα τί μπορώ να κάνω; Να απαντηθώ το τσιγάρο, επειδή εκείνοι ένοιαζαν να μείνουν καρφωμένοι στα περασμένα: «Όχι, βέβαια!»

—Σήμερα όλες καπνίζουν — μου είπε σηκώνοντας ελαφρά τους ώμους της η Εύα Μ. φοιτήτρια 19 χρόνων — είναι μία συνήθεια, μία μόδα, πάρτε το όπως θέλετε. Και να θέλεις ακόμα να αποτελέσεις εξαίρεση, θα σου χρειαστεί μεγάλη δύναμη χαρακτήρα, όταν όλοι και όλες γύρω σου καπνίζουν, όταν βρίσκεις μπροστά σου, σε κάθε στιγμή, ένα ανοιχτό πακέτο και άκουσ μια ανδρική φωνή να σου λέει: «Τσιγάρο, δεσποινίς».

«Στην αρχή μπορεί ν' αντισταθίσω στον πειρασμό, να υπομείνω τα πειράγματα, αλλά αργά ή γρήγορα θα υποχωρήσω. Θα πάρω στο χέρι μου το πρώτο τσιγάρο, ύστερα το δεύτερο, το τρίτο. «Επειτα το τσιγάρο γίνεται συνήθεια και η συνήθεια, όπως είπαε κάποιος, είναι το πιο δυνατό αντίδοτο της λογικής».

«Κι' έμένα, στην αρχή, δεν μου άρεσε το τσιγάρο. Κάθε φορά, που το έβαζα στο στόμα μου έβηχα, δάκρυα, πνιγμούς. Μα σιγά - σιγά το συνηθισα και τώρα καπνίζω από το συνηθισμένο, καπνίζω για να ξεαπολαύσω, όταν μελετώ πολύ και — λίζομαι, — καπνίζω για γιγιά να το κρύψω — καπνίζω για να φαίνωμαι πιο «μοντέρνα». Αυτό βέβαια γίνεται κρυφά από τους γονείς μου, που έχουν την ακλόνητη πεποίθησή ότι «ένα κορίτσι δεν πρέπει να καπνίζει». Αυτοί, βλέπετε, έχουν τις ιδέες του δικού τους και-νίου, που έχουν την ακλόνητη πεποίθησή ότι «ένα κορίτσι δεν πρέπει να καπνίζει». Αυτοί, βλέπετε, έχουν τις ιδέες του δικού τους και-νίου, που έχουν την ακλόνητη πεποίθησή ότι «ένα κορίτσι δεν πρέπει να καπνίζει». Αυτοί, βλέπετε, έχουν τις ιδέες του δικού τους και-νίου, που έχουν την ακλόνητη πεποίθησή ότι «ένα κορίτσι δεν πρέπει να καπνίζει».

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

—Ακριβώς προχθές είχα με την κόρη μου μία θελλώδη συζήτηση: γύρω απ' αυτό το θέμα — μου είπε η κυρία Πόπη Γ. Μπαϊνοντας, 30 χρονών, στο δωμάτιό της η βρήκα να καπνί-

ζη ένα τσιγάρο με το φυσικότερο ύφος του κόσμου. Φυσικά, έγινε έξω φρεσών! Η κόρη μου δεν είναι ακόμα δεκαεφτά χρόνων, πηγαίνει στην έβδομη γυμνασίου και θα ήταν φοβερό να πάρει ένα τέτοιο βίσιμο από αυτή την ηλικία.

«Έχω διαβάσει τόσα πολλά για τις φοβερές βλάβες, που μπορεί να φέρει το τσιγάρο σε κάθε οργανισμό και ακόμα περισσότερο στους τρυφερούς και ασχημάτιστους ακόμα οργανισμούς των κοριτσιών».

«Της τὰ είπα και εκείνη δεν δίστασε να μου απαντήσει ότι όλα αυτά είναι κουταμάρες, ότι το τσιγάρο είναι τουαρκικό και καταπραυντικό και ότι στο κάτω - κάτω όλες οι συμμαθήτρίες της καπνίζουν και δεν μπορούνε παρά να κάνουν κι' αυτή το ίδιο. Και πρόσθεσε ακόμα ότι άλλες μητέρες, που είναι μοντέρνες, αφήνουν τις κόρες τους να καπνίζουν ελεύθερα, μπροστά τους και τους προσφέρουν μάλιστα και τσιγάρο. Μα τις έρω εγώ αυτές τις μητέρες: Είναι εκείνες που καπνίζουν οι ίδιες σαν φουγάρο και γι' αυτό δεν μπορούν να πουν τίποτα στα κορίτσια τους!

«Στο τέλος, ύστερα από μία θυελλώδη και ατελείωτη συζήτηση, κι' ύστερα από τις πολλές συμβουλές μου, η κόρη μου υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανακαπνίσει πιά. Φοβάμαι όμως ότι μου έδωσε αυτή την υπόσχεση, μόνο και μόνο για να ησυχάσει από μένα, χωρίς να έχω σκοπό να την κρατήσω. Γιατί ακόμη και αν το ήθελε η ίδια, πως θα το καταφέρνει με τόσα άσχημα παραδείγματα, που βλέπει γύρω της;

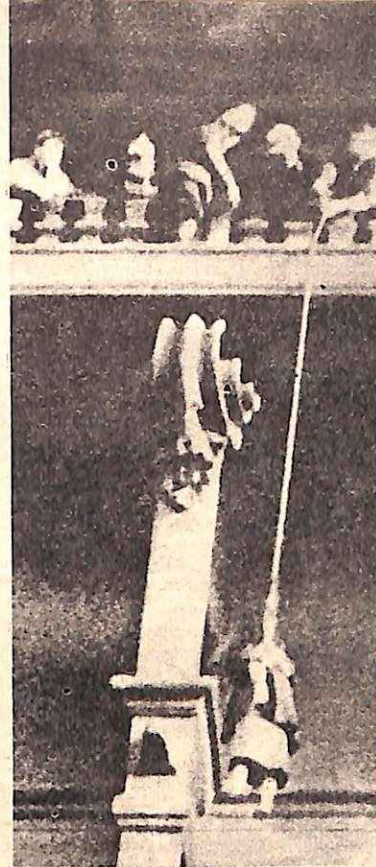
Μία άλλη μητέρα, η κυρία Βάσω Ζ. μου είπε:

—Η κόρη μου είναι δεκάξη χρόνων και για την ώρα, τουλάχιστον ελπίζω ότι δεν έχει περάσει από το μυαλό της η ιδέα να καπνίσει. «Επειδή φοβάμαι όμως ότι θα φθάσει γρήγορα αυτή η στιγμή, σκέπτομαι ότι μία απ' αυτές τις μέρες θα είναι καλό να συζητήσω μαζί της αυτό το θέμα. Θα της αναπτύξω τις βλάβες, που είναι δυνατό να φέρει το τσιγάρο στην υγεία και την ομορφιά της, θα της εξηγήσω ότι αυτό που νομίζουμε στην αρχή «ταϊνίδο», καπνίζοντας ένα, δύο τσιγάρα για να δοκιμάσουμε μία καινούργια ευχαρίστηση, δεν αργεί να γίνει μία άσχημη συνήθεια, να πραγματικά «βίτσιο», επιβλαβή, στον οργανισμό, όσο και το οικονομικά μας. Θα της πω ακόμα ότι μία κοπέλλα με κτρινημένα δαχτυλά από τη νικοτίνη, που «καπνίζει» σαν αράπη» δεν έχει καμμία απολύτως γοητεία, ενώ αντίθετα γίνεται χαριτωμένη γοητευτική η κοπέλλα, που απαντάει σ' όποιον της προσφέρει τσιγάρο: — «Όχι, ευχαριστώ, δεν καπνίζω», γιατί έτσι αποτελεί μία δημοφιλής εξάρτηση στον κανόνα των κοριτσιών που καπνίζουν σήμερα για να φανούν «μοντέρνες».

«Αυτά έχω σκοπό να εξηγήσω στην κόρη μου και ελπίζω μ' αυτό τον τρόπο να προλάβω, πριν έρθει ο «πειρασμός» φοβδιάζοντάς την με τα όπλα, που θα χρειαστούν για να τον αντιμετωπίσει, κατά το δυνατόν τουλάχιστον. Και νομίζω ότι κάτι τέτοιο θα έπρεπε να κάνουν και οι άλλες μητέρες. Τι λέτε κι' εσείς;

Συμφωνώ απόλυτα, γιατί, αυτή τη φορά, γύρω απ' αυτό το θέμα εκείνοι που έχουν το περισσότερο δικίωμα είναι πραγματικά οι γονείς. Και όχι τόσο επειδή το κάπνισμα βλάπτει ή και τις κοπέλλες και επειδή «ο κόσμος κρίνει» άσχημα εκείνες που καπνίζουν, όπως μου είπαν πολλές μητέρες, αλλά επειδή το τσιγάρο βλάπτει την υγεία και την ομορφιά. Γι' αυτό οι γονείς — και περισσότερο οι μητέρες — πρέπει να βοηθήσουν τα κορίτσια τους, ώστε να μην αφεθούν να παρασυρθούν σ' αυτό το «βίτσιο» της μέδας.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Μία σπάνια φωτογραφία, από τη σκηνή της διασώσεως της Άννι Νίγκεν.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Η «τρελλά του ύψους» κυριεύει τους επισκέπτες

ΟΠΟΙΟΣ ξένος επισκεφθή για πρώτη φορά το Παρίσι, είναι αδύνατο να μην ανεβεί στον Πύργο του Άιφελ. Αν λοιπόν συμβεί να είναι τότε Τούλιος, μπορεί να συναντήσει εκεί πάνω ένα ευγενικό που πίνει σαμπάνια, για να γιορτάσει... την αποτυχία της αυτοκτονίας του!

Πραγματικά, εδώ και 15 χρόνια, ένας Γάλλος, ονόματι Ζακ Μαλαρόν, ανέβηκε στην τέλη — και ψηλότερη — πλατφόρμα του πύργου, με το σκοπό να πέσει και να σκοτωθεί, από ύψος 295 μέτρων. Κατά συμπτωση όμως, αυτήν ακριβώς την ώρα, σκόπευε να κάνει το ίδιο και μία δημοφιλής κοπέλλα.

Οι δυο υποψήφιοι απόχειρες εμπόδιζαν ο ένας τον άλλο, γνωρίζοντας, χωρίς σ' αυτή την αμοιβαία διάσωση τους, τα ελιπόμενα...

«Από τότε, κάθε επέτειο της ημέρας αυτής, ανεβαίνουν μαζί στον πύργο και ανοίγουν μία μπουτίλα σαμπάνια».

«Αλλά η νέα κι' δημοφιλής Άννι Λεμπράν, ενώ σκόπευε ν' αυτοκτονήσει περτώντας απ' τον πύργο, μετάνιωσε την τελευταία στιγμή χωρίς... στην περσόνα της!

Εξοργε και φυσούσε άερας, την ημέρα εκείνη, που η Άννι έδεσε τα τελευταία της φράγκα για το ασανσέρ που την ανέβασε στην κορυφή του πύργου. Όταν βρέθηκε εκεί ψηλά, έσκυψε και κούταξε τους ανθρώπους στο δρόμο, που φαινόταν μικροί σαν μουσικάκια. Τη στιγμή εκείνη όμως, καθώς ετοιμαζόταν να πηδήσει, ο άνεμος πήρε την ελπίδα της και την έπιασε από το χέρι, ώστε να μην αφεθούν να παρασυρθούν σ' αυτό το «βίτσιο» της μέδας.

Οι διαβάτες την είδαν να πέφτει σιγά-σιγά, σαν ένα αλλόκοτο μαλλιαρό πουλί, και βάλανε τα γέλια. Η ευσμία τους μετα-

δόθηκε και στην Άννι, που έχασε έτσι τις μαύρες ιδέες της και τα σχέδια της αυτοκτονίας... και κατέβηκε απ' τον πύργο κανονικά, με το ασανσέρ!

Δεν έχουν όμως τέτοιο ευχάριστο τέλος όλες οι ιστορίες του Πύργου του Άιφελ. Στα 74 χρόνια της «ζωής» του, χορηγούσε για 320 αυτοκτονίες.

Η τελευταία έγινε το φετεινό Φεβρουάριο. Ο Ισπανός Φραντσέσκο Τολέντο-Πέρνα, 31 ετών, βρισκόταν μαζί με τη γυναίκα του Ντολόρες στην πρώτη πλατφόρμα του πύργου, δηλαδή σε ύψος 56 μέτρων. Μάλωσε λοιπόν μαζί της κι' εκείνη τον άπειλησε πως θα έπεφτε να σκοτωθεί. Ο Φραντσέσκο επιχείρησε να την εμπόδιζε. Πολύ αργά όμως... Η δημοφιλής Ντολόρες είχε πηδήσει κι' άλλες στο κενό, βγαίνοντας μία σταραχτική κραυγή, και το κομμάτι της τσακίστηκε στο δρόμο, δίπλα σ' ένα αστυνομικό κι' ένα καστανά.

Πολλά απ' τα θύματα του πύργου δε σκόπευαν από πριν ν' αυτοκτονήσουν. Άλλ' όταν βρέθηκαν εκεί ψηλά, παρασύρθηκαν από μία παράξενη «τρελλά του ύψους», που ζαλίζει τον άνθρωπο και τον σπρώχνει να πηδήσει...

Γι'αυτόν όμως και μερικοί —πολύ λίγοι— που έπεσαν απ' τον πύργο... και όμως ζήσανε, για να διηγηθούν ύστερα τις εντυπώσεις τους!

Ένας απ' αυτούς τους τυχερούς ήταν ο μικρός μισήτης Προσπερ Γκόλντ, 14 χρόνων. Έπειδή είχε πάει κακούς βαθμούς στην Ελεγχό του, άσπασε ν' αυτοκτονήσει και πήδησε απ' τη δεύτερη πλατφόρμα του πύργου (113 μέτρα). Έπεσε όμως μόνο 57 μέτρα και κατέληξε στην πρώτη πλατφόρμα, χωρίς να σκοτωθεί. Έσπασε μονάχα μερικά πλαστικά του.

Ένας άλλος πάλι, καθώς έπεφτε, πιάστηκε το σακάκι του σε μία προεξοχή, λίγα μέτρα πιο κάτω. Έμεινε έτσι κρεμασμένος στο κενό, ώσπου τον τραβήκανε πάνω. Είχε γινώσκω, χωρίς να πάθι το παραμικρό.

Όταν η Άννι Νίγκεν, 32 χρόνων, έπεσε απ' τον πύργο έφτεσε στις 5, Μαρτίου, ο δυνατός άνεμος που φυσούσε, την έστρωξε πάνω στο μεταλλικό σκελετό. Το άριστο της πόδι μπλέχτηκε ανάμεσα σε δυο τραβέρσες κι' έμεινε κρεμασμένη, με το κεφάλι προς τα κάτω. Η απόπειρα αυτοκτονίας της απέτυχε. Είχε χτυπήσει όμως το πόδι της τόσο άσχημα, ώστε χρειάστηκε να της το κόψουνε.

«Αρκετοί απ' τους επισκέπτες του πύργου, αντί να πέσουν οι ίδιοι στο κενό, προτιμούν... να πετάξουνε διάφορα πράγματα — συνήθως μπουτίλες. Καταλαβαίνετε τώρα τον κίνδυνο που διατρέχουν όσοι περνούν από κάτω!... Κάποτε, ένας επισκέπτης πέταξε ένα δολο λάχανο, απ' την κορυφή του πύργου. Ως στον φράση λοιπόν κάτω, το μικρό αυτό πραγματάκι είχε αποκτήσει τόσο όμοι, ώστε έσκισε βαθιά τη μιλτή ενός διαβάτη!

Γι' αυτό, οι άρμόδιες αρχές πληρώνουν πολλές χιλιάδες φράγκα για ασφάλιστρα κάθε χρόνο, σε μία ασφαλιστική εταιρεία που αναλαμβάνει να αποζημιώσει τα θύματα αυτών των ανόητων και επικίνδυνων παιγνιδιών.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι επισκέπτες ανεβαίνουν στον πύργο με ασανσέρ.

Το 1907 όμως, κάποιος σκαφώλασε ως εκεί πάνω μ' ένα κρεμασμένο σκονί. Φυσικά, για το κατόρθωμά του αυτό χρειάστηκε πολλή ώρα και κόπο.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ - ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Αγαπώ πολύ
το γάλα
Ο εἰς κόκκους
“ΡΕΓΚΙΛΕ”,
ἀποβουτυρωμένον

Αγαπώ πολύ
το γάλα
εἰς κόκκους
“ΡΕΓΚΙΛΕ”,
ἀποβουτυρωμένον

έν-6ταν-τα-νέ!

Εἶμαι 81 ἐτῶν. Ἐχω γερά πόδια, καλή ὁδρασί, ἀλλὰ τό στόμαχί καί ἡ καρδιά μου εἶναι εὐαίσθητα. Γι' αὐτό ἀσυζητή- τί προτιμῶ τό ἀποβουτυρω- μένο γάλα REGILAIT.

Γιά τό σுகῶτί τοῦ συζυγοῦ μου, πού λατρεύει τόν καφέ μέ γάλα, γιά τήν διαίτα μου, γιά τή σιλουέττα μου, χρησιμοποιοῦ τό «ΡΕΓΚΙΛΕ». Δυναμώνει χωρίς νά παχαίνῃ.

Τό χρησιμοποιοῦμε κατόπιν διαλύσεως τοῦ ὡς ρόφημα καί διὰ τήν παρασκευήν φαγητῶν, γλυκισμάτων, κρεμῶν, κλπ.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΣΑΣ ΤΟ ΓΑΛΑ

“ΡΕΓΚΙΛΕ”

ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

Εἶναι τό πιό πρακτικό...τό καλλίτερο...τό πιό οικονομικό

Ένα κουτί REGILAIT τῶν 300 γραμ. ὀξίας δραχ. 13.90 δίδει 15 μεγάλα ποτήρια ὑπέροχο γάλα.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΣΕ ΝΕΡΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ, ΠΑΓΩΜΕΝΟ ἢ ΧΛΙΑΡΟ

Εἶναι προϊόν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τήν Εὐρώπῃν Ἐργοστασίου

FRANCE-LAIT

πού ἀποτελεῖ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Γεν. Ἀντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αἰόλου 78, Ἀθήναι, Τηλ. 226.383

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ. ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ

ΡΕΓΚΙΛΕ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ.

Ο βασικός κανόνας του καλού βαδίσματος είναι ν' ακολουπάζετε πρώτα το μπροστινό μέρος του ποδιού και κατόπιν τη φτέρνα. Στην εικόνα νεαρές μαθήτριες της Λάκν, που προσορίζονται για μανικέν. Η Λάκν τις υποχρεώνει να περπατάνε με το καλύτερο φόρεμά τους, αλλά ξυπόλητες.

Το αρμονικό ΒΑΔΙΣΜΑ είναι τέχνη!

Η όμορφη αρχίζει από τα πόδια!

ΠΡΙΝ από τριάντα ή σαράντα χρόνια, η όμορφη μιάς γυναίκας, εκτός από τις γραμμές του προσώπου της, συνίστατο κυρίως στην καμπύλη των ώμων και του στήθους της. Άλλα σήμερα το βασικό στοιχείο της γυναικείας όμορφιάς έχει μετατοπισθεί στα πόδια. Μια γυναίκα, παρ' όλην την ηλικία, παρ' όλην την κατάσταση, δεν είναι ποτέ όμορφη, αν δεν έχει καλλίγραμμη εμφάνιση και αρμονικό βάδισμα.

Καί, με την ευκαιρία, ξέρετε πως διαλέγουν τα μανικέν τους; Αφού βεβαιωθούν, ότι η νέα, που παρουσιάζεται μπροστά τους, έχει τα απαιτούμενα μέτρα, της δίνουν να φορέσει ένα απλό ασπρό φόρεμα, που μοιάζει με καμίζια και τη βάζουν να κάνει βόλτες δρόγους τους. Αυτό το κάνουν για να μην επηρεασθούν στην κρίση τους από το διαφορετικό κομμο ή τα φανταχτερά στολισματά ενός φορέματος. Θέλουν προ πάντος να δούν το μανικέν όπως είναι, να κρίνουν τη γενική εμφάνισή του, τον κάδρο, που έχει. Αυτός ο «κάδρος» αξίζει περισσότερο κι' από την πιο εκσεμιαστική όμορφη και αν δε βρίσκεται αποκλειστικά στα πόδια, αρχίζει, όμως, απ' αυτά.

Η Λάκν, που ήταν ως προχτές το καλύτερο πορισινό μανικέν και που άνοιξε τελευταία μια σχολή για μανικέν, υποβάλει τις μαθήτριές της στην ακό-

λουθη δοκιμή. Στο πρώτο μάθημα τις υποχρεώνει να εμφανισθούν με το καλύτερο φόρεμά τους, π. χ. μια τουαλέτα χορού και τις βάζει να περπατήσουν χωρίς παπούτσια.

Αυτή η δοκιμή, λέει, είναι από τις πιο δύσκολες. Η νέα τα χάνει, γιατί της φαίνεται ακανόνιστο να περπατάει ξυπόλητη, ενώ φοράει ένα τόσο ωραίο φόρεμα. Κι' ωστόσο, αυτή η μικρή δοκιμή, που επιτρέπει να καταλάβω τις απόψεις της. Η μια έχει στραβά πόδια, δεύτερη περπατάει γέρνοντας τα γόνατα προς τα μέσα, τρίτη έχει τα δάχτυλα των ποδιών παραμορφωμένα από τα στενά παπούτσια και τα μαζεύει ενστικτωδώς προς τα μέσα, κλπ. Τις περισσότερες φορές, το λάθος βρίσκεται στα παπούτσια. Οι πιο πολλές γυναίκες δεν ξέρουν να διαλέξουν τα παπούτσια, που ταιριάζουν στο πόδι τους.

Εκείνο, που έχει σημασία για την αισθητική του ποδιού, είναι το τρίγωνο, όπου στηρίζεται. Οι γωνίες αυτού του τριγώνου συγκροτούν δρόμους το βάρος του σώματος. Αυτές οι τρεις γωνίες βρίσκονται ή μια στη φτέρνα, ή δεύτερη στη βάση του μεγάλου δακτύλου κι' η τρίτη στη βάση του μικρού δακτύλου. Η φτέρνα υποστηρίζει τα 75% του συνολικού βάρους του σώματος, το μεγάλο δάκτυλο τα 20% και το μικρό τα 5%. Τα 50 ή 60 κιλά

ας, αν είσατε γυναίκα, ή για τους άνδρες τα 70 ή 80 κιλά τους, στηρίζονται πάνω σε μια επιφάνεια, που δεν ξεπερνάει τα πέντε τετραγωνικά εκατοστά.

Αν, λοιπόν, το τακούνι σας δε βρίσκεται στην κανονική του θέση ή αν η καμπύλη της γόδας σας δεν προσαρμόζεται στην καμάρα του ποδιού ή ακόμη αν τα δάχτυλά σας είναι υπερβολικά σφιγμένα μέσα σ' ένα στενό παπούτσι, όλη η ισορροπία του σώματός σας καταστρέφεται. Κι' ο αντίκτυπος, εκτός από τη χάρη και την κομψότητά σας, γίνεται επίσης αισθητός και στην υγεία σας.

Αλλά πρέπει να φοράτε τακούνι;

Όλοι οι αισθητικοί και οι υγειονόμοι απαντούν καταφατικά σ' αυτή την ερώτηση. Οποιαδήποτε κι' αν είναι η ηλικία και η φυσική διάπλασή σας, πρέπει να φοράτε τακούνι.

Το ίδεωδες ύψος του τακουνιού κυμαίνεται μεταξύ των τριών και των πέντε εκατοστών. Η βάση του τακουνιού πρέπει να είναι αρκετά πλατιά, γιατί, διαφορετικά, οι φτέρνες δε θα μπορούν

Το φόρεμα αυτό είναι υπέροχο. Αλλά για να προκαλέσει εντύπωση, πρέπει το μανικέν, που θα το παρουσιάσει, να έχει ένα αρμονικό βάδισμα.

να κρατήσουν το βάρος του σώματος και θα περπατάτε σ' αμεθυσμένη.

Θα αποφεύγετε, λοιπόν, τα τακούνια σε σχήμα βελόνας. Είναι όμορφα ίσως, όταν τα βλέπτε κανείς στη βιτρίνα, αλλά δεν κάνουν για τα πόδια μιας γυναίκας, που πρόκειται να κινηθεί και να περπατήσει.

Τα τακούνια να τα φορέσετε επίσης κι' αν ακόμη πρόκειται να κάνετε μια πορεία κάπως μεγάλη ή να περάσετε το πρωινό σας γυρίζοντας στα μαγαζιά. Μη νομίζετε, ότι θα κουρασθήτε λιγότερο, χωρίς τακούνια. Το αντίθετο είναι σωστό. Ένα τακούνι τριών εκατοστών θα συγκρατήσει την καμάρα του ποδιού στην κανονική της θέση και θα διατηρήσει την ισορροπία των άσπραγάλων, της σπονδυλικής στήλης, των νεφρών και της κοιλιάς.

Αν θέλετε να διατηρήσετε τα πόδια σας σε καλή φόρμα, θα πρέπει να αλλάζετε παπούτσια δύο φορές την ημέρα. Το πρωί θα φορέσετε παπούτσια με τακούνι μόνο 3 εκατοστών και το απόγευμα με τακούνια 5 εκατοστών. Τα ψηλότερα τακούνια δεν είναι αξιόλογα.

Αν, όμως, σας άρεσουν, θα περιορίσετε τη χρήση τους μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις, για ένα χορό, μια δεξίωση, κλπ. Η τακτική αυτή ανταποκρίνεται και στους κανόνες της κομψότητας. Το πρωί θα ντυθήτε πιο απλά, ενώ το απόγευμα το ντύσιμό σας θα είναι πιο προσεγμένο.

Το παπούτσι, που ταιριάζει στο πόδι σας, θα σας εξασφαλίσει ένα καλό βάδισμα. Οι κυριότερες ατέλειες του βαδίσματος είναι:

1) Η κακή τοποθέτηση του ποδιού, είτε προς τα μέσα, είτε προς τα έξω.

2) Το ότι δεν ξέρετε ν' αντισταθμίσετε με τα χέρια σας τις κινήσεις των ποδιών.

3) Η κακή ισορροπία της φτέρνας.

4) Η παραμόρφωση της καμάρας του ποδιού, που οφείλεται στο ότι το στήριγμα της φτέρνας δεν είναι επαρκές (πολύ ψηλό ή πολύ λεπτό τακούνι, κλπ.).

Όλες αυτές τις ατέλειες θα τις διορθώσετε με την εκλογή του κατάλληλου παπουτσιού.

Θα πρέπει, έξ' άλλου, να συνηθίσετε στο καλό βάδισμα, που στηρίζεται σ' ένα βασικό κανόνα: Σε κάθε καινούργιο βήμα, πρέπει ν' ακολουπάζετε πρώτα το μπροστινό μέρος του ποδιού και κατόπιν τη φτέρνα.

Πρέπει ακόμη τα βήματά σας να εναλλάσσονται πάνω στην ίδια ευθεία. Ένας καλός τρόπος για να το επιτύχετε είναι ο εξής: Χαράξετε στο πάτωμα του δωματίου σας με κιμωλία μια ευθεία γραμμή. Θα περπατάτε πάνω σ' αυτή την ευθεία με το κεφάλι ψηλά και το κορμί ίσιο, χωρίς να παρακλίνετε ούτε προς τα δεξιά, ούτε προς τα αριστερά.

Αν αυτή η ευθεία βρίσκεται μπροστά σ' έναν μεγάλο καθρέφτη, θα μπορούτε να ελέγχετε μέσα σ' αυτόν την ακρίβεια του βαδίσματός σας.

Ο Ο

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΡΑΝΤΕΟΥ

Εξη σπουδασπαί παράτησαν τη Ρωμαιοκαθολική Σχολή του Τζέρσεϊ Σίτυ, γιατί ο προϊστάμενός της, Τζέιμς Κάρεν, απαγόρευε κατηγορηματικά τα έρωτικά ραντεβού! Οι νεαροί βρήκαν πολύ αυστηρή αυτή τη διαταγή του. Ωστόσο, ο ίδιος βεβαιώνει πως πολλοί άλλοι σπουδασπαί της σχολής του εκφράσαν την αγνωμοσύνη τους, γιατί τους είχε προσφέρει μια εύχρημη δικαιοσύνη για να ξεφορτωθούν τις φιλενάδες τους, που τις είχαν βαρεθεί!...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΣΑΣ

Για την υγεία και την όμορφή σας

ΤΑ λουλούδια και τα φύλλα των φυτών βρήκαν πάντοτε μεγάλη εφαρμογή για την υγεία και για την όμορφη. Άκόμα και στα μεγάλα ινστιτούτα καλλονής, μαζί με τα σαφά χημικά προϊόντα, χρησιμοποιούνται παρασκευάσματα από χυμούς φυτών και λουλουδιών, ή καταπλάσματα με σπουδαίες θεραπευτικές ιδιότητες.

Πρέπει να σημειωθεί δέ, ότι πρόκειται για κοινά φυτά, που βρίσκονται στους κήπους, στους λαχανόκηπους και στους άγρους. Θ' αναφέρουμε εδώ μερικά απ' αυτά:

Χαμομήλι.— Το νερό, όπου έβρασε χαμομήλι, είναι άριστο για τα μάτια. Χρησιμοποιείται δέ, σε πολύ ζεστές κομπρέσες, πάνω στα κλειστά βλέφαρα. Έπίσης, όταν είναι πιο πυκνό, δίνει στα καστανά μαλλιά ωραίες χρυσές αποχρώσεις και ζωρεύει τις ξεθαρισμένες ξανθές τρίχες.

Καρότα.— Νερό στο οποίο βράσανε καρότα, αποτελεί ένα ποτό ωφελιμώτατο για να καθαρίσει ή επιδερμίδα. Πρέπει να πίνεται το πρωί, μετά το ξύπνημα, με το στομάχι άδειο από άκομα.

Αγγούρι.— Έχει μεγάλη λευκαντική ικανότητα. Είναι άριστο για να μαλακώσει και ν' ασπρίσει τα μπράτσα. Κάνετε μασάζ των μπράτσων σας με φέτες πολύ ώριμου αγγουριού, τις οποίες αναμένετε επανειλημμένως.

Καρυδόφυλλα.— Ένα δυνατό ζουμί από βρασμένα καρυδόφυλλα σκουραίνει τα μαλλιά. Το ζουμί αυτό συνιστάται ιδίως για τα κοκκινωπά μαλλιά, στα οποία δίνει σιγά-σιγά μια ωραία και γλυκεία απόχρωση. Αφού λουστείτε, περνάτε μ' αυτό τα μαλλιά σας και τ' αφήνετε να στεγνώσουν έτσι χωρίς να τα ξεπλύνετε.

Πανσές.— Ένα ζουμί από 25 γραμμάρια λουλούδια πανσέ σε κάθε κιλό νερό ωφείλει εξαιρετικά εκείνους, που υποφέρουν από έκζεμα ή άκμη (σπειράκια της νεότητος). Το πίνετε το πρωί, με το στομάχι άδειο.

Τσουκνίδα.— Το ζουμί από άσπρα λουλούδια τσουκνίδας (15 γραμμάρια λουλούδια για κάθε κιλό νερό) αποτελεί μια πρώτης τάξεως λασίον για τα πολύ λιπαρά δέρματα.

Σταφύλι.— Το ζουμί του, σε κομπρέσες, είναι πολύ ωφέλιμο στα λιπαρά δέρματα. Έχει ιδιότητες στυπτικές και απολιπαντικές. Ως φρούτο, το σταφύλι είναι το καλύτερο που υπάρχει, για την υγεία και την όμορφη.

Τριαντάφυλλο.— Με πέταλα από κόκκινα και ροζ τριαντάφυλλα, μπορείτε να φτιάξετε ένα πρώτης τάξεως τριανταφυλλό-νερο. Βάζετε 1 κιλό απ' αυτά μέσα σ' ένα δοχείο, πλύνετε ή πορσελάνο. Πρασιμάτε 1 κιλό νερό άσπασματικό και 30 δρόμια χοντρό άλατι. Κοπανίζετε επί 5 λεπτά μ' ένα ξύλινο γουδοχέρο. Αφήνετε επί 6 μέρες το δοχείο καλά σκεπασμένο, ανακατεύοντας καθημερινώς μ' ένα ξύλακι το περιεχόμενο. Ύστερα φιλτράρετε το υγρό και το βάζετε σε μπουκάλια έρμητικά κλειστά, φυλάσσόμενα σε μέρος δροσερό και σκοτεινό.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Από σας εξαρτάται...

- Να είστε, και τις πιο δύσκολες ημέρες του μηνός ΕΥΚΙΝΗΤΗ-ΚΕΦΑΤΗ-ΗΡΕΜΗ
- Να χαίρεστε, κάθε εκδήλωσι της ζωής με ΑΣΦΑΛΕΙΑ-ΑΝΕΣΗ-ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΠΕΤΣΕΤΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Velux

Έμποτισμένες με την αντισηπτική σύνθεσι SANIL X 39.
• ΜΕΓΙΣΤΗ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ.
• ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΚΑΘΕ ΚΑΚΟΣΜΙΑ.
• ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΕΣ (ειδικό σχήμα).
Ένα επιστημονικόν προϊόν στην υπηρεσία της γυναικείας υγιεινής.

• ΤΥΠΟΣ REGULAR ΔΡΧ. 12.50
(Κανονικής απορροφητικότητας)
• ΤΥΠΟΣ SUPER ΔΡΧ. 15.00
(Ενισχυμένης απορροφητικότητας)

Κάτι που δεν λείπει από την τσάντα καμιάς Ευρωπαίας
SLIPS PERIODIQUE Velux
(Ειδικόν νάυλον σλίπ)
Απομόνωσης-Ασφάλειας-Καθαριότητος

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ISABM - Χ. ΤΟΥΤΣΙΑΡΙΑΝΗΣ ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 40 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.053

Τίλιο.— Ένα ζουμί από 10 γραμμάρια τίλιο για κάθε κιλό νερό, είναι καταπραυντικό εναντίον της άπνειας. Επίσης ωφείλει πολύ σε ζεστές κομπρέσες, όταν το πρόσωπο είναι κουρασμένο, στο τέλος της ημέρας.

Ζαμπούκο.— Το ζουμί από 8 γραμμάρια λουλούδια ζαμπούκου σε κάθε κιλό νερό, δροσίζει και ασπρίζει το πρόσωπο.

Φασκόμηλιά.— Το ζουμί από 30 γραμμάρια φύλλα σ' ένα κιλό νερό ωφείλει ως λασίον, σε πρόσωπα γεμάτα σπειράκια, καθώς και για μασάζ του τριχιστού δέρματος κατά της πιτυρίδας.

Κρίνος.— Αν είναι κουρα-

σμένα τα μάτια σας, έπειτα από ξενύχτι ή ταξίδι, πλύνετε τα με νερό, στο οποίο βράσανε κρίνοι. Το ίδιο νερό κάνει να μεγαλώσουν οι τρίχες των βλεφαρίδων.

Μενεζές.— Ζουμί από μενεζές, βρασμένους με γάλα, ασπρίζει πολύ το δέρμα. Έπίσης, με τους μενεζέδες, γίνεται ένα αποτελεσματικό σρόπι για το βήχα: Σε μισό κιλό βρασπό νερό, μουσκεύετε 250 γραμμάρια πέταλα μενεζέδων. Μετά 12 ώρες, φιλτράρετε από ένα πανί. Στύβετε καλά τα πέταλα, αφήνετε να κατακαθισθ το υγρό, το αδειάζετε σ' άλλο δοχείο, προσθέτετε ζάχαρη και το ξαναβάζετε στη

φωτιά, σε μπαιν-μαρί. Ζεσταίνεται όποτε να λιώσει ή ζάχαρη, και το σιρόπι είναι έτοιμο.

Τέλος, μια συνταγή για «γάλα καλλονής», από μενεζέδες: Παίρνετε δυο φούχτες μενεζέδες, δίχως το κοτσάνια τους. Τους βράζετε με μισή όκα γάλα. Περνάτε το υγρό από ένα ψιλό τυμπό και προσθέτετε 20 γραμ. τριανταφυλλό-νερο και 5 γραμ. βάμμα βενζίνης. Το «γάλα» αυτό δεν διατηρείται πολύ. Προτιμώτερο λοιπόν να φτιάχνετε κάθε φορά τη μισή δόσι, για να το έχετε πιο φρέσκο. Χρησιμοποιείται για τα πολύ λιπαρά δέρματα, αντί κρέμας.

Ο Άλαιν Ντελόν με τη στολή του Μάρκο Πόλο κατά τη διάρκεια του γυρίσματος του ομώνυμου φιλμ.

Ο ΑΛΑΙΝ ΝΤΕΛΟΝ για τόν έρωτα και τόν γάμο

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΕΓΩΪΣΜΟ ΤΟΥΣ

ΔΕΝ αποκλείεται να παντρευτώ έφετος με τη Ρόμυ. Συνήθως, δε μου αρέσει να μιλώ για τις ιδιωτικές μου υποθέσεις, αλλά μια και είμαστε αραβωνιασμένοι από εδώ και τέσσερα χρόνια, μια απόφαση χρειάζεται απωσδήποτε να τη πάρουμε!

Κάθε τόσο, κάποιος δημοσιογράφος, όταν δεν βρίσκει άλλο θέμα, γράφει ότι εγώ και η Ρόμυ μαλώσαμε, ότι δε θα παντρευτούμε ποτέ. Τίποτα απ' αυτά δεν είναι αλήθεια! Μαλώνουμε, όπως οι αραβωνιασμένοι όλου του κόσμου, μικρά κανγαδάκια που δεν αργούν να ξεχαστούν.

Αλλάστε, υπάρχει και κάτι άλλο που θα πρέπει να παραδεχθώ. Όταν δυο αραβωνιασμένοι εορτάζουν στον κινηματογράφο, είναι εθιμικό να περάσουν πολλές εβδομάδες χωρίς να συναντηθούν. Παραδείγματος χάριν, εγώ στη Σικελία, για να γυρίσω ένα φιλμ, ή Ρόμυ στο Παρίσι για να γυρίσει ένα άλλο. Με την απόσταση, όπως είναι επόμενο, οι έννοιες μου και οι διαφορές μεγαλώνουν και γά μέσως ο λόγος για έναν ώριμο καναδά.

Όπως σήδηποτε, σκέπτομαι ότι μέσα στο 1963 θα γίνει... ο κύριος Σνάιντερ. Είμαι έκπληκτος, χαίνομαι και νομίζω ότι αυτή είναι η κατάλληλη ηλικία για να γίνω σύζυγος. Η Ρόμυ είναι τέσσερα

χρόνια μικρότερη από μένα και, κατά βάθος, οι δυο μας αποτελούμε ένα ζευγάρι πολύ ταιριαστό.

Πριν από μερικές εβδομάδες τελειώσα τόν γύρισμα τού φιλμ «Ο άγριόγατος», που τόν σκηνοθέτησε ο Λουκίνο Βισκόντι. Ήταν για μένα ένα φιλμ πολύ ενδιαφέρον, πίν απ' όλα γιατί συνεργαζόμουν με ήθοποιους, που λεγόντουσαν Μάρκο Λάνκαστερ, Κλαούντια Καρντινάλε, Πάολο Στόππα, Ρίνα Μορέλλι και ύστερα, γιατί ο ρόλος μου ήταν ξεχωριστά σοβαρός και υπέθυνος. Μείναμε περισσότερο από τρεις μήνες στη Σικελία και όμολογώ ότι ερωτευτήκα τόν θανάσιο αυτό νησί, τόσο, που έχω σχεδόν αποφασίσει να αγοράσω εκεί μια βίλλα για τόν επόμενο καλοκαίρι.

Πρέπει όμως να όμολογήσω και κάτι άλλο. Μένοντας για τόσο καιρό ανάμεσα στους κατοίκους της Σικελίας και άκουγοντας τις συζητήσεις τους, κατέληξα να γίνω φοβερά ζηλιάρης. Έτσι, πήρα τή συήθεια να τηλεφωνώ κάθε μέρα στη Ρόμυ, για να τήν ρωτήσω πώς περνάει τις βραδύες της και ποιους έδλεπε κατά τόν διάστημα της ημέρας. Φαίνεται όμως, ότι ή ζήλεια είναι μια άρρωστα κολλητι-

Έπ άνω: Ο Άλαιν Ντελόν με τήν Κλαούντια Καρντινάλε σε μια σηνή τού φιλμ «Ο Άγριόγατος». Κάτω: Ο νεαρός Άλλα διάσημος Γάλλος ήθοποιός με τή Μόνικα Βίττι στο φιλμ τού «Αντονίου» «Εκλεψι».

κή, γιατί και ο Μάρκο Λάνκαστερ, ύστερα από λίγες εβδομάδες, πού είχαμε μείνει στη Σικελία, κάλεσε τή γυναίκα του να εορτάσει τόν γάμο του κι' έκεινη, με τή σειρά της, άρχισε σέ λίγο να παρακολουθώ με ύποψια κάθε τόν κίνησι.

Όσο βρισκόμουν στη Σικελία, οι δημοσιογράφοι με ρωτούσαν τί σκέπτομαι για τις Ιταλίδες. Τώρα πού ξεκουράστηκα και νοιώθω πιο ήσυχος, σκέπτομαι ότι ή πιο σωστή απάντησι σ' αυτή τήν ερώτησι είναι ή ακόλουθη: Οι Ιταλίδες έχουν ένα μόνο έλαττωμα: Μαζί τους είναι άδύνατο να γίνης φίλος, γιατί πριν ακόμη από τή φιλία έρχεται ο έρωτας και τότε όλα μπερδεύονται. (Αυτό βέβαια είναι περισσότερο προτέρημα παρά έλαττωμα, αλλά έλπίζω να μην διαβάσει ή Ρόμυ αυτά τά λόγια).

Μία άλλη ερώτησι, πού μου κάνουν συχνά οι δημοσιογράφοι, με τόν σκοπό πάντα να μου πάρουν λόγια για τις σκέψεις, πού έχω σχετικά με τή Ρόμυ, είναι τόν τι σκέπτομαι για τόν γάμο.

Τι σκέπτομαι για τόν γάμο; Μά, χωρίς άμφιβολία, αυτό πού σκέπτονται όλοι οι άντρες τού σύγχρονου κόσμου, ότι δηλαδή ο γάμος είναι ένα βήμα πολύ ενδιαφέρον και πολύ σοβαρό.

Καθημερινά βλέπουμε τόσους γάμους να ναναγούν, ενώ είχαν αρχίσει με τους καλύτερους οιωνούς. Ένας άντρας και μια γυναίκα νοιώθουν έρωτευμένοι, πιστεύουν ότι δε μπορούν να ζήσουν ο ένας χωρίς τόν άλλο, έπιθυμούν να ένωθούν για πάντα και μόλις τόν κατορθώσουν αυτό, υπερηδώντας πολλές φορές ένα σωρό δυσκολίες και αντίδράσεις, καταλαβαίνουν ξαφνικά ότι έκαναν λάθος, πού παντρεύτηκαν.

Με άλλα λόγια, μετά τόν γάμο, οι έπιθυμίες και τά αισθήματα πολλές φορές αναποδογυρίζονται. Έγώ, νομίζω ότι για να μπορέσει να είναι εύτυχισμένος ένας γάμος και για να μπορέσει να διατηρηθή ο έρωτας και πέρα απ' αυτόν, είναι απαραίτητο να ύπάρχει κατανόησι ανάμεσα στον άντρα και τή

γυναίκα.

Όταν εορτάζουμε τόν «Άγριόγατο» με τόν Μάρκο Λάνκαστερ, συζητήσαμε πολύ πάνω θέμα τού γάμου και ο Λάνκαστερ μου έξηγούσε πόσο είναι απαραίτητη αυτή ή κατανόησι ανάμεσα στους συζύγους.

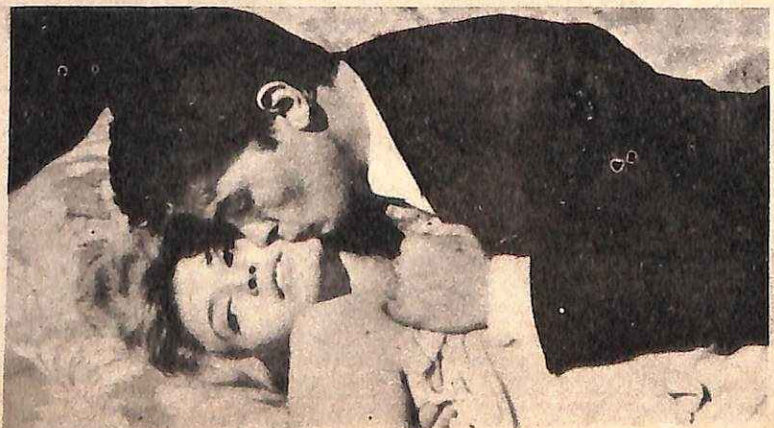
Τώρα, όμως, δε αφήσουμε τις σοβαρές συζητήσεις για να περάσουμε σε κάτι πιο εύθυμο. Η καρδιά μου προχωρεί καλά. Πρόκειται να γυρίσω ένα φιλμ για τόν Ζαν Γκαμπέν και ύστερα θα πάω στην Αμερική για ένα άλλο φιλμ. Έπομένως μπορώ να είμαι εύχαριστήμένος. Και να σκεφθώ ότι από παιδί δεν είχα καμιά έπιθυμία να γίνω ήθοποιός και πάλι να σπάνια στον κινηματογράφο.

Μά φαίνεται ότι συμβαίνει πάντα έτσι. Όταν κανείς δεν έπιθυμώ κάτι, αυτό έρχεται χωρίς να τόν περιμένω. Πριν από τέσσερα χρόνια, π.χ. όταν πήγα στη Βιέννη για να γυρίσω ένα φιλμ, δεν έπιθυμούσα καθόλου να συναντήσω τόν έρωτα, γιατί μόλις είχα βγί από μια αισθηματική άπογοήτευσι.

Και, αντίθετα από τή έπιθυμία μου, συνάντησα τή Ρόμυ, πού εορτάζονταν στο ίδιο φιλμ...

Τώρα όμως πρέπει να σταματήσω. Έχω ένα ραντεβού με τή Ρόμυ και πρέπει να τήν συνοδεύσω να κάνει μερικά ψώνια. Τι έλεγα πιο πριν; Για να είναι εύτυχισμένη ή σύζυγική ζωή πρέπει να θυσιάζουμε λίγο τόν εγωισμό μας. Έγώ, έπί παραδείγματι, δεν έχω καμιά διάθεσι σήμερα να βγω από τόν σπίτι και να συνοδέψω τή Ρόμυ για ψώνια. Μου είναι ένκεντριτικό να πηγαίνω από τόν ένα κατάντημα στο άλλο. Νοιώθω μια κρυφή λύπη για όλες εκείνες τις πολήτριες, που αγωνίζονται να ήκανοποιήσουν τις καριτιστικές πελάτισσες. Παρ' όλα αυτά, θα πάω με τή Ρόμυ, γιατί είναι απαραίτητο να... προπονηθώ, για να γίνω ένας σύζυγος όχι πολύ εγωιστής και γιατί... όταν είναι κανείς έρωτευμένος, ύποχωρεί πάντα, λέει πάντα ναι, και δε μπορεί να κάνει διαφορετικά.

ΑΛΑΙΝ ΝΤΕΛΟΝ

Η ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ

ΟΤΑΝ μου φορτώσανε τή Ζαχαρούλα, δεν μου είχανε πη ότι είναι τόσο πολύ αγαθή. Αυτό τόν κατάλαβα μια εβδομάδα μετά τόν γάμο μας, όταν παράτησε τόν σπιτί και πήρε τόν γαϊτανάκι από π.σω μαζί με τά πιταρικά της γειτονιάς. Τό μεσημέρι, πού γύρισα απ' τόν γραφείο, φόβος απ' τήν κούρασι και τήν πείνα, έβρηκα τόν σπιτί γεμάτο κόσμο:

— Τι συμβαίνει; — Καταστροφή, κύριε Γιαννάκη, είπε μια γειτονίσσα. Μπήκανε κλέφτες και δεν αφήσανε ούτε λουμίνι! Η κακομοίρα ή κυρία Ζαχαρούλα είναι στην κρεβατοκάμαρα και κλαίει απ' τή στενωχώρα της. Άχ, κύριε Γιαννάκη! Τι ήτανε αυτό, πού πάθατε, με τόν γαϊτανάκι;

Είπα να σηκωθώ, να πάρω τόν καπέλλο μου και να φύγω, μια και δεν είχα άπομεινέ τίποτα στο σπίτι, αλλά πέρασε απάνω οι συγγενείς κι' έμεινα. Από τότε, πούκαμε πολλά και διάφορα ή Ζαχαρούλα. Πριν από δυο μήνες πάλι, τής κόλλησε ή ίδια ότι τά πράματα δεν καθάριζον καλά, έτσι τά τριέει με τόν χαρτί. Κι' έπειδή είναι μεγάλη σπίζα, όπως θα καταλάδατε, άνοιξε τέρμα τόν ρουμινέτο της έρσης, τ' άρχισε με τή μάνικα πού ποτίζουμε τά λουλούδια και δεν άφησε λαμπό-γυαλό! Έτσι, μέρα με τή μέρα, όσο πήγαινε και μεγάλωνε τόν ρεζίκι μας στη γειτονία από τά διάφορα κατώματα της Ζαχαρούλας. Κι' όταν παράγινε πιά τόν κακό, τά μαζέψαμε και φύγαμε.

Τό νέο σπιτί, πού πιάσαμε, ήταν ένα κομψό διαμερισμάκι, σε κάποια πολυκατοικία της Κυψέλης. Ενδουσιάστηκε ή Ζαχαρούλα.

Αυτό είναι πολύ ώρασιό! είπε. Θα φτιάξουμε κι' ένα κοττέτι εδώ στο μπαλκόνι και θα βάλουμε μερικές κοττούλες για να τρώς κανένα φρέσκο αγγουλάκι, πού είναι άδυνατοίλη...

Κατάπιε τήν αγαπάντη μου, και τής έξηγησα ότι απ' τά δεν γίνονται στις πολυκατοικίες.

Μά, γιατί; — Γιατί θα μάς πετάξουν έξω κι' έμάς και τις κόττες! — Καλά, είπε. Άφού όμως είναι έτσι, να πηγαίνουμε πότε-πότε στον πατέρα μου, για να παίρνης καθαρό άέρα και να τρώς και φρέσκα αγγουλάκια... Άπό εκείνη τήν ήμέρα της μήκη στο μυαλό ότι πρέπει να παίρνω καθαρό άέρα και να τρώω αύγά. Μέσα σε μια εβδομάδα έπιασε φίλιες με όλη τήν πολυκατοικία. Τους μίλησε με τόσο θερμή για τόν χωρί της, πού δεν ήτανε και τόσο μακριά απ' τήν Αθήνα, τους έξηγησε ότι πρέπει να παίρνουν κι' αυτής καθαρό άέρα και να τρώνε φρέσκα αυγά, τους περιέγραψε τήν άπέραντη χίλια γιδο-πρόστα, πού στο τέλος ξεσηκώθηκαν όλοι. Και πτό πολύ απ' όλους ξεσηκώθηκε ο κύριος Κουμπούρας, ένα άπόστρατος αξιωματικός ψηλός και θηριώδης. Ένα πρωί, συναντηθήκαμε στο ά-σασέρ.

— Καλημέρα σας, κύριε Γιαννάκη, είπε. Πρέπει να τόν άποφασίσουμε να έπισκεφθώμε τόν Θύμιο τόν πεθερό σας.

— Ποιό ν' άποφασίσουμε κύριε Κουμπούρα; — Τήν έκδρομή. Η κυρία σας ή όποια είναι ένα θαύμα άπλοϊκής γυναίκας, μάς περιέγραψε τάς φυσικά καλλόνες τού χωριού της και έπιθυμούμε όλοι να τόν γυρισουμε.

— Εοχρήστω. Νά τ' άποφασίσουμε μια μέρα και να πάμε. Άλλ', έπειδή είναι λίγο μακριά, θα χρειαστή ίσως να ταξιδεύουμε με τήν άυτομωτρίς πούλ πρωί. Σχεδόν νύχτα.

— Καλέ ποιά άυτομωτρίς; είπε ο κύριος Κουμπούρας. Είκοσιπέντε μαζεύμαστε περίπου από τήν πολυκατοικία. Θα άγκαζάρουμε ένα πούλμαν και θα πάμε.

— Και σάς έκάλεσε όλους ή γυναίκα μου; — Όλους. Πρωτοφανής είναι ή καλωσύνη της! — Μάλιστα, πρωτοφανής! είπα κι' εγώ. Νά πάμε, λοιπόν.

Έφυγα για τόν γραφείο μου με χίλιες δυο σκέψεις στο μυαλό μου.

Τήν Κυριακή πρωί-πρωί φορτωθήκαμε στο πούλμαν, πού είχε κλείσει ο κύριος Κουμπούρας και ξεκινήσαμε, με τραγούδια και χαρές. Με τή Ζαχαρούλα καθήσαμε μαζί, φυσικά, σ' ένα από τά διπλά καθίσματα και κάθε τόσο πού γάναμε τόν κεφάλι με τά ίδια και τά ίδια:

— Τώρα να δης, Γιαννάκη μου, πόσο θα σου κάνει καλό ή έξοχη. Θα φας και αγγουλάκια φρέσκα, θα πής και γαλατάκι φρέσκο και θα γίνης μια χαρά! — Και οι άλλοι; — Και οι άλλοι, είπε ή Ζαχαρούλα. Ο μπαμπάς έχει να θρέψη άλλους τόσους!

— Για να δούμε... — Ο δόγνος ήτανε καλόβολος άνθρωπος. Τού είπαμε να πηγαίνει σιγά-σιγά για ν' άπολαύσουμε τή διαδρομή και συμφώνησε. Κι' άφού θαυμάσαμε τις άκρογιαλίες για κάμποσα χιλιόμετρα, ύστερα πήραμε τόν άνηφορικό δρόμο ανάμεσα σε καρνάδες και βράσια και φτάσαμε στο χωριό της Ζαχαρούλας. Η αλήθεια είναι ότι μάς έκαναν συγκινητική ύποδοχη και περισσότερο στη Ζαχαρούλα και σε μένα, πού είχα πάρει τούπαρα απ' τόν χωρί τους.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Ήρθατε για τόν Θύμιο; ρώτησε στο τέλος ο πρόεδρος. — Ναι και θα πάμε στο σπιτί, είπε ή Ζαχαρούλα. — Μην πάτε άδικα, είπε ο πρόεδρος. Νά, εκεί άντίκρυ στην πλαγιά είναι. Εκλείσε τόν σπιτί τού και μείνε μαζί με τά κοπέλια στο κοπάδι τού. Άπ' τόν Πάσχα έφυγε.

— Γιατί; — Τού κλέψανε τόν άρνι μαζί με τή σούδα κι' έγινε θηρίο άνήμερο. Άνέθηκε στο καμπαναριό, χτύπησε τήν καμπάνα κι' άφού μαζεύτηκε όλο τόν χωριό, μάς πέρασε γενικές δεκατέσσερες.

Ο κύριος Κουμπούρας, πού παρακολουθούσε τή συζήτησι, ξερογλίψε τή χείλη του και ρώτησε: — Ήτανε ψημένο τόν άρνι; — Μωρέ είχε γίνει λουκούμι! απάντησε ο πρόεδρος.

— Και ποιός διάολος τόν πήρε; ρώτησε θυμωμένος. — Ξέρω κι' εγώ; είπε ο πρόεδρος. Οι συγχωρισανοί μια φορά, δεν τόν πήρανε. Ο Θύμιος έβγαλε τόν ευαγγέλιο στην πόρτα της έκκλησίας και πέρασε όλο τόν χωριό κι' όρκίστηκε. Τι να σάς πω; Οι μόνοι ξένοι, πού ήτανε εδώ άήμερα τή Λαμπρή, ήτανε κάτι τουρίστες, αλλά δε μπορού να κολαστώ. Αυτοί με τά πόδια ήρθανε, με τά πόδια φύγανε...

Στεναχωρήθηκε ή Ζαχαρούλα. — Οι τουρίστες, αποκλείεται να τόν δουτήσανε, είπε ο κύριος Κουμπούρας. — Άπό λέω κι' εγώ, συμφώνησε ο πρόεδρος. Αυτοί τόν πάλι-πολύ να δουτήσουνε τίποτα άναμπατάκια και καμιά δυζαντηνή εικόνα. Όσο για άρνι, δεν τόν φαντάζομαι.

Ο κύριος Κουμπούρας, έστριψε τά μουστάκια του και με κίτταξε νευριασμένος. Η άρα περνούσε κι' ο ήλιος άρχισε να μάς ζεσταίνει για τά καλά.

— Τι θα κάνουμε τώρα, κύριε Γιαννάκη; είπε. Θα μείνουμε εδώ ή θα πάμε για τήν πλαγιά στού πεθερού σας; — Καλέ τί λέτε, πού θα μείνουμε εδώ; είπε ή Ζαχαρούλα. Έμπρός να ξεκινήσουμε.

— Τ'αυτόκινητο δεν περπατάει σ' αυτό τόν δρόμο; είπε ο σωφέρ.

— Ε, τί να κάνουμε; είπανε κι' οι άλλοι. Νά πάμε με τά πόδια. Δεν είναι και τόσο μακριά... — Έμπρός, άντε να ξεκινήσουμε! άγριψε κι' ο κύριος Κουμπούρας. Πεινάσαμε κι' όλοι.

Μπήκε πρώτος στη γραμμή και τόν άκολουθήσανε. Όλόκληρο ποτόφιο είχαμε γίνει κι' όταν φτάσαμε καμιά φορά στο μαντρί τού πεθερού μου, ύστερα από δυο ώρες, ήμασταν σε κακά χαλάρια. Τά γιδοπρόστα έβουκαν στην πλαγιά με τά σκυλιά και τά κοπέλια κι' ο πεθερός μου είχε ξεπαλώσει κάτω από ένα δέντρο και κάννιζε. Είχαμε να συναντηθώμε πάνω από δυο χρόνια και τώρα μόλις μάς είδε πεταχτηκε όρθιος απ' τή χαρά του και μάς άγκάλιασε.

— Βρέ! βρέ! Πώς ήτανε αυτό; φώναξε. — Ήρθαμε να σου κάνουμε έπίσκεψι, είπε ή Ζαχαρούλα.

Γύρισε, κίτταξε τόν μπουλντοκ ή γέρος και γούρλωσε τά μάτια του. — Τι λές, μωρή μουρή; είπε θυμωμένος. Έγώ έκανα όρκο να μην ξαναμυλήσω σ' άνθρωπο απ' τήν ήμέρα, πού μου κλέψανε τόν άρνι με τή σούδα κι' εσύ μουφρες εδώ όλόκληρο κοπάδι; — Γιατί, καλέ πατέρα; είπε με παράπονο ή Ζαχαρούλα. Είναι καλοί άνθρωποι όλοι τους.

— Αμ' αυτοί δεν είναι μόνο καλοί, είπε ο πεθερός μου. Αυτοί είναι και πεινασμένοι! Για δές, έχει άρπαιέ τόν μαντρί τους απ' τήν πείνα!

Γύρισε, τούς έβριζε μια ματιά και τους χαιρέτησε εκάρδια. — Μπρός, τούς φώναξε. Στραβήττε και βουλευτή όποις μπορεί ο καθένας, θέρατε τά φαγιά σας; — Δεν φέραμε τίποτα! είπε ο κύριος Κουμπούρας.

— Πώ, πώ κακό πόπαθα ο έρμος! φώναξε ο πεθερός μου. Έσείς, έρε μαγκούφδες, θα μου φάτε και τή γκλίτσα! Για να δούμε τί θα γίνη! Βολεύτηκε ο καθένας, όπως μπόρεσε κι' ή Ζαχαρούλα μάς καθήσυχασε.

— Μην τόν άκούτε, είπε. Έτσι γκρινιάζει λιγάκι, αλλά στο τέλος γίνεται θυσία. — Άντε να δούμε είπε ο κύριος Κουμπούρας. Κατά πώς πάμε, μου φαίνεται πώς θα τσιμπήσουμε απ' τις πολλές μυίγες...

Ο πεθερός μου, ξεπαλώσε τά κοπέλια του και φέρανε δυο μεγάλες καρδάρες γάλα, μουρί, ελιές, τυρί και σκόρδο. Ύστερα άίωσε φωτιά και μάς έτοίμασε ένα σπληνότερο στη σούδα. Η έκδρομή μπορού να πώ, ότι είχε πετύχει και θα πετύχαινε άς τόν τέλος, αν δεν υπήρχαν οι μυίγες, πού πετούσαν και καθόντουσαν απάνω μάς κατά σύννεφα.

— Καλέ, τί φοβερό πόπαμα αυτές οι μυίγες! φώναξε άγανακτισμένη ή κυρία Κωστήδου, πού διαπνρούσε κομμάτιριο στο ίσογείο. Πού έρεθίσανε τόσες πολλές; — Ήτανε απάνω στο σπληνότερο! τήν πληροφόρησε ο κύριος Κουμπούρας.

— Και τόν σπληνότερο, πού ήτανε; — Νά, εκεί στο μαντρί τόν είχανε. — Ο πεθερός μου τ' άκούσε και χαμογέλασε. — Μην μού στενοχωριόσαστε, είπε. Αυτές οι μυίγες δεν είναι σάν κι' αυτές ποίχτε στην Αθήνα. Αυτές είναι θυμαρίτες!

Είχα ζωλιστή τόσο πολύ απ' τη διαδρομή και τον ποταμόροδο, που δεν είχα καθόλου όρεξη για φαί. Τραβήχτηκα σ' ένα πευκό και έαπαλωνα. Κι' εκεί που πήγα να με πάει ο ύπνος, έλπιω τον κύριο Κουμπουρά, που με σκουτούσε άγρια με μια καρδάρια στο χέρι.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα.
Οι τριχές του μουσικού του, είχαν γίνει σαν βούρτσες.

— Βρέ να πάρη και να σηκώση! είπες. Μου φαίνεται πως κατάπια δ... βάλους!

— Τι βάλους;
— Ξέρω κι' εγώ; Για κύττα κι' έσο. 'Η καρδάρια είναι γεμάτη... βάλους.

Κύτταξα... αλλά τι νάλεγα;
— Έτι πάσατε έσως άριτο πέ-
ρα; ρώτησε κι ο πεζερός μου.

— Για έλα να δής, έρε πατρι-
δα; φώναξε ο κύριος Κουμπουράς.
'Ηθε κι' ο πεζερός μου έβριζε
μια ματιά και χειροκρούσε.

— Δεν είναι τίποτα, είπες. Τ' αρ-
μουμε νύχτα, τ' άωα και δέ έλ-
πομε καλά. Αυτό είναι κατοικίσιο
γάλα.

— Κι' έπειδή είναι...
— Νά, έρχονται στην ανάγκη τους
και τι να κάνουν; Μην στενοχω-
ριόμαστε όμως. Αυτό το γάλα δεν
το έρρισκε στην 'Αθήνα. Είναι
άγιο!

— Βρέ, πού να πάρη και να ση-
κώση, φώναξε. Τέτοιο πράγμα δεν
τόχα ξαναπαίει στη ζωή μου. 'Ε-
γινε το λυγιστόν το σπληνάντερο;

— Έγινε και παρ'αγινε είπες ο
πεζός μου.
— Ήκουθήκανε και τραβήκανε για
το σπληνάντερο κι' έμένα με πήρε
ο ύπνος.

Κατά το σούρωπο, ξεκινήσαμε
πάλι κι' ύστερα από δύο ώρες
ποταμόροδο φτάσαμε στο χωριό και
μήκαμε στ' αυτόκινο. 'Απ' ότι
κατάλαβα, όμως απ' τις μουκού-
βεντες και τις άγριοματιές, που μου
ρίχνανε όλοι τους είχανε πih από
ένα-δύο... βάλους!

Είδες, Γιαννάκη μου; είπες
η Ζαχαρούλα. Ξέχασα να πάρω για
την 'Αθήνα μερικά φρέσκα αυγού-
λσκια. 'Ηπιες τουλάχιστον φρέσκο
κι' άγιο γαλατάκι.

— Ού, ού! 'Ηπιε και παραήπιε!
— Μπαρέ, άγιάμη και παραήπιε!
— Κι' άν πih για το σπληνάντερο,
έγινε άναράστατο. 'Εν-
θουσιολογικήκανε. 'Εφαγες έσο;

— 'Αμέ!...
— Μπαρέ, άνάπη μου, ένασείπες
η Ζαχαρούλα. Δεν έβριζε πih ελ-
μι άναστασμένη, που πήρες κα-
θαρό άέρα και ήπιες κι' άγιο γα-
λατάκι!

Τ' αυτόκινο πήρε το δρόμο του
γυρισμό αλλά αυτή τη φορά, ο
όδηγός έτρεξε σαν τρελλός. Σέ κά-
θε στροφή μάλιστα, πέφτανε και
έια-δύο απ' τα καθίσματα. 'Η Ζα-
χαρούλα κουτουροβαλίζονταν συνε-
χεια.

— Είδαστε; φώναξε σε μια στι-
γμή. 'Ο οδηγός έθουσιολογήθηκε από
τόν καθαρό άέρα!

— Εκείνος γύρισε και την κύτταξε
άναμαλλισμένως.
— Μωρέ ποιάς καθαρές άέρας
φώναξε. 'Εγώ πεθαίνω! Τελειώνω!

— Μά γιατί; ρώτησε η Ζαχαρού-
λα.
— Μ' έφαγε το σπληνάντερο!

— Αρχισαν να με τρώνε και μένα
τά σημάδια. 'Ερριξα μια ματιά γύ-
ρω μου κι' άνατριχιάσα. Τα πρό-
σωπα της παρέας είχαν γίνει σαν
θνετοστάκια φλωρία.

— Όπου σε μια στιγμή, η κυρία 'Ι-
ωάννα, μια στρουμπουλή γυνίκα,
που κάβεται στον τρίτο όροφο, έμμη-
ξε τις φωνές:

— Πά! πά! Κακό πού με έρθκε!
Κάτι έπαθε ο Γιακουμής μου!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο όδη-
γός.
— Λαχτάρα μου! 'Ανάποδα γυ-
ρίσανε τα μάτια του!

— Πάει κι' αυτός! άπάντησε ο ό-
δηγός. Τόν έβγαζε το σπληνάντερο!
Πετάχτηκε όρθιος να βοηθήσω τον
κύριο Γιακουμή, αλλά κοκκάλωσα.

— 'Ο κύριος Κουμπουράς χτυπάσανε
στο καθίσμα του σαν να είχε πι-
αστή σε δίκανο.

— Μ' έφαγε το σπληνάντερο,
μουρμούρισε κι' αυτός. Την κατά-
ρα μου νάχτε.

Τάχασα όλόκληρα. Πήγα στον ό-
δηγό και τόν έπιασα απ' τους ώ-
μους.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

**ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ
ΚΑΙ Χ. ΜΠΕΛΛΑΦΟΝΤΕ**

Η ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ βαδί-
ζει στοθερά στα ίχνη της
Μαρίας Κάλλας. 'Η Κάλλας
στην Όπερα και η Μούσχουρη
στο έλαφρό τραγούδι, κρατούν τα
σηκίπτρα στο διεθνή κόσμο του ά-
σματος. Έγραψε τελευταία Γάλ-
λος κριτικός.

Και, πραγματικά, έτσι είναι,
άν κρίνη κανείς από τις άμοιρές,
που παίρνουν οι δύο καλλιτέχνι-
δες.

Η Μούσχουρη, που αυτές τις
μέρες ξαναγύρισε απ' το Μόνα-
χο στην 'Αθήνα, καθώς πληροφο-
ρούμεθα, έλαβε για μια έμφάνι-
ση τη γερμανική τηλεόραση, όπου
έρμήνευσε τρία τραγούδια, το ύ-
περογκο ποσόν των 150.000
δραχμών.

Τώρα η Μούσχουρη έτοιμάζε-
ται ν' άναχωρήση για την 'Αμε-
ρική, όπου θα τραγουδήση με το
Χάρου Μπελαφόντε.

Η στήλη μας της εχεται κά-
θε έπιτυχία, άφου άλλωστε οι έ-
πιτυχίες της άνανακλούν σ' όλη
την 'Ελλάδα.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τά ώραιότερα έλαφρά τραγού-
δια, που κυκλοφόρησαν αυτές τις
μέρες σε δίσκους, είναι:

1) «Αφού προσευχήθηκε». Στί-
χοι-μουσική του Γάλλου συνθέτη
Πιέρ Ντελανού. Τραγουδά η Νά-
να Μούσχουρη.

2) «Μούπες καθαρά» (τουίστ.
Μουσική Μίμη Πλέσσα. Τραγου-
δάει ο Γιάννης Βογιατζής.

3) «Θάρη η στιγμή» (ταγκό).
Μουσική Μίμη Πλέσσα. Τραγου-
δάει ο Γιάννης Βογιατζής.

4) «Πές μου πως με λατρεύεις». Στί-
χοι Κίμ. Μακρή - μουσική Σ.
Καμενίδη. Τραγουδούν οι: Μου-
ζας - Λιγνός.

5) «Μια βραδυά». Στίχοι Κίμ.
Μακρή - μουσική Σ. Καμενίδη.
Τραγουδούν οι: Μουζας - Λιγνός.

6) «Σαν πουλιά». Στίχοι Κ.
Μακρή - μουσική Σ. Καμενίδη.
Τραγουδούν οι: Μουζας - Λιγνός.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πλούσια πάλι η τελευταία πα-
ραγωγή δίσκων με λαϊκά τραγού-
δια. Σημειώνουμε τα πιο όξιο-
πρόσεχτα:

1) «Κλάψε, καρδιά μου, όρφα-
νη» και «Κι' άν ξεσητεύηκες». Μου-
σική Στ. Καζαντζίδη - στίχοι
Χ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδάει ο
Στ. Καζαντζίδης.

2) «'Απην καρδιά» και «Δέ
λυπάσαι μια καρδιά». Στίχοι-μου-
σική Γιάννη Καραμπεσίνη. Τρα-
γουδούν η Γιώτα Λύδια και ο
Χρηστάκης.

3) «Τον όρκο μου σου δίνω»
(τσιφτετέλι). Στίχοι - μουσική
της Άννας Βασιλείου. Τραγου-
δάει ο 'Εμμ. 'Αγγελόπουλος.

4) «Είχες το λόγο σου» (τσι-
φτετέλι). Στίχοι - μουσική Στέλ.
Μακρίδακη. Τραγουδούν η Καίτη
Γκρέυ και η Βούλα Γκίκα.

5) «Κάποια μέρα θα μετανιώ-
σης». Στίχοι Σ. Τσιλιθεοδύ, μου-
σική Γ. Λαύκα. Τραγουδούν ο Γ.
Λαύκας και η Ρία Κούρη.

6) «Δέ με πονάς, δέ μ' άγα-
πάς». Στίχοι 'Αντ. Κουλούρη, μου-
σική Παν. Γαβαλά. Τραγουδούν ο
Πάος Γαβαλάς και η Ρία Κούρη.

7) «Τώρα, που είμαι του χει-
ριού σου». Στίχοι - μουσική 'Απ.

Η Νάνα Μούσχουρη στο αερο-
δρόμιο του 'Ελληνικού, επιστρέ-
φοντας από τη Δ. Γερμανία.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καλδάρια. Τραγουδούν ο Π. Γα-
βαλάς και η Ρία Κούρη.

8) «Ψύγε άπ' τη ζωή μου»
(τσιφτετέλι). Στίχοι Ν. Δαλέζιου,
μουσική Π. Γαβαλά. Τραγουδάει
η Σοφία Κολλητήρη.

9) «'Οχι-όχι-όχι». Στίχοι-μου-
σική 'Αν. Βασιλείου, Ν. Δαλέζιου.
Τραγουδούν ο 'Εμμ. 'Αγγελόπου-
λος.

10) «Δός μου την καρδιά μου
πίσω» (τσιφτετέλι). Στίχοι-μου-
σική Π. Πετρά. Τραγουδούν ο Ι.
Πουλόπουλος, η Πόλυ Πάνου και
η Βούλα Γκίκα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «'Απ' τη Λοκρίδα πέρασα». Τού
Δημ. Ζάχου. Τραγουδάει ο
Ίδιος.

2) «Τρέχουν τα νερά» (ριζίτι-
κο). Στίχοι-μουσική 'Αθ. Σκορ-
δαλού. Τραγουδάει ο Ίδιος, με
συνοδεία λύρας και λαγούτου.

3) «Τό 'χειδονάκι» (συρτό). Τού
Στ. Μέλλου. Τραγουδάει ο
Ίδιος.

4) «Τώρα τα πουλιά» (έπιτρα-
πέζιο). Τού Στ. Μέλλου. Τραγου-
δάει ο Ίδιος.

5) «Ποιός σε μάλωσε» (συρ-
τό). Στίχοι Κ. Στεφανοπούλου-
μουσική Γ. Παπασιδέρη. Τραγου-
δά ο Γ. Παπασιδέρης.

6) «Ρωτά τ' άγριμια του βου-
νού» (Σφακιανό συρτό). Τού 'Αθ.
Σκορδαλού. Τραγουδούν ο Ίδιος.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Λάκριμε ντ' άμόρε» (Δά-
κρυα έρωτος). Μουσική Ρόκο
Γκρανάτα. Τραγουδούν ο Ίδιος.

2) «'Ιρένας, Μουσική Ρ. Γκρα-
νάτα. Τραγουδούν ο Ίδιος.

3) «'Ε μεντενά» (Και τώρα). Στί-
χοι-μουσική Π. Ντελανού. Τρα-
γουδούν ο Ζόρζ Ζουβέν.

4) «Τό ποέμα» (Τό ψέμα). Τρα-
γουδούν ο Λορέντζο Γκονζάλες.
Πρόκειται για το γνωστό τραγου-
δάκι του Κ. Πρέντα, σε στίχους
Κ. Κοφινιώτη, που 'εγυρίστηκε Ι-
σπανικά.

5) «Σόν ε λυμιέρ». ('Ηχος και
φώς). Αυστητική ήχογράφηση από
την 'Ακρόπολη των 'Αθηνών, σε
γαλλικό δίσκο.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Τρέχα όσο μπορείς, του φώ-
ναξε.

— Έσκυψε στο τιμόνι του και οταυ-
ροκοπήθηκε.

— Τεσσερα παιδιά έχω, είπες. 'Αν
πάσω τ'ήνοια, την κα... μου να
χέτε.

Από κατάρες εκείνο το δρόμο,
έβγαλε και στην τσέπη μου, που λυ-
νε, φτάσαμε επιτελους στην 'Αθήνα
κι' ο οδηγός τραβήξε γραμμή για
το Στάδιο Πρωτων Βοηθειών. Τους
έβαλε στη γραμμή, άνοξατε όλοι
τά στομασιά του, φερανε να λω...
χα και δούλεψε πλουσιόμαχο, που
πήγε καπνός. Οι γιατροί κι' οι
νοσοκομιοί, μα... έτι, κανε γυρω μας
και κανανε χασί:

— Έσείς τι φάγατε;

— Σπληνάντερο.

— Έσείς; ρώτησαν τόν κύριο
Κουμπουρά.

— Σπληνάντερο, αλλά κατάπια
και δυ... βάλους.

— Δηλαδή παίσατε τα λακο-έ-
κια;

— Παίσαμε τόν κακό μας τόν φλά-
ρο! Αυτός ο έλάκας τά φταιει όλα...

— Ποιός;

— Νά αυτός! άπάντησε ο κύριος
Κουμπουράς.

Και με φασκέλωσε.
Ταμουδιά έγω. 'Ενας-ένας π...
έκανε την πλσί του και συνερχο-
τανε, έφευγε. Τελευταίοι έμειναν ο
κύριος Κουμπουράς κι' ο οδηγός,
γιατί μια και τα καταφέρνανε και
κανανε τη μοιρασιά του σπληνάντε-
ρου, φάγαμε τόν πεζερότερο. 'Όταν
συνήλθε πιά ο οδηγός, σταυροκέπη-
θηκε και πλησίασε τόν κύριο Κου-
μπουρά.

— Δόξα τώ Θεώ, είπες. Τη γλυτώ-
σαμε. Τι θα γίνη τώρα με τόν παρα-
δάκι; Ποιός θα με πληρώση;

— Για ποίε;

— Για τ' αυτόκινο...

— Μωρ' τι μάς λές! είπες ο κύ-
ριος Κουμπουράς. 'Εμ' δηλαδή με
μπουγαλίσανε σαν να είμαι καμ-
μιά κατασρόλα, έμ' θα πληρώσω
κι' όλας; Δε σφάνα!

— Και ποιός θα πληρώση; άγριε-
ψε ο οδηγός.

Κι' έπειδή ο αούτος ήμουν έγω,
πληρώσα και μιλιά δεν έβγαλα. Με-
τρησα τά δυο κολληστά χιλιάρι-
κα, πήρα και τόν ξεφτέρι την Ζαχα-
ρούλα μου και πήγα στο καλό μου,
Γιούζα άσκατα στους δρόμους.

Μπρός έγω, πίσω η Ζαχαρούλα. Στο
τέλος, πήκαμε και σε μια ταβέρ-
να, γιατί ήμαστε θεοστυγικοί. 'Ε-
γώ δεν είχα φάει τίποτα από άκε-
φιά κι' η Ζαχαρούλα απ' τόν ύπερ-
μετρο έηλο της να τους περιποιηθή
όλους. Γιούζαμε στην πολυκατοικία
κατά τις 2 μ.μ. και την έρhiκαμε
φωταγωγική.

— Κύριε Γιαννάκη, είπες
μόλις με είδε ο θυρωρός. Τι κακό
ήταν; και τόν άποηνο; 'Ακουσα για
κάποιο σπληνάντερο...

— Έπαθε κανείς τίποτα; ρώτησε
η Ζαχαρούλα.

— Εύτυχώς όχι. Τρομοκρατήρη-
κανε όμως τόσο πολύ, που μ' έ-
στειλαν και φώναζε όλους τους για-
τρούς της γειτονιάς.

— Ποσούς;

— Πέντε! Σας έξήτησε κι' ο κύ-
ριος Κουμπουράς.

— Σταμάτησε κι' άφουγκράστηκε
σαν λαγωνικό.

— 'Αμάν! συνέχισε. 'Όλο τά κα-
ζανάκια τραβάνε! Ποιός έρει π...
θα πάη τόν νερό αυτή την τριμή-
νια!

— Κάθισε στα σκαλοπάτια άποκαμ-
μένος, αλλά δεν πρόλαβε να τόν
φωταγοστήρη. 'Η βροντερή φωνή του
κύριου Κουμπουρά άναστάτωσε την
πολυκατοικία:

— Βρέ 'Ανδρόνικε!

— Μάλιστα, κύριε Κουμπουράι
άπάντησε ο θυρωρός.

— Γιούσε αυτό τόν γαιδούρι;
— Μάλιστα...

— Νά πih σ' αυτό τόν θάλακα να
πληρώση τους γιατρούς, για να μh
διατάξω κομμάτι έφοδο και τόν πε-
τάξω στο δρόμο με τή μουρλή τη
γυνίκα του.

Χαμογέλασε ο θυρωρός.
— Τό καλό πού σας θέλω είναι
να πληρώσετε, μου είπες.

Τι νάκανα; Πληρώσα και τούς
γιατρούς, διπλή ταρίφα καθ' έ-
να, νυχτερινές οι έπισκέψεις και δεν εί-
πα και κουβέντα. 'Από κείνο τόν
δρόμο όμως με ταραξάνε στην έλ-
ρυνεία. Ούτε σόν μπαλκόνι δεν τολ-
μάω να θγώ. Νύχτα μπαίνει, νύ-
χτα βγαίνει απ' την πολυκατοικία...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η περιόδεία στην 'Αμερική ήταν
θριαμβευτική. Τό συμβόλαιο του
Γκρίτσα και της Κάτι άναανεώνταν
διαρκώς. 'Επειτα συνέδη τόν άτύ-
χημα. Κατά τη διάρκεια ενός χο-
ρου, η Κάτι έφυγε από τά χέρια
του Γκρίτσα και σωριάστηκε κάτω.

Και ο Γκρίτσα κατακλύθηκε έπίσης
από τή σκάλα, που βρισκόταν στο
πίσω μέρος της σκηνής. Τους πή-
γαν και τούς δυο στο νοσοκομείο.

Η Κάτι είχε σπασμένο τόν πόδι της
και δυο - τρία πλευρά. Ο Γκρίτσα
έπαυσε από όγκο στον έγκέφαλο και
πέθανε στην έγχειρση, που τόν έ-
καναν. Για την Κάτι τόν πληγμα ή-
ταν τρομερό. Οι γιατροί φοβήθηκαν
ότι θάχανε τόν μυλό της. 'Αλλά,
σιγά - σιγά, άρχισε να συνέχεται.

Η κατάσταση της καλύτερεσε όλο-
ένα, χωρίς στίς έπιμονες περιποιή-
σεις του γιατρού Μάρσαλ, που έ-
τρεχε όλες τις άρες στο προσέ-
καλό της. Η Κάτι έπρεπε τώρα να
φύγη από τόν νοσοκομείο. 'Αλλ' η
προοπτική αυτή την τρώαζε, γιατί
δεν είχε να πάη πουθενά.

— 'Οχι... Γνωίσαμε έδω
κι' εκεί, χωρίς να σταμα-
τάμε πουθενά. 'Όταν πι-
γαινάμε στη Νέα 'Υόρκη,

έμενα συνήθως σ' ένα μικρό ξενο-
δοχείο, στον αριθμό 38 της δυτι-
κής όδου, αλλ' ο Γκρίτσα έλεγε ό-
τι, μόλις διορθωνόταν η κατάστα-
ση, θά ξαναγυρίζαμε στο Παρίσι,
για να εγκατασταθούμε εκεί. 'Η
στο Λονδίνο... Τά μυαλά έχουν
μεγάλη πέραση στο Λονδίνο...

7ον
'Ο Μάρσαλ την κίτταζε όχι χω-
ρίς έκπληξη. Αυτή την νομαδική
ζωή δε μπορούσε να την κατα-
λάβη.

— Δεν νομίζω πως μπορώ να τα-
ξιδέψω μόνη μου, είπες η Κάτι.

— Έτρεμε και μόνο πού σκεφτο-
ταν τις περιπέτειες ενός ταξιδιού.
Της φανόταν πως δε θα κατάφε-
ρε ποτέ ν' άντιμετωπίσει τη ζωή ο-
λομόναχη και με σπασμένο τόν πό-
δι της.

— Δέ θά ήταν άσχημο να μεί-
νετε λίγο καιρό στο Σαν-Φραντίζ-
σκο, τις είπες ο Μάρσαλ. 'Ετσι,
δε θά σας χάσω από τά μάτια
μου, σε περιπτώσι που θά παρου-
σιαζόταν κάποια έπιλοξη και η
μιά Κάτελλερ θά σας βοηθούσε
για να ξαναβρήτε την ευλυγισία
σας.

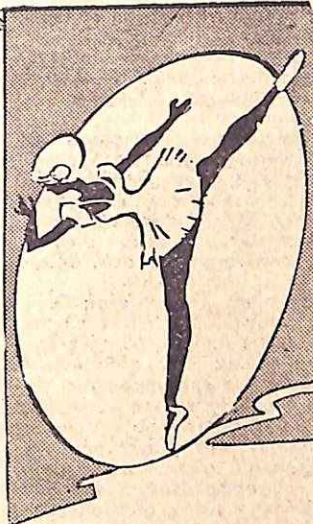
Η μίς Κάτελλερ ήταν η μαζέ
του νοσοκομείου.

— 'Ο Μάρσαλ φοβόταν πως η Κά-
τι θά κοιτάσανε σ' όλη της τη ζωή.
'Αλλ' ο γιατρός κι' η άρροστη ή-
ταν ευτυχισμένοι γιατί θά υποση-
σαν να επιβραδύνουν τόν χωρισμό
τους. Η μίς Κάτελλερ είπε πως
ήξερε ένα μικρό διαμέρισμα, όχι
μακριά από τόν σπίτι της, που θά
μπορούσαν να τόν νοικιάσουν.

— Μην άνησυχήτε, πρόσθεσε
στην Κάτι. Θά φροντίσω για όλα...
Θά είσαστε εκεί τόν ίδιο άνετα ό-
σο κι' ο σάλλγκαρος μέσα στο ό-
στρακό του.

Τό να μην άνησυχή ήταν ένας
λόγος. Πού θάβρισκε, όμως, τά ά-
παράτητα χρήματα;

Την άλλη μέρα, την έπισκέφθη-
κε ο Στάν Τεντέσκου. Κρατούσε

στά χέρια του ένα μπουκέτο με δώ-
δεκα κόκκινα τριαντάφυλλα κι' εί-
χε ένα ψεύτικο χαμόγελο στά χεί-
λη. Δεν της έχυρε πως ήθελε να
μάθη πότε θά ξαναρχίσε να χο-
ρεύη.

— Για τή στιγμή, πρέπει να συ-
νεχίσω τη θεατική, άσχημισε, μι-
σάς, λουτρά, άπάντησε η Κάτι.
'Αλλά τά χρήματα που θά τά βρω;

— Μην άνησυχήτε, άγαπητή μου,
της άπάντησε ο Τεντέσκου. 'Η ά-
σφάλεια θά πληρώση τά έξοδα του-
λάχιστον για έξη ακόμη έβδομά-
δες. Μην ξεχνάτε ότι εβδούλιζα
πληρώνοντας ασφάλιστρα για τή
μεγάλη μας Μιλένκγια και τά πό-
δια της.

— Όπως όλοι οι μεγάλοι ήμπερ-
σάριοι, ο Τεντέσκου είχε δυο άγά-
πες στην καρδιά του. 'Αγαπούσε
την τέχνη και τούς καλλιτέχνες
και μπορούσε να κλάνη από συν-
γίνηση ή να παραμιλά από ένθου-
σιασμό, βλέποντας ένα χορό. 'Αλ-
λά σκεφτόταν ταυτόχρονα με ποί-
ο τρόπο μπορούσε να βγάλη χρήμα-
τα απ' αυτούς. 'Από τή στιγμή
που δεν ήταν έμμεταλλένιοι, έ-
παιναν να τόν ενδιαφέρουν.

— 'Η έπίσκεψή του άφισε στην Κά-
τι ένα αίσθημα άηδίας. Κι' αυτή
τά τριαντάφυλλα που της έφερε εί-

Η ΨΕΥΔΙΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

χαν μια ξυνη όσημ, σαν την ά-
νασα ενός κρασοποτή.

Η Κάτι ξαναγύρισε τόν βλέμμα
της στο ταβάνι. Αυτή η έξοδος ά-
πό τόν νοσοκομείο έμοιαζε με την
αναχώρησή της άλλοτε από τή
Βιέννη. 'Επρεπε να ξαναφτιάξη
τη ζωή της, να ξεκινήση και πάλι
από τόν μηδέν. Η προσπάθεια αυ-
τή άξιζε τόν κόπο; Δεν ήταν βέ-
βαιη γι' αυτό. 'Αλλά θά τόν δοκι-
μαζε από ένθουσιολογή προς τόν
γιατρό Μάρσαλ. Θά μπορούσε, βέ-
βαια, να ζήσει ήμερα με τή μέρα,
άν δεν είχε σπασμένο τόν πόδι της.

— 'Αλλά στην κατάστασι που βρισκό-
ταν; 'Όταν ένα άλογο σπάη τόν
πόδι του, δεν τόν κρατάνε στο σταύ-
λο, αλλά τόν σκοτώνουν — σκεφτό-
ταν.

ΤΟ ΑΡΧΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΙ

Μετά την έξοδό της από τόν νο-
σοκομείο, ο κόσμος της Κάτι πε-
ριορίσθηκε στο δωμάτιό της, στο
μπαλκόνι της που έβλεπε στο μι-
κρό όριο, στο κρεβάτι της, στην
πολυθρόνα της με τις ρόδες. 'Από
τό παράθυρό της έβλεπε τά χω-
ριάματα ν' αλλάζουν κάτω από τόν ά-
νεμο ή την ομίχλη, τόν ήλιο ή τή
βροχή. Πέρα, στο βάθος, πετού-
σαν μερικά γλάροι και τή νύχτα
οι φωτεινές δέσμες των φάρων χύ-
οναν στον ούρανο.

— Πουθενά. Τό φτιάχνουν είδι-
κά για μένα στο Γκραν.

— Μπορείτε να μου δώσετε με-
ρικές σταγόνες; Τά άπομεινάρια
ένός μουσικιού, να πούμε...

— Ναι... αλλά γιατί; Τό άρω-
μα αυτό είναι αποκλειστικά δικό
μου, προσωπικό...

γονα τη νύχτα που πέρασα κοντά σας στο νοσοκομείο, προσπαθώντας να σας κάμω να συνέλθετε... Έγώ, όμως, δε θα την ξεχάσω... Ημιαστε τόσο μικρή, σαν τον Τσίπ... Σας έχω μιλήσει για τον Τσίπ; Τον βρήκα ένα πρωί στο δρόμο του σχολείου και τον γλύτωσα από δυο μεγάλα σκυλιά. Τό έβα απ' αυτά με χτύπησε πάνω απ' το μάτι κι' έχω ακόμη την ουλή. Πόσο τον αγάπησα το μικρό Τσίπ! Ήταν ένας μικρός κοκκινόλαμης, με σπασμένο το ένα του φτερό. Νοιώθω ακόμη την καρδιά του να χτυπά μέσα στο χέρι μου. Ήταν μια καρδιά μικροσκοπική και δυνατή. Του έβαλα ένα πλαστικό στήθιο, για να άκνητοποίησε το σπασμένο φτερό του και νομίζω πως από τότε αισθάνθηκε την επιθυμία να γίνει χειροπόρογος. Άλλαξα αργότερα γνώμη... 'Ο Τσίπ έγινε καλά και, μόλις μπορούσε να πετάξει, έφυγε... Να γιατί σας ζητήσα μερικές σταγόνες από το φάρμάκ σας. Το καταλαβαίνω πως είναι καλό... Καί σεις έπίσης θα πετάξετε σε λίγο. Αλλά κι' εγώ θα φύω από δω και θα πάω δέν έξω από ακόμη πού. Αλλά θα μου λείψετε, Κάτι. Είμαι τόσο... Δέν αποτέλειωσε τη φράση του. 'Η Κάτι, όρθια πλάι του, έτρεμε ελαφρά.

— Είπα πολλές φορές στον έαυτό μου ότι ένας γιατρός δέν πρέπει να βλέπει ποτέ στην άρρωστη τη γυναίκα, ψιθύρισε.

— Είσαστε βέβαιος γι' αυτό, Τέντ; τον ρώτησε.

Καί, ξαφνικά, βρέθηκαν άγχαλίσμενοι.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

— Ποιά έντύπωση σου πρωτοέκμα; τον ρώτησε έπειτα από λίγο καιρό ή Κάτι.

— Την έντύπωση μιας άρρωστης που είχε μεγαλύτερη αναλογία άζώτου από την κανονική, άπάντησε γελώντας ο Μάρσαλ.

— Φαίνεται πως ήμουν ένδιαφείρουσα από βιοχημικής απόψεως... 'Ω, όχι. Αυτό το σύμπτωμα είναι συνηθισμένο σε κείνους που ύπεβλήθησαν σε έγχυση.

— Κι' ή δεύτερη έντύπωσή σου; — Περιμένε... ά, ναι. 'Εκείνη την εποχή μελετούσα τή άινοσέα. Σε ρώτησα για τον τύπο άν ήθελες να σου κάμω ένδοσφύριες ένεσεις μ' ένα καινούργιο φάρμακο για να ήρεμήσει και μου άπάντησες: «Γιατί δε μου δίνετε ένα παλιό δοκιμασμένο φάρμακο;»

— Μου έκανες, ώστόσο, τις ένεσεις σου.

— Ναί, είπα στη νοσοκόμο να σου κάμει ένα μικρό έκατοστόμετρο δμερούλης. Πρέπει να ξέρεις ότι στη νοσοκομεία τή σπασίματα των ποδιών είναι πολύ συνηθισμένη ύπόθεση κι' ότι γιατροί και νοσοκόμοι δέν άνησυχούν περισσότερο, ακόμη κι' όταν πρόκειται για μια πόμα μπαλλόνα.

— Δηλαδή, δε με λογαρίασες καθόλου...

— Δέν έπρεπε να σε λογαρίασω για τό καλό σου.

— Έδινες όλο διαταγές και δε μου φρονόσουν και πολύ ευγενικά. Στο νοσοκομείο, ώστόσο, μόνον έσένα άκουγα. Οι άλλοι μ' έκνεύριζαν, όπως έμειναν πατώντας στις μύτες των ποδιών και μ' ένα φιαχτό χαμόγελο στά χείλη... Σί, όμως, θα ήσουν άνηκανος να πής ψέματα, ακόμη και για να σώσεις τη ζωή σου, άγαπημένε μου.

— Από κοιταμάρα άσφαλός.

— Αυτό μου άρέσει, είτε ή Κάτι κωττάζοντας τα μάτια του Μάρσαλ, άπου διάβαζε την άγάπη.

Δέν χρησιμοποιούσαν ποτέ τη λέξη «άγάπη» για να φανερώσουν τη δύναμη που τους είχε σπρώξει τον ένα στον άλλον.

— Είναι πολύ άόριστη, πολύ ρομαντική, πολύ ευρωπαϊκή, σκεφτόταν ή Κάτι.

— Είναι μια περριτολογία, έκοινε ο Μάρσαλ, ο Άμερικανός.

— Άλλ' άν δέν έπρόκειτο γι' άγάπη, γιατί τότε ή Κάτι, βγαίνοντας από τη νάοχη της δμερούλης, είχε διαλέξει αυτόν κι' όχι κανένα άλλον; Καί γιατί ο Μάρσαλ είχε ιδή την Κάτι σαν άρρωστη «του» μέσος 'ένα νοσοκομείο με χίλια κοσβάτια, που ήταν όλα πιασμένα; Γιατί δέν περνούσε ποτέ μπροστά από την πόρτα της, χωρίς να μη για να της ρίξει μια ματιά και τή έξταση το σφυγμό της, όσο κοινασμένος κι' άν ήταν; Πόσες φορές το μέγαφονο δέν άντηρούσε μέσα στις αιδούσες: «Τό 372 καλεί τή γιατρό Μάρσαλ!» Κι' ο Μάρσαλ άφηνε τότε τα πάντα για να τρέξει.

— Έπειτα από λίγο, ο Μάρσαλ της πρότεινε να γίνη γυναίκα του.

Δέν του άπάντησε άμέσως. Ήταν πολύ ασπτισμένη για να τό κάμει.

— Είσαστε πάντα λίγο παντρεμένοι, δέν είν' έτσι; είπε. Δέν πρόκειται γι' άλλαξουν πολλά πράγματα άνάμεσά μας.

— Πρέπει να ξέρεις ότι είμαι φανταστικό μονόγαμος, συμπλήρωσε ο Μάρσαλ. Αύτη ή άποκλειστικότητα δε θα σε κάμει να πλήξης με τον καρό;

— Είμαι έρωτευμένη μαζί σου, άπάντησε ή Κάτι. 'Ω, Τέντ, πόση

εύτυχία πρέπει να ύπάρχη σ' αυτή την πλήξη!

— 'Ο γάμος τους έγινε γρήγορα και χωρίς διατυπώσεις. 'Οπως γίνονται οι γάμοι στην Άμερική.

— 'Ο γάμος αυτός ήταν για την Κάτι τό αντίθετο ακριβώς από την πρώτη έρωτική περιπέτεια. Δέν την έξουσίαζε ένα φλογερό πάθος, όπως τότε. Ένοιωθε μόνο μια γλυκύτητα έσση. Δέν την συντάρασαν τυφλές επιθυμίες. Μία άληθινή στοργή την έσπρωχνε στον Μάρσαλ.

— Έφταναν σε λίγο για τή Νέα 'Τόρκη, όπου ο Τέντ ήθελε να τελείωση, κάτω από τις οδηγίες του μεγάλου Ζέκλιν, την πραγματεία του που θα του επέτρεπε να περάσει από την ιατρική στη βιολογική χημεία. Δέν είχαν άλλα χρίματα εκτός από τις οικονομίες του Τέντ και τη μισή άποθήκη, που πλήρουναν οι άσφαλιστικές έταοίες στην Κάτι. Ζούσαν σαν σπουδαστές σ' ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα μιας λακής και πολυθρόνης πολυκατοικίας, στην άνατολική συνοικία. Μόνον ότι ή ηλικία τους τότε έκανε λιγότερο εύθυμους και άιέσιμους.

— 'Η ζωή αυτή με κάνει πιο νέα από ό,τι έχω τό δικαίωμα να είμαι, έλεγε ή Κάτι.

Ήταν τόσο γόνια φτωχή, που ήλπιε να επιθυμή μια ζωή πιο άνετη. Άλλ' ήθελε ταυτόχρονα ν' άντιμετωπίζει τις δυσκολίες και τις άντιεξόστρες της ζωής.

— 'Ο γάμος βαρύνει, σκεφτόταν. Σου βάσει μολύβι στις σάλες. Πρέπει να τό περιφρονή κανείς, άν δε θέλη να τό κυριαρχήσει. Στην άνάγκη, μπορεί να κάμω και χωρίς χρίματα.

— Έξέλιτο πολύ δύσκόλευ την Κάτι κατά τους πρώτους μήνες του γάμου τους ήταν ή στάση του Τέντ, που ήταν όλοτετα άπορροφημένος από την προπαοσκευή της διατριβής του. 'Η Κάτι του μιλούσε, άλλ' αυτός δέν της άπαντούσε. Την κωττάζε, αλλά δέν την έβλεπε. Ξεχνούσε να φάη τή φαγητά που του έτοιμάζε με άγάπη, αλλά και με οικονομία. Καί, ξαφνικά, σκωνόνταν κι' έφευγε.

Πού πήγαινε; Στο έργαστήριο; Στη βιβλιοθήκη; Σ' ένα μάθημα ή μια διάλεξη του μοναδικού, του άπαράμιλλου Ζέκλιν; 'Ο Μάρσαλ άπομονώνονταν μέσα στην έπιστήμη του, σαν μέσα σ' έναν πύργο, που ή Κάτι δέν είχε τό κλειδί του.

— Μίλησέ μου για τή έργασία σου, άγαπημένε μου, τού έλεγε. Ποιό είναι τό θέμα της διατριβής σου;

— Πώς; άπαντούσε ο Μάρσαλ.

χωρίς να σηκώσει τό κεφάλι από τις σημειώσεις του. Ά, ναι... Άναφέρεται στη δυνατότητα της φυσικής άπορροφήσεως των ζωτοπλαστικών ένζύμων, που διαλύονται από τις μυτοχόνδριες μεμβράνες...

— 'Η Κάτι χαμογέλασε. Της ήταν άδύνατο να καταλάβη.

— Από τις μυτοχόνδριες μεμβράνες; έλεγε. Τι πράγμα είναι αυτό; Δέ θα μπορούσες να τό εξηγήσεις με άλλα λόγια για τους άστοιχείους όπως είμαι εγώ;

— Όχι, άπαντούσε ο Μάρσαλ με την ύπομονή του δασκάλου μπροστά σ' έναν χοντροκέφαλο μαθητή. Μυτοχόνδριες... Αυτό είναι. Δέν έχουν άλλο όνομα. Είναι μικρά κύρια, ένδοματωμένα μέσα στο ζωτοπλασμα των ζωτάρων των φυτών και των ζώων. Πρόκειται για κάτι τό πολύ ένδιαφερόν. Δέν έξομε ακόμη μεγάλα πράγματα γι' αυτά.

— 'Η Κάτι άναστέναξε.

— Έτσι, ήσαν κι' όταν ήθελες να γίνεις χειροπόρογος; τον ρώτησε μια μέρα.

— Όχι, της άπάντησε. 'Η χειροπορική, άπαιτούσε από μιά μεγαλύτερη δραστηριότητα, αλλά ψάχνανε λιγότερο. Έγώ είμαι από κείνους που ψάχνουν, που έμβαθύνουν. Δέν έξωω πως να σου τό εξηγήσω, άγαπημένη μου. Δέν ήμουν γεννημένος για χειροπόρογος.

— Κι' ήσουν γεννημένος για βιοχημικός;

— Είμαι ένας έρευνήτης. Δέν έξωω άν καταλαβαίνεις τί θέλω να πω.

— 'Η Κάτι έκανε μια καταφατική κίνηση με τό κεφάλι. Ήταν ένας μανιαός. Κανείς δέν ήξερε καλύτερα απ' αυτήν τί είναι μια μανία.

— Είναι πολλές φορές που θέλω να ήμουν άρρωστη, είπε. 'Ω, όχι σοδαρα, άλλ' άρεσά, για να μου κάμει μια έπίσκεψη τό βράδυ ο γιατρός Μάρσαλ και να με κωττάξει.

— Αν έχες παρόμοιες ψυχοσωματικές παρορμήσεις, θα σε θεράπευσε με μερικές ένεσίες, της άπάντησε.

Της χαμογέλασε τονπέρα, άλλ' άφηρημένα και ξαναβλήστηνε στον ώκεανό των σημειώσεων, των διαγραμμάτων και των έπιστημονικών έπιθεωρήσεων, πίνοντας άτέλειωτα φλιτζάνα καφέ.

— 'Η Κάτι, από τή δική της πλευρά, είχε θεραπευθή, είχε ξαναβρή τί δυνάμεις της κι' ήθελε τώρα να τις χρησιμοποιήσει. Χωρίς ο Μάρσαλ να τό ξέρει, είχε μεταβάλει τις καθημερινές άσκσεις για τό πόδι της σε άληθινές άσκσεις χορού. Δέν ήταν ή περιφρημ Μίλεν-

κάρια που έγραζόταν, αλλά μια πρωτόβγαλτή, κάπως άξεστη στις κινήσεις και φροβισμένη. Χρησιμοποίησε τή ράχη μιας καρέκλας ή τό σίδερο για τις πεστές σαν μονόζυγο. Οι άσκσεις αυτές την άπογοητέαν και την έκαναν να κλαίη. Άλλ' είχε και τις ικανοποιήσεις της. Έκανε άργες προόδους, κάπου - κάπου, όμως, κατάφερνε μια κίνηση στην έντέλεια και τότε τό στήθος της πλημύριζε από περηφάνεια.

— Όλα αυτά δέν είχαν σχέση με τό χορό. Γιατί ή Κάτι πίστευε πως δε θα ξαναγόρευε πιά. 'Ηθελε, όμως, να διατηρήσει τή φόρμα της.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Μια μέρα, περνώντας έξω από τό Κάρογγιν Χώλ, σταμάτησε για να διαβάσει την άφισα ενός καινούργιου μπαλέτου.

Καί ξαφνικά άκουσε μια φωνή: — Κάτια!

— 'Ο άνθρωπος που είχε φωνάξει τ' όνομά της στάθηκε μια στιγμή, σαν να μην πίστευε τα μάτια του κι' έπειτα έτρεξε να την άγκαλιάσει με τα κοντά χέρια του, ενώ άπο τό στόμα του έβγαίνε ένας χειμάρρος από γεγραμμένες, γαλλικές κι' άγγλικές λέξεις.

— Έλκων! φώναξε ή Κάτια, πλημμυρισμένη από χαρά.

Δέν τον είχε άναγνωρίσει άμέσως. Είχαν περάσει τόσο χρόνια από την εποχή του «Ένδομύθηκε άμέσως τή φτωχή 'Ολβία και τον άντρα της.

— 'Ο κοντοχόντρος αυτός άνθρωπάκος, με τό καλοκάγαθο κι' έρευνητικό βλέμμα, την παρέσχεσε σ' ένα μικρό ρεστοράν της 58ης όδου.

— 'Η Φρούς Σβετφάιγκερ, ή ιδιοκτήτρια του ρεστοράν, είναι τό μόνο πρόσωπο στη Νέα 'Τόρκη, που μπορεί να φτιάξει ένα σνίτσελ, όπως τό έφτιαχνε ή μητέρα μου, της είπε χαρούμενα.

— Όσον να φτάσουν εκεί, είχε μάθει από την Κάτι τη ζωή της και τή σημερινή της κατάσταση.

— Κι' ή 'Ολβία πως είναι; ρώτησε ή Κάτι.

— Ά, ή 'Ολβία; άπάντησε ο Έλκων. Θα τό καταλάβεις μόνη σας, γιατί θάρθη σε λίγο.

— Πραγματικά, ή 'Ολβία έφτασε έπειτα από μερικά λεπτά.

— Όπως συμβαίνουν μ' όλες τις νέες που δέν είναι όμορφες ή 'Ολβία Μπωσάν και ήδη κυρία Χενγόν Έλκων, είχε κερδίσει μεγαλώνοντας. Τα χρίματα κι' ή άφοσίωση ενός έρωτευμένου σκύγου φάνετα πως είναι τα καλύτερα καλυντικά.

— 'Η Κάτι είχε γνωρίσει άλλοτε στο Παρίσι μια 'Ολβία, φτωχή σαν ποντίκι, ξεγυμνωμένη και ντυμένη με τα πιο έτεροζήλτα πράγματα. Άλλά τώρα είχε μεταμορφωθεί. Καί τό μεγάλο της όνειρο ήταν να φτιάξει ένα δικό της μπαλέτο.

— Ά, Θεέ μου, ή Κατίνα! Έφώνισε. Σε ζήτησα παντού, αλλά κανείς δέν ήταν σε θέση να μου πη από ποιά καταπακτή είχες έξαφανιστή, χωρίς ν' άφησης τό παρμικρό ίχνος πίσω σου. Καί σε βρίσκω σ' ένα τραπέζι βιεννέζικου ρεστοράν της Νέας 'Τόρκης, έτοιμη να καταδροχθής αυτά τα άποκρουστικά σνίτσελ! Μόνον ο Έλκων είναι ικανός να πραγματοποιή παρόμοια θαύματα. Νομίζω πως δέν πρέπει να ξεχνάς, άγγελέ μου, ότι θα είσαι ή πόμα μπαλλάρια του μπαλέτου μου. Έγώ άναλάμνη πρώτη τη Μίλενκάρια!

— Άλλ' άγαπητή μου 'Ολλύ, άπάντησε ή Κάτι, δε θα ξαναχορέψω πιά... Μου έχωσαν ένα όλο-

κληρο σίδερο στο πόδι. Έπειτα, παντρεύτηκα και είμαι εύτυχισμένη.

— Δέ θα ξαναχορέψης; φώναξε ή 'Ολβία. Τολμάς να τό λες σ' ή Μίλενκάρια; Άλλ' αυτό είναι κοιτό. Μήπως τρεπείλιασε; 'Η μήπως θέλεις να χάσεις τα καλύτερά σου χρόνια. Τι σχέση έχει ο γάμος με τό χορό; 'Ολοι οι άνθρωποι είναι παντρεμένοι. Οι χορεύτριες μας παντρεύονται συνεχώς, αλλά δέν άφήνουν τό χορό.

— 'Η Παύλοβα ήταν παντρεμένη. Κι' ή Γκαμπρίλοβα έπίσης κι' όχι μια φορά, αλλά τρεις. Κι' εγώ είμαι παντρεμένη και άφάνταστα εύτυχισμένη. Δέν είν' έτσι Έλκων; Σε έξωω καλά, Κατίτσα. Άν άπαρηθής την τέχνη σου για τό χατήρι του σκύγου σου, θα καταλήξής στο τέλος να τόν μισήσεις και να τόν άφήσεις. Καί τότε θα είναι ίσως πολύ άργά για να ξαναγορίσης στο θέατρο. Πρέπει,

λοιπόν, να ξαναγορίσης άμέσως. Είναι ή στιγμή. Έλα, θα σου δείξω τί έχωμε κάμει. Θα ξαναβρεις πολλούς φίλους, τό μάεστρο Ματτόνι κι' άλλους. Έξασφάλισα τή συνεργασία των καλύτερων χορευτάρων του όμίλου Κουτρίν. Σου έμπιστεύομαι ακόμη ότι ο Χαγκόριαν θα μου γράψει ένα καινούργιο μπαλέτο.

ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Τέσσερις μήνες έπειτα απ' αυτή τή συνάντηση, ή Κάτι είχε ξαναγίνει πόμα μπαλλάρια. Παρακινούνη από την 'Ολβία, που είχε για συνηγόρους τόν Ματτόνι και τόν Χαγκοριάν, έκανε πρώτα μια δοκιμή στη Νέα 'Ορλεάνη, όπου τό κοινό δέν ήταν άπαιτητικό κι' όπον λίγο ένδιέφερε άν θα χορέυσε ή όχι στην έντέλεια. 'Η άλήθεια είναι, όμως, ότι χορεύσε πολύ καλά.

— Έπειτα απ' αυτή τή δοκιμή την

λανάρισαν στη Νέα 'Τόρκη με μια έντυνη διαφήμιση. Οι έφημερίδες μιλούσαν για μια «θριαμβευτική επάνοδο». Άλλά κανείς δε μπορούσε να φαντασθή τούς κόπους και τις άγωνίες της Κάτι, όσων να ξαναβρή τό σώμα της στην παλιά πειθαρχία.

— 'Ο Τέντ τα είχε στην κυριολεξία χαμένα. Δυσκολιόταν ν' άναγνωρίσει τή άγαπημένη του Κάτ άνάμεσα στις άνάλαφρες ουλίδες με τα τούλια που την περιστοίχιζαν.

Τό μπαλέτο του φάνηκε χαριτωμένο, άλλα παιδιότικο και, στο τέλος, άναρό. Τά χειροκροτήματα, οι άλλεπάλληλες προσκλήσεις στη σκηνή, τά άνθη που οι θαυμαστές της έστέφαναν στην Κάτι, δέν τόν διασέρεσσαν. Άλλ' ένοιωθε κάποια ζήλεια και κάποια στενωχώρια βλέποντας τή γυναίκα, που άγαπούσε να γίνεται θεάμα όλων του κόσμου και, μια μέρα, άνησυχισε στα σοδαρα βρισκοντας την στα παρασκήνια λαχανιασμένη και πλημμυρισμένη στον ιδρώτα.

Τό ξαναγύρισμα της Κάτι στο θέατρο ήταν μια δοκιμασία για τό γάμο τους κι' αυτή τή φορά ο Τέντ άναγκάστηκε ν' άγωνισθή ενάντια στη δύσχεστη έντύπωση, πως είχε παραμερήσει απ' αυτή τή Μπωσάν, που δέν του άρεσε από την πρώτη στιγμή, και πως είχε εκδιωχθή από τόν ιδιαίτερο κόσμο της Κάτι. Άλλ' ήταν δικαίος και καλός κι' άγαπούσε την Κάτι. Έτσι, για να είναι εύτυχισμένος, τού ήταν άρεστό να την βλέπει να ξηχαρούμενη μέσα στο σκίτσο της. Κι' άλλωστε, όπως ήταν κι' ο ίδιος φροτισμένος στη δουλειά, δε νομίζε πως είχε τό δικαίωμα να παραπονέται. Μόλις είχαν παντρευτή κι' από την εποχή του είδύλιου τους μόλις είχε κηλίες ένας χρόνος. Έτσι δέν είχαν κατορθώσει ακόμη να διαμορφώσουν μια δική τους ζωή.

— Άλλή μια φορά ξενιόμας από τό μηδέν, έλεγε ή Κάτι πρόσχαρα, καθώς κωττάζε τό μικρό φονητικό τους διαμέρισμα.

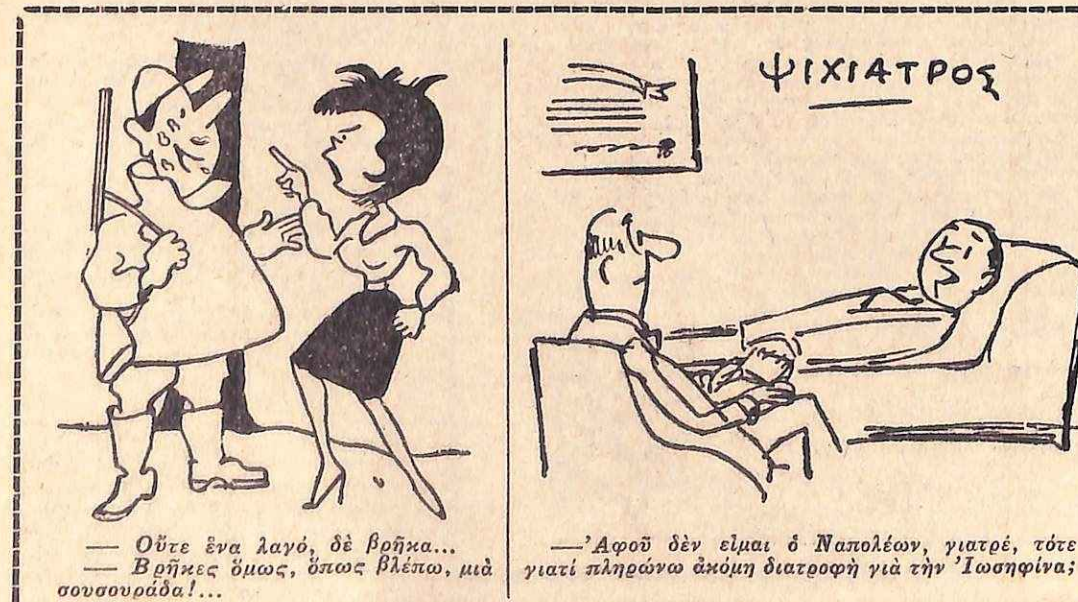
Κάπου - κάπου, την πονούσε ο γοφός της. Έβλεπε άλλοτε τόν Τέντ ν' άποκοιμάται πάνω στις σημειώσεις του. Όλα αυτά έσπαξαν τή μονοτονία της ζωής τους.

Τό ότι είχαν παντρευτή στα σωστά τό ένοιωσαν όταν ή Κάτι κατάλαβε πως είχε μείνει έγκυος κι' όταν ο Μάρσαλ, με τις εύλογίες και την ύποσθηξη του μεγάλου Ζέκλιν, κατάφερε να βοη ήθεσι έκτακτου καθηγητού της βιολογίας στο Πρίνστον, ένα μικρό πανεπιστήμιο των δυτικών πολιτειών. Θα έκανε ταυτόχρονα μερικές έρευνες που τού είχε υπόδειξει ο Ζέκλιν και που ή κωδερνήσις τις έπιχορηγούσε.

Αύτη τή φορά, ή Κάτι έπρεπε να διαλέξη: τόν άντρα της ή τό χορό. Καί δέν διάσπε. Άφρησε τό θέατρο κι' έφυγε μαζί του για να έτοιμάσει τό σπίτι τους και να φέρη στον κόσμο τό παιδί τους.

— Έκεί κάτω, στο Μαύν, δέν ήταν παρά ή σύζυγος του δόκτορος Μάρσαλ, που περίμενε ένα παιδί. Έμεναν σ' ένα μπουναλάου, στο φονητικό τημα. 'Η πόλις αυτή, μ' όλο που είχε πανεπιστήμιο, ήταν μικρή κι' έμοιαζε σαν βγαλμένη έξω από τό χρόνο. Έκείνο που έκανε έντύπωση ήταν ή έλλειψη γούστου. Αύτη την έλλειψη μόνον ή πολύ μεγάλη περιουσία μπορεί να την όσει. Καί ζούσαν εκεί κάμποσοι έκαιομνηστρούχοι, κλεισμένοι μέσα στα πολυτελή μεγάρά τους, από τα οποία έλειπε κι' ή πιο στοιχειώδης καλαισθησία.

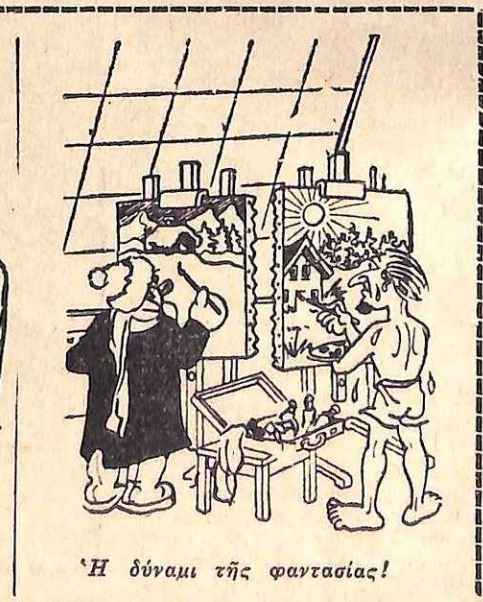
Τό παιδί που έφερε στον κόσμο ήταν άγόρι και τό όνόμασαν Κριστόφερ.

ΨΙΧΙΑΤΡΟΣ

— Ούτε ένα λαγό, δέ βρήκα...
— Βρήκες όμως, όπως βλέπω, μια σουσουράδα!...

— Αφού δεν είμαι ο Ναπολέων, γιατρέ, τότε γιατί πληρώνω ακόμη διατροφή για τήν 'Ιωσηφίνα;

Ή δύναμη της φαντασίας!

δέρμα
καθαρό
δροσερό
ύγιες

Τό ωραίο δέρμα είναι τό καλύτερο κόσμημα στο άμπιγιέντύσιμο και έπιτρέπει τό μεγάλο ντεκολτέ.

Ή κάθε γυναίκα μπορεί να διατηρήσει τό δέρμα της ωραίο, νεανικό, όταν τό περιποιηθή τακτικά με κρέμα Nivea. Γιατί ή Nivea δίνει στο δέρμα ό,τι χρειάζεται: λιπαρά, ύγροδμηνοργά συστατικά και τήν συγγενή προς τό δέρμα ουσία Εύσερίτ. Ή προσοιτή τιμή της Nivea έπιτρέπει τήν περιποίηση του δέρματος και σ' όλόκληρο τό σώμα.

Χωρίς τη χαρά που ένοιωσε βλέποντας το παιδί της να μεγαλώνει και χωρίς την περηφάνεια που της έδινε η ιδέα ότι ήταν μία καλή σύζυγος, η Κάτι θα πνιγόταν μέσα στη βαρειά ατμόσφαιρα αυτής της μικρής επαρχιακής πόλεως. «Αλλ' είχε να κάνει ένα σωρό πράγματα. Έπαιζε με το μουσόφροντιζε για το νοικοκυριό, ψώνιζε στην αγορά, μαγειρεύε τα απλά φαγητά που την είχε διδάξει άλλοτε η θεία Μάλι, έπλενε τα πιάτα και τα ρούχα του παιδιού της, ζούσε μαζί με τον Τέντ και φιλοτιμιόταν να ισοσκελίσει τον φτωχικό προϋπολογισμό ενός εκτάκτου καθηγητού. Τη νύχτα, όμως, όνειρευόταν. Και δεν έβλεπε μόνο πως ζούσε, αλλά και πως πετούσε. Όνειρευόταν επίσης κάποτε τον Γκρίτσα, που την σήκωνε στην άκρη των χειρών του.

Κανείς σ' αυτή την πόλη δεν νοιαζόταν για το ότι η Κάτι Μιλενάγια ήταν ως χτες ακόμη ένα παγκόσμιο άστέρι, εκτός ίσως από έναν ήλιωμένο Έκτακτο καθηγητή, που παρόμοια μαθήματα μεσαιωνικής γαλλικής φιλολογίας κι' έμοιαζε κάπως με τον Γουόλτ Ντίκνσον. Σεβόταν την Κάτι με τα σοφά γαλλικά του, που τα πρόφερε, όμως, πολύ άσχημα κι' έτινε πολύ από το ούισκυ του Τέντ, που δεν τον χώνευε καθόλου.

Γύρω στην Κάτι το κουτσουμπολό έδινε κι' έπαιζαν. «Μιά χορεύτρια; Άλλ' είναι δυνατόν. Οί Μάσσαλ ήταν από καλή οικογένεια... Άκουσα πως είναι Ρωσίδα ή Βιεννέζα... Και βέβαια δεν την πλησίασα ποτέ, αλλ' ο χασάπης μου μου είπε ότι μιλάει με ξενική προφορά. Να πως έμαμε ο πόλεμος τα παιδιά μας! Συνήθισαν αυτές τις ξένες...», έλεγαν οι σοδορές νοικοκυρές του Πρίντσετον.

Μία μέρα, δυο κυρίες της Ένωσης των νέων, με καπέλλο και γάντια, πήγαν να την παρακαλέσουν να μάθει ένα χορό σε έξη μαθήτριες για τη γιορτή του σχολείου.

«Θά είναι ντυμένες σαν ήλιοι, αγαπητή κυρία. Ένα πουλάκι μάς είπε πως έχετε καλά αυτά τα πράγματα...»

Το ύφος τους ήταν ειρωνικό και παρακλητικό μαζί.

«Ποιά είμαι; σκεφτόταν πολλές φορές η Κάτι. Τι άλλο, εκτός από τους ρόλους που δημιουργούσε; Το κορίτσι του πάχου; Η ορμαντική νέα που κίτταζε από το παραθύρο της κάμαρας στο Χανγκόρια; Η φλογετή ερωτευμένη της Μαδοίτης; Η δυνατή γυναίκα, που ο πόθος της έπιπνιγε την είχε κάψει σαν από άσπλη; Η ήρεμη σύζυγος ενός καθηγητού του πανεπιστημίου; Ο άνθρωπος αλλάζει, αλλά δεν ξεφορτώνεται ποτέ ολόκληρα τα διαδοχικά «εγώ» του. Αυτά τα εγώ συγκεντρώνονται ή καλύτερα συσσωρεύονται το ένα πάνω στο άλλο. Είμαι ένα πλήθος, ένα σύνολο από άτομα, που, πολλές φορές, βρίσκονται σ' ανταγωνισμό το ένα με το άλλο. Ολοθνή μία μέρα που θα προσθέσω σ' αυτή τη συλλογή μία γυνή, μία καλή γοητούλα μ' ένα καλοκάγαθο χαμογελο. Οχάω τότε μία αρθροτική οαχή και μάτια γεμάτα εξαορτήρηση. Η θά είμαι μία γερασμένη θεατρίνα, μ' ακάθωτη ψυχή, μία παλιά χορεύτρια... Θεέ μου, γλύτωσε με απ' αυτό το κατάντημα...»

Από τις όνειροπολήσεις αυτές την έβγαζε το γύρισμα του Τέντ από το πανεπιστήμιο ή μία φωνή του μουσού. Θυμόταν τότε τον καινούργιο ρόλο της. Ήταν πού παντός μία σύζυγος και μία μητέρα. «Αλλ' η ήρεμη κι' ευτυχισμένη αυτή ζωή δεν κράτησε πολύ και...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

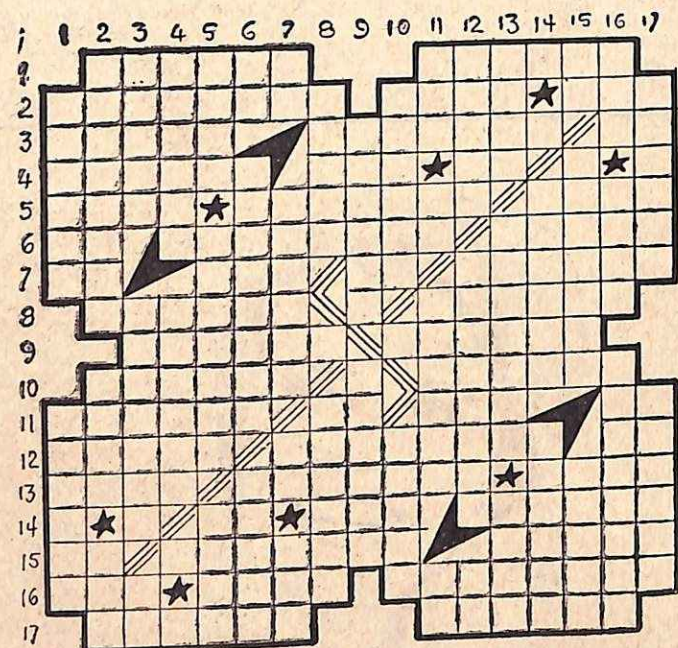
ΑΡ. 955

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ζημιά. — Βέλος, αλλά και πρόχειρο παιδικό παιχνίδι από χαρτί (ελαφρώς άνορθ.).
2. Φύλαρχος. — Βσιγνόντων, που λεηλάτησε κατά τα τέλη του 4ου αιώνα τη Μακεδονία, τη Θεσσαλία και την Άττική. — Μήτηρ βελόνας. — Νευρική σύσπασις των μυών του προσώπου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Δε σκεπαστήκε με χώμα. — Δίνει σε δύο ή περισσότερα πράγματα την ίδια αξία ή δύναμη.
2. Διατηρημένα ψάρια. — Μακράν. — Μπάρμπα των Αμερικάνων.
3. Δρόμοι, πάνω στους οποίους μπορεί κανείς να περπατήσει.

3. Γίγας της μυθολογίας μας, γιος του Ο.ρανού και της Γης. — Θά λυση όταν πλησίαση τη φωτιά. — Άρβρο (πληθ.).
4. Εκπληξίς ανάμικτη με αμφιβολία. — Προηγείται συμπεράσματος. — Ζή και κινείται.
5. Ουσία του... έγκεφάλου. — Ένας τέτοιος καιρός μας κρύβει τον ήλιο. — Όπλο των γυναικών.
6. Αναφορική αντίωνμία. — Οι κάτοικοι της Τσαμουριάς, φρούτο της εποχής.
7. Δυο συνεχόμενα σύμφωνα. Ένας άρσμος. Άρχικά κόμματος (άνεστραμμένα). — Αναφορική αντίωνμία (θελ.). — Δωμάτιο.
8. Άφαντος. — Άλλαντικό.
9. Βάζει ένα χαρτοπαίκτη σε δύσκολη θέση. — Άποτελει φτηνή τροφή.
10. Θά τον έρθε — πού άλλου; — στην Έφορια. — Άσκοπα.
11. Άείος. — 100 τετραγωνικά μέτρα. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Δείχνει.
12. Ζωοποφή. — Λυρικός ποιητής του 6ου π.Χ. αιώνα. — Άρχη ύποθεσαν.
13. Σπρώξιμο. — Σύζυγος της Άγας Άννας και πατέρας της Θεοτόκου. — Χειροποίητο.
14. Συνεχόμενα στους Τάμς. — Δικό σου. — Προϊόν πετρελίου.
15. Νημάτιον. — Δίνει στη χώρα μας μία ξεχωριστή γοητεία. — Το Μιλάνο υπερφανεύεται για τη δική του.
16. Χρονικός σύνδεσμος. — Άρωτίς άμωμου γαλλικού μυθιστορηματος. — Όμοια με άλλον τεταμένον.
17. Μορφώνει. — Σχηματίζεται συνήθως με μεταλλικούς κρικούς, καμιά φορά όμως και με... βουνά.

Όρεκτικό (καθαρ.). — Δείχνει.

Βιελικό θουνό. — Καλαρός, άδύνατος.

Λίμα (δημοτ.). — Κερσφόρο της μυθολογίας μας. — Περιοχή της Πελοποννήσου.

Χαρσκηρίζον αυτοκίνητα. — Λέγεται και νουνός. — Το σύνολο των μωμεθανικών χωρών.

Μισό χάος. — Προκαλείται από στομωτική διαταραχή. Άρχη και τέλος. — Πρόθεσις.

Πλοία. — Βρίσκεται στα άνάκτορα.

Ιστορικός βρεφοκτόνος. — Μυθικό τέρας.

Χρειάζονται πολλές, για να σχηματίσουν μία σελίδα μας. — Χωρίς περιεχόμενο (θελ.).

Σπόρ. — Της όποιας. — Το χρειάζεται ένα υποζύγιο. — Κτητική αντίωνμία.

Έπαμιος. — Διαμοιράζω. — Το ήμισυ του όλου.

Σημείον της αριθμητικής. — Ρήμα που αφαιρεί περίττα λίπη. — Το κέντρον μιας πόλεως.

Πρώτες όλες για ύφαντουργεία. — Υπουλά όπλα.

Όμοια σύμφωνα. — Μέρος του χεριού, αλλά και υποδοχείς μονάδος μήκους (πληθυντ.). — Μουσικό όργανο.

Έκεί έρσκόταν το Χρυσόμαλλο Δέρασ. — Σημείον του όριζοντος (γεν.).

Φάρμακο σε δισκία (πληθ.). — Έξωτικό φρούτο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ (Καλλιθέα — Πατρών)

Η λύσις του ύπ' αριθ. 954 στη σελίδα 78

οό. Ό μικρός Κριστόφορ άρρώστος, ξαφνικά από πολιομειλίτιδα. Πόσες ημέρες και πόσες νύχτες άγωνίας!

Κι' έπειτα, μία μέρα, το παιδάκι πέθανε, προτού άκόμη συμπληρώσει τα τρία χρόνια του.

Ό γιατρός Μάσσαλ μιλούσε σπάνια γι' αυτό το παιδί, που τό έλλαιγε ίσως άκόμη στο βάθος της καρδιάς του κι' είχε πληγώθη βαθιά άκούγοντας τη γυνάικα του να λέν πως δε θά μπορούσε ποτέ να χορέψει τη «Μάγισσα του Σάλεμ» αν δεν έγνωριζε τους έπτά γυζλους της κολάσεως, όσο καιρο ο μικρός Κριστόφορ ήταν άρρωστος.

Γιατί η Κάτι, έπειτα από τό θάνατο του παιδιού της, είχε ξαναοριχτεί στο χορό με μεγαλύτερη ίσως μανία από πριν.

Άφρησε την, έλεγε ο γιατρός Ουίλλιαμσον στον Μάσσαλ. Ξέρει καλύτερα από μας τι της γιοιάζεται. Για τη στιγμή, δεν υπήρχε άλλη λύσις: ή ο χορός ή η τρέλλα... Νομίζεις, λοιπόν, ότι πόνεσε λιγώτερο από σένα; Ό χορός είναι μία διέξοδος για τη λύπη της, που, διαφορετικά, θά την σκότωνε.

Άλλ' ο Μάσσαλ δυσκολεύταν να τό καταλάβει.

Νομίζεις, λοιπόν, πως μου άρρεσι να βλέπω τη γυνάικα μου να γίνεται ζωνό θεάμα, έλεγε. Αυτοί όλοι οι μανιακοί του χορού μου προκαλούν άηδία! Έχεις άκούσει τις κουβέντες τους στα διαλείμματα; Θά νόμιζε κανείς πως ή γυναίκα μου είναι ιδιοκτήτρια τους... Κι' έπειτα, αυτές οι άδιάκοπες πρόδες... κι' οι καθημερινές άσκήσεις! Άπορώ πως ή γυναίκα μου άντέχει... Άφρησε δά έμένα!

Άλλά γιατί παραπονέσαι; τού άπαντούσε ο Ουίλλιαμσον. Ξεχνάς, λοιπόν, πως παντρεύτηκες μία χορεύτρια; Έκεί βρίσκεται όλο το πρόβλημα.

Όχι. Όταν παντρευτήκαμε, είχε παραιτηθεί από τό χορό και σκεφτόμαστε εσύ κι' εγώ ότι θά της ήταν άδύνατο να ξαναγενή στη σκηνή. Θυμάσαι την κατάστασί της; Διάφορα κατάγματα, νευρικό σύστημα τελείως ξεχαρβαλωμένο. Δεν ποθούσε τίποτα άλλο εκτός από την ήρεμία και τη γαλήνη.

Ποθούσε επίσης έσένα, συμπλήρωσε ο Ουίλλιαμσον.

Πιθανόν. Νομίζω πως την έκοχι έκείνη είχε άνάγκη από έναν θετικό άνθρωπο κι' όχι από έναν όνειροπόλο...

Ό Ουίλλιαμσον σκεφτόταν:

Σήμερα ή Κάτι ξαναβόηζε την ύγεια, τη δύναμη και την επιτυχία κι' ο φτωχός Μάσσαλ φαντάζεται πως έπαψε να ένδιαφέρεται γι' αυτόν. Δεν τό πιστεύω. Άλλά πως να τον πείσω;

Τό μπαλέτο... ο χορός! Ξαναείπε ο Μάσσαλ. Της έγιναν έφιάλης. Είναι πως τα νασοκτιγιά... Άναρωτιέμαι... (άργοπόρησε και να γεμίσει την πίπα του και να την άνάψει). Άναρωτιέμαι αν θά άφηνε τη σκηνή, στην περίπτωση που ζούσε το παιδί μας...

Αυτή ή σκέψη τον άπασχολούσε πάντα. Δεν πίστευε πως ή Κάτι είχε βροί στο χορό μία διέξοδο για τη λύπη της, όπως υποστήριζε ο Ουίλλιαμσον. Η δική του γνώμη ήταν πως ο χορός βρισκόταν πιο βαθιά μέσα στην ψυχή της από ό,τιδήποτε άλλο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΜΕΣΟΥΡΑΝΕΙ

ΠΡΩΤΗΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Μία στιγμή προτού Ξυπνήσει, ή Κάτι βρισκόταν άκόμη σ' αυτή την

πόλη, που δεν άπήρχε παρά μόνο στ' όνειρό της, ένα όνειρο που ξαναγύριζε τό ίδιο πάντα, μόλις έλβαινε τα μάτια της. Ήξερε όλους τους δρόμους αυτής της πόλεως, τό στενόςσκαχο σε σχήμα ζιγκ-ζαγκ με τις μικρές γυαλιστερές πέτρες, τη μεγάλη πλατεία όπου φυσούσε πάντα έβλας κορός άέρας, τη γέφυρα που έπρεπε να περάσει, φορώντας τό νυχτικό μίς μικρής νέας, κουρασμένης και με τα πόδια γυμνά και πονεμένα. Κι' έπειτα, άπήρχαν οι πασχαλιές κάτω από τον άστραφτερό ήλιο του πάχου, οι πασχαλιές που ο Γκρίτσα της έλεγε περσικές, γιατί κι' αυτός έπίσης έπαιρνε μέρος στο όνειρο όλοζώντανος. Όχι αυτός ο ψυχρός και σκληρός ξένος των τελευταίων μηνών πριν από την καταστροφή. Όχι ο δύσκολος και γενικός παρτεναίος, που την είχε έγκαταλείψει άνεπανόρθωτα. Άλλ' ο Γκρίτσα της καλής εποχής, της εποχής της δόξας και της επιτυχίας. Ό Γκρίτσα ο σύντροφος, ο άδελφός, ο φίλος. Ό Γκρίτσα ο Κουτρινός, που οι άφισες τον άποκαλούσαν «τό μεγαλύτερο χορευτή μετά το Ντίζινγκ». Μετά το Ντίζινγκ, ίσως, έλεγε ο Όλντεφ στα παρσάκια. Άλλ' όχι σαν αυτόν. Κανείς δε θά φτάσει ποτέ τον Ντίζινγκ. Κανείς!» Ήταν όλομύδαχοι πάνω στο μεγάλο πλάτωμα, μέσα στο κενό. Δε μπορούσε να ίδη τον Γκρίτσα, αλλ' άναγνώριζε τα χέρια του, τό σταθερό σφιγμένο τους γύρω στη μέση της κι' οι μύς του τεντώνονταν για τό πέταγμα. «Έμπρός, γοι και γοι!» Στο πρόσταγμα του, σαν γά την έσπρωχνε ένα έλατήριο, άφηνε τό έδαφος, χωρίς την παρμική προσπάθεια κι' ο Γκρίτσα την τραβούσε πιο ψηλά, όλοένα και πιο ψηλά. «Ω, Θεέ μου, αυτά τα πετάγματα στα χέρια του Γκρίτσα, αυτή ή σιγονία, αυτή ή δύναμη, αυτή ή τελειότητα! Την κρατούσε στην άκρη των χειρών του κι' αυτή πετούσε άνάλαφρη, αέρενια, σαν σ' όνειρο, εύτυχισμένη κι' όμορφη...

Τηλέφωνο για την κυρία, είπε ή Λουίζα, ή καμαριέρα. Ένα άξιοθνήνητο βογγητό, σαν τό νακούριεας μιάς μικρής γάτας, ήταν ή άπάντησις.

Η κυρία, ή μεγάλη Κάτι Μιλενάγια, προσπαθούσε να Ξεγλιστρήσει από την όμορφιά του όνειρου, για ν' άντιμετωπίσει τη σκληρή πραγματικότητα ενός πρωινού χωρίς ήλιο.

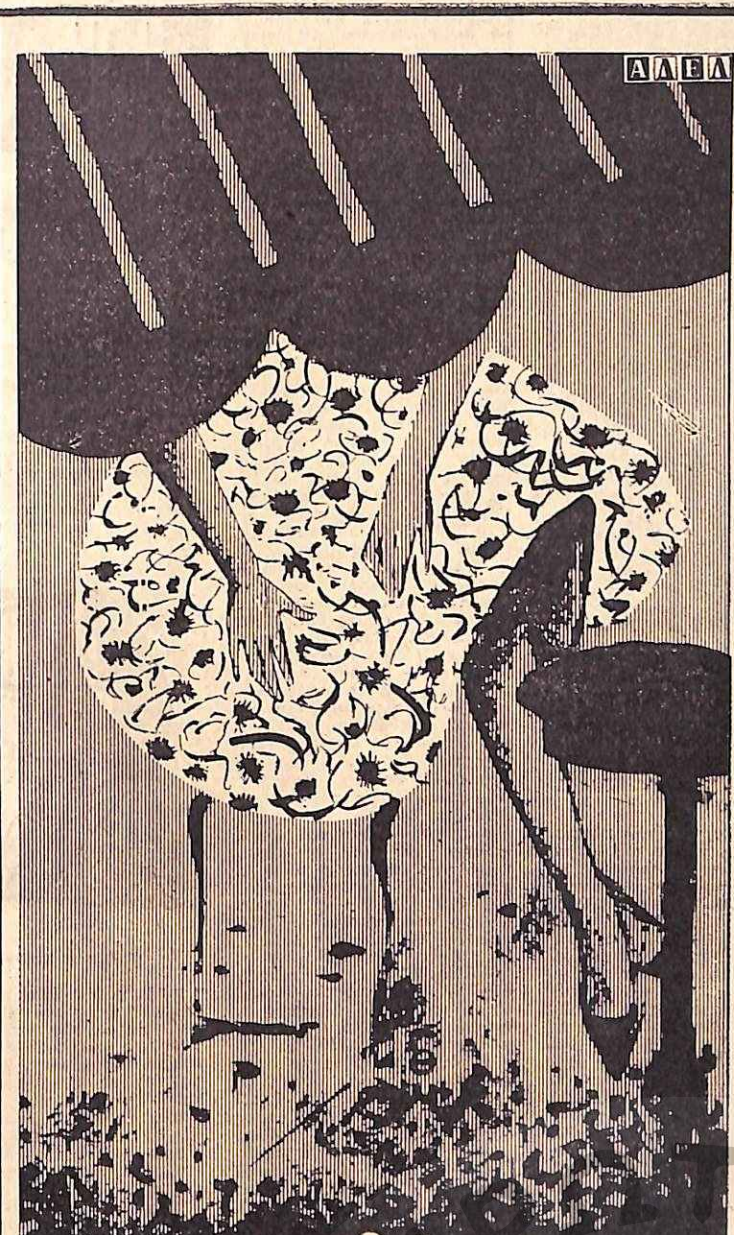
Στό τραπέζια πλάι στο κρεβάτι της έκαμε μία λάμπα με άμπαλού, που την σκέπαζε ο τεράστιος όγκος της Λουίζας. Τό κρεβάτι της, φάνηκε σαν ένα τοπίο ήρεμο και κρύο κι' έλβαισε τα μάτια.

Που, λοιπόν, είχε ξαναίδη αυτό τό μεγάλο κρεβάτι από άκαζού; Στην Άβινιόν, στη Λίμα ή στο Περού; Ή μήπως στη Γένοβα, την εποχή του σύντομου ειδυλλίου της με τό Φραντζέσκο Μπαλιάντι; Ξανάβλεπε πάνω στο έξυλο τίς φάσεις των άκόλαστον γέφων που παρακολούθησαν με γοηλωμένα μάτια τό γυνικό Ξεγυράκι των έρωτευμένων. Ό άντρας ήταν όλο μύς, ή γυναίκα πολύ παχειά.

Στη Γένοβα; Ήταν σαν γά μιλούσε στον έαυτό της. Άλλ' όχι, άνόητη! Είμαστε στη Νέα Υόρκη.

Και βέβαια, άπάντησε σαρκαστικά ή Λουίζα, πού εύρισκε πολύ άστεια αυτά τα φερίσματα της κυρίας της.

Από τό δρόμο άνέβαιναν οι θόρυβοι του Μανχάτταν: κλάγγα αυτοκινήτων, άπότομα φρεναρίσματα, ουρλιάσματα κάποιας σειρήνας, σφυρίγματα του άέρα που έόχταν από τό Σέντραλ Πάρκ και

έτοιμασδήποτε καλοκαιριάζει

φέτος κομψότερη από Παριζιάνα,
νεώτερη από πέροι αιδέρια και δροσερή
με ύφασμα

ΔΙΑΝΑ EVERGLAZE®

σε χίλια μοντέρνα σχέδια.
Δέν τσαλακώνει - στιλπνή επιφάνεια
άμετάβλητα χρώματα - εύκολο πλύσιμο
έξαιρετική άντοχή - φθνή τιμή.
Για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες.

ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ
ντυνει, σκελίζει, νοιουμυρεσει!

Βεβαιωθείτε ότι στην ούγια υπάρχει τό όνομα
ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ.
Μόνον αυτό σάς εγγυάται άνωτάτη ποιότητα.

τράνταζε τα παράθυρα.

Συνέβαινε πολλές φορές στην Κάτι να μην Ξεση που βρισκόταν όταν Ξυπνούσε.

Δέν είναι εκπληκτικό; Έλεγε στο φίλο της, τον Γουόλτ Ντίκνσον, που, άναμεσα σε δυο ταξίδια του, εύρισκε τον καιρό να γράφει έγκυκλοπαιδικά βιβλία ή κριτικά άρθρα για τό χορό και τους χορευτές. Όλα αυτά τα τραίνα, τα άτιμώπια, τα δωμάτια των ξενοδοχείων καταντούν στο τέλος να μοιάζουν τό ένα με τό άλλο. Κι' οι άνθρωποι επίσης.

Άλλοίμονο! άπαντούσε ο Ντίκνσον, που γύριζε από τό Ναιρόμπι κι' έτοιμαζόταν να φύγει για την Άλάσκα. Τι είναι μία ήπειρος σημερα; Ένα μαγνίλι που τό πετάει κανείς για να πάει άλλο.

Άλλά αγα-αγα ή Κάτι άναγνώριζε αυτό τό άπέραντο δωμάτιο, στο καλήνό μέγαρο Λήθαμ της 5ης λεωφόρου. Τό τρέκι δεν ήταν παρά μία πελώρια τρίτα χωρίς ζωή, σκαμμένη μέσα στο μάμαρο κι' από τα παλιά ραντιατέρο δεν έβγαυε παρά μία πολύ μέτρια θεομότητα. Η Κάτι κίτταζε με δυσφορία την καμπαλάση μεγαλοπρέπεια που παρουσίαζαν οι διπλές πόρτες με τα βερνικά βελούδινα παραπετάσματα και τό παρκέ από έξυλο της Ουγγαρίας, που έτριζε κάτω από τα έκατό πόδια της Λουίζας.

Θάπρεπε να προσπαθήσουμε να πάρουμε χτες τό βράδυ τό τελευταίο τραίνο, έλεπε.

Τίποτα δε μάς έμποδίζει, άπάντησε ή Λουίζα.

Θά χρειαζόταν μία πολύ μεγάλη προσπάθεια. Ένοιωσα πως ήμουν πολύ κουρασμένη μετά την παρδασια, μία να κάμω τό ταξίδι ως τό Πρίντσετον.

Κίτταζε μηχανικά τό άκουστικό του τηλεφώνου που της παρουσίαζε ή Λουίζα.

Ποιός είναι; ρώτησε.

Ποιός άλλος εκτός από την κυρία Μωσάιν, άπάντησε ή Λουίζα. Και φαίνεται πως είναι σε μεγάλη φόρμα!

Η Λουίζα ήταν Γαλλίδα κι' είχε πολύ καλούς τρόπους. Άλλά πολλές φορές Ξεχνούσε τό όλο της καμαριέρας κι' έλεγε καθαρά εκείνο που σκεφτόταν. Ήταν, άλλωστε, άφορσμένη στην Κάτι κι' ήξερε πολύ καλά τους ανθρώπους και τα έζητήματα του θεάτρου.

Η Κάτι πήρε τό άκουστικό κι' έλεγε μ' ένα χαμόγελο:

Καλημέρα, αγαπητή μου...

Ναι, με Ξυπνήσε, αλλ' αυτό δεν έχει σημασία... Ξέρω πως σηκώνασαι στις έξη κάθε πρωί, αλλά δεν χορές, βέβαια, την «Ζιζέ» όπως εγώ χτες τό βράδυ.

Όχι, δεν είμαι εύχαιστημένη από τον έαυτό μου... Πώς; Έπες ότι με Ξανακάλεσαν στη σκηνή πέντε φορές; Εγώ πέτησα έξη.

Όχι, δεν κατακρινώ τον Άξελ, πού έχει, βέβαια, μερικες άδεύτητες. Άλλ' είνε άκόμη νέος. Θά φοραρίστη με τον καιρό... Ναι, αγαπητή Όλντνι, έχεις δίχρο έπως πάντα... Είναι, βλέπεις, τό τέλος της σαιζόν και νοιώθω πως είμαι πολύ κουρασμένη. Αυτό είναι όλο.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Σταμάτησε άπότομα. Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται. Έκείνες που εογάζονται σ' ένα μπαλέτο Ξέρουν μία φορά για πάντα πως πέπει να προπονούνται, να κάνουν δοκιμές και να παίζουν πάνω κι' από τό τελευταίο όρο των δυνάμεων τους. Όπου να απάσουν στην τελεία Ξεάντλησι. Άντός ο κόπος, αυτή ή άδιάκοπη προσπάθεια είναι τόσο συναρπασμένα με τη ζωή μιας χορεύτριας, ώστε βοάσει σ' αυτά μία ίκανοποίηση, μία ένδοξη.

Η Τζίνα Δολομπρίτζιντα, που πληρώθηκε με 600.000 δολάρια για το τελευταίο της φιλμ.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΕΡΔΗ

Ένας κατάλογος των πιο άκριβοπληρωμένων στάρ όλν του κόσμου

ΕΝΑΣ πραγματικά τεράστιος χορός εκατομμυρίων έχει καταλάβει από μίνας τώρα τα κινηματογραφικά στούντιο και τους παραγωγούς των τριών κυριωτέρων χωρών, που έχουν άνοδους κινηματογραφική βιομηχανία και πουδία κινηματογραφική παραγωγή. Πρόκειται για την Αμερική, τη Γαλλία και την Ιταλία. «Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά σ' ένα σχετικό κατάλογο που δημοσιεύθηκε τώρα και σε μακαριστούς τους άστερες που κολλυμπούν σε τόσο χρώμα. Φυσικά τα πρώτα ανήκουν στο Χόλλυγουντ και απ' αυτό το άρχισουμε:

Αμερική: «Επειτα από μια πολυετή και εξαντλητική κινηματογραφική κρισι, που όμοια της δεν θυμούνται οι πολυέταρ «σκαπανείς» του κινηματογράφου, το Χόλλυγουντ άρχισε να αναλαμβάνει σιγά-σιγά και να ξαναρχίζει την παραγωγή μεγάλων και δυναμικών ταινιών. Αλλά για να γυρισθούν οι ταινίες αυτές έπρεπε πρώτα να πεισθούν να ξαναγυρισθούν οι άστερες με τα μεγάλα και δημοφιλή ονόματα, που είχαν διασκορπισθή στην Ευρώπη και αλλού. Και για να πεισθούν να ξαναγυρισθούν έπρεπε να πληρωθούν ανάλογα. Έτσι, αυτή τη στιγμή, ο πιο καλοπληρωμένος Αμερικανός ή ξένος ηθοποιός είναι ο Μάρλον Μπράντο. Ο δημοφιλής αυτός «σκληρός» εισέπραξε 800.000 δολάρια για τη συμμετοχή του στην πολυετή ταινία «Ναυτική Ανταρctica» και άλλες 700.000 δολάρια για τα πρωταγωνιστήρια στο φιλμ «Ο κόκκος Αμερικανός». Ακολουθεί ο Γκρέγκορ Πέκ που, ενώ για τη συμμετοχή του στο φιλμ «Τα κανόνια του Ναβάρρο» εισέπραξε 500.000 δολάρια για την ταινία του «Σκιές και Σιωπή», για την οποία κατέκτησε και το έφετινό βραβείο Όσκαρ, πληρώθηκε 600.000. «Όσο γι' αυτήν, που γυρίζεται τώρα και που έχει τον τίτλο «Κάπται Νισύμαν», γι' αυτήν θα πληρωθή 700.000. Φυσικά, ούτε ο Έννο, ούτε ο άλλος έφθασε την αμοιβή της Έλίζαμπετ Τέιλορ, η οποία, όπως ελ-

κινηματογράφος εξακολουθεί να συναγωνίζεται με επιτυχία τους κινηματογράφους όλων των άλλων χωρών, ακόμη και αυτών της Αμερικής και της Ιταλίας. Όσον αφορά τις αμοιβές των Γάλλων άστέρων τα πρώτα αυτή τη στιγμή εξακολουθεί να τα κατέχει η θρυλική Μπριζίτ Μπαρντ, η οποία από την ταινία που γυρίζει τώρα θα εισπράξει 800.000 δολάρια σε καινούργια γαλλικά φράγκα. Ακολουθούν στον κατάλογο τα ονόματα του Ζαν Γκαμπέν, με 600.000, του Ζαν-Πωλ Μπελμοντέ, με 500.000, του Φερνάντέ, με 500.000, του Ρομπέρ Οσέν, με 400.000, της Ζαν Μορώ, με 400.000, του Έντο Κωνσταντίν, με 400.000 και μερικώς άλλων ακόμη με το ίδιο περίπου ποσό. Ακολουθούν, τέλος, αρκετά άλλα γνωστά ονόματα των οποίων η κατάταξη αμοιβής κυμαίνεται από 150.000 μέχρι 300.000 δολάρια σε νέα φράγκα. Ιταλία: Έδώ τα πράγματα είναι κάπως πιο διαφορετικά. Οι Ιταλοί άστερες είναι παρκαρίοι, όταν εργάζονται έξω και... λογικότεροι, όταν εργάζονται μέσα στην Ιταλία. Αυτή τη στιγμή η Σοφία Λόρεν και η Τζίνα Δολομπρίτζιντα είναι οι δύο ακριβέστερες, οι δύο πιο «απληροίστες» στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου αλλά και του διεθνούς. Η πρώτη μόλις πρό ολίγου επέτυχε αμοιβή 1.000.000 δολαρίων — όσο και η Λίζ Τέιλορ για την «Κλεοπάτρα» — για να παίξει στην Ιστορική και θεαματική ταινία «Η πτώση της Ρώμης» της Αύτοκρατορίας. «Όσο για την δεύτερη, τη θεατική Τζίνα αυτή πληρώθηκε με 600.000 για την ταινία της «Αυτοκρατορική Αφροδίτη» και τώρα διαπραγματεύεται καινούργια ταινία με αμοιβή 800.000 δολάρια. Φυσικά, προφανώς σκαπάνες της είναι να φθάσει το ύψος της αμοιβής της μεγάλης αντιπάλου της Σοφίας Λόρεν αλλά είναι προδηματικό αν θα το επιτύχει. Ακολουθούν τα ονόματα του Μαστέλλο Μαστρογιάνι και του Βιτόριο ντε Σίκα, με αμοιβή 400 — 500.000 και ο κατάλογος συνεχίζεται με τα ονόματα των Άλμπινο, Σόροντι, Βιτόριο Γκασμαν, Τζουλιέτα Μασσίνια, Άννα Μανιάν και άλλων οι οποίοι εργάζονται με μικρότερες αξιώσεις.

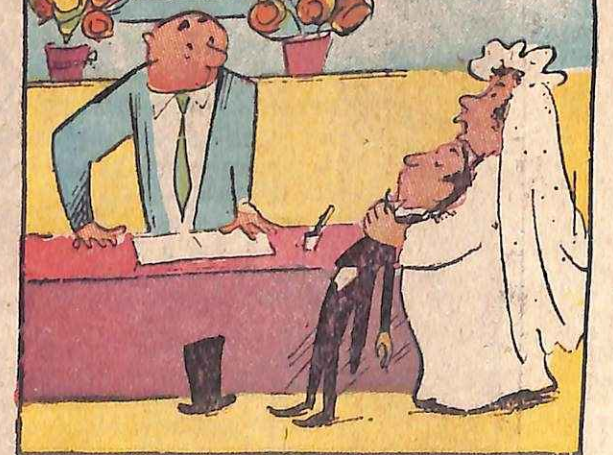
Ο Έντο Κωνσταντίν.

Τρεν, μια όραία κοπέλα, που καταχειροκροτήθηκε για το παζιζμό της και έπαινε μάστιχα «ανά Γκρέης Κέλνυ» γιατί μοιάζει πολύ με την πρώην στάρ και σημερινή πριγκίπισσα, Ο Χίτσκοκ αποκάλυψε πως η Τίπ θα είναι η πρωταγωνίστρια του νέου του έργου «Μάρνυ», στο οποίο θα πρωταγωνιστούσε η Γκρέης Κέλνυ, που τελικά όμως αποφάσισε να εγκαταλείψει το σχέδιο επανόδου της στον κινηματογράφο.

Πέθανε στο Σάσσεξ ο Άγγλος ηθοποιός Κλίφτον Τζέιμς, σωσίας του στρατάρχη Μονγκόμμερυ, ο οποίος το 1944, σαν αρχηγός του βρετανικού

στρατού επιβεώρησε τα στρατεύματα της Β. Αφρικής, ενώ ο προμηθευτής Μονγκόμμερυ έτοιμασε στην Αγγλία τη μεγάλη απόδραση των συμμάχων στη Νορμανδία. Ο Κλίφτον, που ήταν 65 χρόνων, είχε γράψει λίγο μετά τον πόλεμο ένα βιβλίο με τον τίτλο «Ο μεγαλύτερος ρόλος της ζωής μου», στο οποίο περιέγραφε την κατ' επανάληψη χρησιμοποίησή του από το βρετανικό επιτελείο, για να παραπλανήσει τους Γερμανούς και να τους κάνει να πιστεύουν πως ο στρατάρχης τους έρισκόταν σ' ένα σημείο ενώ στην πραγματικότητα έρισκαν αλλού. Η περιπέτεια αυτή ένεπνευσε και την κωμωδία «Εγώ είμαι ο στρατηγός», στην οποία πρωταγωνιστήσε ο Ντάννυ Κέιπ.

Η Μπριζίτ Μπαρντ, που γυρίζει στη Ρώμη το φιλμ «Η περιφρόνηση» τα κατέφερε να μιλήσει συγχρόνως με τους δημοσιογράφους, με το σκηνοθέτη της Ζαν-Λυκ Γκοντάρ και με το φίλο της Σαμί Φρεν. Ο Γκοντάρ σκηνοθετεί την επιτυχία στην οποία έμπνευσε τις στιγμές και γι' αυτό άπαιτεί να έρσκονται οι ηθοποιοί διαρκώς στη διάθεσή του, ακόμα και όταν δεν έχουν τίποτα να κάνουν.

Μη σάς κάνει εντύπωση, κύριε ληξιαρχε! Τον κουράζει φοβερά η ανοιξιά!

Γαλλία: Ο γαλλικός

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσοϋλες

ΕΝΑ από τα πιο σημαντικά γεγονότα του Θεσπιθάλ των Κανών ήταν αναμφισβήτητο η παρουσίαση (έκτος της ζωής μου), στο οποίο περιέγραφε την κατ' επανάληψη χρησιμοποίησή του από το βρετανικό επιτελείο, για να παραπλανήσει τους Γερμανούς και να τους κάνει να πιστεύουν πως ο στρατάρχης τους έρισκόταν σ' ένα σημείο ενώ στην πραγματικότητα έρισκαν αλλού. Η περιπέτεια αυτή ένεπνευσε και την κωμωδία «Εγώ είμαι ο στρατηγός», στην οποία πρωταγωνιστήσε ο Ντάννυ Κέιπ.

Η Μπριζίτ Μπαρντ, που γυρίζει στη Ρώμη το φιλμ «Η περιφρόνηση» τα κατέφερε να μιλήσει συγχρόνως με τους δημοσιογράφους, με το σκηνοθέτη της Ζαν-Λυκ Γκοντάρ και με το φίλο της Σαμί Φρεν. Ο Γκοντάρ σκηνοθετεί την επιτυχία στην οποία έμπνευσε τις στιγμές και γι' αυτό άπαιτεί να έρσκονται οι ηθοποιοί διαρκώς στη διάθεσή του, ακόμα και όταν δεν έχουν τίποτα να κάνουν.

Η τακτική αυτή όμως δεν άρεσε στη Μπέ-Μπέ, που θέλει πάντα να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο ελεύθερη και που τις περισσότερες από τις ελεύθερες άρες της τις αφιέρωνε τελευταία στο φωτογράφο της Τζακ Μοντσαρ. Ο Σαμί Φρεν, με το πρώτο του ρολόγι στην Ρώμη και ζητήσε ετήσιες, Έγινε καλός και για κακή τύχη έρε-θησαν εκεί οι φωτογράφοι, που άναγκάστηκαν όμως να υποχωρήσουν τελικά, ενώ ολόκληρο το κινηματογραφικό συνεργείο, ηθοποιοί και ρο της Μπέ-Μπέ και οι πλεονές έπαισαν έροχη. Η πόδοχη αυτή έστράφηκε τον τύπο κατά της ύπ' άρ. Γαλλίδες στάρ και το «Μεσασιζέρν» έγραψε: «Η Μπριζίτ Μπαρντ δεν έχει ούτε τη βρομιά μιας κοπέλας, ούτε την ώριμότητα μιας γυναίκας. Έχει ένα σώμα δι-σκοδούλο και είναι η εν-τέτα με το λιγότερο σέξ, που γύρισε τα τελευταία χρόνια στην Τσινεμά. Έ-τις πλέον ο «δικοδοδούλο» αυτός νομίζει πως είναι ο πρόεδρος Ντέ Γκόλντ, φτάνοντας στη Ρώμη άρνήθηκε να μπει στη «Φιστα», που έδεσαν στη διάθεσή της και ά-έωσε μια «D.S. Σιτροέν», ακριβώς όπως ο Γάλλος στρατηγός.

Η έπιθεση αυτή του π. που έγινε άφορη γ' αόλη-θή ή ψυχρότης μεταξύ στάρ και του σκηνοθέτη της, που δεν άναπα καθόλου τα σκάνδαλα. Η Μπέ-Μπέ στο μεταξύ, είναι έκνευριασμένη, γιατί ο Σαμί Φρεν έφυγε από τη Ρώμη χωρίς να της ζητήσει να συμφιλωθούν. Τέλος η άγγλική έφημερι-δα «Ντίηλν» Μίρρορ» δημο-σιεύοντας όλες α-τές τις πληροφορίες από τη Ρώμη, έγραψε: «Το άκρόνυμο συμ-φιλωσάν, που γύρισε από τη Ρώμη, έφτασε να είναι άνδρς».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Η Μπέ-Μπέ γυρίζει, παρά την απόφαση της να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο, πρέπει να είναι άπωσδήποτε μια μεγάλη έπιτυχία, άλλως οι με-τοχές της θα πέσουν διε-θνώς και το άστρο της θα κλίνη προς τη δύση τους. Ο Έντο Κων-σταντίν είναι σήμερα έ-να από τα πιο λαμπρά άσ-τρα της γαλλικής τηλεόρα-σεως. Η τηλεόραση όμως δεν έκμεταλλεύεται τις γροθίες του, όπως έκανε επί χρόνια ο κινηματογράφος, αλλά τη φωνή του. τις χροετικές του ικανότητες και την ήσσοπία του.

Τον τελευταίο καιρό ο Μάρλον Μπράντο ζή μια πραγματική ήσση ζωή και πέρασαν αρκετές έβδο-μάδες χωρίς να τον δη-κωνεις να κυκλοφορή με μια γόησσα —κατά προτίμηση έξωτική— κρεμασμένη από το μπράτσο του. Ο Μάρλον όμως έχει το λόγο του, που έπαψε να προσάλλη τους έ-ο-τίς του. Η πρώην σύζυ-γός του Άννα Κάσφι του δήλωσε πως, αν έξακο-λουθήση να ζή όπως έκανε μέχρι σήμερα και να προκα-λή έρωτικά σκάνδαλα θα τον έμποδισαν να θλήπη στο μέλλον το γυίο τους. Και έπειδή ο Μάρλον χρεώνει το γυίο του, έπαισε να συμ-μορφώθ.

Η Ντολ όρε Χάρτ απέκτησε ένα άδερ-φάκι. Ο άνθρωπος άνα 25 χρό-νια νεώτερός της.

Ένας από τους πιο σκληρούς έργνηδες του Χόλ-λυγουντ ήταν και ο Ρόντ Τάιλορ, ο οποίος φαι-νόταν για χρόνια άτρωτος από τα έβλη του έρωτος. Τώρα όμως τα πράγματα έλ-λοσαν έφανικά. Ο μικρός φτερωτός θεός των κερανο-βόλων και ο Ρόντ έμολόγη-σε πως είναι τρελά έρω-τευμένος με την Μαίρη Χι-λεκ, ένα γοητευτικό μαννε-κέν από τη Νέα Υόρκη και-πως σκεπτεται συντομώτατα να την παντρευτεί.

Όπως γράφανε ήδη, η Ντορς Τάιηλντ άντικα-τέστησε τη Μαίρηλιν Μονρόε στο φιλμ «Κάτι πρέπει να σπάσει», το οποίο έλλαξε τίτλο και έγινε «Κουήσσο λιγάκι, χρυσή μου». Η Ντο-ρίς, που δεν είχε καμμία διάθεση να γυρίση μέσα στην πόση, προκάλεσαν τόσο θορύ-βο, καθάρωσε να πειση τους παραγωγούς γ' άντικαταστή-σουν το ένδιαφέρον αυτό μπάνιο με μια έξ ίσου έν-διαφέροντα συνάντησι μπεζι-μπάλ. Η προτίμηση αυτή αποδίδεται στο γεγονός ότι η Ντορς άναπα έδω το σπόρ και είναι η ίδια μια σπουδαία μπεζι-μπάλιστρια.

Το φιλμ που η Έλ-ζαμπε Τάιηλορ γύ-ρισε τελευταία στο Λονδίνο μαζί με τον Ρίτσαρντ Μάρτον έλασε τίτλο και από «VIP» (Βέρυ Ιμπο-ρταντ περσονάλτυ — πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες) έγινε «Αιθέριος ένοδο-χείο». Ατία της άλλαγής είναι ότι σχεδόν συγχρόνως γυρίστηκε στην Αγγλία και ένα άλλο φιλμ με τον τί-τλο «Πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες» με τον Τζέ-ιμς Ρόμπερτσον. Τζάστις για πρωταγω-νιστή. Το περίεργο είναι ό-τι τελικά και το έργο αυτό έλασε τίτλο και έγινε «Ε-νας άχλιν ένοδος άνδρς».

ΜΟΥ έλπες τόσο για το όραίο σου διαμέρισμα, που έπεισα τον πατέρα μου να έρθουμε να το δούμε!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Η Μπέ-Μπέ γυρίζει, παρά την απόφαση της να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο, πρέπει να είναι άπωσδήποτε μια μεγάλη έπιτυχία, άλλως οι με-τοχές της θα πέσουν διε-θνώς και το άστρο της θα κλίνη προς τη δύση τους. Ο Έντο Κων-σταντίν είναι σήμερα έ-να από τα πιο λαμπρά άσ-τρα της γαλλικής τηλεόρα-σεως. Η τηλεόραση όμως δεν έκμεταλλεύεται τις γροθίες του, όπως έκανε επί χρόνια ο κινηματογράφος, αλλά τη φωνή του. τις χροετικές του ικανότητες και την ήσσοπία του.

Τον τελευταίο καιρό ο Μάρλον Μπράντο ζή μια πραγματική ήσση ζωή και πέρασαν αρκετές έβδο-μάδες χωρίς να τον δη-κωνεις να κυκλοφορή με μια γόησσα —κατά προτίμηση έξωτική— κρεμασμένη από το μπράτσο του. Ο Μάρλον όμως έχει το λόγο του, που έπαψε να προσάλλη τους έ-ο-τίς του. Η πρώην σύζυ-γός του Άννα Κάσφι του δήλωσε πως, αν έξακο-λουθήση να ζή όπως έκανε μέχρι σήμερα και να προκα-λή έρωτικά σκάνδαλα θα τον έμποδισαν να θλήπη στο μέλλον το γυίο τους. Και έπειδή ο Μάρλον χρεώνει το γυίο του, έπαισε να συμ-μορφώθ.

Η Ντολ όρε Χάρτ απέκτησε ένα άδερ-φάκι. Ο άνθρωπος άνα 25 χρό-νια νεώτερός της.

Ένας από τους πιο σκληρούς έργνηδες του Χόλ-λυγουντ ήταν και ο Ρόντ Τάιλορ, ο οποίος φαι-νόταν για χρόνια άτρωτος από τα έβλη του έρωτος. Τώρα όμως τα πράγματα έλ-λοσαν έφανικά. Ο μικρός φτερωτός θεός των κερανο-βόλων και ο Ρόντ έμολόγη-σε πως είναι τρελά έρω-τευμένος με την Μαίρη Χι-λεκ, ένα γοητευτικό μαννε-κέν από τη Νέα Υόρκη και-πως σκεπτεται συντομώτατα να την παντρευτεί.

Όπως γράφανε ήδη, η Ντορς Τάιηλντ άντικα-τέστησε τη Μαίρηλιν Μονρόε στο φιλμ «Κάτι πρέπει να σπάσει», το οποίο έλλαξε τίτλο και έγινε «Κουήσσο λιγάκι, χρυσή μου». Η Ντο-ρίς, που δεν είχε καμμία διάθεση να γυρίση μέσα στην πόση, προκάλεσαν τόσο θορύ-βο, καθάρωσε να πειση τους παραγωγούς γ' άντικαταστή-σουν το ένδιαφέρον αυτό μπάνιο με μια έξ ίσου έν-διαφέροντα συνάντησι μπεζι-μπάλ. Η προτίμηση αυτή αποδίδεται στο γεγονός ότι η Ντορς άναπα έδω το σπόρ και είναι η ίδια μια σπουδαία μπεζι-μπάλιστρια.

Το φιλμ που η Έλ-ζαμπε Τάιηλορ γύ-ρισε τελευταία στο Λονδίνο μαζί με τον Ρίτσαρντ Μάρτον έλασε τίτλο και από «VIP» (Βέρυ Ιμπο-ρταντ περσονάλτυ — πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες) έγινε «Αιθέριος ένοδο-χείο». Ατία της άλλαγής είναι ότι σχεδόν συγχρόνως γυρίστηκε στην Αγγλία και ένα άλλο φιλμ με τον τί-τλο «Πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες» με τον Τζέ-ιμς Ρόμπερτσον. Τζάστις για πρωταγω-νιστή. Το περίεργο είναι ό-τι τελικά και το έργο αυτό έλασε τίτλο και έγινε «Ε-νας άχλιν ένοδος άνδρς».

ΜΟΥ έλπες τόσο για το όραίο σου διαμέρισμα, που έπεισα τον πατέρα μου να έρθουμε να το δούμε!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Η Μπέ-Μπέ γυρίζει, παρά την απόφαση της να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο, πρέπει να είναι άπωσδήποτε μια μεγάλη έπιτυχία, άλλως οι με-τοχές της θα πέσουν διε-θνώς και το άστρο της θα κλίνη προς τη δύση τους. Ο Έντο Κων-σταντίν είναι σήμερα έ-να από τα πιο λαμπρά άσ-τρα της γαλλικής τηλεόρα-σεως. Η τηλεόραση όμως δεν έκμεταλλεύεται τις γροθίες του, όπως έκανε επί χρόνια ο κινηματογράφος, αλλά τη φωνή του. τις χροετικές του ικανότητες και την ήσσοπία του.

Τον τελευταίο καιρό ο Μάρλον Μπράντο ζή μια πραγματική ήσση ζωή και πέρασαν αρκετές έβδο-μάδες χωρίς να τον δη-κωνεις να κυκλοφορή με μια γόησσα —κατά προτίμηση έξωτική— κρεμασμένη από το μπράτσο του. Ο Μάρλον όμως έχει το λόγο του, που έπαψε να προσάλλη τους έ-ο-τίς του. Η πρώην σύζυ-γός του Άννα Κάσφι του δήλωσε πως, αν έξακο-λουθήση να ζή όπως έκανε μέχρι σήμερα και να προκα-λή έρωτικά σκάνδαλα θα τον έμποδισαν να θλήπη στο μέλλον το γυίο τους. Και έπειδή ο Μάρλον χρεώνει το γυίο του, έπαισε να συμ-μορφώθ.

Η Ντολ όρε Χάρτ απέκτησε ένα άδερ-φάκι. Ο άνθρωπος άνα 25 χρό-νια νεώτερός της.

Ένας από τους πιο σκληρούς έργνηδες του Χόλ-λυγουντ ήταν και ο Ρόντ Τάιλορ, ο οποίος φαι-νόταν για χρόνια άτρωτος από τα έβλη του έρωτος. Τώρα όμως τα πράγματα έλ-λοσαν έφανικά. Ο μικρός φτερωτός θεός των κερανο-βόλων και ο Ρόντ έμολόγη-σε πως είναι τρελά έρω-τευμένος με την Μαίρη Χι-λεκ, ένα γοητευτικό μαννε-κέν από τη Νέα Υόρκη και-πως σκεπτεται συντομώτατα να την παντρευτεί.

Όπως γράφανε ήδη, η Ντορς Τάιηλντ άντικα-τέστησε τη Μαίρηλιν Μονρόε στο φιλμ «Κάτι πρέπει να σπάσει», το οποίο έλλαξε τίτλο και έγινε «Κουήσσο λιγάκι, χρυσή μου». Η Ντο-ρίς, που δεν είχε καμμία διάθεση να γυρίση μέσα στην πόση, προκάλεσαν τόσο θορύ-βο, καθάρωσε να πειση τους παραγωγούς γ' άντικαταστή-σουν το ένδιαφέρον αυτό μπάνιο με μια έξ ίσου έν-διαφέροντα συνάντησι μπεζι-μπάλ. Η προτίμηση αυτή αποδίδεται στο γεγονός ότι η Ντορς άναπα έδω το σπόρ και είναι η ίδια μια σπουδαία μπεζι-μπάλιστρια.

Το φιλμ που η Έλ-ζαμπε Τάιηλορ γύ-ρισε τελευταία στο Λονδίνο μαζί με τον Ρίτσαρντ Μάρτον έλασε τίτλο και από «VIP» (Βέρυ Ιμπο-ρταντ περσονάλτυ — πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες) έγινε «Αιθέριος ένοδο-χείο». Ατία της άλλαγής είναι ότι σχεδόν συγχρόνως γυρίστηκε στην Αγγλία και ένα άλλο φιλμ με τον τί-τλο «Πολύ σημαίνουσες προσωπικότητες» με τον Τζέ-ιμς Ρόμπερτσον. Τζάστις για πρωταγω-νιστή. Το περίεργο είναι ό-τι τελικά και το έργο αυτό έλασε τίτλο και έγινε «Ε-νας άχλιν ένοδος άνδρς».

ΜΟΥ έλπες τόσο για το όραίο σου διαμέρισμα, που έπεισα τον πατέρα μου να έρθουμε να το δούμε!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η διεθνούς φήμης ελληνική άτραξιόν «Τοίο Τζίνο», που σημειώνει μεγάλη έπιτυχία στην Ευρώπη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο θίασος Ροντήρη, μετά την συμμετοχή του στο φεστιβάλ της Ισπανίας, έ-πιπράζει αυτή τη έδομάδα στην Αθήνα.

Έδώ θ' άρχισι άμέσως δοκιμές στον «Ιππόλυτο», προκειμένου να παρουσιάση για πρώτη φορά την τραγω-δία αυτή του Εϋριπίδη στα άρχαία έπαρχιακά θέατρα.

Υστερα από έτος μη-νός παραστάσεις στην Κύ-προ, γύρισε στην Αθήνα ο δημοφιλής θιασάρχης Δημ. Χόρν.

Ο Χόρν διέψευσε κατη-γορηματικά την πληροφορία ότι πρόκειται να έμεινισθ στο καλοκαίρι στο θέατρο «Πάρκο», προσθέτοντας ότι το πείραμα, που έκανε πέρυσι στο «Μετροπόλιταν» δεν πρόκειται να το επαναλά-ση.

Όλα τα χεμερινά θέα-τρα δέσφον από προχτές τις παραστάσεις έδς, από την έρχομένη δε έβδομάδα, άρχίζουν τα καλοκαιρινά.

Πρώτο το θέατρο «Σαμα-ρική» θα έγκαινισθ τη θε-ρινή σαζόν με την κωμω-δία των Τσιφούδων—Βασιλεί-δας «Οι νεόπλουτοι», που θα άνέσσει ο θίασος Αδωνίτη—Βασιλείδου—Ρίζου.

Ο ίδιος θίασος απέκτησε από έφτος και χεμερινή στέγη το πρώην «Νέο Θεα-τρο» της οδού Σκουριάρ, που μετανομάστηκε τώρα σε «Αλαμπρα», γιατί έρρισκε-ται στην ίδια περίφεια της παλιάς Ιστορικής «Α-λαμπρας».

Εκτός από τους «Νέο-πλουτους», τρία άκομη έλ-ληνικά έργα προς, έτοι-μαζονται, για τη θερινή πε-ρίοδο στην Αθήνα:

Η κωμωδία του Ι. Καμπά-νελ, «Ένα κοινό κορίτσι», που θ' άνέσσει στο «Με-τροπόλιταν» ο θίασος της Τζένης Καρέη και δύο έρ-γα του Γ. Ρούσσου, η Ι-στορική ήθογραφία «Ο Πραγματευτής» που θ' ά-νέσσει ο Μάνος Κατράκης στο «Αλκό Θεάτρο» και η κωμωδία «Καρρέ της νά-μας», που θ' άνέσσει στο «Αττικό Θεάτρο» ο θίασος Βίλμας Κύρου—Κωστατά-ρα.

Το «Ελληνικό πανηγύ-ρι» του Σταθίου θα παρο-ισάση έφτος, έκτος από τις χορευτικές έπιδείξεις διαφό-ρων συγκροτημάτων και ο

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ,

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ

Ὁ αὐτοδίδακτος πρωταγωνιστής

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρὶ ζωντανούς ἡθοποιούς τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου, γεμάτος αὐτοπεποίθησι, εἶναι ὁ Μάνος Κατράκης.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ἀκόμη, ὅτι ὁ Κατράκης, μὲ τὴν ἰδιάζουσα προσωπικότητά του, εἶναι ἐντελῶς αὐτοδίδακτος. Δὲν ἔχει φοιτήσει ποτὲ σὲ καμμιὰ σχολὴ καὶ ὅ,τι πέτυχε ὡς τώρα, τὸ ὀφείλει στὸ ἐξαιρετικὸ του ταλέντο. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πῶς, πρὶν μερικὰ χρόνια, ἔφτασε μεχρὶ τοῦ σημείου νὰ συναγωνισθῇ ἐπιτυχῶς διεθνούς φήμης ἡθοποιοὺς, ὅπως τὸ Νορβηγὸ Γιάκομπ Νίλσεν, τὸν Καναδο Νόρμαν Ρόλαν καὶ τὸν Ἑλβετὸ Ρόλαν, στὸν «Προμηθεὺς Δεσμώτης».

Ὁ Κατράκης ἔκανε τὸ πρῶτο ντεμπούτο του στὴ σκηνὴ πρὶν τριάντα περίπου χρόνια, στὸ Θέατρο Νέων, στὸ Παγκράτι, μαζὶ μὲ τὴ Νανά Παπαδοπούλου, τὸν Καραύσο, τὸ Βανδὴ καὶ ἄλλους γνωστὺς ἡθοποιοὺς.

Ἐνα χρόνιο ἀργότερα, προσελήφθη στὸ θέατρο τῆς Μαρίας Κοτοπούλης κ' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς ρολάκους, μὲ τὸν Κρητικὸ στὸν «Ερωτόκριτο», ἄρχισε νὰ γίνεταί γνωστός. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτῆς ἀξιόλογη δημιουργία του, προσελήφθη στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο, ὅπου ἔμεινε δύο χρόνια. Κατόπιν ἀκολούθησε τοὺς θιάσους Ἀργυροπούλου καὶ Μυράτ σὲ περιόδες, ὅταν δὲ γύρισε στὴν Ἀθῆνα, προσελήφθη, γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, συνεργάσθηκε διαδοχικὰ μὲ τὴ Μαρτίκα Κοτοπούλη καὶ τὴν κ. Κατρίνα καί, στὰ 1947, ἐναγωνίως στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο, ὅπου ἔμεινε ὡς τὰ 1952, ὅποτε ἔκανε, γιὰ πρώτη φορὰ, τὴν ἐμφάνισή του ὡς θιασάρχης, στὴ Θεσσαλονικὴ, μαζὶ μὲ τὴν Παπαθανασίου, τὴ Γεωργίου, τὸ Βανδὴ, τὸ Δάνη, καὶ ἄλλους.

Ὑστερὰ ἀπὸ τρία χρόνια, ἱδρύσας τὸ Ἑλληνικὸ Λαϊκὸ Θέατρο, στὸ Πάγκο, καὶ ἐπεβλήθη ὡς θιασάρχης στὴν Ἀθῆνα, κερδίζοντας τὴ συμπάθεια τοῦ θεατρώφου κοινού. Ἀπὸ τότε, κάθε χειμῶνα, ἀφροὺ τὸ θέατρο του Πάγκου εἶναι καλοκαιρινό, συνέχισε, παράλληλα μὲ ἐνδιάμεσες περιόδους, τὴς ἐμφανίσεις του ὡς θιασάρχης στὰ θεάτρα «Ἀθηνῶν», «Δημοτικὸ Πειραιῶς», «Κοτοπούλης», «Ἀλφά», «Καλοῦτᾶ» καὶ «Διάννα».

Εἶδαμε, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, τὸ Μάνο Κατράκη, στὸ καμαρίνι του τοῦ θεάτρου «Διάννα», ὅπου εἴπαί τις τελευταίους μῆνες, μαζὶ μὲ τὴν Ἀναυτὴ καὶ τὸ Ρηγόπουλο.

— Ποιὰ ἦσαν ἡ μεγαλύτερη ἔως τώρα ἐπιτυχία σας στὴ σκηνή; ἦταν ἡ πρώτη μετ' ἐρώτησις. — Αὐτὸ πού ζητᾶτε νὰ σᾶς

Ὁ Μάνος Κατράκης.

πῶ, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κρίνουν ἄλλοι. Γιατὶ δὲ νομίζω, ὅτι ὁ δημιουργὸς μπορεῖ νὰ κερῖ μόνος του τὸν ἑαυτοῦ του ἀμερόληπτα. Ὡστόσο, πιστεύω ἰδιαίτερα σὲ μερικοὺς ρόλους μου, ὅπως τὸν «Προμηθεὺς», τὸν «Ὁθέλλο», τὸν «Ἡλίθιο». Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ρόλους μπορεῖ νὰ ἀναζητηθῇ ἡ μεγαλύτερη δημιουργία μου.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τὴ σημερινή κρίσι τοῦ θεάτρου;

— Στὴν πραγματικότητα, νομίζω πῶς ἡ κρίσι τοῦ θεάτρου μας εἶναι φαινομενική. Δηλαδή δὲν πιστεύω, ὅτι ὑπάρχει ἡ, μάλλον, μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἡ κρίσι εἶναι ἐσωτερική. Ὁφείλεται στὴν ποιότητα τῶν ἔργων καὶ στὴν καθαρότητα τῶν παραστάσεων.

— Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐκπληρώσει τὰ καλλιτεχνικά σας ὄνειρα;

— Οὔτε τὰ ἔχω ἀρχίσει ἀκόμη! Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ στὸ σκαλοπάτι τῆς φθορᾶς, γιὰ νὰ πηδῶ κάποτε, πραγματοποιώντας τὴς ἐπιδιώξεις μου. Ἡ ὁλοκλήρωσι τοῦ «Λαϊκοῦ Θεάτρου», μὲ τὴν ἀπόκτησι μόνιμου χειμερινῆς στέγης, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὄνειρά μου. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸ πραγματοποιήσω πολὺ σύντομα.

— Τί ἄλλο σᾶς ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο;

— Κυρίως τὸ διδάσκαμα, γιὰ τὴν τακτική μου ἐνημέρωσι στὸν τομέα τῆς δουλειᾶς μου. Θὰ ἤθελα πολὺ, βέβαια, νὰ εἶχα τὸν

καιρὸ νὰ χαρῶ κ' ἐγὼ τὴ θάλασσα, πού τόσο ἔχω στερηθῇ, ἀλλὰ μοὺ εἶναι ἀδύνατο. Ἐχω δώσει ὅλο τὸν ἑαυτοῦ μου στὸ θέατρο. Κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ Δευτέρα, πού ἔχει καθιερωθῇ ὡς ἡμέρα ἀργίας, εἶμαι πάντα πολὺ ἀπασχολημένος.

— Ἐρασιτεχνικὰ μάλλον μὲ ἀπασχολᾷτε ἀρκετὲς φορές καὶ ἡ Ἑβδομὴ Τέχνη, μὲ χαρακτηριστικούς ρόλους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγινε, ἀρκετὲς φορές, πολὺς θέρους. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἔχω δώσει τὴν ψυχὴ μου περισσότερὸ στὸ θέατρο.

— Τὰ σπορὰ δὲ σᾶς ἀπασχολοῦν ποτέ;

— Ὅπως θὰ ξέρετε, ἴσως, ἤμουν κάποτε ἐπίσημος ποδοσφαιριστὴς καὶ ὁ «Ἀθηναϊκός» μὲ θεωροῦσε, ὅπως λένε τουλάχιστο οἱ εἰδικοί, ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ παίχτες. Τώρα τὰ ἔχω τελείως ἐγκαταλείψει. Μὲ ἐνδιαφέρουν, βέβαια, πάντα τὰ μεγάλα μάτς, μόνον ὅμως ὅταν διεξάγεται μὲ ἀθλητικὸ πνεῦμα.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερή σας ἀδυναμία;

— Ἡ μητέρα μου, πού τὴ λατρεύω καὶ μὲ λατρεῖ. Θὰ τὴν ἔχετε, ἄλλωστε, δὴ μὲ πόσο ἐνδιαφέρον καὶ μὲ πόση στοργὴ παρακολουθεῖ πάντα κάθε «πρεμιέρα» μου, ἀπὸ τὴν πρώτη σειρά τῆς πλατείας.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Ἡ πλήρης ἀγνοία τῆς λέξεως, πού λέγεται οἰκονομία. Αὐτὸ ὅμως πιστεύω, ὅτι εἶναι καὶ τὸ μεγαλύτερό μου προτέρημα. Ὅπως θέλετε, τὸ παίρνετε...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ συνομιλητής μας τὰ μετρεῖ, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ἴσως ἀπὸ μεγάλη μετριοφροσύνη, γιατί εἶναι γνωστό, ὅτι εἶναι ἕνας μεγάλος ἀνθρωπιστής, πού ἔχει βοηθήσει, πολλές φορές, καὶ ἔχει δώσει τὴν χαρὰ ὅχι μόνον σὲ συναδέλφους του, ἀλλὰ καὶ σὲ ξένους πρὸς τὸ ἐπάγγελμα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Μάνος Κατράκης, ὁ αὐτοδίδακτος ἡθοποιὸς καὶ ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, πού κατέκτησε τὸ θεατρώφιο κοινό, ἔτσι ὥστε νὰ ἔρχεται σήμερα στὴν πρώτη σειρὰ δημοτικότητος, μαζὶ μὲ τὸ Χόρν. Αὐτὸ, ἄλλωστε, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσουμε στὰ λίγα λεπτά, πού μείναμε στὸ καμαρίνι του, ἀπὸ τὴς ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν τῆς ἀπογευματινῆς παραστάσεως.

Μεταξὺ ἄλλων, ἕνα ζευγάρι, προφανῶς νεονύμφων, τὸν συνεχάρη θερμὰ, λέγοντας:

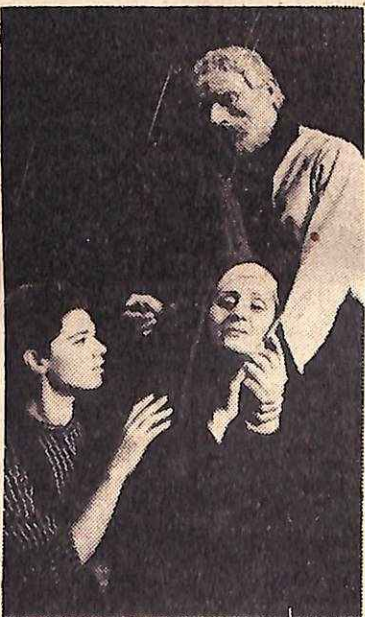
Εἴσατε πραγματικὰ ὑπέροχοι!...

Καί, ταυτόχρονα σχεδόν, μιά μεσόκοπη κυρία, πού συνοδεύονταν ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸν πλησίασε, μὲ ἐκδηλὴ συγκίνησι, τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

Κύριε Κατράκη, δὲ σᾶς γνωρίζω πορὰ μόνον ἀπὸ μαρσά. Σᾶς ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι εἶμαστε ἐρωτευμένες μὲ τὴ φωνή σας καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κορούλα μου!

Ἐπικολούθησε μιά θερμὴ ἀφιέρωσι, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Μάνος, παρὰ τὴ μεγάλη του πείρα, βρέθηκε γιὰ μιά στιγμὴ πρὸ διλήμματος, μὴ ξέροντας ἂν πρέπει νὰ τὴν κἀνῃ στὴ μητέρα ἢ στὴν κορούλα τῆς...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ δημοφιλὴς πρωταγωνιστὴς καὶ θιασάρχης σὲ μιά χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Κοχόου «Εἰματα ὅλοι συννεφύνοι», μὴ ἀπὸ τὴς τελευταῖες ἐπιτυχίες του.

Ὁ αἰὶ ὄνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΝΙΤΣΑ ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ

«Πάνω ἀπ' ὅλα ἀγαπῶ τὸν Ἑλλαδίτα μου»

ΑΠΟ τὸν κόσμο τοῦ τραγουδιοῦ καὶ μάλιστα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, προέρχεται τὸ σημερινὸ μας ἀστὴρ, ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου. Μὰ τὸ λαϊκὸ τραγούδι, σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τὴ συμβολὴ τοῦ Μάνου Χατζηδάκη καὶ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη, πού τοῦ ἔδωσαν νέα ὄψη καὶ ἐξευγενισμένη ἐξέλιξι, μήπως δὲν εἶναι ἕνας τομέας τέχνης, ἰσάξιος μὲ τὸν ἐγχώριο κινηματογράφου καὶ τὸ θέατρο;

Πόσοι καλλιτέχνες τοῦ τραγουδιοῦ, δὲν τίμησαν τὴν πατρίδα, στὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅσο κανένας ἄλλος, δίνοντας ἐτσι μὲ τὸ ἐλληνικὸ τραγούδι πρωτοποριακὴ θέσι στὴν ἐλληνικὴ Τέχνη καὶ στὴν καλλιτεχνικὴ μας πραγματικότητα;

Ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου εἶναι μιά νέα κοπέλλα, καὶ στὸν κόσμο τῆς ἑνῆ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀστέρια τοῦ «νέου κύματος» τοῦ τραγουδιοῦ. Εἶναι δὲ ὁ κόσμος τῆς αὐτῆς, τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἀφροὺ εἶναι γεγονός πῶς τὸ λαϊκὸ τραγούδι ἀποτελεῖ τὴν πρὶ πλατεῖα πηγὴ χαρᾶς καὶ ψυχαγωγίας γιὰ τὸ λαὸ μας.

Μελαχροινὴ, μὲ μαύρα μαλλιά καὶ καστανὰ μάτια, γελαστή, καλοδιάθετη, ἀπλή καὶ γλυκομίλητη, σοὺ δίνει, μόλις ἀνταλλάξῃς τὴς πρώτες κουβέντες μαζὶ τῆς, τὴν ἐντύπωσι τῆς «ἐξωριστῆς» γυναίκας.

Κι' ἀλήθεια «ἐξωρίζεσαι». Δὲν ἔχει πορὰ νὰ διαδῶσι κανεὶς τὴς ἀπαντήσεις, πού ἔδωσε στὴς ἐρωτήσεις μας, γιὰ νὰ σχηματισθῇ τὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς τῆς, πού τὴ φλογίζει ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ δουλειά τῆς καὶ γιὰ τὴ τέχνη τῆς, τὴν εἰκόνα τῆς νέας σύγχρονης τραγουδίστριας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιὸς σᾶς ἀνακάλυψε, καὶ σᾶς ἔδωλε στὸ...κλαρί, δηλαδή στὸ τραγούδι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Τὸ λαϊκὸ τραγούδι μπορεῖ νάταν κάποτε «κλαρί», ὅπως λέτε. ἢ καὶ κάτ' χειρότερο. Τώρα ἔχει ἐξευγενισθῇ ἀρκετά. Μὰ, ἐκτὸς αὐτοῦ, πάντα οἱ νότες καὶ ἡ μουσική, ὁποιοδήποτε νότες, ἔχουν μέσα τοὺς εὐγένηια, ὅπως κάθε τέχνη.

»Ἀς εἶναι...»

»Προσωπικά, βγῆκα στὸ τραγούδι γιὰτὶ τὸ ἀγαπῶσα. Βέβαια κάποιοι μὲ ἀνακάλυψαν. Ἐγὼ ὅμως τσωνοῦσισα γιὰτὶ εἶχα κάποια κλάσι, κ' ὅχι εἶναι ἡ ἀνακάλυψι ὁ «κάποιος». Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸς θάταν κάποιος ἄλλος.

»Μὲ τὰ λόγια αὐτά, βέβαια, δὲ θέλω νὰ δείξω ἀσέβεια στὸ λαϊκὸ συνθετὴ Γ. Λαύκα πού ἦταν ὁ «κάποιος», πού μὲ πρωτοανακάλυψε. Ἰσο-ἴσα τὸν εὐνοιστῶ καὶ τοῦ ἐκδηλῶν ἀπὸ τὴς στίλ-λες στὴν εὐνοιστική μου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τί ἀπόμεινε στὴ θύμισί σας ἀπ' τὸ ντεμποῦτο σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Δυὸ συναισθημα-τὰ ἄκρως ἀντίθετα μεταξύ τους.

Τὸ ἕνα... τοῦ ὕψους καὶ τὸ ἄλλο τοῦ...βάθους.

»Ἐξηγουμαι: Ἦμουν 12 χρόνων, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα (ὁ μπαμπᾶς ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ καὶ σκοτώθηκε στὸν τελευταῖο πόλεμο, ἀφίοντάς με μωρουδάκι λίγων μηνῶν, μὲ τὴ μαμά μου καὶ τὴ θεία μου). Τότε ἀκριδῶς μὲ ἀνακάλυψε ὁ συνθετὴς Γ. Λαύκας.

»Μοὺ συνέστησε νὰ τραγουδήσω σ' ἕνα κέντρο στὴς Τρεῖς Γέφυρες, ὅπου ἐργαζόταν μὲ τὸ συγκροτήμα του. Δέχτηκα. Πῆγα στὴ Σαμοθράκη (ἡ κ. Σαμοθράκη ἦταν δασκάλα τῆς μουσικῆς) καὶ πῆρα τὰ πρῶτα μαθήματα. Ἐτσι, σὲ λίγους μῆνες, ἔκανα τὴν πρώτη ἐμφάνισί μου. Ὅταν βγῆκα στὴν πίστα, αἰσθανόμουν... τοῦ βάθους. Εἶχα τρομερὸ τράκ. Τραγουδῆσα, ὅπως θυμάμαι, τὸ σουξὲ τῆς ἐποχῆς «Μεσάνυχτα βα-θὰ σκοτεινιάσανε» καὶ τὰ «με-σάνυχτα» ἦταν στὴν καρδιά μου. Φοδόμενοι κ' ἔτρεμα. Ὡστόσο, ὅταν πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ πῆγε ἡ ὥρα τρεῖς, εἶχα ξεθαρρῶ-ψει. Ἐτσι ξανατραγουδῆσα, χωρίς φόβο πιά, καὶ ἄρεσα, ἀν κρί-νω ἀπ' τὰ θερμὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινού.

»Σὰ γύρισα σπῆτι, μὲ τὴ μαμά μου, αἰσθανόμουν πανευτυχῆ. Τ' ὄνειρό μου ἐπαίρνε σάρκα καὶ ὅ-στα. Ἐνοιῶσα πῶς βρισκόταν ὀρεσσά μου μιά χρυσὴ σκάλα, πού ὠδηγοῦσε στὸν οὐρανὸ κ' ἐγὼ εἶχα πατήσει τὸ πρῶτο σκαλί.

»Αὐτὸ ἦταν... τοῦ ὕψους, πού σᾶς εἶπα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πόσους δίσκους ἔχετε γυρίσει ὡς τώρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Καμμιὰ τριανταριά. Βλέπετε, κοῦν ἐν τῷ πολ-λῷ τῷ εὖ, ὅπως ἔλεγα κ' οἱ ἀρχαῖοι. Εἶμαι ἐκλεκτική.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιὰ εἶναι τὰ ὀ-νειρά σας, σὰν καλλιτέχνιδος καὶ σὰ γυναίκας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Συμβαδίζουν κ' οἱ δυὸ ἰδιότητες. Ἀγαπῶ τὰ ὀ-ραία τραγούδια, τὰ ὀραία φορέ-ματα καί... τὸ γάμο... Ἐπιδιώξι μου εἶναι ν' ἀποχτήσω ἕνα ὀ-

νειρά σας, σὰν καλλιτέχνιδος καὶ σὰ γυναίκας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Συμβαδίζουν κ' οἱ δυὸ ἰδιότητες. Ἀγαπῶ τὰ ὀ-ραία τραγούδια, τὰ ὀραία φορέ-ματα καί... τὸ γάμο... Ἐπιδιώξι μου εἶναι ν' ἀποχτήσω ἕνα ὀ-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ στὸν Πειραιᾶ (ψηλὰ στὸν Ἀθ. Βασιλῆ), πρὶν ἀπὸ εἰκοσιδύο χρόνια. Κι' ἀπὸ τότε, πού γεννήθηκε, δὲν τὸ κούνησε ἀπ' τὴ γενετήριά της, παρὰ λίγες μόνον φορές καὶ γιὰ λίγες μὲ-νάχα ἡμέρες, γιὰ καλλιτεχνικὲς τουρνεὶ στὴν ἐπαρχία.

Βέρα Πειραιώτισσα, ἀπὸ ἐκείνης τῆς κοπέλλας, πού ἀγάπῶν μὲ πάθος τὴν πόλιν της καὶ πού ὅποια ἐξέλιξι κ' ἂν πάσῃ ἡ κατο-πινὴ τῶν μοίρα, ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν πιστὲς στὸν τόπο, ὅποι-εἶδαν τὸ φῶς.

Στὸ τραγούδι ἀφωσιώθηκε λόγῳ κλίσεως, ὅπως λέει ἡ ἴδια ἡ λόγῳ ταλέντου, ὅπως λέμε ἐμεῖς. Τὸ ταμπεραμέντο τῆς ἦταν μά-λιστα γιὰ τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι. Μὰ, μὴ καὶ οἱ συμπτώσεις τῆς ὀ-δήγησαν στὴ διπλοπενιά, ἡ Νίτσα ἔμεινε πιστὴ σ' αὐτὴν, ὅπως ἔμεινε καὶ στὸν Πειραιᾶ.

Σὰν τραγουδιστὴ ντεμποῦτάρησε σὲ ἡλικία 12 χρόνων, σὲ κά-ποιο λαϊκὸ νυχτερινὸ κέντρο, στὴς Τρεῖς Γέφυρες, στὸ σωτήρια ἔτος 1952.

Ἀπὸ τότε μεχρὶ σήμερα, ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου, κατάρθεσε μὲ τὸ φωνητικὰ της προσόντα νὰ ἐπιβληθῇ καὶ μ' ὅλο πού εἶναι ἀκόμη πολ-λὴ νέα, νὰ καταλάβῃ ἐπὶ κλίμα θέσι ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους τῆς.

Μέχρι σήμερᾶ γυρίσει ἀρκετοὺς δίσκους, πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους ἔγιναν σουξέ, ὅπως «Ὁ πόνος μῆς ὀρφανῆς», «Πές μου γιὰτὶ», «Δεῖξε μου λίγη ἀγάπη, δεῖξε μου», «Καπετάνιε, καπετάνιε», «Πληγωμένοι κ' οἱ δυὸ μας» κ.ά.

Ὁ τελευταῖος τῆς δίσκος, τιτλοφορεῖται «Κώστα μου, Κωστάκη μου», προκεῖται δὲ, ὅπως λένε ὅσοι τὸν ἀκούσαν, νὰ γίνῃ σύντομο σουξέ.

Παρτεναῖρ τῆς στὸ τραγούδι, στὰ νυχτερινὰ κέντρα, ὅπου ἐμ-φανίζεται σὰν τραγουδίστρια, εἶναι συνθετὴς ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

Καὶ μιά τελευταία πληροφορία, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ βιογρα-φικὸ τῆς πορταῖτο: Ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου εἶναι ἀνύπαντρη, τῆς ἀρέσει δὲ ὑπερβολικὰ ὁ θεσμός τοῦ γάμου.

Ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου ἀγαπᾷ τὸ διδάσκαμα καὶ ἰδίως τὸν «Θησαυρό».

ραῖο σπῆτι. ἕνα ὀραῖο αὐτοκίνη-το, κ' ἕνα ὀραῖο...σύζυγο!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Βρέθηκε ὁ τελευ-ταῖος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁχι. Πού θὰ πάθῃ ὅμως; Θὰ βρεθῇ!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς βλέπετε τὸ τωρινὸ λαϊκὸ τραγούδι, ἐν συγ-κρίσει μὲ τὸ παλιὸ ρεμπέτικο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ἐχει ἀνεβῇ κ' ἔχει ἐξευγενισθῇ. Κυρίως, ἐπειδὴ οἱ σημερινοὶ συνθέτες δὲν εἶναι ἐντελῶς αὐτοσχέδιοι, ἀλλὰ ἔχουν ὀργανώσει τὸ ταλέντο τους. Αὐτὸ εἶναι μιά πρόοδος. Ἐπίσης οἱ τραγουδιστὲς καὶ οἱ τραγουδι-στρις προσέχουν πρὶν πολὺ τὴ δουλειά τους, ἴσως γιὰτὶ τὸ οἰ-κονομικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ εἶναι πρὶν σοβαρὸ. Τὸ χρέμα εἶναι βάσι...πάσης προό-δου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιους ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες λαϊκοὺς συνθέτες ἐξα-νοῖζετε σὰν τοὺς πρὶν καλοὺς τοῦ τόπου;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιὰ ἄλλα πράγ-ματα σᾶς εὐχαριστοῦν, ἐκτὸς ἀπ' τὸ τραγούδι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Τὸ νοικοκυρό. Τὸ σπῆτι, τὸ κέντημα, τὸ διδάσ-καμα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιὰ τραγούδι σας ἔχει μιλῶσαι περισσότερο στὴν ψυχὴ σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Τὸ «Πές μου γιὰτὶ». Εἶναι πράγματι ὀραῖο. Ἀκούστε το:

Πές μου γιὰτὶ
μὲ παρατᾶς
μαύρη ψυχή.

Σὰν τὸ δέντρο τὸ μοναχὸ
σὰν βάσκα στὸν Ὠκεανό...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἄν δὲν ἦσαστε ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου, ποιὰ τρα-γουδίστρια θὰ ἔβαλε νὰ εἰσα-στε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Δὲν ἀπαντῶ σὲ κουτὲς ἐρωτήσεις...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἄν ἦταν νὰ κά-νετε μιά εὐχή γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σας καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς πού νὰ «πιάσῃ», τί θὰ εὐχόσαστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Νὰ ὑπάρχῃ ἀ-γάπη παντοῦ καὶ πάντα Ἡ ἀ-γάπη εἶναι ἡ μόνη λέξις πού ἀ-εῖζει νὰ γραφῇ μὲ κεφαλαία γράμματα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

— ΛΟΥΚΑ μου, είπε στο φανατικό ή κυρά Μαρτιά, σε γύρεψε το πρωί ο σπιτονοικοκύρης μας, ο σιόρ Πελοπίδας 'Αναγνώστου...
— Μήπως σου είπε τι με θέλει;
— Όχι, δεν μου είπε τίποτε, μονάχα μου φάνηκε πως τάχει μαζί σου για κάποιο λουτρό του σπιτιού του, για κάτι παλιές υδραυλικές εγκαταστάσεις, που παρουσιάζουνε ελάττωμα.

— Προφάνσεις έν άμαρτίας Μαρτιά μου. 'Από πέρουι με πιλατεύει με το καταραμένο αυτό λουτρό και τα ρουμπινία του. 'Ο σκοπός του όμως είναι άλλος. Τόν ξέρεις δά και, συνεχώς, τα περιστευμένα είναι χασομέρι. Μά όσο κι' αν πολεμάς ή 'ζαναμπήεις αυτός, που δεν ξέρει κανένας από που κρατάει ή σκούφια του, δεν θα μπορέσει να με διώξει από το διαμέρισμα. Βέβαια, πληρώνω με παλιό νοίκι, μα οι νόμοι είναι νόμοι κι' άς πάλι να δορυλίζεται.

— Μή θυμώνεις, Λουκά μου. Μπορεί και να είναι τίποτ' άλλο...

— Αυτό είναι Μαρτιά μου. Κυτάει να μου σπάσει τα νεύρα. Μου δημιουργεί φασαρίες, διυλίζει τόν κώπο μου, που λείει το Εύαγγέλιον και καταστίνει την κάμψη. Και να φαντασθής πως έχει ο άλειτοურήνους, τρείς πολυκατοικίες, ξέρον από πεντέξη οικόπεδα.

Κι' είχε δικίο ο 'σμενός νοικοκύρης. 'Ο Πελοπίδας 'Αναγνώστου λογαριάζονταν καμψός μυθίριος κι' ύποπτος στο συναφι ατόνων που άγοράζουν οικόπεδα, κτίζουν πολυκατοικίες, νταρεβερτζιζάνται με οικοδομές και με χτήρια. 'Ο σιόρ Πελοπίδας, όπως τόν λέγανε, ήτανε μυστικός και πολύ καπτασός στις δουλειές του. Κανένας δεν ήξερε από που κρατούσε ή σκούφια του. 'Αλλά λήγανε πως ήθινε Σμυρνιας κι' άλλοι Κεφαλλονίτες. 'Απότό χρόνιο με το χρόνο αούγανιαν την περιουσία του κι' όλοένα έχτιζε καινούργια πολυόροφα κτίρια, κατά προτίμησι στην Κυψέλη. 'Η φαμίλια του μπάρμπα Λουκά καθότανε σε δική του πολυκατοικία με παλιό νοίκι και για τούτο ο σιόρ Πελοπίδας δε μπορούσε να τόν χωνέψει. 'Εξ άλλου, ο σκοπός του ήθινε να καταβερτζί τόν παλιό άσουλούποτο σουρρομωμένο χτήριο, για να χτίση μοντέρνο πολυόροφο με συγχρονισμένα νοίκια. Κάμψους φορές πρότεινε στο μπάρμπα Λουκά μία 'ελογική' όπως τόν άρσε να λή άπαζήμωσι για να τόν άδειάσει τόν διαμέρισμα. Μά ο φανατικός ήτανε ανένδοτος, μία και δεν είχε κατέλλο έμπιστοσύνη στα λόγια του.

Κι, έτσι κανένα χρόνιο ο πανούργος έπιχειρηματίας τόν άσκηε χωρίς ένόχλησι. Μά να τώρα πάλι τούδωλε στη μέση την ύπαθεσι του λουτρού και τις υδραυλικές του πωληρίες.
'Απάνω στην ώρα χτύπησε τόν τηλεφώνο. 'Ο μπάρμπα Λουκάς πήρε τόν άκουστικό.
— 'Εδώ Τζώρτζια, άκουσε να τού συσταίνεται μία γλυκεία φωνή από την άλλη άκρη τού σύρματος. Είμαι ή κόρη τού κυρίου 'Αναγνώστου. Μου σύστησε ο μπαμπάς να σάς πάρω στο τηλέφωνο και να σάς παρακαλέσω νάρθήςτε στο σπίτι, στην όδο Σπεσιών, ξέρετε, να δήςτε το λουτρό...

— Μά τί έχει, παιδί μου, τόν λουτρό σας; Πέρουι δεν τόν διόρθωσα; Δέ θυμάστε, που άλλαζα κι' όλας τόν ρουμπινιέ τού ζεστού νερού;
— 'Εγώ δεν θυμάμαι τίποτε, κύριε και τόν μόνο που θέλω είναι πως μόλις άνοιξω τόν ρουμπινιέ, τόν νερό χτύπησε με όρηι. Τινάξεται έξω από τόν μπάνιο και πλημμυρίζει τόν πάτωμα. Γι' αυτό σάς παρακαλεί ο μπαμπάς νάρθήςτε αύριο τόν πρωί, στις έννιά με δέκα να τόν κυτάξετε. Φέρτε μαζί σας και τόν εργαλεία σας, θά σάς χρειαστούνε...

— Καλά παιδί μου, θάρθω να κυτάξω...

— Νάρθήςτε όπωσδήποτε, κύριε Λουκά. Θά σάς περιμένω...

— Θάρθω, παιδί μου... μήν άνησυχής...

— Ποιά ήθινε, Λουκά μου; Ρώ-

τησε με άπορία ή κυρά Μαρτιά...
— 'Η σουσουράδα, ή κόρη τού 'Αναγνώστου ή Τζώρτζια...

— Μά την ξέρεις; Τη γνώρισε; — 'Αν την ξέρω, λέει; Και ποιος δεν την ξέρει στον παρόλο κόσμο της 'Αθήνας; Κοντεύει να καταστήσει ματαιά Σουσου με τις ι-δαντροπικές τις τρέλλες και τόν μικρά της καμψάκια. Μιά καθολάει μοτοσυκλέττα και μία περπατάει με κολλήτες παντελόνες, θάρει με τόν πώ περίεργα χρώματα τόν μαλλιά της. Ξημεροφραδιάζεται σε χορούς και σε πάρτυ, πάει σε γήπεδα...

— Μά είναι φίλαλλη, όπως κι' έσύ;

— Δεν ξέρω αν έχη τόν δικό μου έίσιτο, που είναι μοναδική όμορφιά. Μαρτιά μου, με πιστά και με άληλη όλυμπιακή ιδέα, όστόσο της έλε-πω κάπου-κάπου στην ξέβραδα τόν κόση τόν κόσμο τόν σματά μία για τόν 'ΠΑΟ' και μία για τόν 'Απώνιον...

— Δηλαδή δεν είναι φανατική με καμιά ομάδα;

— Μήπως ξέρω; Λένε πως άμα

Τό στρίπ-τίζ της ΤΖΟΡΤΖΙΑ!

πίσση φίλιες και έρωτα με κανένα καλόπαϊδο φίλο τόν 'ΠΑΟ', γίνεται κι' έτοιμη φανατική με τόν 'ΠΑΟ' κι' όταν βρεθή υπερδεμένη με κανένα φιλαράκο τού Δικέφαλου 'Αετού ή τόν 'Απώνιον', πηγαίνει στα γρήγορα με τόν νερό του. Τί κάθεται και σκοτίζεσαι, Μαρτιά μου; Είναι μοντέρνα και σουσουράδα. Τό παραδάνι τόχει μπόλικο, τόν δοδεύει άλύπητα κι' άς κλαίη πού τάχει...

— Και θά πάς να της φτιάξης τόν λουτρό;

— Βέβαια θά πάω, για να δουλώσω τόν στόμα τού σιόρ Πελοπίδα, που μάς άπειλει με έξωδικο πρόσκλησι και με έξωσι, για να τρομέσουμε να τόν άφρωμε τόν διαμέρισμα. Κούνια, πού τόν κούναγε, Μαρτιά μου! 'Εδώ θά καθώ-μαστε μέγιοι Δευτέρω Παραούσια, κι' αν τού άρσήε λέω. 'Εται;

'Η κυρά Μαρτιά μελαγχόλησε.
— Πρόσέξ, Λουκά μου τού σύστησε... Μυρίζονται καμιά τρικλοποδιά κι' έχει τόν νού σου... Λίγο τόχεις δηλαδή να σέ τολέουνε...

Την έπομένη ο μπάρμπα Λουκάς χτύπησε τόν κουδούνι στην εξόπορτα τού σπιτιού τού σιόρ Πελοπίδα στην όδο Σπεσιών. 'Ητανε κόμπο σπιτί, με μεγάλας εξώσεις, πά-κάτι σάν θυζαντινά τοξοειδή πέλας, με περιδάλι στο πίσω μέρος, και ώροια πορτέρια με λουλούδια, κισσούς άγιοκλήματα.

Τού άνοιξε μία χαριτωμένη όπη-ρέτρια δεκάξη χρόνων, μ' ένα μου-τρακι σάν ζωγραφιά. Κουκλάκι με ζαφειρένια ματάκια.

— 'Η δεσποινίς σάς περιμένει τού έίπε, να δήςτε τόν λουτρό.

Προχώρησε στο χώλ. Μιά μεσόκοπη γυναίκα, σίγουρα καμιά φτοχούλα από εκείνες, πού ένο-δουλεύουνε, για να ήσουν, γυάλι-ζε τόν παρκέ, διπλωμένη στα δύο.

— Κυρά Μάρθα, της έίπε τόν χαριτωμένο κορίτσι, ή δεσποινίς έίπε να κάνατε γληγορά και να τελέ-ψετε τόν παρκέ μέχρι τόν μεσημέρι, γιατί θάθωθεν έζιγίτες.

— Καλά, παιδί μου θά φροντί-σω, 'Ελενίτσα μου, να τελέψω κι' άς είναι πολλή δουλειά άκόμη, ό-πως θέλεις...

'Ο μπάρμπα Λουκάς κυτάξανε συσπάθεται τή μεσόκοπη ένοδο-λεούσα... 'Η κυρά Μάρθα τού χα-μόνελεσε...

'Η Τζώρτζια παρυσίασθηκε σχε-δόν μόνονινη με μία πολύ έλα-φοιά σάν άνοιξιακό σύννεφο 'ελί-ζε' πού άφηνε να διαγράφονται οι καμπύλες τού καλοφιογμένου κορ-μιού της.

Πρέπει να μού μιλήσης.
'Ο φανατικός έγινε φουρκισμέ-νος. 'Η προσπάθεια γυνία της κόρης τού Πελοπίδα, τή γελάκια της μικρής υπηρέτριας, τή περι-φρονητικό βλέμα της κυρά Μάρθας ήθινε; Σκηνοθεσία; Παγίδα; Συμπαιγνία;

Τ' άλλο πρωί τόν πήρε στο τηλέ-φωνο ο σιόρ Πελοπίδας.
Τσιτί, κύριε Λουκά δέ διόρ-θωσες τόν μπάνιο, τόν ράπτησε. Μία και πήγες τόν σπιτί, θάρπτε, λέω, να τόν φτιάσεις, ξέρον αν δεν θέλεις, όποτε θά φωνάξω άλλον καλύτερο μάστορη...

— Δεν είχα τόν κατάλληλο κατσα-είδι και να με συγχώρης, κύριε Πε-λοπίδα. Μά θά έκανάπα στο σπιτί. Σου δίνω τόν λόγο μου...

— Νά περάσης όπωσδήποτε την Παρασκευή πρωί, τού έίπε, θάρθω-φτά με θυμό ο σιόρ Πελοπίδας. 'Η Τζώρτζια είναι πολύ θυμωμένη μαζί σου, να τόν ξέρεις! Κι' είναι θερίο στο θυμό της.

Χωρίς να κάνει κουδέντα ότι θά πήγαινε ξανά στο σιόρ Πελοπίδα, την Παρασκευή τόν πρωί πήρε τόν εργαλεία του κι' αούβήρεσε στο σπιτί της όδο Σπεσιών.

Τάνοιξε πάλι ή πεταχτή και σκερ-τόδασ 'Ελενίτσα...

— 'Η δεσποινίς σάς περιμένει, μά-στορη, τού έίπε. Δεν έκανε σήμε-ρα τόν μπάνιο της, ένεκα ότι ή κάνου-λα έσπασε.

Στό σαλόνι ή κυρά Μάρθα ξε-σκόνιζε ασιμπλή, σινιγυματική και μουτρωμένη τά έπιπλα...

Μήκη στο λουτρό... Κρέμασε τόν σακκάκι του κι' ένα γαντί, θάλ-θηκε να κυττή περάδωσέ την ύ-δραυλική εγκατάστασι, πού χαλούσε με τόν τίποτε, παράξενο έξωδικο, λές κι' ήθινε από πεπισμένο χτήρι...

'Εκεί τού δούλευε στή ρουμπινιέ, μήκη άόρουδα ή Τζώρτζια, σάν άερίκο.

Φορούσε μονάχα τόν μπέμπυ ντόλ. 'Ητανε πολύ όμορφο και πολύ λυ-γερό και σπαθότο κορίτσι ή κρυφή αυτή άλειπού με τις ίδιότητες και τόν τρέλλα της καμψάκια.

'Ο μπάρμπα Λουκάς έκανε πως δεν την προσέξε. Τόν κορίτσι στάθ-ηε δίπλα του. Μοσχοόλουσε μία μουρούδια, πού θυμίζε φρέζια.

Ξαφνικά πέταξε από πάνω της τόν διαφανή μπέμπυ-ντόλ, μήκη στο μπάνιο και σάν να τή δάγκωκε σκερπιά, θάληχε να φωνάξη και να τσιρίξη θοέδια...

'Ο μπάρμπα Λουκάς τράμασε. Μάντεψε τόν πανούργο της σχέδιο-νόν έκδισιακό της σκαπό... Συμπαι-γνία... Πλεκάνη... Παγίδα.

Στις φωνές και τόν τσιριχτή της τρέσανε τόν λουτρό, ή μικρή 'Ε-λενίτσα και δού κοντοφουσανούσε κοπέλλες...

Και ξαφνικά φάνηκε στην πόρτα κι' ο σιόρ Πελοπίδας.

— Τι τρέχει, παιδί μου Τζώρ-τζια; τήν ρώτησε με ύποκριτικά τα-ραγμένο ύφος. Πώς είσαι έτσι; Τι συμβαίνει;

Ρωτήσε τόν κύριο Λουκά, ά-πάντησε έκέλη με πληγωμένη ή έίσιπρεσία... Θά σάς πη... Τ' ά-ρέσουν φαίνεται τά ξένα...

— Ντροπή σου, κύριε Λουκά, τσιρίξε ο σιόρ Πελοπίδας. 'Εσύ φαμελίτης άνθρωπος!... Θά σου ό-ποδάω μνήσι. Κική, Μελπομένη σάς έχω μάρτυρες!...

— Ξέχασες έμένα τσιροφύτη, πετά-χτηκε στή μέση, μ' έκρηξε θυμό και θούσε ή κυρά Μάρθα...

— Σ' άκουσα τις προσάλλες τί σχε-δίασε με τήν κόρη σου για να προ-καλέσεις μνήσι κι' έξωσι σταν κα-λό και σμενό νοικοκύρη. Τόν ληπ-θήκα... Περιβρόνησα τόν κακορίζικο μεροκάλητο, πού μού πετάτε για τήν δουλειά μου... Πού πετάτε για τόν μπάρμπα Λουκά...

— Μά δέ θά φτιάσης την κάνου-λα; ρώτησε χαδάρικα ή Τζώρτζια... πού κούταγε και τόν κυτούσε με εϊρωνική άπορία.

— Άχ! Φορά, έίπε θυμωμένος ο μπάρμπα Λουκάς, πρέπει να φέρω τόν κατάλληλο εργαλεία και να δια-βάσω τόν Σουγιέ!

'Η κυρά Μαρτιά, όταν τόν εί-πε στο γρήγορο έλαστέ και κακό-κεφο, τόν ρώτησε ταραγμένη:

— Διόρθωσες τόν λουτρό τού σιόρ Πελοπίδα, Λουκά μου;

— Τ' άφωσα γι' άργότερα και λέω να μετανοιώσω. 'Ετσι από φούρκα...

— Μά γιατί, Λουκά μου; Κάτι τρέχει...

— Τόν διαβάω σάν μάτια σου... κάτι θά σούτυχε, δέ μπορεί...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Μάξιμος Γκόρκι είχε μία τόσο τραγική και περιπετειώδη ζωή, πού δέ μπορεί να τή συλ-λάθι ούτε ή πώ ζωηρή φαντασία. Τόν πραγμα-τικό του όνομα ήταν 'Αλέξιος Μαξιμόβιτς Πεσκώφ. Τόν φιλολογικό του ψευδώνυμο 'Γκόρκι' σηναινε 'επικρός' και συμβόλιζε τις πίκρες και τόν βάσα-να πού τράβηξε στή ζωή του.

'Ο Γκόρκι γεννήθηκε στις 28 Μαρτίου 1868 στο Νίζνι Νοβγορόντ, μία παλιά ρωσική πόλι πάνω στο Βόλγα, πού τώρα πήρε τόν όνομα τού συγγραφέα. 'Ο πατέρας του, ένας φτωχός τοπε-τσιόρης, πέθανε πολύ νέος (δεν ήταν ούτε τριάν-τα χρόνων) από χολέρα. 'Η μητέρα του, μία ά-γραμμη γυναίκα, πέθανε τέσσερα χρόνιο έρ-γότερα και έτσι ο μικρός Γκόρκι έμεινε στά έρτά του χρόνια όρφανός. Τότε τόν πήρε στο σπιτί του ο παππούς του, ο Κασίριν, πού ήταν κι' αυτός έ-νας βιοπαλαστής κι' άγωνιόταν να κερδίση τόν ψωμί του μ' ένα μικρό εργοστήρι ζωγραφικής.

'Ο Γκόρκι άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο, άλ-λά ύστερα από λίγους μήνες, άρρώστησε από εύ-λογία, και έγκατέλειψε τά μαθήματά του. Στό μεταξύ ο παππούς του καταστράφηκε οικονομικά κι' ο μικρός 'Αλέξης έπρεπε να εργαστή άν και ήταν μόλις δέκα χρόνων.

Από τήν έποχή αυτή (1878) άρχισε ή τραγι-κή του σταδιοδρομία. Στην άρχή ο παππούς του τόν έθωσε σ' ένα τασκαράδικο, αλλά ο άφειν-τός του ήταν μπεκρης και τόν έδερνε. Τρομοκρα-τιμένος ο Γκόρκι άφωσε μία νύχτα τόν τασκαρά-δικο κι' άφου περιπλανήθηκε πέντε μέρες νησι-κά κι' άστεγος, μήκη με μαθητευόμενος σ' ένα σχεδιστήριο. 'Αλλά και εκεί γνώρισε τή σκλη-ροπία και τή κακία τών άνθρώπων κι' άναγκά-στηκε να παραστή κι' στήν τή δουλειά και να καταφύγη σ' ένα ποταμόπλοιο τής γραμμής τού Βόλγα. Εκεί, κατά καλή συμπτωσι, βρήκε ένα προστάτη. 'Ηταν ο καλός μάγειρας Σμούρι, πού τόν πήρε βοηθό του.

'Ο Σμούρι, πού ήταν ένας συμπονετικός άν-θρωπος, με μία παράξενη κλίσι για τόν διάδασμα και για τά βιβλία, ένωιασε εύθες έξ άρχής πως στο μικρό κεφάλι αυτό τού παιδιού υπήρχε ένα γόνιμο μυαλό κι' ένα ιδιότυπο πνεύμα. Άρχισε, λοιπόν, να τόν βοηθάει, να τόν υπερασπίζε-σενάτι όλων, να τόν έλαφρώνη από τή βερεία δουλειά και να τόν συμβούλευη να διαβάξη. 'Α-πό αυτόν, λοιπόν, ο Γκόρκι έμαθε τά πρώτα γράμ-ματα και σ' αυτόν χρωστάει την άπρόδελπη έ-ξελίξη του.

Αλλά ο Γκόρκι δεν έμεινε πολύ καιρό στο πο-ταμόπλοιο. Ξαναγύρισε κατόπιν στο σπιτί τού παππού του. 'Η γιαγιά του, μία γυναίκα προικι-σμένη μ' άπειρη αγαθότητα κι' έξαιρετική εύαι-σθησία, είχε κι' αυτή μεγάλη επίδρασι πάνω του. Αυτή τόν βοηθούσε στο διάδασμα, τόν συμ-βούλευε και τόν θέρμαινε με τά καλά της αίσθη-ματα και την άνεάντηλη σστογή της. Μαζί της πηγαίσε τόν δάσος να κόψουν έύλα, να μαζέψουν μανιτάρια και μαζί της γύριζε τή νύχτα στά φω-χόσπια της γειτονιάς για να κάνουν κρυφές έ-λεημοσύνες από τόν ύπνόνιό τους. Στην άγκα-λιά της γνώρισε τις πρώτες χαρές τής ζωής και στά γονατιά της έχυσε τά πρώτα πικρά δάκρυα τού όρφανού παιδιού.

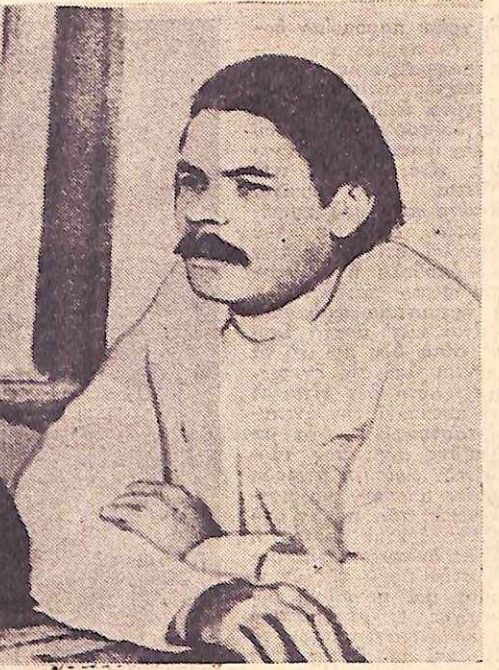
Μά ή σκληρή φτώχεια τόν έκανε να ξαναφύγη από τόν σπιτί τού παππού του για να δουλέψη σε κάποιο εργοστάσιο. Ύστερα έγινε φυλάκας σι-περοδρομικής γραμμής, μετά πλανόδιος πωλη-τής έμπορεύματων. Τόν 1893, σε ηλικία 15 χρό-νων, έπαιξε βαδός ρόλους στά πλανόδια θέα-τρα τών πανηγυριών τού Νίζνι Νοβγορόντ. Κα-τόπιν δούλεψε ως μικρός έπιστάτης στα έμπο-ρο-πανηγύρια.

Στό διάστημα αυτό ο Γκόρκι γνωρίστηκε με τόν κόσμο τών ταπεινών και τών καταφρονεμένων, με άνθρωπους καλούς και κακούς, δυστυχισμέ-νους και παροστρατημένους. Τόν παιδί αυτό δι-ψούσε να μάθι. Με μάτια άνοιχτά σπούδασε την άβυσσότητα τής ζωής, μωχώντας την ήμερα και τή νύχτα γέγοντας πάνω στα βιβλία για να δη στά έργα τών μεγάλων συγγραφέων, τις εικόνες τών ίδιων ανθρώπων, με τούς όποιους πάλευε τό-σο σκληρά.

Κάνοντας μία αλητική ζωή, γύριζε από πόλι σε πόλι και από χωριό σε χωριό. Κάποτε, φτανόν-τας στο Καζάν, προσπάθησε να σπουδάση κάπως συστηματικά, αλλά δεν τόν κατάρθωσε, γιατί δέ μπορούσε να οικονομήσει τά λίγα χρήματα πού τού χρειαζόνταν. Γι' αυτό άρχισε πάλι τή βιοπάλη. Τή μέρα δούλευε σ' ένα ζωοφωτιστήριο κι' τή νύχτα κοιμόταν στούς δρόμους, ώπου βρήκε μία θέσι θωροπού στο μέγαρο ενός θεατρού. Τόν 1885 τραγούδουσε τή χωροβία ενός θεατρού και λίγο άργότερα μήκη εργάτης σ' ένα φούρνο.

Τόν Δεκέμβριό τού 1887, σε ηλικία 19 χρόνων, άποφυγεμένους τήν άνελητική ζωή του, ά-ποπειράθηκε ν' αυτοκτονή. Μά εύτυχώς ή άπο-πειρά του άπέτυχε. Τόν μαχαίρι δέν άγγιξε τήν καρδιά του και τόν τραυμα γυατερεύτηκε. Την έ-ποχή αυτή ο Γκόρκι γνωρίστηκε με σπουδαστές τού Καζάν, με διανοούμενους, με τούς μουσικούς έπαναστατικούς κύκλους τών εργατών, πού τόν έμψαναν στο λαχικό κίνημα.

'Ετσι τόν 1888 άρχισε να προπαγανδίζη επανά-στατικά συνθήματα στούς χωρικούς και στούς έρ-

Ο Μάξιμος Γκόρκι στη Γιάλτα τόν 1900.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΙ

Οι μυθιστορηματι-κές περιπέτειές του

γάτες, δουλεύοντας στα Ιχθυοστραφεία της Κα-σπίας και άργότερα στούς σιδηροδρόμους ως νι-χτοφύλακας και ζυγιστής.

Τόν καλοκαίρι τού 1889, ο Γκόρκι γύρισε στο Νίζνι Νοβγορόντ, όπου βρήκε μία θέσι τόν δικη-γορικό γραφείο τού Α. Λανιν. 'Από τόν έπιστη-μόνα αυτόν, ο Γκόρκι έμαθε πολλά πράγματα, πού τού χρησίμευσαν άργότερα στο συγγραφι-κό του έργο. 'Απότό δεν ξαναγύρισε και την επάνα-στατική τόν δράσι. Τόν 'Οκτώβριό τού ίδιου χρό-νου συνελήφθη ως άνοκατεμένος στην ύπόθεσι τού έπαισταστή Σούμοφ και φυλακίστηκε για ένα μήνα.

Όταν βγήκε από τή φυλακή, γνωρίστηκε με τόν συγγραφέα Κορολένκο και ώρελήθηκε πολύ από τις σκέψεις του. 'Ο Κορολένκο ήταν ο πρώ-τος που πρόσεξε τόν ταλέντο τού Γκόρκι. Άφρις στή προστασία τού Κορολένκο μόρφωσε να δη τόν πρώτο φιλολογικό τού έργο, ένα διήγημα με τόν τίτλο 'Μακάρι Τσούντρα', δημοσιευμένο στο πε-ριοδικό 'Καύκασος' τής 12ης Σεπτεμβρίου 1892.

Από τήν έποχή αυτή άρχισε ή φιλολογική του εργασία, στην άρχή διαστακτική, δέλη κι' ύστερα γεμάτη όρηι κι' αούπεριόπορη. Τόν 1895 ο Γκόρ-κι δημοσίευσε στο περιοδικό 'Ρωσικός πλούτος' τόν θαυμάσιο διήγημα 'Τσελκάς'. 'Η έπιτυχία αυτή τούδωσε φτερά. Σε λίγο άρχισε να συνερ-γάζεται στις έφημερίδες τού Νίζνι Νοβγορόντ, τού Καζάν και τής Σαμάρας. Τόν 1899 δημο-σιεύτηκαν σε δύο τόμους οι συλλογές τών διηγη-μάτων, πού είχε γράψει, σηνεινόντας μεγάλη έπιτυχία.

Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα ή φήμη του έξαπλώθηκε σ' όλη τή Ρωσία και τά έργα του διαβαδόντουσαν άπληστα. 'Η κριτική ήταν γι' αυτό τόν τόσο εύνοική, όσο για κανένα άλλο. 'Ο Γκόρκι, ο αυτοδιδάχτης συγγραφέας, ο μεγάλος βιοπαλαστής, κερδίζει με τόν άκαταπνίγτο ήλιο τόν πώ δόξα, πού έπέπεσε τά όρια της πατριδός του και τόν έκανε παγκόσμια γνωστό. Τόν θεα-τρικό τού έργο 'Υπόκοσμος' παιζόταν στο Βερο-λίνο δύο ολόκληρα χρόνια.

Από τόν 1898 ο Γκόρκι άρχισε να συνεργάζε-ται τακτικά στην μαρξιστική έπιθεώρηση 'Η Ζωή'. 'Εκεί δημοσίευσε τόν μυθιστόρημα 'Θάμιας

Γκορντέεφ. Τόν 1902 έξελήγη έπίτιμο μέλος της Ρωσικής 'Ακαδημίας, αλλά ο Τσάρος άρνήθηκε να έπικυρώση την εκλογή του. Τότε ο Τσέχωφ και ο Κορολένκο γύρισαν σ' ένδειξι διαμαρτυρίας τά διπλώματά τους και παραιτήθηκαν από τόν άκα-δημαϊκό τίτλο.

Όσο ο Γκόρκι άνέβαινε ως συγγραφέας, τόσο και ή άνάμειψι του στόν επαναστατικό άγώνα γι-νόταν έντονότερη. 'Απολαμβάνοντας την εκτιμησι και τή φίλια τού Λένιν, έγραψε στην έφημερίδα τού 'Σπίθω' και πρωταγωνιστούσε στούς κύκλους τών μαχητών της σοσιαλδημοκρατίας. Γι' αυτό, όταν γύρισε στή γενέθλια πόλι του, συνελήφθη και φυλακίστηκε ως επαναστάτης.

Όστόσο, πρέπει να σημειώθη ότι ή πολιτική δράσι τού Γκόρκι έμπενέονταν πάντα από τά πιο άγνά και ιδεολογικά έλατήρια. 'Ηταν μία φυσική αντίδρασι ενός άνθρώπου, πού ήθελε να συντε-λέση στήν έπελευθέρωσι της πατριδας του, από τόν βορρ ύγιο της τυραννίας. 'Ο Γκόρκι ήτηόσε από την επανάστασι την έξύψισι τού διανοητικού έπίπεδου τού λαού και την βελτίωσι τών βιωτι-κών τών συνθηκών.

Πάνω στο κορψωμα της δόξας του, ο Γκόρκι δέ μέωσε ποτέ από την εύτυχία του. 'Εδινε τά κέρδη του στούς φτωχούς και έξακολούθουσε να ζή απλά. Κατά τά τέλη τού 1905 ο μεγάλος συγ-γραφέας φυλακίστηκε στο φρούριο Πετροπάου-λόφσκ. Μά σε λίγο ώλύθησαν απ' όλο τόν κόσμο τών θαυμαστών του φωνές διαμαρτυρίας και ο δοξασμένος συγγραφέας άποφυλακίστηκε, με τόν όρο να φύγη στο έξωτερικό. Τότε ο Γκόρκι, άφου ταξίδεψε σε διάφορες χώρες, εγκαταστάθηκε ορι-στικά στο Κάπρι τής 'Ιταλίας. Στά χρόνια αυτά της έξορίας του έγραψε μία σειρά έργα, πού τά περισσότερα είναι αληθινά άριστουργήματα. Ανά-μεσα σ' αυτά διακρίνονται 'Η Μητέρα', 'Στά ξένα χέρια' μυθιστορηματα, ως και τά θεατρικά έργα: 'Οι βαρβαροι' και 'Οι έχθροι'. Τόν 1914, στόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο Γκόρκι γύρισε στή Ρωσία και κατατάχθηκε ως έθελοντής στο ρωσικό 'Ερυθρό Στρατό'. Όταν τόν 1917 έέσπασε ή ρωσική επανάστασι, ο διάσημος συγγραφέας, βρέθηκε στήν πλεύρη τών Μπολσεβίκων. Μέσα στην επαναστατική αυτή άτμόσφαιρα, πού ήταν γεμά-τη από πάθη, από έχθρότητες, ύποψίες και μισή, ο Γκόρκι δείχτηκε ανώτερος άνθρωπος. 'Αδιαφο-ρόντας για τις παρεξηγήσεις, πού μπορούσε να προκαλέση ή διαολακτική στάσι του, χρησι-μοποίησε την πνευματική του έπίδωλη, για να κα-τευνόση τά πάθη και να σάση από την έξόντωσι πολλούς συγγραφείς και καλλιτέχνες, πού είχαν χαρακτηρίσει ως αντιδραστικούς. 'Αν σήμερα ύ-πάρχη μετεπαναστατική ρωσική φιλολογία, αυτό ο-φείλεται σχεδόν άποκλειστικά στο Γκόρκι. Για να έμφοβση άδικίες και αούβειριες, δεν δίστασε να τά βάλλη και μ' αυτούς άκόμη τούς άρχηγούς της επαναστάσεως.

Τόν 1920 ο Λένιν, άν και είχε στενή φίλια με τόν Γκόρκι, τόν άνάγκασε να φύγη πάλι στο έ-ξωτερικό, γιατί ή ύπερμετρη άνθρωπιστική δράσι του κι' οι τολμηρές του έπικρίσεις για τά έργα τών επαναστατών θεωρήθηκαν ως έμπόδια για την έπιτυχία της επαναστάσεως. 'Ετσι ο Γκόρκι έξο-ρισμένος αυτή τή φορά από τούς όμοιοδέες του, κατέφυγε στο Σορρέντο τής 'Ιταλίας. 'Αλλωστε ή ύβρετα του, πού είχε κλονιστή από την περιπε-τειώδη ζωή του, είχε ανάγκη ενός ήπιου μεσογεια-κού κλίματος.

'Εξακολουθώντας πάντα ή δημιουργική του εργασία, έγραψε την 'Επιχειρήσι Αρταγιάδης' και τή 'εζωή τού Κλήμ Σάμκιν' έργα, πού ά-ναφέρονται στην προεπαναστατική περίοδο της Ρωσίας.

Στήν πατριδα τού ο Γκόρκι ξαναγύρισε την έ-νοιε τόν 1928, όπου γιάτρωσε την έλκηροστή έπέ-τειο τών γενεθλίων του και άποθεώθηκε απ' όλο τόν κόσμο. 'Απότό, όποτε αυτή τή φορά δέ μπο-ρέσε να παραμείνη στή Ρωσία. 'Η κλονισμένη ύ-γεια του και οι αντιφρονησεις του κατά της τακτι-κής τού κομμουνιστικού κόμματος, τόν άνάγκασαν πάλι να έπιστρέψη στην 'Ιταλία.

Τόν έργο τού Γκόρκι άναίεται από ένα βαθύ αί-σθημα άνθρώπου και άγνήτης για τούς ταπει-νούς και τούς δυστυχισμένους. Ζωγραφίζει με τά πιο ρεαλιστικά χρώματα την κακία, τή σκληρό-τητα, αλλά και την κωλοσύνη.

'Ο Μάξιμος Γκόρκι, πέθανε ειρηνικά, τόν 1936, στο Σορρέντο, σε ηλικία 68 χρόνων.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΓΝΩΣΜΙΚΑ

* Νά είναι κανείς άπλος και καλός φαίνεται τόσο εύκολο και όμως είναι τόσο σπάνιο.

* 'Η έκδίκησι είναι καρπός γλυκός πριν τόν κόψης και πικρός άφου τόν γεύσης.

* 'Ο ένδυστασιμος μοιάζει με τά στρεβιά πού δεν έχουν άξία παρά μόνο όταν είναι φρούκα.

* Μη ρωτάς ούτε τούς παπάδες, ούτε τούς γιάτροους, ούτε τούς φιλοσόφους για τή σκοπι-μότητα τού θανάτου. Ρωτήσε τούς...κληρονόμους!

* Όσο περισσότερο μελετάει κανείς τούς άν-θρώπους, τόσο περισσότερο αγαπάει τά ζωά.

* Άν ή φρόνησι είναι δάρο τών γεροεινών άς πάλι να χαθή!

* Τόν πιο σπάνιο πράγμα στόν κόσμο είναι έ-νας καλός δικαστής.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ήρθε τόσο ανέλπιστα, τον λάτρευε σά θεό.

Κατά τα μεσάνυχτα, χτύπησε η πόρτα. Ο Ναπολέων σηκώθηκε για να φύγει. — Ίωάννα, της είπε, δε θα σε δεχάσω... Έβγαλε το κάρνέ του και σημείωσε τ' όνομά της. Εκείνη του αποκρίθηκε με μία ματιά γεμάτη τρυφερότητα κι' εύγνωμοσύνη. Την πήρε για τελευταία φορά στην αγκαλιά του, τη φίλησε κι' ύστερα πήδησε στ' αλογό του κι' έφυγε μέσα στη νύχτα. Έφυγε ανανεωμένος, φτερωμένος, γεμάτος δύναμη κι' εμπιστοσύνη στον εαυτό του.

Στη γυναίκα, που η τύχη τάφερε να συναντήσει μία νύχτα, πηγαίνοντας για το Παρίσι, υποσχέθηκε μία μέρα να την ξαναδεί. Μά το πεπρωμένο, ανώτερο από τη θέλησή του, δεν τον άφισε να πραγματοποιήσει αυτή την υπόσχεση. Άστρα-πές, βροντές και κεραυνοί έπεσαν πάνω του. Απαντώντες οι προδοσίες, οι άτυχίες, οι ήττες, οι εξορίες. Οι αυτοκρατορικοί δέσποι διπλώσαν τις περήφανες φτερούγες τους και ο ήρωας καρφώθηκε στο βράχο της Αγίας Ελένης.

Η ζωή στο μικρό, το φτωχικό σπιτάκι της όρφανης, άλλαξε από τη νύχτα εκείνη ολότελα. Η Ίωάννα Μαρία Ρόζα δε διάβαζε πιά μυθιστορήματα. Ζούσε με την ανάμνηση και με τις συνέπειες του ίδιου της μυθιστορήματος. Πλάι στο κρεβάτι της ήταν τώρα μία κούνια. Μία άπλη κούνια, που δεν έμοιαζε καθόλου μ' εκείνη που οι πολίτες του Παρισιού χάρισαν στ' 1811 στο... του αυτοκράτορα.

Όστόσο, μέσα στην ταπεινή αυτή κούνια μεγάλωνε ένα αγγελούδι. Όταν έγινε έξι χρόνων, ο κόσμος αναρωτιόταν με άπορία: «Η Ίωάννα είναι τόσο φρόνιμη κοπέλλα. Πώς έφερε το παι-

δί αυτό στον κόσμο;» Εκείνη δεν άνοιξε ποτέ το στόμα της να εξηγήσει σε κανένα αυτό το αίνιγμα. Εκρυβε το μυστικό της σά θησαυρό. Φοβόταν μήπως οι νέοι βασιλιάδες κάνουν κακό στο παιδί της. Φοβόταν και το ίδιο το παιδί της και δεν ήθελε να του φανερώσει στο μυαλό φιλοδοξίες και επικίνδυνα όνειρα.

Στο θρόνο της Γαλλίας κάθισε τώρα ένας χοντρός και δυσκίνητος άνθρωπος, ο Λουδοβίκος — Φίλιππος. Και μία μέρα έφτασε ως το μικρό σπιτάκι της Ίωάννας η καταπληκτική είδηση... Ο ίδιος ο γιός του βασιλιά μπήκε σ' ένα καράδι του γαλλικού στόλου για να ξαννοχηθεί στις μακρινές θάλασσες. Πήγαινε στην Αγία Ελένη να παραλάβει και να μεταφέρει στο Παρίσι τα λείψανα του Μεγάλου Ναπολέοντα.

Η Ίωάννα Μαρία είπε τότε με μία αλλόκοτη συγκίνηση στο γυίο της: — Σήμερα, θα πάμε στο Παρίσι.

Ήθελε να είναι στις όχθες του Σηκουάνα, για να δει με τα μάτια της, όταν θα τον περνούσαν το μόνο άντρα, που αγάπησε στη ζωή της. Και είδαν, χαμένοι μέσα στο πλήθος, αυτή και ο γιός της, να περνούν με κάθε μεγαλοπρέπεια το νεκρό. Τά είδαν όλα. Τά κρέπια πάνω στην Αψίδα του Θριάμβου, τα όπλα, τα συγκινημένα πρόσωπα της ανθρωπότητας του Παρισιού την παλιά φρουρά του Αυτοκράτορα, να τον ζητωκραυγάζει σά ζωντανό, τους γρεναδιέρους τοι να κλαίει, κρατώντας στους ώμους τους το βαρύ φέρετρό.

Είδαν έπειτα τα βασιτισμένα κόκκαλα να μπαίνουν θριαμβευτικά στο μνήμα της άθαρτης δόξης και της αιώνιας γαλήνης. Η Ίωάννα Μαρία Ρόζα άφισε να περάσουν μερικές μέρες, ώσπου ν' αραϊχθεί το πλήθος προσκυνητών μπροστά στον ιστορικό τάφο. Και μία μέρα, τις παραμονές της αναχωρήσεώς της, για το μικρό χωριό της Καμπανίας, πήρε το γυίο της και πήγαν στο μέγαρο των Απομαχών Γονάτισαν μαζί και προσεχρήθηκαν απάν στον τάφο του.

Μά όταν τελείωσε η προσευχή και πριν άκουμα στεγνώσουν τα μάτια της από τα δάκρυα ή Ίωάννα ένοιωσε να την περνάει σά σπαθί το βλέμμα του γυιού της. Την κυτούσε με μάτι φοβερού κοίτη. Τη ρώτησε απότομα: — Μητέρα, δε θα μου πής, επί τέλους, ούτι αυτή τη στιγμή, ποιος ήταν ο πατέρας μου;

Τί σπαταρώ για την καρδιά της φτωχής μάνας! Ούτε ο γυός της έπρεπε να μάθει ούτε αυτή να πη ψέματα.

Με σφιγμένη καρδιά, με φωνή που έτρεμε, του αποκρίθηκε: — Ο πατέρας σου, παιδί μου, ήταν ένας άγνωστος στρατιώτης...

I. A.

Η γεύτρα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ
ΑΝΝΑ (ψευτικό όνομα)
ΑΝΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ/οις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

7ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη βίλλα του Κώστα, στην Έκάλη ένει συγκεντρωθεί ένα πλήθος από νέες και νέους της «καλής κοινωνίας», για να εύηθουν τον Κώστα και τη Νταίζη, που άρραβωνιάζονται.

Ο ξαφνικός αυτός άρραβώνας έχει εκπλήξει πολλούς, γιατί όλοι έξερουν πως ο Κώστας ήταν φίλος της Μαίρης, η οποία δεν άργει να καταφύγει κι' αυτή, όθθεν για να εύηθη τους άρραβωνιασμένους.

Η Μαίρη δε φαίνεται καθόλου στενοχωρημένη. Αντίθετα δεν άργει να μεταδώσει και στους άλλους το κέφι της.

— Τι κάθεστε, τους φωνάζει σε μία στιγμή. Πού είναι το κέφι σας; Σήμερα άρραβωνιάζεται ο πιο καλός μας φίλος... Έμπρός, λοιπόν... Χορός... Τραγουδί... Πού είναι η κιθάρα σου, Φίλιππε;

Ο Φίλιππας, που την αγαπά από καιρό κρυφά, τρέχει, φέρνει την κιθάρα του και συνοδεύει τη Μαίρη, η οποία άρχίζει το τραγουδί. Όλοι ξαναβρίσκουν το κέφι τους και χειροκροτούν αυθόρμητα.

Μία μέρα η Μαίρη άποκαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' έναν άγνωστο του οποίου είδε τη φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται για το Θάνο Σωτηρίου, που κέρδισε το πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μία φίλη της της υπενθυμίζει τότε πως ο πατέρας της σκοπεύει να χαρίσει στον έξορατικό σύλλογο της Έκάλης ένα συντριάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν το άγαλμα στο Θάνο Σωτηρίου, θα βρει μία μοναδική εύκαιρία για να γνωριστούν. Η Μαίρη βρίσκει την ιδέα θαυμάσια και κατορθώνει να πείσει τον πατέρα της να ανάθεσει στο Σωτηρίου την κατασκευή του άγάλματος.

Ο Θάνος άρνείται να πάει στο σπίτι του Δεληπέτρου και να ίκανοποιήσει έτσι την έπιθυμία της... χαριτωμένης, ιδιότροπης κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τον κύρ Βλάση, τον ταχυδρόμο, να την παρουσιάσει σαν κόρη του και να παρακαλέσει το Θάνο να την προσλάβει σά μοντέλο, συμβάλλοντας έτσι στη βελτίωση των οικονομικών του φτωχικού του. Εκείνος την υποχρεώνει να γδυθεί, για να διαπιστώσει κατά πόσον μπορεί να τη χρησιμοποιήσει και τελικά την προσλαμβάνει...

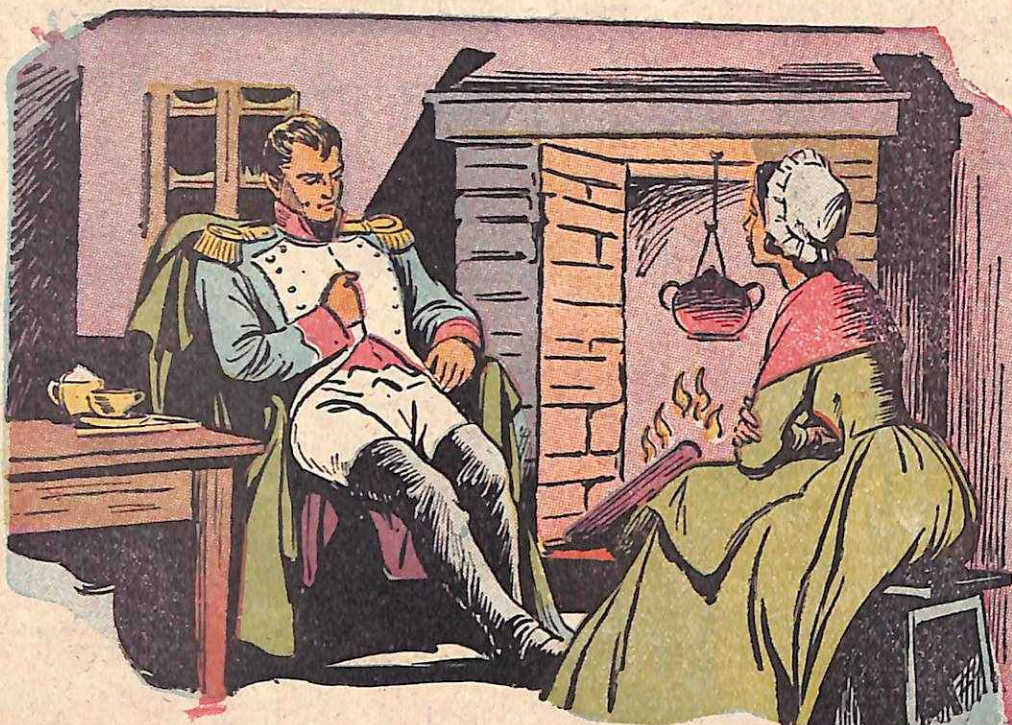
Ένώ έτοιμάζονται να ξεκινήσουν για το σπίτι, η Μαίρη βλέπει ξαφνικά να σταματάει μπροστά της το αυτοκίνητο του πατέρα της. Δε λ η π έ τ ρ ο υ (κατεβαίνοντας): Τι είναι αυτά τά μικρά; Μ α ί ρ η: Άδερφάκια μου! Θυμάσαι, που σου λέγα πάντα, ότι ή-ελα άδερφάκια; Αφού, λοιπόν, δε φρόντισες εσύ, τά βρήκα μόνη μου. Δ ε λ η π έ τ ρ ο υ: Μά... ό,τι θέλεις λές; Έλα να σε πάω σπίτι. Μ α ί ρ η: Άδωνάτο! Πρέπει πρώτα να πάω στο σπίτι τους τά... άδερφάκια μου, που θα με βοηθήσουν να κερδίσω τό στοίχημα!...

Βλέποντας τη Μαίρη να βγαίνει χαρούμενη από το σπίτι του Θάνου, τά παιδιά, που την περιμένουν άπ' έξω, τρέχουν κοντά της. — Τι έγινε; τη ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο Πέτρος. Μ α ί ρ η: Έν τάξει. Τά π α ι δ ι ά (χειροκροτούν όλα μαζί): Μπράβοοοο!... Όρμου, φίλων τη Μαίρη και άρχίζουν να χοροπηδούν γύρω της, τραγουδώντας. Η Μαίρη τραγουδάει ένα εύθυμο τραγουδάκι, που σ' αυτό παίρνουν μέρος και τά μικρά.

Την άλλη μέρα, στην ώρα της η Μαίρη βρίσκεται στο άτελιέ το έ Θάνου και έτοιμάζεται για την πόρτα. Ο Θάνος έργάζεται όρθιος μπροστά σ' ένα πρόπλασμα από πηλό. ενώ στο βάθος η Μαίρη ποζάρει σχεδόν γυμνή. Μ α ί ρ η: Κύριε Θάνο, μπορώ να κάνω μία έρώτηση; Θ ά ν ο ς (χωρίς να σταματήσει): Λέγε. Μ α ί ρ η: Θα με κάνετε άκριβώς όπως είμαι; Θ ά ν ο ς: Έρώτησι είν' αυτή... Γιατί σε βάζω να ποζάρεις;

Είστε μια καλή πατριώτισσα... της είπε ο Ναπολέων.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΕΙΝΑΙ μία άπλη, μ'α πολύ συγκινητική ιστορία. Σ' ένα χωριούδάκι της Καμπανίας, μέσα σ' ένα μικρό σπίτι, πούχε όλα κι' όλα δυο δωματία, ζούσε μοναχή, πεντάχρονη ή Ίωάννα Μαρία Ρόζα.

Η φτωχή κοπέλλα, που ήταν μόλις είκοσι χρόνων, δεν είχε άλλο εισόδημα από τά λίγα χρήματα, που κέρδιζε από το ράψιμο κι' από την καλλιέργεια του κήπου της.

Η Ίωάννα είχε κλειστή από νωρίς στο σπιτάκι της. Το χειμωνιάτικο εκείνο βράδυ του 1814 έκανε πολύ κρύο. Η κοπέλλα άναψε τό τζάκι. Ύστερα κάθισε στην καλαμένια χωριάμα. Τί όμορφη που ήταν ή ιστορία, που διάβαζε! Χαρές, πόνοι, θυσίες έρωτες και ήρωισμοί. Πώς ποθούσε να ζήσει κι' αυτή πραγματικά κάτι άτενο. Και να που έγινε τό αναπάντεχο. Κάποιος έκείνη νύχτα ό,τι ποθούσε ή καρδιά της. Μέσα στη θύελλα, ένα χέρι χτύπησε δυνατά την πόρτα της.

— Ποιος είναι; φώναξε τρομαγμένη ή κοπέλλα.

— Άνοιξε! άκούστηκε μία έπιτακτική φωνή. Είμαι ο δήμαρχος!

Η Ίωάννα μισάνοιξε την πόρτα φοβισμένη. — Κόρη μου, της είπε εκείνος, να με συγχωρήσ πού σ' ένοχλώ τέτοια ώρα, αλλά είναι άνα ανώτερο άξιωματικό του γαλλικού στρατού. — Εύχαρίστως, είπε εκείνη. Άς έρθη...

Ο δήμαρχος έφυγε ίκανοποιημένος. Σε λίγο άκούστηκε ποδοβολήτο αλόγων. Ένας καθάλας στο κατώφλι της. Οι άντρες, που τον τριγύριζαν, έλαμπαν μέσα στις χρυσές στολές τους. Εκείνος όμως ήταν άπλά ντυμένος.

— Τί ώρα θα ξεκινήσουμε; τον ρώτησε ο πασπιστής του.

— Τά μεσάνυχτα! άπάντησε εκείνος.

— Καλωσρίστατε! του είπε ή Ίωάννα, κρατώντας σά χέρια της τό λάμπα.

Μά καθώς τό άμυδρο φώς έπεσε πάνω του, ή κοπέλλα ανατρίνισε. Ήταν άπαραλλάχτα ο ίδιος όπως τον παρίσταναν οι χαλκογραφίες της εποχής: κοντός, γεμάτος, ώχρος, με τό περίφημο καπέλλο στο κεφάλι του, κομπωμένος μέσα σε μία σταχτιά ρεδινγκότα που ήταν γεμάτη λάσπη. Ήταν ο Ναπολέων, που γύριζε από τό Μονιιάι.

Ο αυτοκράτορας πήδησε από τ' αλογό του και μπήκε στο σπίτι της Ίωάννας.

— Καθίστε, τούπε εκείνη με τρεμουλιαστή φωνή, προσφέροντάς του τη μοναδική πολυθρόνα της.

Ο Ναπολέων κάθισε μ' όλη του την άνεση, κούτασε μ' εύχαρίστηση τό κούτσουρα, που άναβαν στο τζάκι και βυθίστηκε σε μία βαθεία

όνειροπάλη.

Η κοπέλλα άνασκουμπώθηκε, έβαλε την τσαγιέρα στη φωτιά, έτοιμάσε ένα δίσκο, σέρβιρε γλυκό του κουταλιού, άφράτα παξιμαδάκια. Ύστερα άδειασε τό άχνιστό τσάι, πήρε ένα τραπέζακι, έβαλε πάνω τό δίσκο και τάφερε μπροστά στην πολυθρόνα του.

— Εύχαρίστη, μουρμούρισε εκείνος, ρίχνοντας για πρώτη φορά τό άτίσιο βλέμμα του άπάνω της.

Ύστερα, έφερε τό φλυτζάνι σά χείλη του. ήπιε μερικές γουλίες και πρόσθεσε:

— Είστε μία καλή πατριώτισσα. Γράφτε μου σ' ένα χαρτί τ' όνομά σας. Όταν πάω στο Παρίσι θα σας θυμηθώ.

— Ό! Σας εύχαρίστη... μπόρεσε μονάχα να του πη εκείνη.

Έξω, κάτω από τό χιονόδροχο, που έπεφτε, άκούγονταν ρυθμικά τά βήματα τών γρεναδιέρων, που περνούσαν σ' άτέλειωτες φάλαγγες. Οι στρατιώτοι βόηκαν καταφύγιο στο σπίτι του δημάρχου, που ήταν στο κέντρο του χωριού. Έτσι, μέσα στο άπόμερο αυτό σπιτάκι, δεν ήταν κανέναν άλλος από τη νέα και τον αυτοκράτορα. Η Ίωάννα σηκώθηκε μία στιγμή για ν' άνεβάσει τό φυτίλι της λάμπας.

— Όχι, άφίσε τό έτσι. Είναι καλύτερο τό μισόφωτο, είπε εκείνος.

Μέσα στο τζάκι έτρίζαν και σπιθοβολούσαν τά ξύλα, σκορπώντας κόκκινες άνταγιές στο φτωχικό δωμάτιο. Εκείνος κάθονταν πάντα νερκωμένος, κοντά στη φωτιά. Ήταν τόσο κουρασμένος, που θα έπιθυμούσε να μη σηκωνόταν ποτέ από τη φιλόξενη αυτή γωνία.

Η καλή χωριατοπούλα με την άπλη, αλλά αισθαντική ψυχή, είδε την πλήξη, την κόρσση και τη μοναξιά του μεγάλου αυτού ανθρώπου. Τί να σκεφτόταν άραγε ο ήρωας, που έσερνε πίσω του άμέτρητα στρατεύματα; Ίσως να σκεφτόταν πως, παρ' όλη την παντοδυναμία του, δεν είχε κανένα σ' αυτό τον κόσμο να του δώσει λίγη χαρά, λίγη συμπόνια. Η άπλοϊκή κόρη της Γαλλίας ένοιωσε πως ο μεγάλος καταχτητής, ήταν ένας πονεμένος άνθρωπος, πουχε ανάκη άπό τη στοργή μιας γυναικείας καρδιάς.

Και να που ή φτωχή κοπέλλα δεν έπεσε έξω. Ο Ναπολέων γύριζε πότε-πότε τη ματιά του κι' έβλεπε μ' εύχαρίστηση τη δειλή αυτή χωριατοπούλα να τον κυττάζει με άπέραντη αγάπη. Της χαμογέλασε.

Μέσα στο φωτεινό, στο γαλήνιο βλέμμα της Ίωάννας, ή κόρσση του έξαφανίστηκε. Ένοιωσε πως ήταν ένας άντρας διψασμένος από αγάπη κοντά σε μία νέα και θερμή γυναίκα.

Την πήρε ξαφνικά στην αγκαλιά του. Ήταν μαζί της βίαιος και τρυφερός. Είχε τη γλυκεία αίσθηση πως ή στοργική, ή άνυστερόβουλη αλήθεια τον πονούσε, πως ήταν ο άντρας που περίμενε μέσα σά όνειρά της και τώρα που

Μαίρη: Ξέρετε γιατί ρωτάω; Νά έχω μια ελιά και ήθελα να σας παρακαλέσω να μη τη βάλετε στο αγαλμα... Δε θα του πάη, όπως δε μου πάει κι' έμένα!...

Θάνος (γαμογελώντας): 'Εν τάξει... Μείνε ήσυχη...

Μαίρη: Εύχαριστώ; (Ύστερα από λίγο): Κύριε Θάνο...

Θάνος: Τί είναι πάλι;

Μαίρη: Πώς θα το λέτε το αγαλμα; (Βλέποντας πώς ο Θάνος δεν της απαντά η Μαίρη συνεχίζει): Είναι πάντως ωραία ιδέα!...

Θάνος: 'Από καιρό ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο... 'Ετσι ή παραγγελία ήρθε στην ώρα της.

Μαίρη: Και ποιός το παράγγειλε;

Θάνος: 'Ενας βλάκας!

Μαίρη (στραβοκαταπίνοντας): Γκούχ... Γκούχ...

Θάνος: Τί έπαθες;

Μαίρη: Τίποτα... (Ύστερα από μικρή σιωπή): Κύριε Θάνο...

Θάνος: 'Α! Με τρέλλανες μ' αυτό το κύριε Θάνο!...

Μαίρη (μισοτρομαγμένη): Καλά, καλά... Τίποτα...

Θάνος: Πώς τίποτα;... Κάτι ήθελες να με ρωτήσεις...

Μαίρη: 'Ε, αφού σας ενοχλώ...

Θάνος: Μίλα, αλλά μη μου χαλάς την πόζα...

Μαίρη: Νά ήθελα να σας ρωτήσω, γιατί είπατε βλάκα τον κύριο, που σας παράγγειλε το αγαλμα;

Θάνος: Τον είπα, γιατί είναι... Νομίζει πως, επειδή έχει λεφτά, μπορεί να κάνει όλο τον κόσμο να τον προσκυνά...

Μαίρη (με άφελεια): Σας ζήτησε να τον προσκυνήσετε;

Θάνος: Κάτι τέτοιο. 'Αφού ήρθε κι' έκανε την παραγγελία, πρόσθεσε με το γελοίο ύφος του: «Δε μ' ενδιαφέρει πόσο θα κοστίση... Χρήματα υπάρχουν!...» Κι' ύστερα επέμεινε σώνει και καλά να πάω στο σπίτι του, να πιούμε κανένα ούσκω...

Μαίρη: 'Ε, και κακό είναι αυτό;

Θάνος: 'Ετσι δεν είναι... Ξέρεis όμως γιατί με ήθελε;

Μαίρη (με προσποίηση): Πού να ξέρω εγώ, ή καίμενη...

Θάνος: Γιατί έχει μια κόρη!

Μαίρη: Μπρά!... Και είναι κακό, που έχει κόρη;

Θάνος: Ναι, είναι κακό, γιατί μ' έβαλε στο μάτι... Δεν τις ξέρεις εσύ αυτές τις κόρες των πλουσιών... Δεν ξέρεις τί αντιπαθητικά πλάσματα, που είναι!...

Μαίρη (δεν κρατιέται άλλο): 'Ε, όχι και αντιπαθητικά!...

Θάνος: 'Αντιπαθητικά, αντιπαθητικά! Και προ παντός αυτή ή κόρη του Δεληπέτρου... Τη γνωρίζεις μήπως;

Μαίρη (κάνει πώς προσπαθεί να θυμηθώ): Δελή... Πώς την είπατε αυτή την κοπέλλα;

Θάνος: Δεληπέτρου...

Μαίρη: 'Α!... 'Εχω ακούσει τ' όνομά της, αλλά δεν έτυχε να τη γνωρίσω. Μου φαίνεται όμως, πως είναι πολύ ωραία...

Θάνος: 'Οραία... Κολοκύθια!...

Μαίρη (θίγεται): 'Οχι κολοκύθια, κύριε Θάνο. 'Οχι κολοκύθια... Σας λέω: από όμορφιά, σκίζει...

Θάνος: Σκίζει... Τί έκφρασι είναι πάλι αυτή;

Μαίρη: Της πιάντας... 'Ετσι που λές... 'Οχι και να το βγάλουμε άσχημο το κορίτσι!...

Θάνος: Μα εσύ είπες πως δεν την ξέρεις.

Μαίρη: Δεν την ξέρω, αλλά άκουσα... Είναι κούκλα!...

Θάνος: 'Εμένα πάντως μου είναι αντιπαθής... Δηλαδή γενικά, όλες αυτές οι κακομαθημένες κόρες των πλουσιών μου είναι αντιπαθείς και περισσότερο απ' όλες αυτή ή Δεληπέτρου!...

... Μπορεί να είναι ωραία, όπως λές, μπορεί να είναι μορφωμένη και να θεωρή πολύ έξυπνο τον εαυτό της, ότι και να κάνη όμως, τη δική μου συμπαθεία δε θα μπορέση να την αγοράση...

'Η Μαίρη βάζει τα γέλια και ο Θάνος ρωτάει παρασημενός:

— Γιατί γελάς;

Μαίρη: Γιατί... Γιατί... 'Ετσι, που μου τα λέτε, δείχνετε πόσο εύκολο κυνήγι είστε γι' αυτήν!...

Θάνος: Δε σε καταλαβαίνω... Τί θέλεις να πής;

Μαίρη: Λοιπόν, βάζουμε ένα στοίχημα;

Θάνος: Στοίχημα, εμείς οι δύο;... Τί στοίχημα;

Μαίρη: 'Ότι το πολύ σε τρεις μήνες... το πολύ, λέω... Σας βλέπω να κρατάτε στην αγκαλιά σας αυτή τη δεσποινίδα Δελή... Πώς την είπαμε;... Δεληπέτρου...

Θάνος (με πεποίθηση): 'Εγώ;

Μαίρη: Ναι, έσείς... Το πράγμα φαίνεται...

Θάνος (με έκπληξι): Φαίνεται... Από πού φαίνεται;

Μαίρη: Ού... Κι' όχι μόνο στην αγκαλιά σας, εγώ σας βλέπω και με στεφάνια, στην έκκλησία (γελάει). 'Οραίος γαμπρός θα είστε πάντως έσείς!...

Θάνος (νευριασμένος): 'Ελα, άσε τις ανοησίες... Σταμάτα...

Μαίρη: Καλά... Καλά... Νά καθήσω μόνο λιγάκι, γιατί κουράστηκα... Και κρυώνω κι' όλες...

Θάνος: Κάθισε κοντά στο τζάκι και τυλίξου καλά μ' αυτή τη μάλλινη εσάρπα... Σε λίγο συνεχίζουμε...

'Η Μαίρη τυλίχεται και τρέχει κοντά στο άναμμένο τζάκι. 'Ο Θάνος βάζει κονιάκ σε δυο ποτήρια, ύστερα την πλησιάζει, της δίνει το ένα και τη ρωτάει:

— Κρυώνεις τώρα;

Μαίρη: 'Οχι... 'Εδώ είναι καλά...

Θάνος: Λοιπόν, σε νόμισα για έξυπνο κορίτσι, αλλά εσύ...

Μαίρη: Γιατί το λέτε αυτό;

Θάνος: Γι' αυτά, που έλεγες προηγουμένως...

Μαίρη: Βλέπετε; Πάλι στο ίδιο θέμα πέρασε... 'Όταν ένας άντρας μιλάει για μια γυναίκα και την κατηγορεί, αυτό θα πη πως ή γυναίκα αυτή τον ενδιαφέρει...

Θάνος: Και θέλεις να πής πως μ' ενδιαφέρει ή Δεληπέτρου;

Μαίρη: Σας ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα!...

Θάνος (ειρωνικά): Και θα πέρσω, έ;

Μαίρη: Ού... ού... ού!... 'Αμ, γιατί βάζω το στοίχημα...

Θάνος: Πιες το κονιάκ σου... Θα σου κάνη καλό!...

ΜΑΡΑΜΕΝΕΣ ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ

ΟΤΑΝ ήμουν στο Παρίσι, είδα ένα βράδυ σ' ένα κέντρο της Μοιμάρτης, έναν άντρα καθισμένο στο τραπέζι, σ' ένα από τα τραπέζια, να πίνει κρασί. Μου κινούσε η ευγενική του φυσιογνωμία και το ξαπτερό αλλά πρόωρα ρυτιδωμένο πρόσωπό του. Όταν τον πρόσεξα καλύτερα, είδα πώς, από τα πικρά χείλη του, έσταζε ή θλίψη.

— Ποιος είναι αυτός; ρώτησα με περιέργεια το γκαρσόνι.

— Ο Ζαν Μαριέ...

— Ο ποιητής; είπα ξαφνιασμένος.

— Ναί, λένε πως είναι ο μεγαλύτερος από τους τωρινούς ποιητές της Γαλλίας.

— Και τί έχει; Γιατί φαίνεται τόσο πικραμένος;

— Πού να ξέρω εγώ, κύριε!

Η περιέργειά μου άναψε τώρα περισσότερα. Χωρίς να διατάσω, πήγα στο τραπέζι του. Τούτα πώς ήμουν ξένος δημοσιογράφος, πώς είχα διαβάσει τις «Μαραμένες βιολέττες», την έξοχη ποιητική του συλλογή, και τον παρακάλεσα να μου δώσει την άδεια να τη μεταφράσω.

Ο Ζαν Μαριέ μούδωσε ευχαρίστως τη συγκατάθεσή του. Τα πικραμένα χείλη του χαμογέλασαν. Μιλήσαμε για φιλολογία, ήπιαμε μαζί δυο μπωτλίες Μπορντώ και γινήκαμε κιάλα, από το πρώτο βράδυ, καλοί φίλοι.

Το επόμενο βράδυ συναντηθήκαμε στο ίδιο καλλιτεχνικό κέντρο. Μιλήσαμε πάλι για ένα σωρό πράγματα γύρω από την τέχνη και την ποίηση κι' ύστερα τον ρώτησα, μ' όσο μπορούσα περισσότερη λεπτότητα:

— Κύριε Μαριέ, μου φαίνεται πως πίνετε πολύ... Δε φοβάσαστε μήπως βλάψετε την υγεία σας;

Ο Ζαν Μαριέ αναστέναξε:

— Δεν είμαι μπεκρός, μου απάντησε, με βραχνή φωνή. Όχι! Σπάνια μπαίνω σε τέτοια κέντρα... Μά, στες φορές πιά, με τραβούν αμέσως τα παλιά... Ναί, ναί, μπροστά στο ποτήρι, αντί να ξεχνά, θυμούνται τα περασμένα. Βλέπω τις «Μαραμένες βιολέττες» μου να ξαναζωντανεύουν... Βλέπω τ' ανθισμένα νεύρα μου να περνούν από το βάθος του ποτηριού και να μου ξαναφέρνουν την άξεστα στη εκείνη εποχή, τότε που μονάχα για μένα λαμπροκοπούσε ο ήλιος, άνοιξαν τα λουλούδια και κελαϊδούσαν τα πουλιά.

— Φαντάζομαι, τού είπα, τί ώραιες που θα είναι αυτές οι αναμνήσεις, για να σας έμπνευσουν ένα τέτοιο άριστο έργο!

— Ωραιές, αλλά και θλιβερές. Οι αρχαίοι Έλληνες το ήξεραν καλύτερα από μας. Η μεγάλη όμορφιά κρύβεται μέσα στην τραγωδία. Βλέπω πως θέλετε ν' ακούσετε τη θλιβερή ιστορία μου... Άς αδειάσουμε όμως πρώτα αυτή τη μπωτλίτσα. Ξαναπάρω να δω τα νεύρα μου να ξεχειλίζουν μαζί με τον αφρό του κρασιού. Περιμένετε λίγο...

Κατέβασε μονορούφι το ένα ποτήρι ύστερα από το άλλο, τα μάτια του θόλασαν κι' άρχισε να λή, με σπασμένη φωνή:

— Τώρα βλέπω... βλέπω... Το μικρό δωμάτιό μου στην οδό Σαιν-Σεδερέν. Ήμουν τότε είκοσι χρόνων, φοιτητής κι' έρωτευμένος τρελλά με την Άνωμπελλά. Μά, ένα πρωί, ή άπιστη κι' άφησε, χωρίς να τής φταίω σε τίποτε και συνδέθηκε μ' έναν άλλο, ένα 'Ινδο φοιτητή, που ήταν γιός μαχαράζι. Δεν έρω αν μου την πήρε αυτός, γιατί ήταν πιο άμορφος από μένα. Εκείνο, όμως, που ξέρω, είναι πως τη βάμπαζε με τα πλούτη του.

«Η εγκατάλειψή αυτή της Άνωμπελλάς μου στοίχισε πολύ. Ποτέ μου δεν ένοιωσα μεγαλύτερο πόνο. Τη μέρα, ή θλίψη μου ήταν κάπως ύποφερτη. Πήγαίνα στο Πανεπιστήμιο, κουβέντιαξα με τους συναδέλφους μου, μπειναι σε κανένα νυχτερινό κέντρο κι' όσο νά-ναι ξεχνούσα. Μά τη νύχτα... Εκείνη ή έπιστροφή στο έρημο δωμάτιό μου, όπου είχε άφρισε, έκτος από την πνοή της κι' ένα σωρό φωτογραφίες της στους τοίχους, στο τραπέζι, δίπλα στο κρεβάτι. Πάνω σ' αυτά τα «σουβενίρ», προσήλωνα τόσο δυνατά τη σκέψη μου, που μου φαινόταν πως έπαιρναν ζωή, πως ή Άνωμπελλά έβγαίνε από τα κάδρα της και με γάλασε σιγά-σιγά και γέμιζε το δωμάτιο

με την παρουσία της. Ύστερα εκείνα τα γράμματά της, που τα ξαναδιάβαζα με την ίδια πάντα λαχτάρα!...

«Μονάχα όταν έπεφτα στο κρεβάτι μου κι' έχωνα το πρόσωπό μου στο προσκέφαλο, τα δάκρυα μούδιαν την άνακούφισή που ζητούσα.

«Ο καϊμός μου κράτησε πολλές μέρες.

«Ένα άνοιξιάντικο βράδυ, καθώς ήμουν πεσμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι, με τον πόνο της Άνωμπελλάς στην καρδιά, άκουσα στην πόρτα μου ένα δειλό, άκάλυφτο χτύπημα.

— Ποιος είναι; φώναξε κι' ένοιωσα την καρδιά μου να σταματά.

«Μήπως ήταν εκείνη; Μήπως μετάνιωσα και γύριζε κοντά μου;

«Εγώ! άποκρίθηκε μιά άγνωστη φωνή, που με κάρφωσε στη θέση μου και με ξαναγέμισε άγωνία.

— Ποιά είσαι; ρώτησα.

— Η Λιζέττα, ή κόρη της σπιτονοικοκυράς σας.

«Τί παράξενο! Πρώτη φορά, ύστερ' από τόσα χρόνια, που καθόμουν σ' αυτό το δωμάτιο, μάθαινα πως ή σπιτονοικοκυρά μου είχε κόρη!

«Σηκώθηκα γρήγορα, έτρεξα στην πόρτα και τής άνοιξα. Μιά όλόξανθη κοπέλλα, χαριτωμένη, μ' όλόγλυκα γαλανά μάτια, μπήκε δειλά στο δωμάτιό μου.

— Μήπως είστε άρρωστος, κύριε; με ρώτησε.

— Εγώ; Γιατί;

— Γιατί δε βγήκατε καθόλου σήμερα. Δε φάγατε το μεσημέρι...

— Είναι αλήθεια πως ήμουν λίγο αδιάθετος και πως δεν είχα άρεσι για φαγητό. Τώρα όμως θά βγώ...

— Θεέ μου! φώναξε ή κοπέλλα, συγκινημένη, φαίνεται τόσο εξαντλημένος, τόσο χλωμός. Τα φλογισμένα μάτια σας δείχνουν πυρετό. Μη βγείτε, σας παρακαλώ. Η μητέρα μου θά σας ετοιμάσει κάτι.

«Την κυτούσα, όσο μιλούσε κι' ή γλυκιά και χαϊδευτική φωνή της μου φαινόταν πως έχανε κάποιο βάλαμο στην πονεμένη μου ψυχή. Κάτι θέλησα να τής πω, μά τα χείλη μου παράλυσαν, τα πόδια μου κλονίστηκαν και σωριάστηκα λιπόθυμος στο πάτωμα.

«Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τ' άμάτια μου, βρέθηκα έσπλωμένος στο κρεβάτι μου. Δυό κεφάλια ήταν σκυμμένα πάνω μου, άνησχα. Το στοργικό πρόσωπο της σπιτονοικοκυράς μου και το όλόξανθο και συμπονετικό πρόσωπο της Λιζέττας, της κόρης της. Τους χαμογέλασα. Η μητέρα άναστενάξε μ' άνακούφισή και πήγε κάτω να μου ετοιμάσει λίγο ζωμό. Έμεινα μόνος με τη Λιζέττα.

«Την κυτούσα στα γλυκά μάτια της, που μ' έβλεπαν με τόση συμπάθεια, κι' άνοιξα τα χείλη μου, για να τής ψιθυρίσω λόγια ευχαριστίας, μά εκείνη μούφραζε το στόμα μου με το τρυφερό χέρι της και μούπε μ' ένα άγγελικό χαμόγελο.

— Μη μιλάτε άπόψε... Δεν πρέπει να συγκινησθε... Αύριο θά τ' άποΐμε...

«Κάθισε κοντά στο προσκέφαλό μου, αμίλητη, σκεπτική. Ένοιωθα την άγάπη της, τη

στοργή της, να με τυλίγουν όλόκληρο, σαν ένα φωτεινό σύννεφο. Ο πόνος κι' ή άγωνία μου άρχισαν να γλυκαίνουν. Νυσταγμένος, άποσταμένος, μά και πío ήσυχος, ήπια το ζωρό, που μούφερε ή μητέρα της Λιζέττας, κι' άποκοιμήθηκα.

«Την άλλη μέρα το πρωί, μιά φανούλα, άπαλή, χαϊδεψε τ' άυτιά μου... Άνοιξα τ' άμάτια μου κι' είδα το όλόξανθο κεφαλάκι της Λιζέττας με τα γαλανά μάτια να με κυπιάει λίγο παράρενα και λίγο θυμωμένα:

— Όστε έτσι! μούπε στο τέλος. Πήγατε να πεθάνετε για μιά άπιστη γυναίκα, που δε διάτασε να σας εγκαταλείψει, ίσως για κανένα άλλο, που θά της έκανε περισσότερη εντύπωση... Είστε πολύ άφελής!

— Ναί, τής απάντησα, με ραγισμένη φωνή, ή γυναίκα αυτή με πλήγωσε κατάρυθα.

— Θά σας βοηθήσω να γιατρευτήτε, φτάνει να τ' άθελήσετε...

— Βοηθήστε με, την ήκέτωσα.

«Μου χαμογέλασε, μ' έκείνο το άβωο, το εύγενικό της χαμόγελο.

— Μπράβο! μου απάντησε, σκιρτώντας από τή χαρά της. Άρχισα κιάλας το έργο μου! Για κυττάτε γύρω σας...

«Τό βλέμμα μου περιπλανήθηκε στο δωμάτιο κι' αμέσως κατάρυθα. Η Λιζέττα είχε εξαφανίσει όλες τις φωτογραφίες της Άνωμπελλάς!...

— Τί τις έκανες; τη ρώτησα περιέργως.

— Τις έκαψα!

— Καλά, που έκανες, τής είπα, με φωνή που έτρεμε. Έκανες αυτές τις θλιβερές αναμνήσεις, που με τυραννούσαν. Σ' ευχαριστώ!...

«Πήρα το λευκό χέρι της και τ' άφερα με δάκρυα εύγνωμοσύνης στα χείλη μου.

★

«Πέρασαν μέρες. Μέρες ψυχικής άναρρώσεως και γαλήνης. Η γλυκιά αυτή κοπέλλα έρχόταν τακτικά και μ' έβλεπε. Η παρουσία της έπιδρούσε πάνω μου σαν ένα κατευναστικό φάρμακο, που σιγά-σιγά κοίμιζε τον πόνο μου κι' έσδυε από τή μνήμη μου τή μορφή της άπιστης φίλης μου. Είχα γίψει έντελώς καλά κι' ένα πρωί άποφάσισα να σηκωθώ από το κρεβάτι. Ήμουν μισοθυμμένος, όταν, ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε και ή Λιζέττα μπήκε μέσα χαμογελαστή, όλόδροση σαν άνοιξιάντικο λουλούδι. Στην άγκαλιά της κρατούσε ένα μεγάλο μπουκέτο από όλόφρεσκα βιολέττες.

— Σού φέρνω αυτά τα φτωχά λουλούδια, για να γιορτάσουμε την άναρρώσή σου! μούπε μ' ένα κρυστάλλινο γέλιο.

— Άγαπημένη μου! τής φώναξα.

«Κι' άνοιγντας τήν άγκαλιά μου, την έκλεισα μέσα...

«Ήμουν τόσο σκλαβωμένος μαζί της, που τής ύποσχεθήκα ότι, όταν θάπαίρνα το δίπλωμά μου και θ' άρχιζα τή στοαδιοδρομία μου, θά τήν παραινούμουν. Εκείνη πέταξε από τή χαρά της. Με πίστεψε κι' έρχόταν κάθε μέρα στο δωμάτιό μου και μου χαίριζε τήν άγάπη της.

«Όλα πήγαιναν καλά. Ήμασταν τόσο εύ-

«Τι τις έκανες όλες αυτές τις φωτογραφίες; τήν ρώτησα περιέργως».

τυχισμένοι, όταν, ένα φθινοπωρινό βράδυ θύελλας, ή Άνωμπελλά ήρθε ξαφνικά στο δωμάτιό μου κι' έπεσε πάνω μου σαν κεραυνός. Φορούσε ένα γούνινο παλτό και τ' άκασιανά χρυσά μαλλιά της έδιναν μιά σατανική γοητεία στο έντονα μακιγιαρισμένο πρόσωπό της...

— Φύγε άμέσως! τής φώναξα. Δεν έχεις πιά θέση εδώ μέσα!...

«Γέλασε, μ' έκείνο το σαρκαστικό γέλιο τής γυναίκας, που είναι βέβαιη για τή δαιμονική της δύναμη. Καί, χωρίς να μου δώσει καμμία απάντησι, κάρφωσε πάνω μου τ' άκασιτικά μάτια της, τ' άμάτια έκείνα που παράλυσαν τή θέλησή μου και μ' έκαναν μιάν άψυχη μαριονέττα.

«Την άκολουθούσα σαν ύπνωτισμένος, στο πολυτελές διαμέρισμά, που τής είχε χαρίσει ο 'Ινδός. Μου άρκίστηκε πώς θά μ' άγαπούσε πιστά και τή συγχώρησα. Μά, όταν γύρισα, ύστερα από κάμποσες μέρες, να πάρω ντροπιασμένους τ' άπράγματα μου, από το φτωχικό μου δωμάτιο, δε βρήκα πιά τή Λιζέττα. Βρήκα όμως πάνω στο τραπέζι το άνθοδοχείο με τ' άμαραμένες, τ' άπεθαμένες βιολέττες, που ή Λιζέττα είχε βάλει τήν τελευταία μέρα τής άγάπης μας. Δεν τόλμησα να τήν ξαναδώ. Άργότερα όμως έμαθα πώς ή δύστυχη φίλη μου άρρώστησε, κι' ύστερα από ένα χρόνο, πέθανε από τήν καρδιά της...

«Τυραντισμένος από τις τύψεις μου κι' από τή σκληρή συμπεριφορά της Άνωμπελλάς, που με βασάνιζε διαρκώς με τ' άπιστίες της, βρήκα κάποτε το κουράγιο να άπαυτοφθώ από τήν όλέθρια γοητεία της. Μά ήμουν πιά ένας χαμένος άνθρωπος... Ένας άνθρωπος όλομύναχος, σ' ένα τραπέζι νυχτερινού κέντρου, που πίνει διαρκώς και προσπαθεί να ξεχάσει και που δεν καταφέρνει τίποτ' άλλο, πέρα να μεγαλώνη τήν πίκρα του...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Όλοι, λίγο—πολύ, πιστεύουμε ότι είμαστε αλλεργικοί σε κάτι. Σ' ένα λουλούδι, σ' ένα φρούτο, στο κραγιόν, στην πούδρα. Τρεις ειδικοί μας είπαν σχετικά τα εξής:

* "Ότι μερικές τροφές με δάσι την πρωτεΐνη, όπως το κρέας, τα αυγά ή το γάλα, είναι υπεύθυνα για πολλές αλλεργίες.

* "Ότι για τις αλλεργίες των καλλυντικών δεν είναι ποτέ υπεύθυνα τα ίδια τα προϊόντα, αλλά μια υπερευαίσθησία του οργανισμού.

Και νά τώρα μερικές συμβουλές συγκεντρωμένες σ' ένα «αλφαβητάριο της αλλεργίας»

ΛΑΚΟΟΛ.— Αυτό καθ' εαυτό το άλκοολ δεν προκαλεί αλλεργία, ευνόει όμως πολλές τροφικές αλλεργίες, γιατί έχει την ιδιότητα να διαλύει τις πρωτεΐνες, που δεν απορροφώνται από το πεπτικό σωλήνα. Πιο κάτω θα δούμε στον κατάλογο των τροφών, που μπορούν να προκαλέσουν μία αλλεργική εκδήλωση, ότι οι περισσότερες απ' αυτές έχουν για βάση τους τις πρωτεΐνες, όπως το κρέας, το γάλα, τα αυγά, τα τυριά κλπ. Το άλκοολ, λοιπόν, διαλύοντας τις πρωτεΐνες, ευνόει την απορρόφησή τους και τις στέλνει στην κυκλοφορία του αίματος, προκαλώντας έτσι την εκδήλωση της αλλεργίας στα αλλεργικά άτομα.

ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΑ.— Μπορούν να είναι υγρά, σε κρέμα, σε «στις» και διακρίνονται σε άποσμητικά, που άφαιρούν την οσμή και σε άλλα, που εμποδίζουν την εφίδρωση. Παρ' όλο που είναι προϊόντα αδιάβροστα, αυτά καθ' εαυτά, τα πιο

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΑ.— Πολλές γυναικείες επιδερμίδες είναι αλλεργικές στα αποτρίχωτικά (προσοχή όμως να μη συγχέετε την αλλεργία με τη συνήθισμένη χημική αντίδραση. Σ' αυτή τη δεύτερη περίπτωση η επιδερμίδα κοκκινίζει και ερεθίζεται από την ενέργεια του αποτρίχωτικού, αλλά λίγες ώρες αργότερα ο ερεθισμός εξαφανίζεται). Αντίθετα, όταν πρόκειται για αλλεργία, ο ερεθισμός εξακολουθεί και συνοδεύεται από φαγούρα, κάψιμο και φλύκταινες. Η αιτία και αυτή τη φορά δε βρίσκεται στα αποτρίχωτικά, αλλά σε μία ενοχλητική προδιάθεση στην αλλεργία. Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνετε; Πριν απ' όλα θα καταργήσετε τα άδυνατα αποτρίχωτικά κεριά. Υπάρχουν αποτρίχωτικές κρέμες απαλές σαν βελούδο. Δοκιμάστε δυο-τρεις, θα βρείτε τη δική σας.

ΑΡΩΜΑΤΑ.— Είναι δυνατόν να είμαστε αλλεργικοί και στα αρώματα; Ναι, αν υπάρχει στον οργανισμό μας μία υπερευαίσθησία για άρισ-

ΓΑΤΑ: Αλλεργική ρινίτιδα, φαγούρα, φταρnisματα. Τα ίδια συμπτώματα είναι δυνατόν να παρουσιάσει και η επαφή με άλλα ζώα ή με φτερά πουλιών.

Είναι τής μόδας Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ

Σας παρουσιάζουμε το 'Αλφαβητάριό της για ν' αντιμετωπίζετε όλες τις εκδηλώσεις της

δυνατά άποσμητικά, εκείνα που εμποδίζουν την εφίδρωση, είναι δυνατόν να προκαλέσουν μερικές αλλεργικές εκδηλώσεις, όταν η επιδερμίδα είναι πολύ λεπτή και ερεθίζεται εύκολα. Η ενοχληση εντοπίζεται συνήθως στις μασχάλες με κοκκινίσματα, φαγούρα, φλύκταινες.

Μπορεί να επιδεινωθεί, όταν οι μασχάλες είναι ευρισμένες. Θεραπεία: Χρησιμοποιείτε ένα άποσμητικό όχι πολύ δραστικό και επαναλαμβάνετε τη χρήση του, αν είναι ανάγκη, περισσότερο από μία φορά την ημέρα. Μεταχειριζόστε ένα φαρμακευτικό σαπούνι μέχρι να εξαφανιστεί ο ερεθισμός.

να λάδια, που βρίσκονται μέσα στο άρωμα: (περγαμόντο, κανέλα, λεμόνι, πορτοκάλι). Οι ενοχλήσεις εκδηλώνονται τοπικά. Έλαφο κοκκινίσματα της επιδερμίδας, φαγούρα, φλύκταινες. Σήμερα το άρωμα είναι ένα από τα κυριότερα υλικά για όλα τα προϊόντα ομορφιάς. Οι πούν-τραις, τα κραγιόν, οι κρέμες είναι όλα ελαφρά αρωματισμένα. Τον τελευταίο καιρό, όμως, πολλοί οικιακοί καλλυντικοί βγάζουν και σειρές καλλυντικών με ελάχιστη ποσότητα αρώματος, που είναι κατάλληλα για τις αλλεργικές επιδερμίδες.

ΑΥΓΑ.— Νά μία τροφή, που είναι υπεύθυνη για τις πιο συνήθισμένες τροφικές αλλεργίες.

Αντίθετα απ' ότι πιστεύεται γενικά, το μέρος εκείνο του αυγού, που προκαλεί την αλλεργία δεν είναι ο κρόκος, αλλά το άσπράδι. Οι ενοχλήσεις, που φέρνει αυτός ο τύπος της αλλεργίας, μπορεί να αφορούν το πεπτικό σύστημα ή το δέρμα. Μερικές φορές είναι δυνατόν να συνηθίσουν ένα παλιό άσπασ ή μία ρινίτιδα.

ΒΑΦΕΣ.— Σήμερα, οι βαφές των μαλλιών είναι τελεοποιημένες και εντελώς αβλαβείς. Παρ'όσο, δεν αποκλείεται να προκαλέσουν αλλεργία σε μερικά άτομα. Τα πρώτα συμπτώματα παρουσιάζονται την επομένη μέρα από τη χρησιμοποίηση της βαφής: φαγούρα και κοκκινίσματα του τριχωτού δέρματος, πονοκέφαλοι, έξογκμα-να βλέφαρα. Για να τ' αποφεύγετε το καλύτερο είναι να γίνεται πάντα μία δοκιμή. Λίγη βαφή απλώνεται στο εσωτερικό του αγκώνα ή πίσω από το αυτί. Αν υπάρχει μία αλλεργική προδιάθεση, ύστερα από 24 ώρες, στο σημείο εκείνο θα εκδηλωθεί κοκκινίσματα, ερεθισμός, φαγούρα.

ΓΑΛΑ.— Και η αλλεργία από γάλα είναι μία από τις πιο κοινές τροφικές αλλεργίες. Η αλλεργική προδιάθεση του οργανισμού εκδηλώνεται από τις πρώτες μέρες του βρέφους. Θα πρέπει όμως να μάτε να ξεχωρίζετε τις απλές στομαχικές ενοχλήσεις, που είναι δυνατόν να προκαλέσει το γάλα, από την πραγματική αλλεργία. Τα άτομα, που απλώς και μόνο δεν «ανέχονται» το γάλα, νοιώθουν ένα βάρος στο στομάχι, δυσκολία στην πέψη, άφδια. Αντίθετα, οι εκδηλώσεις της αλλεργίας είναι πολλές και περιπλοκές: δυσπεψία, διάρροια, κνίδωση, γαστροεντερική καλνίτιδα. Μά τα διάφορα προϊόντα του γάλατος: γαυούρτι, τυρί, γάλα αποδομημένο, γίνονται συνήθως ανεκτά απ' όλους τους οργανισμούς και είναι σχεδόν αδύνατο να προκαλέσουν αλλεργικές ενοχλήσεις.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ.— Όλα τα προϊόντα καλής ποιότητας γίνονται από χώματα αβλαβή, ειδικά μελετημένα για να μην κάνουν κακό στα μάτια. Παρ' όλα αυτά, σε άρισμένες γυναικείες με ξεχωριστή προδιάθεση στις αλλεργίες, είναι δυνατόν να προκαλέσουν τοπικές αλλεργικές εκδηλώσεις. Οι ενοχλήσεις μπορεί να παρουσιαστούν άμεσα, μόλις θα χρησιμοποιήσετε το καλλυντικό για πρώτη φορά ή αφού θα το έχετε μεταχειριστή για εβδομάδες ή και για μήνες. Συνήθως, εκδηλώνονται πάνω στα βλέφαρα: φαγούρα, έξογκωσι, κοκκινίσματα, βλεφαρίτιδες. Στις πιο ελαφρές περιπτώσεις αυτής της αλλεργίας, μπορείτε να δοκιμάσετε διάφορα προϊόντα μέχρι να βρείτε εκείνο, που δεν σας ενοχλεί.

ΚΑΠΝΟΣ.— Κοκκινισμένα μάτια, έξογκωσι, βλέφαρα, βλεφαρίτιδες, ρινίτιδες, ενοχλήσεις των αναπνευστικών οδών, είναι τα

ΚΑΠΝΟΣ: Τα μάτια κοκκινίζουν και δακρύζουν. Στις πιο σοβαρές περιπτώσεις παρουσιάζονται βλεφαρίτιδες, βολνίτιδες, αλλεργική ρινίτιδα.

ΚΡΕΑΣ: Δυσκολία στην κατάσταση, πεπτικές ενοχλήσεις, κνίδωση. Προκαλούν συχνότερα αλλεργία: το χοιρινό κρέας και, γενικά, τα πολύ βαρειά μαγειρεμένα κρέατα.

συμπτώματα της αλλεργίας του καπνού.

ΚΡΑΓΙΟΝ.— Τα χείλη εξογκώνονται, ερεθίζονται και πάνω σ' αυτά σχηματίζονται μικρές φλύκταινες. Νά η αλλεργία του κραγιόν. Τις περισσότερες φορές οφείλεται στα χρώματα που αποτυπώνουν ένα βάψιμο διαρκείας στα χείλη. Αλλάτε πάλι μπορεί να προκαληθεί από τις χημικές ουσίες ή από τα λίπη, που υπάρχουν στο κραγιόν. Θεραπεία: Μόλις θα εκδηλωθεί η αλλεργία, σταματήστε τη χρήση του κραγιόν. Ξαναγυρίστε στα αντι-αλλεργικά κραγιόν. Μία καλή προφύλαξη είναι η ακόλουθη: Πριν απλώσετε το κραγιόν, περάστε πάνω από τα χείλη βούτυρο κακάου, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα προστατευτικό στρώμα, που θα προφυλάξει τη λεπτή επιδερμίδα από το κραγιόν.

ΚΡΕΑΣ.— Υπεύθυνο για πολλές αλλεργίες είναι, συνήθως, το χοιρινό κρέας. Τα άλλα είδη κρέατος σπάνια προκαλούν αλλεργικές εκδηλώσεις. Οι εκδηλώσεις αυτές μπορεί να είναι διάφορες: Δυσπεψία, πεπτικές ενοχλήσεις, κνίδωση, γαστροεντερικές, ήπατικές ενοχλήσεις. Πρέπει να προσέχουμε ότι ο τρόπος, που μαγειρεύεται το κρέας (οποιοδήποτε κρέας), παίζει μεγάλο ρόλο σ' αυτές τις οργανικές αντιδράσεις. Το κρέας, που ψήνεται στη σχάρα, όπως και το βραστό κρέας είναι απόλυτα αβλαβές. Έπικίνδυνες είναι, αντίθετα, οι δυνατός σάλτσες, τα ψητά του φούρνου κλπ.

ΚΡΕΜΕΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ.— Και οι κρέμες, όπως τα αρώματα και το κραγιόν, αυτές καθ' εαυτές είναι αβλαβείς, μα μπορεί να προκαλέσουν μερικές αλλεργικές αντιδράσεις. Μία αλλεργική επιδερμίδα είναι πολύ ευαίσθητη, ιδιαίτερα στις καθαριστικές κρέμες και στα φουντέν. Ένοχλησεις: Έλαφο κοκκινίσματα, φαγούρα, βλεφαρίτιδες. Όλα αυτά εξαφανίζονται, όταν θα σταματήσετε τη χρήση του προϊόντος. Σήμερα, υπάρχουν μερικές πλήρεις σειρές αντιαλλεργικών προϊόντων ομορφιάς (από καθαριστικά γαλακτώματα, μέχρι θρεπτικές κρέμες και προϊόντα για βάψιμο), που απομακρύνουν κάθε κίνδυνο από τις εξαιρετικά λεπτές και ευαίσθητες επιδερμίδες. Γιατί, πρέπει να έχετε, πριν απ' όλα, ότι η πολύ βερή και λεπτή επιδερμίδα έχει μεγαλύτερη προδιάθεση στις αλλεργίες. Η λιπαρή επιδερμίδα, προστατεύεται από ένα λεπτότατο ελαιώδες στρώμα και είναι πολύ λιγότερο ευαίσθητη στις αλλεργικές αντιδράσεις.

ΛΙΠΗ.— Οι πιο συχνές αλλεργίες είναι εκείνες, που προέρχονται από τα ζωικά λίπη. Σπάνιες είναι, αντίθετα, οι αλλεργικές ενοχλήσεις από άλλα λίπη (λάδι, μαργαρίνη κλπ.). Η αλλεργική ενοχληση μπορεί να βλάψει το πεπτικό σύστημα (άφδια, έμετος, εντερικολίτις) ή το δέρμα (κνίδωση, κηλίδες κλπ.). Όπως σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση τροφικής αλλεργίας, για τη θεραπεία χρειάζεται ειδική δίαιτα.

ΜΠΑΧΑΡΙΚΑ.— Δε γίνονται σχεδόν ποτέ αυτά τα ίδια αίτια αλλεργίας. Είναι όμως καλό ν' αποφεύγονται από τα αλλεργικά άτομα, όπως τα αλμυρά και το αλκοόλ.

ΝΤΟΜΑΤΑ.— Μερικά άτομα, είναι δυνατόν να παρουσιάσουν αλλεργικές αντιδράσεις, τρώγοντας ντομάτες (ιδιαίτερα ώμη σε σαλάτα). Οι

ενοχλήσεις, μπορεί να εκδηλωθούν στο πεπτικό σύστημα (δυσπεψία) ή στο δέρμα (κνίδωση, κόκκινοι λεκέδες στην επιδερμίδα).

ΠΟΥΝΤΡΑ.— Ανάλαφρη, ελάχιστη άρωματισμένη, είναι το πιο άβωο απ' όλα τα καλλυντικά. Μά, η γυναίκα, που πάσχει από αλλεργία, μόλις άρχισι ν' απλώνει την πούντρα στο πρόσωπό της, να που ξαφνικά αρχίζει να φταρνίζεται μία, δυο, τρεις φορές. Και η ενοχληση δεν περιορίζεται, δυστυχώς, πάντα σ' αυτό. Στις πιο σοβαρές περιπτώσεις, λίγη ώρα μετά το άπλωμα της πούντρας, πάνω στο πρόσωπο, αρχίζει να αισθάνεται μία ενοχλητική φαγούρα, ενώ στα μάγουλα, στη μύτη και στο μέτωπο σχηματίζονται αντιαισθητικοί κόκκινοι λεκέδες. Σ' αυτή τη δεύτερη περίπτωση η αλλεργική γυναίκα πρέπει ν' απορνηθεί εντελώς την πούντρα, ενώ στην πρώτη περίπτωση (όταν η πούντρα της προκαλεί μόνο φτερίσματα) μπορεί να καταφύγει σε στερεή πούντρα, που δεν αφήνει μύρια να εισχωρήν στη μύτη, προκαλώντας το φτέρνισμα.

ΣΑΠΟΥΝΙ.— Δεν υπάρχει αλλεργία από σαπούνι, μα πολλά άτομα πιστεύουν ότι υποφέρουν από μία τέτοια ενοχληση, γιατί, όταν χρησιμοποιούν άρισμένες ποιότητες σαπουνιών, διαπιστώνουν μία αντίδραση της επιδερμίδας τους: Κάψιμο, κοκκινίσματα, ερεθισμός. Μά πρόκειται απλώς για μία δερματίτιδα, που την προκαλεί η υπερβολική ποσότητα σόδας, που υπάρχει στο σαπούνι και που αφαιρεί από την επιδερμίδα το προστατευτικό λιπαρό στρώμα της και την κάνει στεγνή και πολύ ευαίσθητη. Η ενοχληση θα εξαφανιστεί, όταν τα άτομα αυτά θ' αρχίσουν να χρησιμοποιούν ένα άλλο σαπούνι, πλούσιο σε λίπη και λαυρίνη.

ΣΜΑΛΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ.— Κι' αυτά τα προϊόντα μπορεί να φέρνουν ενοχλήσεις μόνο στα άτομα με αλλεργική προδιάθεση. Έχετε που εκδηλώνεται και σ' αυτή την περίπτωση η αλλεργική αντίδραση. Στα βλέφαρα, στο λαιμό, στο άνω μέρος του θώρακος και ποτέ στα χέρια και στα δάχτυλα. Πρόκειται για μία ελαφρή φλόγωση, που συνοδεύεται από φαγούρα και ε-ξαφανίζεται μόλις σταματήσετε τη χρήση του προϊόντος. Για όσες υποφέρουν από τέτοια αλλεργία, υπάρχουν σήμερα και σμάλτα αντιαλλεργικά, που αποκλείουν κάθε ενοχληση. Μά, αν θέλετε να μάθετε προκαταβολικά αν είστε ή όχι αλλεργικές στο σμάλτο, κάνετε, πριν το χρησιμοποιήσετε, τη δοκιμή του τσιρότου (την ίδια δοκιμή μπορείτε να κάνετε και για οποιοδήποτε άλλο καλλυντικό: πούντρας, κρέμες κλπ.). Ρίχνετε λίγο σμάλτο στο εσωτερικό του αγκώνα σας. Το αφήνετε να στεγνώσει, το σκεπάζετε με ένα τσιρότο και περιμένετε μία μέρα. Αν είστε αλλεργικές, θα νοιώσετε πολύ γρήγορα μία δυνατή φαγούρα.

ΤΡΙΧΕΣ ΖΩΝ.— Άριστο βρογχικό δόσματο και άλλες αλλεργικές εκδηλώσεις (ρινίτιδες, δερματικοί ερεθισμοί, κνίδωση), οφείλονται σε μία υπερευαίσθησία του οργανισμού σε άρισμένα δερματικά ερεθιστικά των ζώνων: πιτυρίδα του αλόγου, τριχες γάτας, κουνελιού, σκύλου, άρνιου, φτερά από κότες, καναρίνια, παπαγά-

ΜΗΠΩΣ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΚΙ' ΕΞΕΙΣ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ;

λους κλπ. Άκόμα και οι γούνες γίνονται καμ' μία φορά υπεύθυνες για μερικές ενοχλητικές και μυστηριώδεις αλλεργίες.

ΥΛΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΕΣ.— Οι πλαστικές και συνθετικές ύλες, βαμμένα τελεοποιημένες, έχουν επιβληθεί στην κουζίνα του σύγχρονου σπιτιού. Καμιά φορά, όμως, είναι δυνατόν να προκαλέσουν κι' αυτές αλλεργικές ενοχλήσεις. Πρόκειται για αντιδράσεις δερματικές ή φυσιολογικές (ερεθισμοί της επιδερμίδας, δυσκολία στην αναπνοή, πεπτικές και ήπατικές ενοχλήσεις), που οφείλονται στις χημικές ουσίες, που χρησιμοποιούνται για να κατασκευάζονται τόσο οι πλαστικές όσο και οι συνθετικές ύλες. Και σ' αυτή την περίπτωση, η αιτία της αλλεργίας πρέπει ν' αναζητηθεί σε μία ξεχωριστή προδιάθεση των οργανισμών, που δεν ανήχονται άρισμένες ουσίες. Έδώ, πρέπει να θυμώμε ακόμη ότι σχετικές αλλεργίες είναι δυ-

ΚΡΑΓΙΟΝ: Η αντίδραση έρχεται μόνο, όταν υπάρχει μία προδιάθεση στην αλλεργία: Τα χείλη εξογκώνονται, ερεθίζονται, ματώνουν.

ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΑ: Άποσμητικά για το σπιν, γαυματα, απορροπαντικά, ακόμη και οι πλαστικές ύλες μπορούν να προκαλέσουν ενοχλήσεις του αναπνευστικού συστήματος, του γαστροεντερικού και ήπατικού συστήματος, της επιδερμίδας.

ΠΟΥΝΤΡΑ: Φταρnisματα, κόκκινοι λεκέδες στην επιδερμίδα, φαγούρα, αυτά είναι τα συμπτώματα της αλλεργίας.

ΔΟΥΛΟΥΔΙΑ: Οι πιο συχνές ενοχλήσεις: Άφδια, κόκκινες κηλίδες, άσθμα και φυσικά φταρnisματα.

— Θέλεις να φύγουμε για τη Μασσαλία, για να πάμε να βρούμε το Ραϋμόν. Δεν ένωιασε Λοιπόν, ότι η ίδια επιθυμία γεννήθηκε και σε μένα;... Σκέπτεσαι, όπως εγώ, πως θαταν άσυχωρητο να μείνουμε εδώ και ν' αφήσουμε το Ραϋμόν μοναχο εκεί κάτω... στο κρεβάτι του πόνου! — Ω, παιδί μου!...

Δυό δάκρυα τρυφερότητα κι' ευγνωμοσύνης ανέβηκαν στα μάτια της Παλίν.

— Πότε θέλεις να φύγουμε, μητέρα; ρώτησε απλά η νέα.

— Α, όσο πιο γρήγορα μπορούμε! Και σήμερα ακόμα!

Μια αόριστη ανησυχία σκοτεινιάσε τη φυσιογνωμία της Ζερμαίν.

— Σήμερα... Ναί, καταλαβαίνω την ανυπομονησία σου. Δε μπορεί να είναι μεγαλύτερη απ' τη δική μου... Μά δε θα κουράσει, μητέρα, αυτό το ταξίδι, το λεπτό οργανισμό σου, μόλις συνήλθες από μια τόσο τρομερή συγκίνηση; —

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε η Παλίν. Θα δής... θάχω δύναμη και θάρρος!... Κι' έπειτα, όπως είπες και σύ, δεν έχω το κουράγιο να μείνω εδώ, μέσα στην άγνοια και στην αγωνία, κάνοντας τις χειρότερες υποθέσεις... Δε θα μπορούσε!

— Ένώ, αν πάρουμε άμεσα την ταχεία, αύριο το πρωί θα είμαστε κοντά του.

Δε σκεπτόταν η Παλίν, ότι θα βρισκόταν ίσως αντιμετώπιη με τον κόμητα και την 'Ισαβέλλα, που θα πήγαιναν σίγουρα να ευχαριστήσουν τον άνθρωπο, που είχε θυσιάσει τη ζωή του για χάρι τους, με τέτοια γενναίωσιν.

— Ένα μόνο σκεπτόταν: ότι ο Ραϋμόν κειτόταν σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου, ότι τη γύρευε ίσως — αυτήν που άγαπούσε σά μητέρα του. Τον έβλεπε με τη φαντασία της, παραδομένη σε ξένα χέρια, κατάρχων, με επιδέσμους στο κεφάλι. «Όλα τ' άλλα σβύνονταν, μπροστά στην όδυνηρή αυτή όπτισία, μπροστά στο φοιχτό αυτό θέαμα...»

— Έπειτα από μερικά λεπτά, η Παλίν είχε σηκωθεί. Στο μεταξύ, η Ζερμαίν είχε ετοιμάσει βιοστική μιά μικρή βαλίτσα με τα απλώς απαραίτητα.

Δυό ώρες αργότερα, ξεκίνησαν κι' οι δυο τους. Η Παλίν, χλωμή άλλ' αποφοσιστική, άκουμπούσε στο μπράτσο της κόρης της.

— Η θυρώδός — γερό σαν άντρας, μ' όλη την αδυναμία της — τις βοήθησε να φορτώσουν τη βαλίτσα τους σ' ένα ταξί. Ανέβηκαν κι' αυτές, κι' η Ζερμαίν είπε στο σωφό:

— Στο σταθμό της Λυών.

— Ένώ ξεκινούσε τ' αυτοκίνητο, η καλή κυρά-Πιλουά τους φώναξε:

— Στο καλό!... Καλή τύχη!...

Ε'.

— Λοιπόν, φίλε μου; Πώς αισθάνεσαι;... Καλύτερα, ε;

— Ο γιατρός, σκυμμένος πάνω απ' το κρεβάτι του Ραϋμόν, διατύπωνε ο ίδιος τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις.

Ο τραυματίας έμενε βουδός. Θάλεγε κανείς πως δεν καταλάβαινε, πως ήταν βυθισμένος σ' ένα όνειρο... Τα μάτια του, όταν τ' άνοιγε, γυάλιζαν απ' τον πυρετό.

Είχε παραλήρημα, όλη την περασμένη νύχτα. Πρόφερε αόριστες λέξεις, χωρίς συνέχεια: «πατέρας... μητέρα... κλέφτης... άθώος... άναδρός...»

— Ύστερα, όταν ήρεμοις κάπως, ανέβαιναν στα χείλη του άλλες λέξεις, όνόματα αυτή τη φορά, που τα ψιθύριζε με άγαπη: — Κριστιάν... Ζερμαίν... Παλίν... 'Ισαβέλλα!... 'Ισαβέλλα!...

— Ω, πόσες φορές επανέλαβε αυτό το τελευταίο όνομα! Πόσο πάθος είχε η φωνή του, όταν το πρόσφερε, όταν ανέβαινε απ' την καρδιά του στο στόμα του!... Τό πρόσωπό του φωτιζότανε τότε από μια εσωτερική λάμψη.

— Έπειτα, με μιά ξαφνική αντίδραση, η φυσιογνωμία του έπαιρνε μιά έκφραση θυμού κι' ένα άλλο όνομα έδωαινε απ' τα χείλη του, μ' ένα τόνο γεμάτο φρίκη και άγριο μίσος: — Ταδεράν!...

— Όλη τη νύχτα, κάλπαζε η φαντασία του. Μέσα στον πυρετό, που τον έβηνε, έβλεπε να παραλαύνουν μπροστά του όλα τα φτεινά ή τα τραγικά γεγονότα της ζωής του, οι διαβητικές χαρές και οι πόνοι, που είχαν βαθείς ρίζες και δε μπορούσε να σβυστή ποτέ η ανάμνησή τους... Τέλος, το πρωί, είχε άποκοιμηθή... Τώρα ξύπνησε. Άνοιξε με δυσκολία τα μάτια του, σά να ήταν πολύ βαρυά τα βλέφαρά του, και τα ξανάκλεισε αμέσως. Φαινόταν πως τον πείραζε το φώς.

— Ο γιατρός βρισκόταν δίπλα στο μαξιλάρι του, τριγυρισμένος από τους βοηθούς του. Άκούμ-

πησε το χέρι του στο μέτωπό του, που έκαιγε.

— Ο τραυματίας ανασκίρτησε και μουρμούρισε σβυσμένα: — Νά πιά... Νά πιά...

Μιά νοσοκόμα κύτταξε έρωτηματικά το γιατρό.

— Λίγη λεμονάδα, διάταξε έκείνος.

— Έπειτα από ένα λεπτό, η νοσοκόμα ξαναγύρισε, μ' ένα ποτήρι στο χέρι. Έδωσε στον τραυματία να πιή. Έκείνος άναστήναζε βαθιά, με άνακούφιση. «Υ-»

— Μ' ακούτε; του είπε πάλι ο γιατρός. Σάς ρώτησα αν αισθάνεστε κάπως καλύτερα.

— Ο νέος κούνησε έλαφρά το κεφάλι του. Κι' έδωαιε μιά κραυγή πόνου.

— Ο γιατρός έλυσε σιγά-σιγά τους προσωρινούς επιδέσμους, που τύλιγαν το κεφάλι του. Φάνηκε το τραύμα. Είχε όψι άπαισία.

Βλέποντάς του, ο γιατρός σοβαρεύτηκε και ζάρωσε τα φρύδια του.

Μά δεν άφησε να φανούν οι έντυπώσεις του. Χαμογέλασε μάλιστα και προσπάθησε να άστειυθή:

— Καλύτερα μιά πληγή στο κεφάλι; παρά στην καρδιά, παλικάρι μου! είπε. Δεν είναι τίποτα. Θά περάσει. Χρειάζεται μόνο ύπομνη και άναπαυσι.

Μά δεν ήταν αυτή η άληθινή διάγνωση του. Στην πραγματικότητα, φοβότανε κάταγμα του κρανίου.

— Ένώ άστειυότανε, έπλενε συγχρόνως με άντισηπτικά την πληγή. Ο τραυματίας βογγούσε κέ-»

— Έπρεπε να υποφέρει τρομερά, για να εκδηλώνη έτσι τον πόνο του. αυτός ο τόσο γενναίος, δυνατός και ανθεκτικός...

— Όταν ο γιατρός τελείωσε τη δουλειά του, το κεφάλι του Ραϋμόν έπεσε προς τα πίσω. Είχε λιποθυμήσει.

Τώρα μπορούσε πιά ο γιατρός να μιλήσει ελεύθερα, χωρίς να φοβάται μήπως τον άκουση ο τραυματίας. Στράφηκε στους βοηθούς του και τους είπε:

— Η περίπτωση είναι σοβαρή. Φοβάμαι, ότι υπάρχει κάταγμα του κρανίου. Για να βεβαιωθούμε, χρειάζεται λεπτομερής εξέταση και ακτινοσκόπηση. Συγχρόνως, πρέπει να καταπολεμήσουμε τον πυρετό.

— Έδωσε τις άπαιτούμενες οδηγίες και προχώρησε ύστερα σε άλλους άρρώστους.

Η λιποθυμία του Ραϋμόν κράτησε πολύ.

Τώρα στέκονταν κοντά στο κρεβάτι του, έκτός απ' τη νοσοκόμα, ένας γέρος και μιά κοπέλλα: ο κόμης ντε Ρεβέλ κι' η 'Ισαβέλλα. Περιμέναν; όρθιοι, άμίλητοι, θλιμμένοι.

— Η 'Ισαβέλλα είχε νοιώσει κάποια κακοδιαθεσία, μπαίνοντας στο θάλασμο αυτό, που είχε τη συνηθισμένη μυρωδιά όλων των νοσοκομείων. 'Απ' τα διάφορα κρεβάτια, οι άρρωστοι άνασκήκωσαν το κεφάλι τους, για να δουν να περνά ο ψηλός έκείνος γέρος, με το άγέρωχο άριστοκρατικό ύφος, μαζί με την όμορφη κοπέλλα.

— Άφου δίστασε μιά στιγμή, η 'Ισαβέλλα προχώρησε κοντά στο κρεβάτι, όπου κειτόταν ο άγνωστος που είχε άποθήσει το θάνατο όταν άκουσε τη φωνή της...

Προσπαθούσε να μην άψιη να φανή η δυνατή συγκίνησή της. Κύτταξε το χλωμό πρόσωπο του νέου... και ριζονόταν όλοένα περισσότερο η πεποίθησή της πως κάποτε, άλλοτε, τον είχε ξαναδύ!

Πού όμως, ποτέ, πώς;... Δεν ήξερε, δεν κατάφερνε να θυμηθή, παρ' όλες τις προσπάθειές της.

— Τί διάγνωση έκανε ο γιατρός; ρώτησε ο κόμης τη νοσοκόμα.

— Ότι η κατάσταση του είναι σοβαρή, άλλ' όχι άπελπιστική... Τον εξέτασε πριν από λίγο. Τού άλλαξε τους επιδέσμους... Φαίνεται, ότι ξαναλιποθύμησε ο καυμένος, απ' τον πόνο. Μά δε θ' άργήσει να συνέλθη.

Τη στιγμή έκείνη ακριδώς σάλεων τα χείλη του τραυματία.

— Ο κόμης έσκυψε πάνω του. Η 'Ισαβέλλα στεκόταν λίγο πιο πίσω κι' ήταν κατάχλωμη.

— Ο ύπερχος ήρώισμός του άγνωστου έκείνου νέου είχε βαθεί άντίτυπος στην παράξενη ψυχή της. Ένωιθε ένα άνάμικτο αίσθημα γι' αυτόν, που δεν το είχε ξανααίσθανθή ποτέ άλλοτε και δεν ήξερε να το εξηγήσει...

— Αν δεν άνηκε σε άριστοκρατική οικογένεια, ο νέος αυτός, με την πράξη του όμως είχε άποδείξει άνώτερη, ευγενική ψυχή.

Τά βλέφαρα του τραυματία τρεμούλιασαν έλαφρά. Τά λεπτά και μακροά δάχτυλά του κουνήθηκαν, πάνω στα σκεπάσματα.

Φαινόταν βυθισμένος σ' ένα όνειρο, που έπρεπε να ήταν πολύ

νείρο, που έπρεπε να ήταν πολύ γλυκό, γιατί η φυσιογνωμία του είχε πάρει μιά έκφραση ευτυχισμένη. Και τα χείλη του ψιθύρισαν ένα όνομα:

— 'Ισαβέλλα!...

— Η κοπέλλα τον κύτταξε με τρέμο.

Τ' όνομά της στο στόμα αυτού του άγνώστου... Μά όχι, δε θάχε καταλάβει καλά. Δε μπορούσε να ναι άλήθεια...

Κύτταξε τον παππού της. Έκείνος έμενε ψυχρός, άπαθής. Αυτό σήμαινε πως δεν είχε άκούσει, ή πως είχε γελαστή η 'Ισαβέλλα...

— Ο νέος άναστήναζε έλαφρά. Έπειτα, τά μάτια του άνοιξαν...

Και πέσανε άμέσως στην επισκέπτρια, σά να τα τραβούσε μιά μαγνητική δύναμη άκατανίκητη.

Τό πρόσωπο της κοπέλλας άνεξιχνίαστο τώρα, δεν πρόσβινε πιά καμμία συγκίνηση — μ' όλο που η καρδιά της χτυπούσε όπως ποτέ άλλοτε...

Τά μάτια του τραυματία φωτίσθηκαν, έκστατικά, σά να είχε μπη έξαφνικά μέσα του όλος ο ούρανος... Τάκλεισε πάλι για μιά στιγμή, λές κι' ήθελε να κρατήση για τον έαυτό του μόνο την όπτισία έκείνη, να την άπομονώσει απ' τον άλλο κόσμο.

— Μ' άναγνωρίζετε, κύριε; πρόσφερε ο ντε Ρεβέλ.

— Η γοητεία του όνείρου του νέου διαλύθηκε απ' τον ήχο της φωνής έκείνης, που έμενε πάντα αούστηρη κι' έπιτακτική, από συνηθεια, όσο κι' αν προσπαθούσε ο κόμης να τη γλυκύνει.

— Ναί... μουρμούρισε σβυσμένα.

— Σάς όφειλω τη ζωή μου, κύριε, συνέχισε ο γέρος. Ποτέ δε θά το ξεχάσω. Θέλησα νάρθω για να σάς έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου. Μά ύπάρχουν περιπτώσεις, που τά λόγια είναι περιττά, γιατί δε μπορεί να έξοφληθή μ' αυτά ένα τόσο μεγάλο χρέος!

— Ο Ραϋμόν άνασκήκωσε το κεφάλι του. Η ματιά του άναζήτησε πάλι την 'Ισαβέλλα.

Τό πρόσωπό του φωτιζόθηκε, τά χαρακτηριστικά του ήρεμωσαν.

Δε φαινότανε πιά ν' άκούη τη φωνή του γέρου, που συνέχιζε:

— Έλπίζω, κύριε, ότι μιά μέρα, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, θά μου δώσετε την ευκαιρία να σάς ξεπληρώσω αυτό το χρέος μου... Η έγγηση μου θέλησε να με συνοδεύη, για να σάς ευχαριστήση κι' αυτή που σώσατε τον παππού της... Εύτυχώς, είσαστε έκτός κινδύνου. Σε μερικές μέρες, θάχετε σηκωθεί απ' το κρεβάτι, κι' έλπίζω πως δε θά διστάσετε τότε ν' άποταθήτε σε μένα, να μου ζητήσετε ό,τι θέλετε!

— Η 'Ισαβέλλα είχε μείνει άκίνητη.

Μ' όλο που τό πρόσωπό της ήταν άπαθές, την κατατάραζε η ματιά έκείνη, η καρφωμένη πάνω της, σά νάθελε να ψάξη ως τά βάθη της καρδιάς της... η ματιά, που της έλεγε, με τό φλογερότερο πάθος και τη βαθύτερη άπελπισία:

— «Τί όμορφη που είσαστε!... Πόσο σάς αγαπώ!...»

Τό κατάλαβε τάχα κι' ο κόμης; Πάντως, πρόσθεσε, με τόνο πιο ζερό και σχεδόν άνυπόμονο:

— Δε μ' ακούτε, κύριε; Γιατί δεν άπαντάτε καθόλου;

Θέλοντας και μή, ο Ραϋμόν έπαψε να κυττάζη την κοπέλλα και στράφηκε στο γέρο.

— Δε μου όφειλτε καμμία ευγνωμοσύνη, κύριε, άπάντησε. Αυτό που έκανα, ήταν άπλό.

Και πρόσθεσε:

— Τρία χρόνια τώρα, έμαθα ν' αντιμετώπιζω τον κίνδυνο, τό θάνατο. Τί σημασία έχει μιά φορά παραπάνω;

Είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με άξιοπρέπεια, ήσυχα και δίχως στόμφο. Ο τόνος του έκανε έντύπωσι στο γέρο.

— Ναί, κύριε, τό ξερω, είσαστε γενναίος, του είπε. Τό δείχνει το διάστημα του παρασήμου που φορούσατε.

Τά μάτια του Ραϋμόν, που κύτταζαν τον κόμητα, είχαν άλλαξει τώρα έκφραση. Ύπήρχε τώρα μέσα τους κάτι σά φλόγα μίσους.

— Ίσως νάλεγε με τό νου του πως ο γέρος έκείνος είχε κάνει δυστυχισμένη τη ζωή της Παλίν... πως είχε φερθή έχθρικά, άμείλικτα, σ' όσους αγαπούσε η παιδίστικη καρδιά του.

— Τόκα να για τη δεσποινίδα, πρόσθεσε με μιά προσπάθεια.

Γιατί την είδα άπελπισμένη... Τό ίδιο θάκανε και κάθε άλλος, στη θέση μου.

— Ο κόμης ζάρωσε τά φρύδια του. Μά η κοπέλλα πλησίασε και είπε μαλακά:

— Αυτό που λέτε, κύριε, όχι μόνο δε λιγοστεύει τό χρέος μας άπέναντί σας, όπως φαίνεσθε να πιστεύετε, άλλ' άπεναντίας τό μεγαλώνει, με τη δική μου ευγνωμοσύνη. Όπως ο παππούς μου, έτσι κι' εγώ, δε θά ξεχάσω ποτέ τί σας όφειλούμε. Κι' έλπίζω κι' εγώ να θυμηθήτε πως είμαστε χρεώστες σας.

— Ο νέος είχε κλείσει τά μάτια του κι' άκούε τη φωνή αυτή, σαν ούρανια μελωδία...

— Ευχαριστώ... ώ, ευχαριστώ,

δεσποινίς! μουρμούρισε.

— Ο κόμης έδωαιε τό πορτοφόλι του, πήρε από μέσα ένα μπιλιέτο με οίκσημο και τ' άφησε πάνω στο κοιμοδινό.

— Νά η κάρτα μου, κύριε, είπα. Και τώρα, πριν φύγω, θά εκπληρώσετε μιά φυσική επιθυμία μου: να μάθω τ' όνόμά σας;

— Ο Ραϋμόν άνασκήκισε. Τό πρόσωπό του χλωμίαιε ακόμα πιο πολύ και πήρε μιά έκφραση άγώνιας. Μιά κρυφή πάλη γινότανε μέσα στην ψυχή του. Θά φανέρωνε τό αληθινό του όνομα σ' αυτό τον άνθρωπο;

— Θα του ζητούσε — μιά και μιλούσε για χρέος και για ευγνωμοσύνη — να ξεχάση επιτέλους τό μίσος του και ν' άνοιξη την άγκαλιά του στη μητέρα, που της είχε κλέψει τά παιδιά της;

Είχε σμάνει, επιτέλους, η μεγάλη στιγμή!...

— Δίστασε, κύτταξε τό πρόσωπο του γέρου. Μά τό πρόσωπο αυτό του φάνηκε τόσο τραχύ, τόσο άμείλικτο, ώστε άνατρίχιασε.

— Όχι, δεν είχε φτάσει ακόμα η ώρα... Άργότερα ίσως...

— Τί να τό κάνετε, κύριε. τ' όνομά μου; μουρμούρισε.

— Θα μου επιτρέψετε να επιμείνω.

— Τό θέλετε;

— Σας παρακαλώ.

— Καλά λοιπόν. Λέγομαι Ραϋμόν.

— Ραϋμόν; Αυτό είναι, βέβαια, τό μικρό σας όνομα.

— Μάλιστα, κύριε. Άφήστε όμως να περιοριστώ σ' αυτό. Τό έπίθετό μου δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον για σας.

— Ο κόμης κύτταξε με έκπληξη τό νέο. Γιατί ήταν τόσο άποφοτισμένος — να σωπάζη, να κρύψη την ταυτότητά του απ' τον άνθρωπο που είχε σώσει; 'Από ύπερβολική μετροφοροσύνη, δίχως άλλο... Δεν ύπήρχε άλλη εξήγηση.

Πάντως, κατάλαβε ο κόμης πως θά ήταν άδιακρίσια να έπιμεινη περισσότερο.

— Λοιπόν, κύριε Ραϋμόν, είπα, θά σας άφίσουμε τώρα ν' άναπαυθήτε. Ίσως η έπίσκεψή μας κράτησε περισσότερο απ' όσο επιτρέπανε οι δυνάμεις σας... Πρέπει να φύγω σήμερα απ' τη Μασσαλία. Θά δώσω όμως διαταγές να με κρατάνε καθημερινώς ένημερο για την υγεία σας... Είμαι βέβαιος πως όλα θά πάνε καλά και πως θά βγείτε σύντομα απ' τό νοσοκομείο. Στο μεταξύ, θά φροντίσω ναχετε κάθε δυνατή περιποίησι.

— Άφου σταμάτησε μιά στιγμή, πρόσθεσε:

— Θα είναι άδιακρίσια να σας ρωτήσω σε ποιά πόλη της Γαλλίας πρόκειται να πάτε;

— Όχι, κύριε, καθόλου. Πηγαινω στο Παρίσι.

— Με άδετα;

— Όχι. Τελείωσε η θητεία μου και γυρίζω στο σπίτι μου.

— Α, μείνει η οικογένειά σας στο Παρίσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ο κόμης δίστασε λίγο, κι' έπειτα ρώτησε πάλι:

— Έχετε καμμία καλή θέσι;... καμμία εργασία;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Ραϋμόν ξερά, γιατί μάνεψε για ποιά λόγο τον ρωτούσε ο γέρος.

— Έλπίζω τότε πως δε θά ναι η τελευταία φορά, που βλέπουμε. Ομνήθητε πως ύπάρχει στο Παρίσι ένα σπίτι, όπου θά είσαστε πάντα ευπρόσδεκτος.

— Ο Ραϋμόν δεν άπάντησε. Ήταν φανερά κουρασμένος...

— Ένας γιατρός πλησίασε και σύστησε μ' ευγένεια στο ντε Ρεβέλ ν' άφήση τον άρρωστο ν' άναπαυθή.

'Αγέρωχη... Ξέγνοιαστη... ...δεν την άνησυχεί τίποτα!

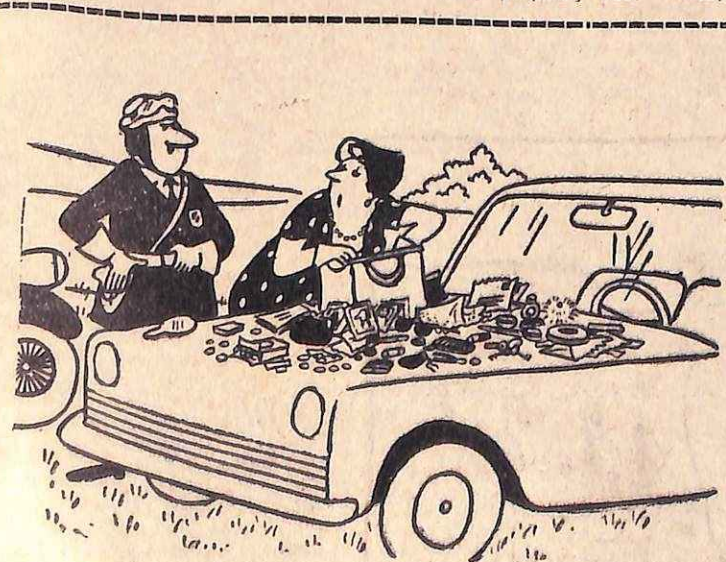
Πηγαινει όλες τις ημέρες
τό μινός, χωρίς καμμία
διάκριση, όπου θέλει.
Στην εργασία της τακτική.
Στόν περίπατό της, στις
συνοτροφίες της ευδιάδετη
και πάντα εύχρηστη.
Στά ταξίδια και τις έκδρομές
χωρίς φόβο, χωρίς άνησυχία.

Όλα αυτά χάρις στην
CAMELIA που την προστατεύει
στις δύσκολες ημέρες, κάθε
μηνά. Η Καμέλια χαρίζει σε
όλες τις γυναίκες την
ξεγνοιασία, έν συνδυασμό
με την εξασφάλιση και την
άπόλυτη καθαριότητα.
Η Καμέλια είναι δείγμα
πολιτισμού.

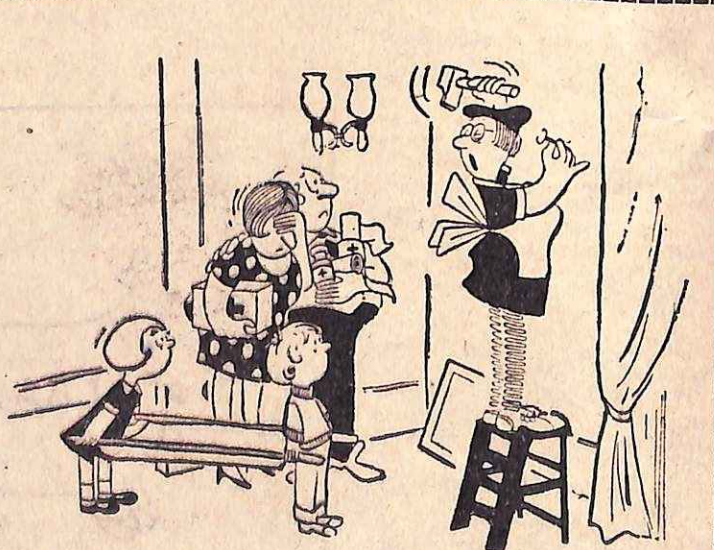

ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
Cosmética Ε.Π.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926
Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία, Καταστήματα
Καλλυντικών και Γυναικείων Ειδών.

— Μην άνησυχήτε, κύριε πόλιςμαν, θά τη βρούμε και την ταυτότητά!...

— Έτοιμα όλα;... Άρχίζω!...

— Τρεβουάρ, κύριε, είπε ο κόμης στο νέο.

Εκείνος δε μίλησε. Είχε ξανακλείσει τα μάτια του.

Η "Ισαβέλλα έσκυψε πάνω του. Κάποια ένστικτη, μυστηριώδης δύναμη την έσπρωξε να του πιάσει το χέρι, που έκαιγε απ' τον πυρετό. Τό κράτησε μερικά δευτερόλεπτα μέσα στο δικό της. Και ψιθύρισε, ακόμα μια φορά: — Ευχαριστώ... ευχαριστώ, κύριε!

Ο Ραϋμόν αναστήριξε. Δεν είχε πιά τη δύναμη να προσφέρει λέει. "Αλλ' ένα θείο χαμόγελο πλανιότανε στα χείλη του. Ο κόμης είχε πιάσει κιόλας απ' το μπράτσο την έγγωνή του και την έπαιρνε μαζί του.

Συγκεντρώνοντας τις ελάχιστες δυνάμεις του, ο Ραϋμόν ανασήκωσε και κύτταξε αχόρταγα την κοπέλλα, που έφευγε. Μια νοσοκόμα έτρεφε κοντά του.

— Φρόνιμα, κύριε! Τον μάλωσε. Δεν επιτρέπεται, αυτό που κάνετε.

Μα εκείνος δεν την άκουγε. Έξακολουθούσε να κυττάει μακριά. Χοντρές στάλες ιδρώτα τέλειαν απ' το μέτωπό του... Τέλος, εξαπλημένους απ' την προσπάθεια, ξανάπεσε βαρύνοντας στα κρεβάτι του κι' έκλεισε τα μάτια του.

Ο επίδοσμος γύρω απ' το μέτωπό του, βάρθηκε κόκκινος. — Τό είπα εγώ! φώναξε μ' αγωνία η νοσοκόμα. "Ωραία τα καταφέρατε!...

Ο Ραϋμόν έμεινε ακίνητος, σαν πεσμένος.

Ο γιατρός, που είχε συνοδέψει ως έξω τον κόμπα και την έγγωνή του, ξαναγύρισε. Δεν είχε δει οτι συνέβη. Τό δεν κατατόπισε η νοσοκόμα, με λίγες λέξεις. Έσκυψε τότε πάνω απ' το λιπόθυμο τραυματία, με φανερά άνησυχία.

— Γρήγορα, πάγο κι' επιδέσμοι! διέταξε τη νοσοκόμα.

Τό νυχτερινό τραίνο απ' τόν Παρίσι, σταμάτησε στή Λυών. Είχε άρchiσει πιά να ξεμερώνει. Μά, παρ' όλη τήν τόσο πρωινή ώρα, ο σταθμός ήταν γεμάτος κόσμος, επιβάτες που ανέβαιναν ή κατεβάνε απ' τόν τραίνο.

Μια κοπέλλα έβγαλε τό κεφάλι της απ' τόν παρδαύρο ενός βαγονιού δευτέρου θέσεως κι' αγόρασε δυό-τρεις εφημερίδες. "Ότε-ρα τραβήχτηκε μέσα και ξανάκλεισε γρήγορα τό τρέμα, απ' όπου είχε μπει τό πρωινό κρύο.

Ήταν ή Ζερμαίν. Ξαναγύρισε κοντά στήν Παλίν, που τήν περίμενε στήν άλλη άκρη τού διαμερίσματος, κυττάζοντάς τήν μ' αγωνία.

— Λοιπόν, κορούλα μου;...ρώ-τjσε εκείνη.

Η Ζερμαίν κάθισε κοντά της, άνοιξε μια εφημερίδα κι' έβλεπε με αγωνία τήν πρώτη σελίδα. Βρήκε εκείνο που ήθελε, κι' άρχισε να διαβάζει.

Ο νέος υπαξιωματικός τών σπαχήδων, τό θυμα τού ναυαγίου, πρόκειται πιθανότατα να μείνει πολύν καιρό στο νοσοκομείο, γιατί ή πληγή του είναι σοβαρή και άνοσηύει τούς γιατρούς.

Η Ζερμαίν έγινε κατάχλωμη. Μά έβγαλε όλα της τά δυνατά γιά να κρύψει τήν ταροχή της, γιατί μάντευε τά μάτια της Παλίν καρφωμένα πάνω της. Και μουρμούρισε, προσπαθώντας να φανή φυσική ή φωνή της:

— "Όχι, μητέρα, δεν υπάρχει καμμία είδηση γιά τόν Ραϋμόν. Δέ γράφει τίποτα γι' αυτόν ή εφημερίδα.

Τό τραίνο σφύριζε και ξεκίνησε.

Μητέρα και κόρη μένανε άμιλητες, κοντά-κοντά, κυττάζοντας τό τοπίο, που ξετυλιγότανε μπρο-

Θαλάσσιο ταξίδι
μέσα σέ... μπανιέρα

Στή γαλλική "Αντίμπ, ο φοιτητής Τζωρτζ Μάκ Κλην κέρδισε ένα στοίχημα κάνοντας ένα θαλάσσιο ταξίδι μέσα σέ μια μπανιέρα. Τη

μπανιέρα αυτή τήν εξώπλισε μ' ένα κινητήρα, που εγκατέστησε στο πίσω μέρος και, γιά να μη βουλιάξει, έβαλε ολόγυρα μερικους άδειους τενεκέδες. Με τόν τρόπο αυτό έκανε μια διαδρομή 15 χιλιομέτρων.

6 ημέρες δουλειά
και τήν Κυριακή φυλακή

Στή Βοστώνη, κάποιος Κλίντ Ρέβελτον καταδικάστηκε σέ φυλάκιση 52 ημερών γιά κάποιο παράπτωμα. Αλλά τό δικαστήριο τού επέτρεψε να έκτιση τήν ποιήν του, μένοντας στή φυλακή μόνον τίσ Κυριακές, επί ένα συνεχές έτος. Ετσι, θα μωρόρηθ να συνεχίση τήν έργασία του, με μόνη τή διαφορά ότι τίσ Κυριακές θα... ξεκουράζεται στή φυλακή.

5 πούρα ημερησίως
γιά τή μικρή Σόνια

Πέντε πούρα τήν ημέρα είναι άπαραίτητα στή Σόνια Μάυ "Εδερσον, μια μικρούλα 3½ χρόνων, που ζή μαζί με τούς γονείς της στήν Ταμπά της Φλωρίδος. Τήν εποχή που ήταν ακόμη μωρό, ένα πούρο έπεσε από τήν τσέπη τού πατέρα της στήν κούνια της κι' άρχισε να τό μασουλίζει. Οι γονείς της, ακολουθώντας τήν τακτική όλων τών Αμερικανών, να μη φέρνουν αντίρρησης στά παιδιά τους, γιά να μήν τούς δημιουργήσουν τάχα συμπτώματα, δεν τήν έμποδισαν. Κι' όταν κατόπιν ζήτησε ένα πούρο γιά να τό μασήσει, τής έδιναν. Μεγαλώνοντας όμως, ή Σόνια άρχισε ν' άνάβη και να καπνίζει τά πούρα της.

Κι' όπως είπαμε, έφτασε σήμερα στόν αριθμό τών πέντε ημερησίως. Οι γονείς της μπορούν να τήν καμαρώνουν! Τό πράγμα αυτό, βέβαια, είναι σήμερα διασκεδαστικό. "Αλλ' όταν αύριο θα γίνη μεγάλη κοπέλλα; Φανταστήτε τήν να πηγαινει στό σχολείο και τά πούρα στήν τσάντα της ή άργότερα να δέχεται τίσ έρωτικές εξομολογήσεις τών νέων τής ηλικίας της, ρίχνοντάς τούς στό πρόσωπο τολύπες γαλάσιου καπνού!

Υποχρεωτικό μάθημα
σωφροσισμάτων

Οι άντρες σ' όλες τίσ χώρες παρπονιούνται ότι οι γυναίκες δδηγούν πολύ άσχημα κι' ότι με τίσ άπροσεξίες τους είναι υπεύθυνες γιά ένα μεγάλο αριθμό άτυχημάτων. Γιά τό λόγο αυτό, σέ πολλές άνώτερες αμερικανικές σχολές καθιρώθηκε ως υποχρεωτικό τό μάθημα τού σωφροσισμάτων. Οι μαθήτριες κάθονται μπροστά σέ ειδικές συσκευές, σαν εκείνες που βλέπει κανείς στά λουνα-παρκ και υποχρεώνονται να κάνουν όλες τίσ κινήσεις, που άπαικούνται σέ μια όδονη. Η συσκευή καταγράφει τά λάθη τους.

Αμερικανική άποστολή
στό "Εδερεστ

19 Αμερικανοί φοιτητές θα έπιχειρήσουν τήν άνάβαση τού όρους "Εδερεστ, που είναι ή ψηλότερη κορυφή τού κόσμου, υπό τήν καθοδήγηση τού παραγωγού "έντοκουμα-ταίρ" Νορμαν Ντύνεφουρτ, που έχει άποκληθή "εβετεράνος τών "Μα-λαίων". Τό "Εδερεστ έχει ύψος 8848 μέτρων. Κατεκτήθη γιά πρώτη φορά τό 1953 από μια βρετανική άποστολή με άρχηγούς τόν σέρ "Έντμουντ Χίλαρυ και τόν Νεπαλέζο φύλαρχο Τένζινγκ. Οι Αμερικανοί φοιτητές κατά τήν άνάβαση τού "Εδερεστ θα μελετήσουν διάφορα προβλήματα σχετικά με τήν ψυχολογική επίδραση τού κρύου στόν άνθρωπο.

Η Τζοκόντα είναι
ή δεν είναι έγκυος

Οι γιατροί, όταν θέλουν ν' άνακατευσούν με πράγματα έκτός από τήν άρμοδιότητά τους, γίνονται πολύ διασκεδαστικοί. Ετσι, ο δάκτωρ Κένεθ Κήλ, σέ μια διάλεξη που έδωσε στό αμερικανικό πανεπιστήμιο Γέηλ, ύποστήριξε ότι τό αινιγματικό χαμόγελο τής Τζοκόντας σημαίνει πιθανόν ότι είναι... έγκυος. "Ενας άλλος έπιστήμων, όμως, ο δάκτωρ "Άλλεν Τζόνσον, παρατήρησε ότι τό "γεμάτο ικανοποίηση και πονηρό" χαμόγελο τής Τζοκόντας δέ λπορεί να έχη παρό μια μόνο εξήγηση: Η Τζοκόντα έ-ρει ότι δεν είναι έγκυος!... Τά άνωτέρω δημοσιεύονται στά "Ιατρικά Νέα" τού Λονδίνου. Ο Θεός, λοιπόν, να μς φυλάη από τούς γιατρούς και τίσ ιδέες τους!

Οι γυναίκες, τά χαρτιά
και οι... μηχανικοί

Ο Γάλλος πρωθυπουργός Ζωρζ Πομπινού είπε τελευταία: "Υπάρχουν τρεις τρόποι γιά να καταστραφή κανείς: οι γυναίκες, το παιχνίδι και οι μηχανικοί. Ο πρώτος τρόπος είναι ο πιο εύχρηστος, ο δεύτερος ο πιο γρήγορος κι' ο τρίτος ο πιο σίγουρος".

Πρόνοια γιά τούς χήρους

"Ενας διακετομυριούχος από τό Σικάγο, ο "Αντονι Μπάστλες, διέθεσε 50 εκατομμύρια δολάρια, γιά να άνεγερθή ένα πολυτελές άναπαυτήριο γιά χήρους. Στο ίδρυμα αυτό θα άπαγορεύεται αύστηρά ή είσοδος σέ γυναίκες.

Ένα ζευγάρι κάλτσες
σέ όσες δεν άργούν

"Ενας έργοστασιάρχης τού Κάοντιφ, γιά να κάνει τίσ εργάτριες να έρχονται στήν ώρα τους, καθιέρωσε ένα ειδικό έπαθλο: Δίνει σ' εκεί-

νες που φτάνουν στό έργοστάσιο μερικά λεπτά πριν από τήν ώριμένη ώρα, ένα ζευγάρι κάλτσες ναύλων. Με τόν τρόπο αυτό κατάφερε να τίσ κάνει γιά μήν άργούν. "Ετή διαπάνη γιά τίσ κάλτσες θα τήν πληρώσουν οι ίδιες, άρχίζοντας τή δουλειά τους στήν ώρα τους" δήλωσε. Τίσ κάλτσες τίσ παίρνουν εκείνες που έχουν τίσ περισσότερες έγκαιρες παρουσίες "έσα σέ μήνα.

στά στα μάτια τους. Φαινότανε πως θαύμαζαν τίσ όμορφές τους. Μά τά μάτια τους κοιτάνε χωρίς να βλέπουν... Δεν άλλαζαν λέξι, τό μυαλό τους πετούσε μακριά. Βλέπανε με τή φαντασία τους τόν Ραϋμόν, τό κρεβάτι τού νοσοκομείου, και τούς γιατρούς να σκύβουν από πάνω του και να εξετάζουν τό τραύμα του...

Οι ώρες τους πέρασαν, άργές και μονότονες. Τους φαινότανε πως δέ θα φτάνανε ποτέ, πως τό ταξίδι εκείνο ήταν άτελείωτο, πως τά λεπτά τής ώρας ήταν αιώνες...

Τέλος, τό μεσημέρι, τό τραίνο μπήκε στό σταθμό τής Μασσαλίας.

Η κοπέλλα βόηθησε τή μητέρα της να κατεβή.

Η Παλίν δεν ήθελε να φάν τίποτα, στό μπουφέ, όπως είχε κάνει και στούς άλλους σταθμούς, μολονότι έννοιζε να μεγαλώνη ή άδυναμία της και νόμιζε πως ο κόσμος γύριζε...

Εκείνο που ήθελε, ήταν να τρέξη άμέσως στό νοσοκομείο, να δει τόν Ραϋμόν! "Ότε-ρα θα σκεπτότανε τόν έαυτό της...

Μά ή Ζερμαίν, άνησυχώντας με τή χλωμόδα της, τή μάλωσε τρυφερά και τήν άνάγκασε να υποχωρήσει.

"Αλλάστε, πεινούσε κι' αυτή πολύ — όπως έλεγε τούλάχιστον. Μά κι' οι δυό τους είδαν κι' έπαθαν γιά να καταπιούν λίγες μπουκιές απ' τά φαγάσματα, που τούς σερβίριζαν. "Ότε-ρα βγήκανε βιαστικά απ' τό σταθμό, πήραν ένα ταξί και πήγαν στό νοσοκομείο.

Μόλις πέρασαν τήν έξωτερική πύλη του, τίσ σταμάτησε ή φωνή τού θυρωρού:

— Πού πάνε οι κυρίες; — Θέλουμε να δούμε έναν άρρωστο... τραύλισε δειλά ή Ζερμαίν.

— "Εχετε άδεια; — "Όχι, κύριε. — Πρέπει να πάρετε. — "Απ' τό διευθυντή. Αυτός είναι ο μόνος άρμόδιος.

Η Ζερμαίν, ταραχμένη, κύτταξε τή μητέρα της, που είχε άκουμπήσει στόν τοίχο γιά να μνηπέση. Ο θυρωρός τίσ λυπήθηκε. — "Ελάτε μαζί μου, τούς εί-πε. Θα σάς δείξω τό όρόση.

Η κοπέλλα έπιασε απ' τό μπράτσο τήν Παλίν κι' άκολουθήσαν τό θυρωρό.

Τούς πήγε σ' ένα μικρό περιπτερο.

— "Εδώ είναι, τούς είπε, δείχνοντάς τους τήν πόρτα, που είχε πάνω μια πινακίδα: "Διευθυντής.

Τίς άφησε έπειτα και ξαναγύρισε στή θέσι του.

Η Ζερμαίν έννοιζε να τρέμη τό μπράτσο τής μητέρας της. Δεν τολμούσαν, κι' ή μια κι' ή άλλη, να κυττάζονε, από φόβο πως τά πρόσωπα τους θα πρόδιναν τήν ταροχή τους.

Σταμάτησαν μια στιγμή, με καρδιοχτύπι.

— Κουράγιο, μητέρα!...μουρμούρισε ή Ζερμαίν.

Η Παλίν συγκέντρωσε τίσ δυνάμεις της και προχώρησε. Η κοπέλλα χτύπησε τήν πόρτα.

— "Εμπρός! φώναξε κάποιος από μέσα.

Η Ζερμαίν άνοιξε, άφησε να περάση πρώτη ή μητέρα της και τήν άκολουθήσε.

Βρέθηκαν σ' ένα μεγάλο γραφείο, άλλα και σοβόρα έπιπλωμένο, με δυό μεγάλα άνοιχτά παράζοια, απ' όπου υπήκουαν έλεύθερο ό ήλιος κι' ο άέρας. Πίσω από ένα παρτέζι, φορτωμένο με βιβλία και χαρτιά, καθόταν ένας άντρας φαλακρός, με άσκητική μορφή και με χρυσά

γυαλιά. "Όταν είδε να μπαίνουν οι δυό γυναίκες, σταμάτησε τήν εργασία του και τίσ χαϊρέτησε, γέρνοντας λίγο τό κεφάλι του.

Η Ζερμαίν προχώρησε πρώτη. — Ο κ. διευθυντής; τόν ρώ-τησε.

— Μάλιστα, ο ίδιος. Σέ τί μπορώ να σάς εξυπηρετήσω, κυρίες μου;

— "Ηρθαμε, κύριε, να δούμε κάποιον άρρωστο... Μας είπαν όμως, ότι χρειάζεται άδεια σας.

— Σωστά... Γιά ποιόν άρρωστο πρόκειται;

— Γιά ένα υπαξιωματικό τών σπαχήδων, που τόν φέρανε προχτές εδώ, μετά τό ναύαγιο τού πλοίου που ταξίδευε.

Ο διευθυντής έκανε άβέλτητα μια κίνηση. Κύτταξε γιά λίγο τίσ δυό έπισκέπτριες, με τά διαπεραστικά του μάτια, πριν άπαντήση:

— Λυπάμαι πολύ, κυρίες μου, αλλά μου είναι άδύνατο να σάς επιτρέψω να τόν δείτε.

Θεέ μου! Τί σημαίνανε αυτά τά λόγια του;... "Ενα φριχτό προσήσθημα κυριέψε τήν Παλίν κι' άκούμπησε στή ράχη μιας πολυθρόνας.

Τό κάνω γιά τό καλό τού άρρώστου, συνέχισε ο διευθυντής. "Η κατάσταση του με άνησχει σοβαρά. Αν κουρασθή, μπορεί να χειροτερέψη... Πριν από λίγο, έδωσε τήν άδεια σέ δυό άτομα, ένας γέρο και μια κοπέλλα. "Ι-σως μάλιστα να βρισκονται ακόμα κοντά του. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως μου είναι άδύνατο να επιτρέψω και άλλη έπίσκεψη, έτσι άμέσως.

— Δυό άτομα, είπατε;...τραύ-λισε ή Ζερμαίν.

— Μάλιστα. "Α, να... τώρα φεύγουμε.

Κι' ο διευθυντής έδειξε πρός τήν αλλη. Οι δυό γυναίκες γύρισαν, κυττάζοντας.

Πραγματικά, ένας ήλικιωμένος κύριος και μια ψηλή νέα με χρυσόξανθα μαλλιά, διευθύνονταν πρός τήν έξοδο τού νοσοκομείου.

Μόλις τούς είδε ή Παλίν, τό πρόσωπό της χλώμιασε τρομαχτικά. "Όλο της τό αίμα μαζεύνθηκε στήν καρδιά της. "Εκανε μια κίνηση, σά ναβελε να όρμηση έξω, ενώ μια κραυγή άνέβαινε στά χείλη της:

— "Ισα...

Βρήκε ώστόσο τήν άπίστευτη, τήν υπεράνθρωπη δύναμη να πνίξει τήν κραυγή αυτή. Κλονίσθηκε όμως και σωριάστηκε σέ μια πολυθρόνα, δίπλα της, ενώ προσπαθούσε, με τά χέρια της, που τρέμανε, να ξεκουμπώσει τό φόρεμά της στό στήθος, σά να τής είχε λείψει ζαφνικά ο άέρας...

Η Ζερμαίν έσκυψε πάνω της, με αγωνία, μη μπορώντας να έξηγήση αυτή τή συγκίνησή της.

— Μητέρα! Μητέρα μου!... Θεέ μου, τί έπαθες;

Είχε άναγνωρίσει κι' αυτή τόν κόμπα και τήν έγγωνή της κι' είχε άνασκηρτήσει Συνήλθε όμως άμέσως απ' τήν έκπληξή της, και μια σκέψη πέρασε απ' τό νου της, γρήγορη σαν άστραπή.

Τί τό παρρέξνο. αν ο κόμης ντε Ρεβέλ, που τόν είχε σώσει ο Ραϋμόν, έρχότανε να τόν έπισκεφθή, μαζί με τήν "Ισαβέλλα; "Η-ταν καθήκον του, που δέ μπορούσε να τό άποφύγη.

Γονατισμένη μπροστά στήν Παλίν, κατάχλωμη κι' αυτή, τής έλεγε τώρα με αγωνία:

— Μητέρα μου, γιά τό Θεό, άπάντησέ μου!...

Εκείνη έκανε μια ήρωική προσπάθεια να χαμογελάση και να καθυσχάση τή νέα:

— Δεν είναι τίποτα, μην άνησυχής... Μια περαστική άδυναμία... Νά, κύτταξε, τώρα είμαι καλά...

10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ!

Δώστε ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΓΡΑΜΜΗ

Εξαφανίστε τήν **ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ** τήν **ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ** τό **ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ**

με τόν καταπληκτικό ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ ΤΑΛ

Τό ΤΑΛ είναι προϊόν τού Γαλλικού οίκου I.F.A. (AVENUE SALVATOR-GOLFES-JUAN, A.M. FRANCE)

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΤΕ ΨΥΧΙΚΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΕΠΙΛΕΞΙΜΕ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛ Η ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ ΕΞΗΛΕΓΙΣΤΗΝ.

ΔΡΕΑΝ ΕΠΙΛΕΞΙΤΕ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ ΕΙΣ ΤΟ SALON DE BEAUTE "RUBIS" ΜΗΚΗΣ 19

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤ. ΑΝΤΙΔΕΙΑ

Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ ΝΙΚΗΣ 11 ΤΗΛ. 254.976

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΑΡΕΙΑ ΔΙΑΝ

Αι έκ τών "Επαρχιών ένδιαφερόμεναι, εάν δέν έδρουν τό ΤΑΛ εις τήν πόλιν των, άς γράψουν εις τόν άντιπρόσωπον κ. Γεώργιον Ρουμπήν, όδός Νίκης 11 (Τ. 126) ίνα λάβουν άμέσως σχετικάς πληροφορίες. "Όσαύτως ζητούνται σοβαροί άντιπρόσωποι τού ΤΑΛ διά τās έπαρχίας.

c.d.indicator

Είναι κρίμα να ταλαιπωρηθε και να διακινδυνεύετε τήν υγεία σας, σήμερα που ή "Επιστήμη σάς παρέχει ένα τόσο άσφαλές μέσο γιά τόν προγραμματισμό ή τόν έλεγχο τών γεννήσεων—τήν "Ελβετική συσκευή C.D. INDICATOR, που εφορμάζει με μαθηματική ακρίβεια τή Μέθοδο ΟΖΙΝΟ-ΚΝΑΟΥΣ, χωρίς κανένα κίνδυνο λάθους, χωρίς κανένα κίνδυνο τής υγείας σας. "Ούτε φάρμακα, ούτε χάπια, ούτε οισιόδητα άλλο άντιφωρολογικό βοήθημα. "Απλώς προσοχή στίς — τόσο λίγες —άλλωστε — ήμέρες γονιμότητας" εάν ΔΕΝ βέλτε ν' άποκτήσετε παιδιά (ή τό αντίθετο, εάν ΘΕΛΕΤΕ ν' άποκτήσετε). Είναι μια μέθοδος ΕΝΤΕΛΩΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, που ξαναδίνει στό σμερινό ζεύγος τή χαρά μιας ζωής υγιεινής, όπως τή δέλησε ή Δημιουργία. Χρησιμοποίησις τής συσκευής C.D. INDICATOR σημαίνει και γιά τόν άνδρα και γιά τή γυναίκα, χαρά τής συζυγικής ζωής έντελώς φυσιολογική, χωρίς κομμάιν από εκείνες τίσ προφάσεις που έπιδρούν τόσο άσχημα στήν ψυχική διάθεση τού ζεύγους και τελικά στήν υγεία. "Αποκτήστε λοιπόν και σείς τό ταχύτερο τήν πολυτιμην συσκευή C.D. INDICATOR.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΕΑΝ

Αντ/ελαν C.D. INDICATOR ΟΝΟΜΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πανεπιστημίου 6 "Αθήνας, Τ. 134

Στείλτε μου χωρίς ύποχρέωση τό λεπτομερές τεύχος γιά τό C.D. INDICATOR. "Εσκέλειτε δρχ. 3 σέ γραμματόσημα γιά έξοδο.

Πραγματικά, σηκώθηκε απ' τήν πολυθρόνα, στάθηκε όρθια. Ο διευθυντής είχε σηκωθή κι' αυτός. "Η στάσι του είχε αλλάξει, είχε χάσει κατ'ίτην ύπηρεσιακή τυπικότητα.

Πήγε κοντά στήν Παλίν.

Εκείνη θέλησε να ψελλίση κάποια δικαιολογία, αλλά, με τίσ πρώτες λέξεις της, τή δέκοψε ο διευθυντής, λέγοντάς της: — "Όχι, όχι, κυρία! "Εγώ πρέπει να σάς ζητήσω συγγνώμη. Πριν σάς μιλήσω έτσι γιά τόν άρρωστο, θαπρεπε να ρωτήσω, να μάθω... Θα είσασιτε άσφαλές συγγενείς του.

— Είμαι ή μητέρα του! ψιθύρισε ή Παλίν.

— "Αλλάζουν τότε τά πράγματα! "Αν τό έπιτρέπη ή κατάστασι του, θα σάς δώσω άμέσως τήν άδεια που μου ζητάτε. Καταλαβαίνω τήν άνησυχία σας και τήν άνυπομονήσά σας να τόν δείτε... "Όστόσο, πριν σάς ύποσχεθώ τίποτε, θα μου επιτρέψετε να βεβαιωθώ αν οι δυνάμεις του είναι άρκετές γιά ν' άνδξησθ' αυτή τή συνάντησι.

Κι' ο διευθυντής χτύπησε τό κουδούνι και ζήτησε ένα βοηθό του.

"Επειτα από λίγες στιγμές, ο βοηθός μπήκε στό γραφείο του. Αυτός τόν πήρε κατ' ά μέρος, αφού πρώτα ζήτησε ευγενικά συγγνώμη από τίσ δυό γυναίκες.

Κουδέντιανον οι δυό τους σιγά, γιά ένα λεπτό. Μητέρα και κόρη δεν άκουγαν τί λέγανε. Κυττάζοντάς τους όμως με αγωνία, βλέπανε τό διευθυντή να κατσουφιάζει και να κουνά τό κεφάλι του, με ύφος που δέν προαίμνε τίποτε καλό...

"Όταν τελείωσε αυτή ή σύντομη σύσκεψη κι' έφυγε ο βοηθός, ο διευθυντής προχώρησε πρός τίσ έπισκέπτριες και είπε στήν Παλίν:

— Μην τρομάξετε, κυρία, όλη τή λογική σας και τή μητρική καρδιά σας! Πρέπει να καταλάβετε πως μου είναι άδύνατο σήμερα να επιτρέψω να έπισκεφθήτε τόν άρρωστο σας. "Αν δοκιμάση και δεύτερη τέτοια συγκίνησι, μπορεί να έχωμε μοιραίως συνέπειες. — Κύριε!...

— Σας τό ξαναλέω, μην άνησυχήτε! Πιστεύω πως μπορώ να σάς έγχυνηθώ γιά τή ζωή του... Μά χρειάζεται πολύν μεγάλη προφύλαξι... Γιά να υποχωρήσω μια φορά στήν έπιμονή τού κόμητος ντε Ρεβέλ, βλέπετε τώρα τό άποτελέσμάτα!

«Αύριο, όμως, θα μπορέσω άσφαλές να σάς δώσω, δίχως κίνδυνο, τήν άδεια που άπαγορεύεται σήμερα... "Αύριο!... τραύλισε ή Παλίν.

— Καταλαβαίνω τήν άπογοήτευσή σας και τόν πόνο σας, κυρία. Σας καταλαβαίνω και σας συμπονέω ειλικρινώς. Σκεφθήτε όμως πως σάς μιλάω έτσι, μονάχα γιά τό συμφέρον τού παιδιού σας! "Η σκέψη αυτή, άς σας δώση τή δύναμη να περιμένετε!

— "Αύριο... ξαναείπε ή δυστυχισμένη γυναίκα.

— Ναι, σας τό υπόσχομαι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΤΟ ΑΣΒΥΣΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ο ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΡΕΣΟΛ ένοιωσε ένα άσδυ στο μίσος για το φίλο του Τζών Ρέιμοντ κι' ήθελε να τον σκοτώσει, γιατί είχε παντρευτεί τη Τζέννη Μίλλερ. Και, μολονότι η Τζέννη είχε πεθάνει δυο χρόνια μετά το γάμο τους, το μίσος δεν είχε φύγει από την καρδιά του Ρεσόλ.

Άγασσαν κι' οι δυο την Τζέννη, μα η νέα προτίμησε το Ρέιμοντ, που είχε, εκτός από τα άλλα του χαρίσματα, και το ταλέντο του μουσικού. Είχε γράψει κιόλας μερικά ώραια κομμάτια κι' όλοι πίστευαν πώς, μιά μέρα, θα γινόταν μεγάλος συνθέτης. Όλο το μίσος, που μπορούσε να φωλιάσει στην καρδιά ενός ανθρώπου, είχε φωλιάσει στην καρδιά του Ρεσόλ. Είχε αποφασίσει να σκοτώσει το φίλο του μιά μέρα κι' η μέρα αυτή είχε έρθει. Μετά το θάνατο της Τζέννης, ο Ρέιμοντ είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα κοντά στο σπίτι του Ρεσόλ, που τον νομίζει για φίλο του. Του άρεσε η συντροφιά του. Παρά τις διαφορετικές τους κλίσεις, βλέποντας τον σχεδόν κάθε μέρα και πολλές φορές έπαιζαν μαζί χαρτιά.

Το βράδυ εκείνο, λοιπόν, ο Ρεσόλ είχε καλέσει στο σπίτι του τρεις φίλους, στίς όχτω ή ώρα, για να παίξουν μπρίτζ. Άνάμεσα στους φίλους αυτούς, ήταν και ο Ρέιμοντ.

Στίς όχτω παρά είκοσι ο Ρεσόλ ήταν έτοιμος για το φόνο. Πήρε ένα απόσιωπητήρα πιστολιού, για να μην ακουστεί ο πυροβολισμός, τον έβαλε στην τσέπη του και πήγε στο διαμέρισμα του Ρέιμοντ.

Τη στιγμή εκείνη ο συνθέτης... φίλος του έγραφε μερικές νότες σ' ένα τετράδιο μουσικής.

— Καλώς το Γκαμπριέλ! είπε εγκάρδια στο φίλο του. Περίμενε με λίγο. Σε δυο λεπτά θα τελειώσω.

Αυτό ήθελε κι' ο Ρεσόλ. Άρπαξε την ευκαιρία, άνοιξε το συρτάρι του κομμώ του Ρέιμοντ, πήρε το πιστόλι του, που ήξερε πως το είχε εκεί, και μοντάρισε στην κάννη του τον απόσιωπητήρα.

— Εί! Τι κάνεις εκεί; ρώτησε κατάπληκτος ο Ρέιμοντ. Τι δουλειά έχεις με το πιστόλι μου;

— Μουρθε ή ιδέα να σε σκοτώσω! του απάντησε ψυχρά ο Ρεσόλ. Έξη χρόνια περίμενα τη μέρα αυτή. Και θάναί η πιο εύχρηστη μέρα της ζωής μου!

Ο Ρέιμοντ κιτρίνισε. Από το σκοτεινό πρόσωπο του Ρεσόλ, κατάλαβε πως δεν άστειεύσαν. Είχε έρθει το τέλος του!

— Γιατί είσαι τόσο σκληρός; τούπε, με βαθύ παπάνο. Σε πίστευα σαν ένα μεγαλόψυχο φίλο, μα γελάστηκα. Νόμιζα πως με συγχώρησες, που παντρεύτηκα την Τζέννη...

— Δε σε συγχώρησα ποτέ!

— Ο Ρέιμοντ αναστέναξε.

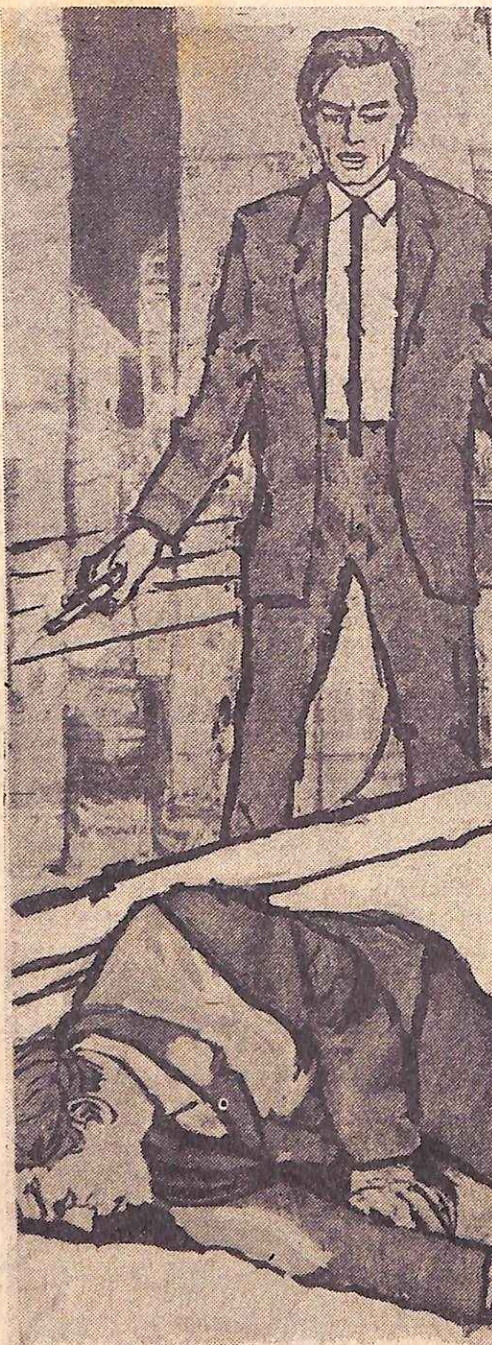
— Άλλοίμονο! Τώρα δεν υπάρχει λόγος να σε παρακαλέσω να μη με σκοτώσεις... τούπε, με ραγισμένη φωνή. Όταν ένας άνθρωπος κρατάει έξη ολόκληρα χρόνια το μίσος στην καρδιά του, δεν αλλάζει την απόφασί του... Ωστόσο, ήθελα να σε παρακαλέσω για κάτι κι' ελπίζω πως δε θα μου το αρνηθείς. Πρόκειται γι' αυτό το μουσικό κομμάτι. Το δούλεψα τόσα χρόνια κι' είναι η καλύτερή μου σύνθεση. Θά μ' αφίσης να το τελειώσω;

— Ναί, του αποκρίθηκε εκείνος ψυχρά. Κάνε όμως γρήγορα! Όχι πέντε λεπτά. Σου δίνω δυο μονάχα. Στό διάστημα αυτό φρόντισε να κάνεις και την προσέγγισή σου...

Ο Ρέιμοντ δεν απάντησε. Έγραφε βιαστικά. Τέλος, πέταξε το μολύδι του κι' είπε, με φωνή, που έτρεμε:

— Τελείωσα, Γκαμπριέλ! Κάνε ό,τι έχεις να κάνεις!...

Μιά σφαίρα βρήκε το Ρέιμοντ στο δεξί μάτι και βγήκε πίσω από το κρανίο του. Έπεσε άμεσως νεκρός. Ο Ρεσόλ σήκωσε το πτώμα, τόφερε στο δωμάτιο του λουτρού και το τοποθέτησε μέσα στή μπανιέρα, όπως είχε σχεδιάσει. Έγινε, γύρισε στο γραφείο, σκούπισε τις λίγες σταγόνες του αίματος, πούχων

Ο Ρεσόλ σήκωσε το πτώμα και τόφερε στο δωμάτιο του λουτρού...

πέσει στο πάτωμα και έπειτα γύρισε άπαρηχτητος στο διαμέρισμά του.

Σε λίγο ήρθαν οι άλλοι δυο για το μπρίτζ. Περίμεναν κάμηση άρα νάρθη και ο Ρέιμοντ κι' αφού είδαν πως άργούσε πολύ, αποφάσισαν να πάνε να τον πάρουν. Χτύπησαν την πόρτα του, αλλά δεν πήραν απάντησι. Ο Ρεσόλ την έσπρωξε και μπήκαν κι' οι τρεις μέσα. Περνώντας από το δωμάτιο του λουτρού, στάθηκαν με φρίκη:

— Θεέ μου! φώναξε ο Ρεσόλ.

Ο Ντόουλ, ένας από τους τρεις φίλους, γύρισε στον άλλο, που τον έλεγαν Μπάρτον και τούπε:

— Τρέξε να τηλεφωνήσεις στην αστυνομία. Μά καλέσω και τον Χάρρις, είπε ο Μπάρτον.

— Ναί, είπε ο Ρεσόλ, κάπως μουνδιασμένος για την εμπνευσι του Μπάρτον.

Ο Ράφλ Χάρρις ήταν ιδιαιδικός ντετεκτίβ, φημισμένος για τις ικανότητές του. Σε λίγο ήρθαν οι αστυνομικοί και διεπίστωσαν, ότι ο Ρέιμοντ είχε αυτοκτονήσει. Ήταν ξεπλωμένος μέσα στή μπανιέρα και κρατούσε το πιστόλι του στο δεξί του χέρι.

Το ρολόι του τοίχου χτύπησε μεσανύχτα. Ο Γκαμπριέλ Ρεσόλ ήταν ξεπλωμένος στο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κρεβάτι του και κάπνιζε, όταν, ξαφνικά, άνηχησε το κουδούνι της πόρτας. Σηκώθηκε, άνησυχος, κι' άνοιξε.

Ήταν ο Ράφλ Χάρρις.

— Ήμουν στον κινηματογράφο, είπε στο Ρεσόλ, όταν έμαθα τα θλιβερά νέα. Πήγα στην αστυνομία και στο νεκροτομείο. Ή αστυνομία με βεβαίωσε, ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Τι περίεργο όμως! Χτές είδα το Ρέιμοντ κι' ήταν τόσο ήρεμος. Δε βρισκό το λόγο, που τον έκανε να αυτοκτονήσει...

— Όποτε έχεις τη γνώμη πως δεν πρόκειται για αυτοκτονία; ρώτησε ο Ρεσόλ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

Ο Χάρρις δεν απάντησε. Παρακάλεσε μόνον τον Ρεσόλ να τον ακολουθήσει στο διαμέρισμα του Ρέιμοντ.

— Να σου πω, ψιθύρισε εκείνος, σά να μολογούσε, κάτι παράξενο υπάρχει σ' αυτή την υπόθεσι. Συνήθως αυτός που αυτοκτονεί, δεν πυροβολεί στο μάτι του!...

Ο Ρεσόλ ανατρίχισε και προτίμησε να σωπάσει. Έγινε από μιά έρευνα στα χαρτιά του Ρέιμοντ, που κράτησε μισή ώρα. Ο Χάρρις είπε, κυττάζοντας καταμάματα το Ρεσόλ:

— Ίσως να'χω λάθος... Ή αστυνομία φαίνεται πως έχει δίκιο... Πρόκειται γι' αυτοκτονία...

Ο Ρεσόλ δε μπόρεσε να κρύψει την ανακούφισή του. Το πρόσωπό του ήρεψε. Είχε κατορθώσει να παραπλάνησει όχι μόνο την αστυνομία, αλλά κι' ένα φημισμένο ντετεκτίβ...

Όταν ξαφνικά, ενώ ετοιμαζόντουσαν να φύγουν, το μάτι του Χάρρις πήρε τις νότες, που ήταν γραμμένες στο τετράδιο της μουσικής. Πλησίασε και τις κύτταξε:

— Ο δούσυχος Ρέιμοντ μούχε πη χτές, πως θα τελειώνει μιά συνάτα, που θα'χε μεγάλη επιτυχία, είπε στο Ρεσόλ. Ίσως να'ναι αυτή. Για να δούμε, την τελειώσε;

Πήρε το τετράδιο της μουσικής, κάθισε στο πιάνο, που ήταν στή γωνιά του δωματίου κι' άρχισε να παίζει. Ο Χάρρις δεν ήταν τέλειος εκτελεστής. Ήταν απλώς ένας έρασιτέχνης πιανίστας. Από τα δάχτυλά του ανασίνονταν μιά ύπεροχη αρμονία. Ξαφνικά, όμως, υπερδεύτηκε. Το τελευταίο μέρος της συνθέσεως ήταν ολόκληρα διαφορετικό από τα προηγούμενα. Τι περίεργο! Ξανάπαξε το φινάλε. Ήταν ένα κομμάτι ασυνήτο, ασυνάρτητο. Δυο νότες επαναλαμβάνονταν διαρκώς οι ίδιες!

Σταμάτησε το παίξιμο κι' άρχισε να μελετά προσεχτικά το φινάλε, όταν ξαφνικά πετάχτηκε όρθιος.

— Τι συμβαίνει; Βρήκες τίποτα; ρώτησε άνησυχος ο Ρεσόλ.

— Ναί, είπε ο Χάρρις, κυττάζοντάς τον μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. Ανακάλυψα, ότι ο Ρέιμοντ δολοφονήθηκε. Επίσης, το λόγο που δολοφονήθηκε και το όνομα του δολοφόνου.

— Ποιός είναι; ρώτησε ο Ρεσόλ, με φωνή που έτρεμε.

— Έσού!

— Άστειεύσεαι!...

— Δεν άστειεύομαι καθόλου! είπε ο Χάρρις, βγάζοντας το πιστόλι του. Δολοφόνους το Ρέιμοντ, γιατί αγαπούσε κάποτε μιά γυναίκα, που την έλεγαν Τζέννη. Κατά τη γνώμη μου, ο Ρέιμοντ έγραφε νότες, όταν ήρθες να τον σκοτώσεις. Ωστόσο φαίνεται πως βρήκε καιρό να γράψει την καταγγελία σου, που είναι άδυσωπτη για σένα!

Ο ντετεκτίβ πήρε το τετράδιο και τόδειξε στο Ρεσόλ:

— Βλέπεις αυτές τις νότες; είπε. Δεν έχουν καμιά σχέση με τις παραπάνω. Είναι δυο μόνο, όλο οι ίδιες: Ρε-σολ, Ρε-σολ. Ο Ρέιμοντ δε μπορούσε διαφορετικά να γράφει τ' όνομά σου. Παρακάτω όμως βρίσκεται η άσχη το τραγουδιού του Φόρστ. Είναι πασίγνωστο. Αρχίζει έτσι: «Τζέννη μου, γλυκεία μου άγάπη». Τη γυναίκα του Ρέιμοντ την έλεγαν Τζέννη. Οι πρώτες νότες έλεγαν τ' όνομά σου, οι άλλες άφησαν να ένοηθί, ότι πρόκειται για τη Τζέννη και η όδηγια «Κόν άμφορε» (με άγαπη), που είναι γραμμένη στο πάνω μέρος της τελευταίας σελίδας, δείχνει την αίτια του φόνου. Άν κι' εγώ νομίζω πως μάλλον το μίσος κι' όχι η άγάπη ήταν η αίτία.

Ο Ρεσόλ δε μίλησε. Κατάλαβε πως δε μπορούσε να φέρει καμιά αντίρρησι. Ήταν χαμένος πιά κι' ακολουθούσε το ντετεκτίβ, σκύβοντας το κεφάλι.

ΤΖΩΝ ΜΠΡΕΝΤΟΝ

Η Άμερικανίδα δημοσιογράφος Άλις Γουόρντ παρακολούθησε στο Σβέρντλντοβ, της Σοβιετικής Ένωσης ένα καταπληκτικό πείραμα. Να πως άφηγείται η ίδια την «περίπτωσι» της Ρόζας Κουλέσινας, της τυφλής που «διαβάζει» βιβλία και έφημερίδες και που ξεχωρίζει χρώματα, χρησιμοποιώντας τα δάχτυλά της.

«Καμιά τριανταριά άτομα, λέει η Άμερικανίδα δημοσιογράφος, είχαμε συγκεντρωθή σ' εκείνη την αίθουσα της νευρολογικής κλινικής του Σβέρντλντοβ, που είχε παραχωρηθή στο δόκτωρ Γκόλντμπεργκ, για το πείραμα του. Ήταν εκεί Ρήσοι ψυχίατροι, οφθαλμολόγοι και ψυχολόγοι, μιά ομάδα δημοσιογράφων, που είχαν έρθει από τη Μόσχα κι' εμείς, τρεις μόνο δημοσιογράφοι από τη Δύσι.

«Καμιά τριανταριά πρόσωπα, για να είμαστε ειλικρινείς, όλα γεμάτα κακεντρέχεια και διαισισία, από επαγγελματική συνήθεια. Άλλωστε, δεν ήταν εύκολο να πιστέψω κανείς ότι, ένα ανθρώπινο πλάσμα θα μπορούσε να «διαβάσει» χωρίς να χρησιμοποιήσει τα μάτια του, ενώ ήταν πολύ ευκολότερο—και λογικότερο—να φανταστή, άν όχι μιά άπατη, τουλάχιστον ένα είδος τηλεπαθείας. Και η τηλεπαθεία, βέβαια, είναι κάτι το ύπερφυσικό» αλλά, όπωςδήποτε πιο πιστευτή.

«Ακόμα και οι ίδιοι οι Ρήσοι έπιστήμονες είχαν δηλώσει καθαρά ότι ήθελαν να έλέγξουν το πείρα-

«Η Ρόζα Κουλέσινα άγγίζει με τα δάχτυλα, έναν δίσκο με διάφορα χρώματα και τα «διακρίνει» χωρίς καμμία δυσκολία.

σικά χρώματα. Έπάρχει όμως πάνω στο χαρτί κι' ένας μικρός γεωγραφικός χάρτης. Παρουσιάζει ένα νησί, που νομίζω ότι ονομάζεται Σίβα...

«Ο συνάδελφός μου που είχε έτοιμάσει το πείραμα, τινάχτηκε κατάπληκτος και έξηγησε:

— Είναι αλήθεια! Πρόκειται για μιά σελίδα άγγλικής έφημερίδας και το λάθος στην ονομασία του νησιού με πείθει ότι δεν μπορεί να υπάρχει άπατη. Το νησί είναι η Κούβα και η κοπέλλα διάβασε το όνομά του σαν να ήταν γραμμένο με ορισικούς χαρακτήρες (CUBA = SIBA).

«Εγώ ή ίδια μπόρεσα να διαπιστώσω τις καταπληκτικές ιδιότητες της Ρόζας Κουλέσινας δίνοντας της μιά φωτογραφία της κόρης μου, τυπωμένη πάνω σε νάιλον. Η κοπέλλα, όχι μόνο περιέγραψε τα χαρακτηριστικά και τα χρώματα, αλλά «είδε» ότι η φωτογραφία άπεικόνιζε ένα κορίτσι.

«Η τελευταία φάσι του πειράματος, έγινε με πολύχρωμα φώτα.

Ένας από τους Μοσχοβίτες δημοσιογράφους, που παρακολουθούσαν το πείραμα, έριξε πάνω σ'τα δάχτυλα της κοπέλλας, το ένα ύστερα από το άλλο, διάφορα φωτεινά χρώματα, χρησιμοποιώντας έ-

Η ΡΩΣΙΔΑ ΠΟΥ «ΒΛΕΠΕΙ» ΜΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

μα και ο δόκτωρ Γκόλντμπεργκ είχε απαντήσει:

— Αντιλαμβάνομαι τις άμφιβολές σας και ελπίζω να τις διαλύσω με την πιο πειστικό τρόπο. Κι' εγώ ο ίδιος, πίστεψα στην άσχη ως τηλεπαθεία την ικανότητα της Ρόζας Κουλέσινας. Άλλά, όπως θα μπορούσε να διαπιστώσετε, η τηλεπαθεία δεν παίζει κανένα ρόλο στην περίπτωση μας.

«Άμέσως κατόπι μ'ας παρουσίσαμε την Ρόζα Κουλέσινα, μιά έφημη και ξανθεία κοπέλλα είκοσιδυο χρόνων, που κατοικεί στή Νίτς Ταβί μιά πόλη 350 χιλιάδων κατοίκων, που βρίσκεται κοντά σ' ένα από τα μεγαλύτερα βιομηχανικά κέντρα της Σοβιετικής Ένωσης.

«Η Ρόζα Κουλέσινα, όπως μ'ας έξηγησε ο δόκτωρ Γκόλντμπεργκ, είναι μιά έπιληπτική και άντικει σε μιά οικογένεια στην όποια υπάρχουν πολυάριθμα άτομα ψυχικά άνομα.

«Η Ρόζα Κουλέσινα, μ'ας είπε ο Γκόλντμπεργκ, ο γιατρός που ανακάλυψε αυτή την κοπέλλα και μελέτησε τις καταπληκτικές ικανότητές της, υποφέρει από περίεργες παθήσεις του νευρικού συστήματος και—παρ' όλο που δε μπόρεσ να το πη άκόμη με βεβαιότητα—νομίζω ότι η ικανότητά της να «βλέπει» με τα χέρια (όπως και με τα δάχτυλα των ποδιών και την άσχη της γλώσσας) προσέρχεται απ' αυτές τις άνομαίες.

«Τότερα, ο δόκτωρ Γκόλντμπεργκ, μ'ας έξηγησε πως θα γινόταν το πείραμα και ποιές προσφυλλάξεις θα παίρναμε για να άποκλειστή με βεβαιότητα κάθε τηλεπαθητική επίδρασι.

«Πάνω σ'τα μάτια της Ρόζας, είπε ο Ίσακ Γκόλντμπεργκ, θα δεθεί ένας μαύρος επίδεσμος και ύστερα το κεφάλι της θα σκεπαστεί ολόκληρο με μιά πλαστική ζωνούλα. Έτσι, θα έχετε την βεβαιότητα ότι δε μπορεί να δη, χρησιμο-

Τα πιο έκπληκτικά πειράματα της εποχής μας

ποιώντας τα μάτια. Τα άποσάματα, που θα διαβάσει, οι φωτογραφίες που θα περιγράψει, τα χρώματα που θα ξεχωρίσει, μπορείτε να τα διαλέξετε έασι και έτελως τυχαία. Όλα τα άποσάματα, οι φωτογραφίες και τα χρώματα, τα καρτονάκια, που θα συγκεντρωθούν, θα κλειστούν μέσα σε φακέλλους, που θα τοποθετηθούν σ' ένα κουτί. Εμείς, θα μπορούσαμε να τα έλέγξουμε μόνο «ύστερα», όταν δηλαδή θα τα έχη «διαβάσει» και αυτό θα άποκλείσει κάθε μεταβίβασι σκέψεως. Στή δεύτερη φάσι του πειράματος, ο καθένας σας μπορεί να υποβάλη τη Ρόζα σε μιά δοκιμασία της εκλογής του.

«Ποιός μπορεί ν' άποδείξη σ' αυτήν τότε ένας από τους γιατρούς, που είχαν φτάσει από τη Μόσχα, ότι οι μοναδικές «έπιληπτικές ιδιότητες» της Ρόζας Κουλέσινας, δεν περιορίζονται σε μιά ύπερβολικά άνευγμένη άφη, που της έπιτρέπει να «διαβάσει» τα τυπωμένα γράμματα, όπως άκριβώς διαβάζουν οι τυφλοί με τη μεθοδό Μπράιγ;

«Κι' εγώ είχα σκεφτή αυτή την πιθανότητα, αλλά δεν είχα όση το άκρος να υποβάλω αυτή την έρώτησι. Μά ή άπάντησι του δόκτωρος Γκόλντμπεργκ, με άφησε κατάπληκτο.

«Κι' εγώ ο ίδιος, είπα, τις πρώτες μέρες, το σκέφτηκα αυτό, αλλά βρήκα τον τρόπο να βεβαιώσω ότι δεν είχε καμιά σχέση με την περίπτωση μας. Θα ήθελε πως:

«Η Ρόζα Κουλέσινα, κάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι από γυαλιστερό υέταλλο. Άμέσως ύστερα, ένα νοσοκόμος έφερε πάνω στή αιάλτι της έναν μαύρο επίδεσμο και πέτασε στο κεφάλι της την πλαστική ζωνούλα.

«Σ' ένα νευμα του δόκτωρος

Γκόλντμπεργκ, ένας από τους έπιστήμονες, που είχαν φτάσει από την πρωτεύουσα, σηκώθηκε, πλησίασε στο τραπέζι πάνω στο όποιο είχε τοποθετηθή ένας σωρός από φακέλλους—που είχαν μέσα άποσάματα από έφημερίδες, που είχαμε διαλέξει εμείς, φωτογραφίες και καρτονάκια με διάφορα χρώματα. Πήρε ένα και το έδωσε στην κοπέλλα. Έκείνη το άνοιξε, άκούμπησε πάνω στο τραπέζι τα δάχτυλά της και είπε: «Είναι ένας τίτλος, που λέει: «Η τέτατη διανομή της παραγωγικότητας». Και διάβασε μερικές σειρές από το άκρος με άσχετη έγχευσι. Όταν τελείωσε το διάβασμα, ο Γκόλντμπεργκ, έδειξε ένα άλλο άτομο, που με τη σειρά του διάλεξε ένα φακέλλο και τον έδωσε στή Ρόζα Κουλέσινα. Έκείνη τον άνοιξε, πήρε από μέσα μιά φωτογραφία και περιέγραψε το πρόσωπο, που άπεικόνιζε. Ένας τρίτος φακέλλος, είχε μέσα μερικά χρωματιστά καρτονάκια, έξη για την άκούβεια. Η Ρόζα, διέκρινε με καταπληκτική άκρίβεια το χρώμα του καθενός απ' αυτά.

«Και τώρα μ'ας είπε ο Ίσακ Γκόλντμπεργκ, να ή άποδείξει ότι η Ρόζα δεν διαβάσει, όπως διαβάζουν οι τυφλοί, τα άνάγλυφα γράμματα του συστήματος Μπράιγ. Διαλέξετε έσείς οι ίδιοι χρωματιστά τυπωμένα ή φωτογραφίες ή σχέδια και τοποθετήστε τα πάνω στο τραπέζι, μπροστά στην κοπέλλα, βάζοντας από πάνω μιά γυαλίνη πλάκα. Θα ήθελε ότι η Ρόζα θα τ'ε καταφέρει, το ίδιο καλά, παρ' όλο που θα δυσκολευτή λίγο, επειδή το γυαλί αλλοιώνει τα φωτεινά κύματα.

«Η Ρόζα, άγγιξε τη γυαλίνη πλάκα και τούτε φορές με τα δάχτυλά της «ύστερα είπε: «Δεν ξέρω να διαβάσω αυτά τα πράγματα. Δεν είναι γραμμένα με ρω-

ναν ειδικό φαινό. Ή, λοιπόν, ή Ρόζα, «είδε» αυτά τα φωτεινά χρώματα και τα άνέφερε ένα - ένα χωρίς δυσκολία.

«Πως τώρα έξηγούν οι έπιστήμονες το «φαινόμενο Κουλέσινας»; «Στήν πραγματικότητα, δεν το έξηγούν καθόλου ή τουλάχιστον δεν έχουν όση άκόμη μιά άκριβή έξηγησι. Συμφωνούν, όμως, όλοι πάνω στην ύπόθεσι, ότι οι διάφορες «άνομαίες» του νευρικού συστήματος της κοπέλλας, έχουν συνδέσει, ποιός ξέρει πως, τις καταλήξεις των νευρών των δαχτύλων και της άσξης της γλώσσας, μ' εκείνο το τμήμα του έγκεφάλου, όπου έχει την έδρα της σίσθησι της όσσεως. Με άλλα λόγια, αυτό το έγκεφαλικό κέντρο έρεθίζεται, όχι μόνο από τα «μηνύματα» που το μεταβιβάζουν τα δάχτυλα νευρα, αλλά και από άλλα «ρεϊμάτα» που κανονικά δεν έπρεπε να το φτάσουν.

«Άνάμεσα στους βολτανούς και στους νεκρούς συγγενείς της Ρόζας Κουλέσινας, είπε ο δο. Ίσακ Γκόλντμπεργκ, υπάρχουν πολλοί εκ γενετής τυφλοί. Και δεν μπορούμε να άποκλείσουμε ότι αυτή ή ατία έχει παίξει σβαρό στο όλο στήν περίπτωση «άνομαλίας» του νευρικού συστήματος της κοπέλλας. Είναι γνωστό, π.χ., ότι οι τυφλοί άποκτούν μεγαλύτερη ευαίσθησι στις άλλες αισθήσεις τους. Θα έλεγε, λοιπόν, κανείς — πο μ' άν φαίνεται παράλογο— ότι αυτές οι ικανότητες, μεταδίδων κληρονομικά στή Ρόζα, γαλιόνε της την άπίστευτη δυνατότητα να άντικαθιστά τα μάτια της, με την άσχη της.

«Όλα αυτά, είναι έπιόμενο να σας φανούν άπίστευτα. Εγώ όμως που παρακολουθούσα με τα ίδια μου τα μάτια εκείνο το πείραμα, δε μπορώ παρά να βεβαιώσω ότι το «φαινόμενο» της κοπέλλας, που βλέπει με τα δάχτυλα είναι άπόλυτα αληθινό».

Μπιάνκα Καπέλλο

Μιά θρυλική γυναικεία μορφή
της εποχής της Αναγεννήσεως

Η Μπιάνκα Καπέλλο ήταν ένας από τους πιο αντιπροσωπευτικούς γυναικείους τύπους της εποχής της Αναγεννήσεως. Τολμηρή και φιλόδοξη, έπαιξε έναν πρωταρχικό ρόλο στα πράγματα της Ιταλίας και επεδίωξε στους συγχρόνους της με το σπινθηροβόλο πνεύμα της και την εκθαμβωτική ομορφιά της. Η ζωή της, που μας την περιγράφει με γλαφυρό και παραστατικό τρόπο ο διογρόφορ της Πιέρ Γκωτί, ήταν γεμάτη από φλογερά πάθη, άγρια μίσση και αδιάκοπες περιπέτειες. Άλλα δεν έλειψαν απ' αυτήν επίσης τα σκοτεινά έγκλημάτα κι' οι ανατριχιαστικές δηλητηριάσεις. Η Μπιάνκα Καπέλλο δεν δι- σέσσε ποτέ στην έκλογη των μεσών για να φτάσει στο σκοπό της. Το όνομά της συμβο- λίζει μια δολοκλήρη εποχή.

3 Ένα βράδυ, ο Πιέτρο ανέθηκε με μια σχοινέ- νια σκάλα στο μέγιστο των Καπέλλο. Η Μπιάνκα, που τον περιέμενε πλημμυρισμένη από αγάπη, τον δέχτηκε στην αγκαλιά της. Άλλ' ο Πιέτρο είχε το σχέδιό του. Κάλεσε τις τρεις γυναίκες και τον Ιερώνυμο και μπροστά τους έβγαλε δύο δαχτυλίδια και πέρασε το ένα στο δαχτυλίο της Μπιάν- κας. Η νέα πέρασε κατόπιν το άλλο στο δικό του. Από τη στιγμή αυτή, σύμφωνα με τους νό- μους της Βενετίας, ήταν σύζυγοι. Από εκείνον μέ- νο ο εκκλησιαστικός γάμος, που θα τον έκαναν, ό- ταν τους δινόταν η ευκαιρία. Κάθε βράδυ, ο Πιέτρο πήγαινε στο δωμάτιο της Μπιάνκας κι' έ- μενε εκεί ως το πρωί. Άλλ' η νέα, που φοβόταν μή- πως τον ανακαλύψουν και τον σκοτώσουν, άρχισε σέ λίγο να πηγαίνει αυτή τον σπίτι του. Ο γον- δολιέρης Ιερώνυμος την πήγαινε εκεί με τη γόν- δολά του και την εναπαίριζε, προτού ξημερώσει. Λίγον καιρό αργότερα, η Μπιάνκα κατάλαβε πως θα γινόταν μητέρα και το έκανε γνωστό στον ά- γαστημένο της. Αυτός πάλι έτρεξε να συμβουλευθεί το θείο του, στον όποιον φανέρωσε τα πάντα. «Ο Καπέλλο κι' η γυναίκα του άργα ή γρήγορα θα μάθουν την αλήθεια, του είπε ο Τζιανμπάτιστα Μποναβεντούρι. Θα συλλαβίσεις τότε και θα εκτελε- σθείς, σύμφωνα με τους νόμους της Βενετίας, γιατί η νέα αυτή είναι ανήλικη. Δεν σοι μένει, λοιπόν, παρά να φύγεις. — «Θά φύγω αλλά μαζί με την Μπιάνκα», απάντησε ο Πιέτρο. Έφωσαν πράγματι μια νύχτα τον Νοεμβρίου 1563 και κα- τάφεραν έπειτα από διάφορες περιπέτειες να φτά- σουν στη Φλωρεντία, όπου έμενε από πολλά χρό- νια η οικογένεια του Πιέτρο Μποναβεντούρι.

4 Ο πατέρας, Μποναβεντούρι, που ήταν συμβο- λαιογράφος, φρόντιζε να ενώσει άμεσα μ' έκκλη- σιαστικό γάμο το γιοιό του με τη Μπιάνκα. Έ- ται, ο Πιέτρο έβαλε στο χέρι τις 6000 χρυσά δουκάτα που η μητέρα της είχε αφήσει στη νέα. Κι' από εκείνη τη στιγμή, αναρχίσε την άσπιτη ζωή του. Λίγον καιρό αργότερα, συνδέθηκε με μια όμορφη Φλωρεντινή, την Κασσάνδρα Μπανταϊνί και, αντί να κρύψει το σύνδεσμο του, τούναντιον περριφανεύσαν σ' όλους για την κατακτήσή της. Η Μπιάνκα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, που το όνομάς Πελλεγκρίνα, όπως λεγόταν κι' η μη- τέρα της. Κάθε τόσο μάβαινε τα όργια και τις άπαισιες του συζύγου της. Η αγάπη είχε σθήσει πια μέσα στην ψυχή της. Μια μέρα, θέλησε να μάθει την τύχη της από μια τοιγυγάνα κι' αυτή της απάντησε: «Θά γίνης βασίλισσα, αν έλξης όδη- γό στη ζωή σου αυτά τα λόγια: Τόλημης κι' αυτό που έπιθμεις θα γίνη». Η Μπιάνκα δεν τα έέγασε. Λίγον καιρό αργότερα, μια έφιππη συνο- δία περνούσε κάτω από τα παράθυρά της: Μπρο- στά κάρπαζε ένας νέος με όρατο παράσημα και πλούσιο ντύσιμο. Αδυνασίαστη, το τριαντάφυλλο που κρατούσε η Μπιάνκα έφυγε από τα χέρια της κι' έπεσε στα δικά του. Τα βλέμμάτα τους δια- σταυρώθηκαν. Ο νέος αυτός ήταν ο Φραγκίσκος Μεδίκος, μέγας δούκας της Τοσκάνης, που θέλησε άμεσα να την γνωρίσει. Η Μπιάνκα, άπορη, μέ- νη άπ' όποιον ήταν από την πρώτη όγνιά της, φά- νηκε κόλασμένη από το ενδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτήν ο νεαρός δούκας. Η Φλογερή Ψυχή της διψούσε για μια καινούργια όγνιά. Το παρελθόν δεν υπήρχε πιά στα μάτια της.

5 Ο Φραγκίσκος, γοητευμένος από την ομορφιά της Μπιάνκας, έδωσε στον Μποναβεντούρι ένα ά- ξιωμα στην αυλή του, που τον υποχρέωνε να μείνι στο δουκικό ανάκτορο. Κι' η Μπιάνκα, φυσικά, πήγε μαζί του. Όταν ο δούκας της μίλησε για την αγάπη του, η νεαρή γυναίκα του έδειξε ένα δαχτυλίδι που φορούσε στο χέρι της κι' όπου εί- χε χαραχθεί τα λόγια της ιερής της κι' όπου εί- αυτο, που έπιθμεις θα γίνη». Σε λίγο, όλη η Φλωρεντία ήξερε πως μέσα στο δουκικό ανάκτορο δεν υπήρχε άλλη θέληση εκτός από εκείνη της Μπιάνκας. Ο δούκας κι' η όμορφη φίλη του έ- θυγαν συχνά περίπατο, ανέλαμνοι έκείνος σ' ένα μαύρο κι' αυτή σ' ένα λευκό άλογο. Άλλο παρά την αγάπη του για την ομορφιά της, ο δούκας αναγκάστηκε σέ λίγο να παντρευτεί για πολιτι- κούς λόγους την κόρη του αυτοκράτορα της Αύ- στρίας Ιωάννα. Δεν έέχασε, όμως, η Μπιάνκα, που την έκανε πρώτη κυρία έπ' των τιμών της συζύγου του. Έτσι, θά την είχε πάντοτε κοντά του. Η δύναμη της Μπιάνκας μεγάλανε όλονα. Το μόνο δυσάρεστο γι' αυτήν ήταν ότι ο άλλος Πιέτρο, έμεταλλευόμενος το σύνδεσμο της με το δούκα, την εξέθετε διαρκώς, για να της παρήν χρήματα. Η Μπιάνκα σκέφτηκε τότε ότι ήταν και- ρός να τον ξεφορτωθεί. Και μίλησε στους συγγε- νείς της Κασσάνδρας Μπανταϊνί: Ούτε ο δ- ουκας ούτε αυτή θα είχαν να πουν τίποτα, αν άποφάσι- ζαν να εκδιώκουν την τιμή τους... Οι συγγενείς της Κασσάνδρας κατάλαβαν το νόημα που είχαν τα λόγια της. Και κατόπιν έσπευσαν να πείσουν το σχέ- διό τους. Από τη στιγμή αυτή ο Πιέτρο ήταν χε- μένος. Τίποτα δε θα μπορούσε να τον σώσει.

6 Ο Πιέτρο Μποναβεντούρι είχε περάσει τη νύχτα κοντά στην αγαπημένη του Κασσάνδρα. Λίγο πριν ξημερώσει φέρεσε τον άλυσίδωτο θώρακά του, κι' έφυγε από το σπίτι της, κρατώντας στο ένα του χέρι γυμνό το ξίφος του και στο άλλο τρία άρκε- βούζια μέσα σ' ένα σακί. Τον συνόδευε ένας ά- κολουός του, που κρατούσε στο ένα του χέρι ένα σπαθί και στο άλλο ένα γιγαντιά. Άλλά, καθώς περνούσαν από τη γέφυρα του Άρνο ριχτήκαν πά- νω τους οι συγγενείς της Κασσάνδρας που συνά- δουνταν από τους ανθρώπους τους. Ο Πιέτρο ά- γωνιάστηκε γυναίκα και κατάφερε να περάσει τη γέφυρα, ενώ ο σύντροφός του πέδαζε στα πόδια. Άλλ' οι δολοφόνοι άκολούθησαν τον Πιέτρο στα στενωπόκακκα, όπου χώθηκε για να σωθεί. Σε κά- ποια στιγμή, άδειασε πάνω τους ένα από τα άρ- κεβούζια του και σκότωσε έναν απ' α' τους. Τραυ- μάτισε επίσης δύο ή τρεις άλλους με το ξίφος του. Άλλ' η κατάβια έ συνεχίστηκε. Στο τέλος, έ- νας από τους δολοφόνους κατάφερε να περάσει πίσω του και με μια τεσκουρία τούκοψε τον πέ- νοντες του άριστερότου ποδιού του. Ο Πιέτρο σω- ριστηκε τότε κάτω κι' όλοι οι δολοφόνοι όρμησαν πάνω του κι' άρχισαν να τον χτυπούν με τα ξίφη. Τα τεσκουρία και τα έγχειρίδια τους, «μή με χυ- πάτε άλλο! τους φώναξε. Είμαι πεσμένος!» Έ- κείνοι που έθηκαν το άλλο πρωί το πτώμα του, μέτρησαν πάνω σ' αυτό τριάντα χτυπήματα. Δια- τάχθηκε μια έρευνα για το θάσθθθθ. Άλλ' οι δολοφόνοι έμειναν άκαταβόκωτοι.

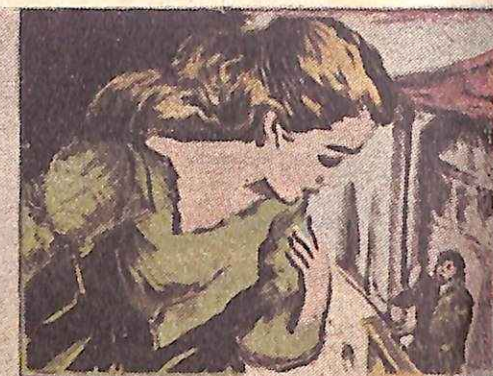
9 Λίγον καιρό αργότερα, η άρχιδούκισσα Ιωάννα έμεινε έγκυος. Αυτή η έγκυμοσύνη άνηκούσε της Μπιάνκας. Αν η Ιωάννα έφερε στον κόσμο άγό- ρι, θά μπορούσε ν' άμφισβητηθεί η νομιμότης του δικού της παιδιού. Αποφάσισε, λοιπόν, ν' άπαλ- λαγή από την Ιωάννα. Άλλ' έπρεπε να ένεργήσει με περισκέψη. Μια μέρα, η Ιωάννα ξεκίνησε για κάποιο προσκύμιο. Η Μπιάνκα έστειλε τότε τους ανθρώπους της, ντυμένους σαν χωρικούς, να την περιμένουν σ' ένα δύσκολο πέρασμα. Οι άνθρωποι αυτοί έκαναν μια θορυβώδη ύαδοχγή στην άρχι- δούκισσα κι' ένας χτυπήσε μ' ένα ροπαλό το μου- λάρι της στα πιασιά πόδια. Το ζώο τινχτηκε με όρη κι' η δυστυχισμένη άρχιδούκισσα έπεσε με το κεφάλι πάνω στα βράχια, που έφραζαν το δρό- μο. Την μετέφεραν σ' ένα γειτονικό μοναστήρι και το ίδιο βράδυ πέθανε. Η Μπιάνκα δεν δύσκολεύ- τηκε κατόπιν να πείσει το Φραγκίσκο να νομιμο- ποιήσει τις σχέσεις τους. Οι γάμοι τους έγιναν με μεγάλη λαμπρότητα στη Φλωρεντία. Ο Πάπας, στον όποιον η Μπιάνκα έστειλε κάθε τόσο πολυτε- λή δώρα, όρισε πολυμελή αντιπροσωπεία από καρ- δινάλιους για να τον άντιπροσωπεύσουν. Η δη- μοκρατία της Βενετίας, έξ' άλλου, την άνακρίψε άπορριφιστάτη και τριεύνδοξη κόρη της. Η Μπιάνκα ήταν τώρα παντρεμένη. Ένας μόνο ά- πο τους έγχθρους της θισκόταν στη ζωή: ο καρ- δινάλιος Φερδινάνδος. Κι' ήταν ο πιο έπικυίνδ- νος από όλους. Η Μπιάνκα έμαθε ότι ο καρδινα- λιος είχε στα χέρια του τη στενή εξομολόγησι που γίαιε στο Γκαρζί. Φοβήθηκε τότε ότι ο δούκας θά μάθαινε την αλήθεια. Κι' άβυσταχθε έως η- ταν, άποφάσισε ν' άπαλλάξει από τον ένοχλητικό καρδινάλιο, με πρώτη ευκαιρία.

10 Το καλοκαίρι του 1587, η δουκική οικογένεια έρισκόταν έξω από τη Φλωρεντία, στο Πότζιο. Κατά τα τέλη του Αυγούστου η Μπιάνκα κάλεσε εκεί τον καρδινάλιο Φερδινάνδο, που έτρεξε άμέ- σως στην πρόσκλησή της. Οι γιορτές διαδέχονταν η μια την άλλη κι' η Μπιάνκα έδειχνε πολύ με- γάλο ενδιαφέρον για τον άγαπητό θείο της. Δεν άφηνε κανένα να τον πλησιάσει και φρόντιζε μόνη της για το φαγητό του, για τον ύπνο του, για όλα. Σκέφτηκε, τέλος, ότι είχε φτάσει η σπι- γή για να εκτελέσει το σατανικό σχέδιό της. Μια νύχτα, κατέθηκε κρυφά στην κουζίνα κι' έφτιαξε ένα θανατοίο γλυκίσμα, μέσα στο όποιο έμεινε, έρριψε ένα δηλητήριο που το αντίδοτό του ήταν αυτή το ήθελε. Το άλλο πρωί, μόλις ο καρδινα- λιος έξύπνησε, του πήγε αυτό το γλυκό για το πρόγευμά του. «Τό έφτιαξα μόνη μου για τον άγαπητό θείο μου», του έλεε συνοδευόντας τα λόγια της με το πιο γοητευτικό της χαμόγελο. Βγήκε κατόπιν από το δωμάτιο. Άλλ' ο καρδινα- λιος είχε κάθε λόγο για να είναι δύσπιστος και, προτού δοκιμάσει αυτό το γλυκό θέλησε να βε-βαιωθεί ότι δεν έδινε. Ο καρδινάλιος είχε πάντοτε στο μεσείο δαχτυλό του δεξιού του χε- ριού ένα δαχτυλίδι, που η πέτρα του γινόταν έο- λη μόλις την πλησίαζε σ' ένα άντικείμενο ή ένα φαγητό, που ήταν δηλητηριασμένο. Άποδ βεβαιώ-θηκε, λοιπόν, ότι δεν τον παρακούουθε κανείς, πλησίασε το δαχτυλίδι στο γλυκό. Η πέτρα του έγινε άμέσως θολή! «Έπρεπε να το φαντασθώ, ψιθύρισε ο καρδινάλιος. Η νύη μου θέλησε να με δηλητηριάσει». Και σκέφτηκε να πετάξει την πατέλλα με το γλυκό από το παράθυρο. Άλλά, ξαφνικά, μήκη ο άνηθός του Φραγκίσκος.

11 «Τι θανατοίο γλυκίσμα!» έλεε ο δούκας. — «Τό έφτιαξε για μένα η αγάπη μου», απάντησε ο καρδινάλιος. Και, χωρίς να χάη καιρό, έκοψε ένα κομμάτι και το πρόφερε στο Φραγκίσκο. Ο δούκας το έφαγε άμέσως και το έβηκε τόσο εξαί- ρετο, που πήρε και δεύτερο κομμάτι. Τη στιγμή εκείνη μίλησε η Μπιάνκα. Βλέποντας τον άντρα της να τρώη από το δηλητηριασμένο γλυκό, χλώ- μασσε κι' έτοιμασθηκε να του φωνάξει να στα- ματήσει. Άλλ' αν το έκανε, θά ήταν σαν να όμο- λογούσε μόνη της ότι ήταν μια δηλητηριάστρια. Ο καρδινάλιος δεν την άφηνε από τα μάτια του. «Αγάπη μου άνηθα, είναι ασστό να δοκιμάσε- ςε και σεις αυτό το γλυκίσμα, που είναι έργο των χεριών σου», της έλεε. Και της πρόσφερε ένα κομμάτι. Η Μπιάνκα έβηκε κατάλευχη σαν νεκρή. Άλλά, για να μην προσβεί, έφερε το γλυκό στο στόμα της. «Είναι παραγκιασμένο», έλεε. «Άλλως κατόπιν το χέρι της, για να πάρη τον άντρα της και να φύγει. Είχε εύχθηκε, το άπτι- δότο του δηλητηρίου και θά κατάφευγε έτσι να εξουδετερώση την έπίδρασή του. Άλλ' ο καρδινα- λιος νάνεψε την έπίδρασή της. Και πιδόνοντας το δούκα και τη δούκισσα από τα χέρια, τους πρέ- ζε μαζί του στο μπαλκόνι. Έκει άόχισε να τους μιλή για γλυκά δύο πράγματα: για την πολιτι- κή κατάσταση της Εύρώπης, για τη θέσι της εκ- κλησίας, για τα μεταπολιτευτικά του σχέδια, για τις δημοκρατικές τάσεις του λαού της Φλωρε- ντίας και τους κράτησε πάνω από ώρα. Το άπτι- δότο δε μπορούσε πιά να έπίδραση. Καθυστέρησε μόνο την ένεργεια του δηλητηρίου. Μετά το θά- νατο του Φραγκίσκου και της Μπιάνκας, ο καρδι- νάλιος άνακηρύχθηκε μέγας δούς της Τοσκάνης.

«Έτσι κάθονται—μὰς λένε οἱ ψυχολόγοι—ὅσοι ἔχουν μετρημένη αὐτοπεποίθησι καὶ αἰσθημα τοῦ χιούμορ.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΘΕΣΤΕ ΔΕΙΧΝΕΙ ΠΟΙΟΣ ΕΪΣΑΣΤΕ

Μιά πρωτότυπη ψυχολογική μέθοδος

ΑΝ ρίξετε μιὰ ματιά σ' ὅσους βρίσκονται κοντὰ σας, στὸ λεωφορεῖο, τὶς ὥρες τῆς μεγάλης κινήσεως, μπορείτε νὰ ἀνακαλύψετε τὸ χαρακτῆρα τοῦ καθενὸς! «Πὼς αὐτὸς», θὰ ρωτήσετε μὲ ἀπορία. Ἀπλὸς αὐτὰς, ἀπ' τὸν τρόπο, πὺ κάθεται ὁ καθένας τους. Θὰ προσέξετε δηλαδὴ ἂν ξεπληκτικὰ νωχελικὰ στὸ κάθισμά του ἢ ἂν κρατᾷ τὴν πλάτη του ἀλύγιστη, ἢ ἂν σταυρώνη τὰ πόδια του... Ὅλα αὐτὰ τὰ σημάδια θὰ σὰς καθοδηγήσουν μὲ ἀσφάλεια στὴ διάγνωσί σας.

Σημειώστε πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ σοβαρὴ ψυχολογικὴ μέθοδο, πὺ τὴν ἐφορμῶσιν ἡδη διάφοροι ἐπιχειρηματίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, προκειμένου νὰ ψυχολογήσουν τὸν ἐπισκεπτικὸν τους. Καὶ πολλοὶ ὑποψήφιοι ὑπάλληλοι χάσανε τὴν θέσι, πὺ ἐπιδιώκοντε, ἐξ αἰτίας τοῦ τρόπου πὺ κάθονταν, ὅταν ἐπισκεφθῆκαν τὸν ἐργοδότη στὸ γραφεῖο του.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἀγγλους πλεκτοβιομηχάνους, ἔλεγε τελευταίως:

«Ὁ ἄνθρωπος, πὺ κάθεται στὴν ἄκρη τῆς καρέκλας του καὶ κοινοῖται νευρικὰ ὅσιν ὥρα μὺ μιλάει, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχη τὴν ἀποφασιστικότητά καὶ τὸν αὐτοέλεγχον, πὺ απαιτοῦν ὠριμένους ὑπεύθυνους θέσεις».

Ἐνας ἄλλος πάλι, βιομήχανος αὐτοκινήτων, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη σ' ὅσους ἐπαλύνονται πρὸς τὰ πίσω στὸ κάθισμά τους. Ἡ τὸσάσι αὐτὴ — λέει — δείχνει ἄνθρωπον μὲ ὑπερβολικὴ αὐτοπεποίθησι, πὺ δὲν ἀκούει ποτὲ τὶς συμβουλὲς τῶν ἄλλων κ' ἐννοεῖ νὰ κἀν πάντα τὸ κεφαλιὸ του. Ἐποτὲ δὲ θὰ ἀνέθετα μιὰ σημαντικὴ θέσι σὲ ὅποιον κάθεται ἔτσι, στὸ γραφεῖο μου — προσθέτει. Ἡ κακὴ ἐντύπωσι, πὺ θὰ δημιουργοῦσε, θὰ ἐπισκίαζε καδὲ ἄλλη ἰδιότητά του.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πὼς μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ κρίνετε κάποιον, ἀπ' τὸν τρόπο πὺ κάθεται:

1) Ἀν γέρνη διαρκῶς μπροστὰ. — Εἶναι ἕνα σημεῖο ἐπιθετικότητος. Οἱ ἄνθρωποι, πὺ σκύβουν πάνω μετὰ τὸ τραπέζι, πὺ τοὺς χωρίζει ἀπ' τὸ συνομιλητὴ τους, εἶναι συνήθως ἀμειλίχοι. Ὁ «Τίγρις» Κλεμανσὸ, ὁ ἀλύγιστος πολιτικὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώ-

του παγκοσμίου πολέμου, καθόταν πάντα ἔτσι. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Μέγας Ναπολέον.

2) Ἀν κρατᾷ ἀλύγιστη τὴν ῥάχη του. — Δείχνει ἔτσι πὺς ἔχει ἐπιβολή, ἢ τοῦλάχιστον, πὺς θέλει νὰ ἀποκτήσῃ. Ἐστὶν τεταμένος καθόταν πάντα ὁ Στάλιν στὶς παρελάσεις, καθὼς κ' ὁ Βίσμαρκ, ὁ Γερμανὸς «Σιδερώδης Καγκελάριος».

3) Ἀν κάθεται ἐλαφρὰ καὶ μὲ χάρι, γέρνοντας λίγο πρὸς τὸ πλάι. — Αὐτὸ φανερώνει μετρημένη αὐτοπεποίθησι, μαζὶ μὲ αἰσθημα τοῦ χιούμορ. Παραδείγματα: ἡ Σοφία Λόρεν καὶ ἡ πριγκίπισσα Γκρές τοῦ Μονακῶ.

4) Ἀν τεκνώνη συνεχῶς τὸ πόδι του μπροστὰ. — Δείχνει ἔτσι φόβο καὶ ἀδυναμία. Ἐχει παρατηρηθῇ, ὅτι κάθοντα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ γιοιοὶ πολλῶν μεγάλων καὶ ισχυρῶν ἀνθρώπων — ἰδίως ἂν ζοῦνε κάτω ἀπ' τὴν σκιά τοῦ πατέρα τους. Ὁ Λούις Μπότα, ὁ πρῶτος πρωθυπουργὸς τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνωσης, καθόταν πάντα ἀλύγιστος, σὰ νὰ εἴχε... καταπιῇ ἕνα σκοτωδύλο, δείχνοντας ἔτσι τὴν κυριαρχικὴ ἐπιβολή του. Σὲ μιὰ παλιά λοιπὸν οἰκογενειακὴ φωτογραφία, ὁ γιοιὸς του ἦταν καθισμένος δίπλα του, μὲ τὰ πόδια του τεταμένα μπροστὰ.

5) Ἀν σταυρώνη πάντα τὰ πόδια του. — Μὴ τὸν ἐμπιστεύεσθε! Τὰ σταυρωμένα πόδια δείχνουν ὑπευλοπότητα καὶ κατεργαρία.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες ἐνδείξεις, πὺ μὰς προσφέρει ὁ τρόπος τοῦ καθίσματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι διάφοροι μεγάλοι ἠθοποιοὶ, μὲ παγκόσμια φήμη, ἐκμεταλλεύονται αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο, ὅταν θέλουν νὰ δημοσιώσουν τὸν ἑνὲν ἢ τὸν ἄλλο τύπον πάνου στὴ σκηνή.

Μάλιστα, ὁ Στανιλάσκου, διάσημος Ρώσος ἠθοποιὸς καὶ δημιουργὸς τῶν νεωτέρων μεθόδων ἠθοποιίας, εἶχε μελετήσει ἐιδικὰ τὸν τρόπο τοῦ καθίσματος καὶ δίδασκε τὰ συμπεράσματά του στοὺς μαθητὲς του, ὥστε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴ ζωντανή ἀπόδοσι τοῦ ρόλου τους.

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι οἱ δικτάτορες συνήθιζαν νὰ κάθονται σὲ ψηλὲς καρέκλες, γιὰ νὰ ταπεινῶσιν ἔτσι τὰ θύματά τους. Ὅταν ὁ Χίτλερ πρωτοσυναντήθηκε μὲ τὸ Μουσσολίνι, τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ καρέκλα πολλὴ χαμηλὴ, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ὀρθοστάσει σὲ μιὰ πανψηλὴ, ἐιδικὰ φτιαγμένη γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ!

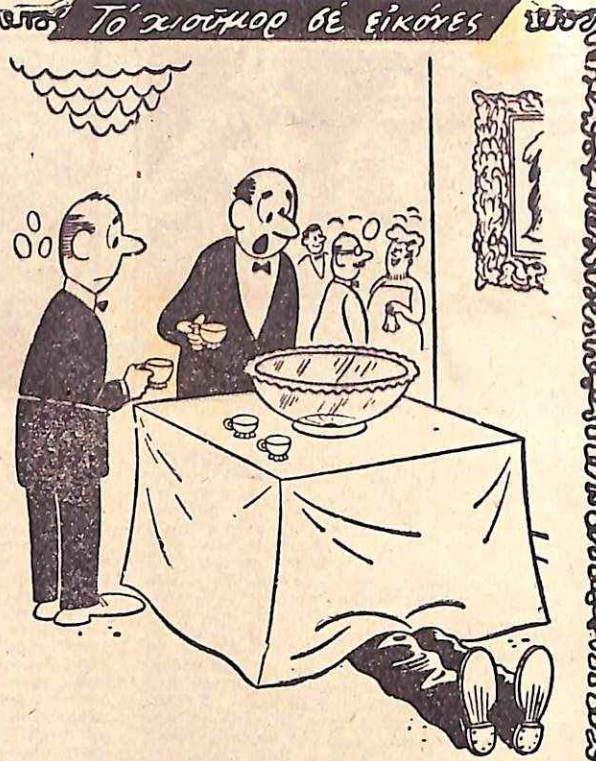
Φυσικά, ὅσα εἶπαμε πὺ πάνω, δὲν ἔχουν ἐφαρμογή, ἂν ἐπαλωθῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ κάθισμά σας ἢ ἂν σταυρώσετε γιὰ λίγο τὰ πόδια σας. Ἐκεῖνον πὺ φανερώνει τὸ χαρακτῆρα σας, εἶναι ὁ τρόπος, πὺ κάθεστε συνήθως, πάντα, κ' ὅχι τυχαία καὶ συμπτωματικά.

Πάντως, ὅπως κ' ἂν κάθεστε, φροντίστε νὰ μὴ μένετε καθισμένοι πολλὴ ὥρα συνεχῶς. Γιὰ αὐτὸ εἶναι... πολὺ κουραστικὸ, ὅπως δείχνει τὸ ἐξῆς πείραμα, πὺ ἔκανε ὁ Ἀμερικανὸς φοιτητῆς Τζέφρεϊ Τζένινγκς: Δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα, ἐπὶ 30 ὁλόκληρες ὥρες, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ἔτσι, ὅτι «χρειάζεται» πολὺ περισσότερὴ δύναμι θελήσεως καὶ αὐτοσυγκέντρωσι, γιὰ νὰ μὲν καθεῖ σὲ μιὰ θέσι, παρὰ γιὰ νὰ περπατᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὅταν σηκώθηκε ἐπιτέλους, εἶχε τέτοια ἐξάντλησι, ὥστε... σωριάστηκε πάλι: στὴν ἴδια πολυθρόνα!

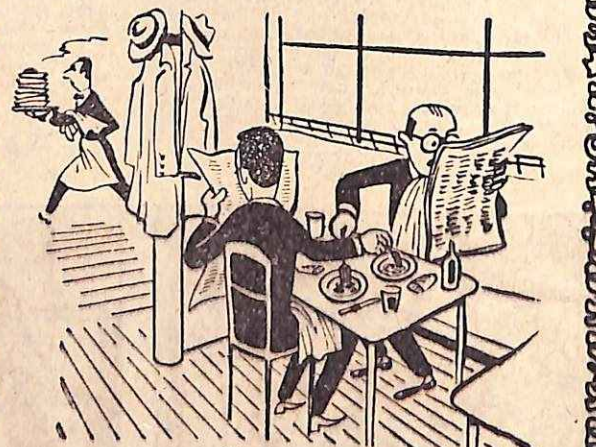
☉ ☉

ΟΨΙΜΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ Ἀμερικανίδα Κλάουντ Μάρς, κάτοικος τοῦ Λὸς Ἀντζελες, ἡλικίας 52 χρονῶν, ἔφερε στὸν κόσμον τελευταίως τὸ δεύτερο παιδί της μέσα σὲ 2 χρόνια. Ὑπῆρχαν κ' ἄρκετὲς ἄλλες περιπτώσεις γυναικῶν, πὺ εἶναι ἡμιτέρες μετὰ τὰ 50. Καμμιὰ ὅμως, ὡς τώρα, δὲν εἶχε κάνει δύο παιδιά. Σημειωτέον, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς κ. Μάρς εἶναι 63 χρονῶν!

— Περιέργο! Ἐχει μιὰ τρύπα τὸ μὲλ τοῦ κοιταήλ!

Χωρὶς λόγια.

— Κάσε κάτω, Γιάννη... Κ' ἂν δὲ ἐλέπη καλά, νὰ φορέσῃς γυαλιά!...

Τὰ ματογυάλια ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Δείγματα... κύρους καὶ σεβασμῶν

ΑΠΟ τὰ εξαρτήματα τῆς γυναικείας καὶ τῆς ἀντρικῆς τοῦα λῆττας, ἐκεῖνα πὺ ἔχουν κατακτήσει ὅλες τὶς λαϊκὲς τάξεις, καὶ μάλιστα τώρα τὸ καλοκαίρι, εἶναι τὰ γυαλιά τοῦ ἡλίου. Τὰ φορεῖ ἡ κοσμικὴ κυρία, ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἡ σοβαρὴ ἡλικιωμένη οἰκοδόμοινα καὶ ἡ μικρὴ πεταλούδα τοῦ ἔρωτα.

Τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, μετὰ ἐκατὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἱ ἐνενηντὰ φορᾶνε γυαλιά τοῦ ἡλίου ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ὅλων τῶν σχημάτων!

Σήμερα, λοιπὸν, θὰ σὰς πούμε μετὰ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τους. Ἀν πιστεύομεν τὸ θρύλον, ὁ Νέρων μεταχειριζόταν ἕνα μεγάλο σμαράγδι, στερεωμένο σὲ μιὰ λαβή, γιὰ νὰ διορθῶν τὴν μωπία του καὶ νὰ βλέπῃ καλύτερα τὰ θέαματά του ἱπποδρόμου ἢ τὶς ὀργαστικὲς γιορτὲς, πὺ δινόταν στὸ ἀνάκτορό του.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ὅμως κριτικὴ μὰς λέει σήμερον ὅτι τὸ σμαράγδι αὐτὸ δὲν ἦταν ὀπτικὸ μέσο, γιὰ τὴν αὔξησι τῆς δυνάμεως τῶν ματιῶν του, ἀλλὰ μάλλον ἕνα εἶδος καθρέφτη, μὲ τὸν ὅποιον ὁ φιλιπποῦτος Νέρων μποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅσα συνέβαιναν πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του γιὰ νὰ εἶναι ἐτοιμὸς ν' ἀποφύγῃ μιὰ προδοτικὴ μαχηριά.

Ἐπεσε, λοιπὸν, ὁ θρύλος γιὰ τὸ σμαράγδι τοῦ Νέρωνα. Καὶ ἔπεισαν καὶ οἱ παραδόσεις, ὅτι οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἀρχιμήδη καὶ τοῦ Πλίνιου ἤξεραν νὰ διορθῶν μετὰ εἰδικὰ γυαλιά τὴν μωπία καὶ τὴν προεπιστοπία. Ἐπεσε, τέλος, ἡ ἐσφαλμένη γωμῆ ὅτι ἐφευρέτης τῶν γυαλιῶν ἦταν ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος, πὺ πολλοὶ ζωγράφοι τὸν παρέστησαν στὶς εἰκόνας τους νὰ φορᾷ γυαλιά ἢ τοῦλάχιστον κάτι πὺ μοιάζει μὲ τὰ σημερινὰ γυαλιά.

Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πέρα πάνω θρύλους, πὺ τοὺς διέφευξε ἡ ιστορικὴ κ' ἐπιστημονικὴ ἐρευνα, ὑπάρχει καὶ ἄλλος, πὺ λέει ὅτι οἱ Κινεζοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μάρκο Πόλο ἤξεραν καὶ χρησιμοποιοῦσαν τοὺς φακούς, γιὰ τὰ ματία.

Ποῖος εἶναι, λοιπὸν, ὁ ἐφευρέτης τῶν γυαλιῶν; Λέγεται ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ 13ου αἰῶνα ζοῦσε στὴ Φλωρεντία κάποιος Σαλβίνο ντ' Ἀρμάτο. Αὐτὸς ἀγάπησε κάποια νεὰ καὶ ἐπινόησε τὰ ματογυάλια, γιὰ νὰ γυαλίσῃ τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴν μωπία καὶ γι' ἀνταμοιβὴ νὰ πάρῃ τὴν κόρη του γυναικά.

Λέγεται ὅμως ὅτι ὁ Σαλβίνο ντ' Ἀρμάτο πέθανε στὸ 1317. Ἐνῶ σ' αὐτογράφους τοῦ 17ου αἰῶνα νὰ φανερῇ ὅτι εἶδε τὸν τάφο του καὶ διάβασε πάνω στὴν πλάκα τὴν ἐπιγραφή: «Ἐφευρέτης τῶν ματογυαλιῶν». Μὰ, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες, δὲ βρέθηκε ἵχνος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Πρόκειται ἄρα γιὰ πρόσωπον πραγματικὸ ἢ θρυλικὸ;

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 14ου αἰῶνα βρέθηκε ἕνα γραπτὸ ντοκουμέντο, πὺ κάνει λόγο γιὰ γυαλιά. Στὰ παλιά χρονικά τῶν μοναχῶν τοῦ ἱταλικοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης — Πίζας, ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρχε τότε μετὰ τῶν μοναχῶν κ' ἕνας, πὺ λεγόταν Ἀλέξανδρος ντὰ Σπίνια καὶ πὺ ἤξερε νὰ μιμνήται ὅτι πράγμα ἔδλεπε. «Καὶ τὰ ματογυάλια ἀκόμη — προσθέτει τὰ χρονικά — τὰ ὅποια εἶχε κατασκευάσει προηγουμένως κάποιος ἄλλος, πὺ δὲν ἴθελε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τους».

Τότε κατασκευάστηκαν καὶ τὰ «λорινιέ», πὺ ὁ σκελετὸς τους ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὰ «φασμαίν» τῶν κυριῶν. Οἱ πούδραρισμένες ἀριστοκράτισσες καὶ οἱ κομψοὶ νεῶν μὲ τὶς περρούκες τὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ κυττάζον μισοκλείνοντας τὰ ματία καὶ γιὰ νὰ προσδίδουν μεγαλειότητα ἐπιτηδεύον, στὴν ἄλτ τους ἐμφάνισι.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι ἐπέφερε μιὰ μεταβολὴ στὰ «λорινιέ». Καὶ παρουσιάστηκαν τότε τὰ «ζυμέλα», πὺ ἦταν «φασμαίν» μ' ἕνα μόνο φακὸ. Ἡ κομψὴ τάξι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ χρησιμοποιοῦσε εὐρύτατα ὡς ὅπου, μὲ τὴν πρόδο τοῦ χρόνου, ἐπικράτησαν τὰ γυαλιά μὲ τὸ ἐλλειπτικὸ σχῆμα.

Ἀργότερα ἐναγυρίσαν, προερχόμενα τώρα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὰ γυαλιά μὲ τοὺς στρογγυλοὺς φακούς. Ἐπειτα, ὅμως, παρατηρήθηκε μιὰ ἀντίδρασι πρὸς τὸ σχῆμα αὐτό. Ὅσο γιὰ τοὺς σκελετοὺς τῶν γυαλιῶν, εἶναι ἐλαφρότεροι καὶ λιγώτερο δυσανάλογοι μὲ τὸ μέγεθος τοῦ προσώπου.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΟΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη, Τηλεφ. 614.620

στικὸν τους, αὐτὸς τὰ ἀπομιμήθηκε κ' ἔπειτα ἀνακοίνωσε τὴν εἰδησίαν, ἐννοησάμενος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους».

Τὸ μονο βέβαιον εἶναι ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ ἐργαστήσια γυαλιῶν καὶ κρυστάλλων τοῦ Μουράνο τῆς Βενετίας κατασκευάζαν «γυαλιά γιὰ τὰ ματία».

Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε στὴ Βενετία ἕνα μοναστήρι δομινικανῶν, ἴσως ὁ μοναχὸς Ἀλέξανδρος ντὰ Σπίνια ἐξῆσε ἐκεῖ ἕνα χρονικὸ διάστημα κ' ἔμαθε ἔτσι τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς τῶν γυαλιῶν.

Τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ 14ου αἰῶνα, καθὼς καὶ κατὰ τὸν 15ο τὰ ματογυάλια εἶχαν διαδοθῇ εὐρύτατα στὴν Εὐρώπῃ. Αποτελοῦντο τότε ἀπὸ δύο μεγάλα γυαλιά, τριγυρισμένα μ' ἕνα λεπτὸ σκελετὸ ἀπὸ κέρατο, δέρμα, μέταλλο ἢ κόκκαλο. Ἦταν δὲ δύσκολο νὰ στερεωθοῦν στὴ μύτη, γιὰ τὸ ἔλασμα πὺ τὰ ἔνανε ἐξασκοῦσε πολὺ λίγη πίσι.

Ἀργότερα τὸ μεσοῖον ἔλασμα τῶν γυαλιῶν ἔγινε πιὸ κυρτὸ καὶ πιὸ ἐλαστικόν.

Στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα ἐμφανίστηκαν τὰ πρῶτα διπλοῦσμένα γυαλιά, πὺ οἱ σκελετοὶ τους ἦσαν συχνὰ μικρὰ ἀριστοτεχνήματα, στολισμένα μὲ κοσμήματα καὶ προσωογραφίας.

Συγχρόνως κατασκευάστηκαν καὶ οἱ δερματίνες θήκες τους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ ἀκαλουργὰ τοῦ Μουράνο τροφοδοτοῦσαν ὅλες τὶς χώρες μὲ φακούς.

Ἡ ἐξέλιξι ἀλλοστε τῶν γυαλιῶν φαίνεται στοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες καὶ ἰδίως στὰ πορτραῖτα, πὺ δεικνύουν ποῖες μεταβολὲς εἶχε ὁ σκελετὸς τῶν φακῶν, χάρις στὶς συνεχεῖς προσπάθειες τῶν ὀπτικῶν νὰ κατασκευάσουν γυαλιά, πὺ ἢ χρῆσι τους νὰ εἶναι πιὸ εὐκόλη.

Ἡ προσωογραφία ἑνὸς γιαιτροῦ τοῦ 16ου αἰῶνα τὸν παριστάνει μὲ γυαλιά στερεωμένα στὴ μύτη του μὲ δύο κορδόνια τυλιγμένα γύρω ἀπὸ τὰ αὐτιά του.

Μὲ τὸν 17ο αἰῶνα, ἀρχίζει ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῶν γυαλιῶν, πὺ θεωροῦντο τότε ὅτι εἶδιν... σαφάρτητα καὶ ἀξιοπρέπεια σ' ὅποιον τὰ φοροῦσε. Μιὰ συγγραφὴς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἡ κ. ντ' Οὐλνὲ στὴν περιγραφή ἑνὸς ταξιδιοῦ της, στὴν Ἰσπανία τὸ 1645, ἀναφέρει ὅτι βρῆκε στὰ σαλόνια τῶν ἀριστοκρατικῶν σπιτιῶν, πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ γυαλιά. Ἦταν μωπὲς ἢ προεβύσες ὅλοι αὐτοὶ; Κάδε ἄλλο! Φοροῦσαν ἀπλὸς αὐτὰ γυαλιά, γιὰ ν' ἀποκτήσουν... κύρος! Καὶ μάλιστα χρησιμοποιοῦσαν τὸσο μεγαλυτέρους φακούς, ὅσο ψηλότερη ἦταν ἡ κοινωνικὴ τους θέση!

Τὰ ματογυάλια, πὺ στερεώνονται σ' αὐτὰ, ὅμοια σχεδὸν μὲ τὰ σημερινὰ, ἐμφανίστηκαν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνα, ὅταν οἱ ὀπτικοὶ δημιουργοὶν ἐργαστήρια συστηματικὰ ὁργανώμενα, στα ὁποῖα ἐργαζόντουσαν ἐπιτηδεύοντες τεχνίτες μὲ τὶς ὀδηγίες ἑνὸς ἀρχιτεχνίτη, πὺ ἦταν κύριος τῶν μυστικῶν τῶν φακῶν.

Τότε κατασκευάστηκαν καὶ τὰ «λорινιέ», πὺ ὁ σκελετὸς τους ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὰ «φασμαίν» τῶν κυριῶν. Οἱ πούδραρισμένες ἀριστοκράτισσες καὶ οἱ κομψοὶ νεῶν μὲ τὶς περρούκες τὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ κυττάζον μισοκλείνοντας τὰ ματία καὶ γιὰ νὰ προσδίδουν μεγαλειότητα ἐπιτηδεύον, στὴν ἄλτ τους ἐμφάνισι.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι ἐπέφερε μιὰ μεταβολὴ στὰ «λорινιέ». Καὶ παρουσιάστηκαν τότε τὰ «ζυμέλα», πὺ ἦταν «φασμαίν» μ' ἕνα μόνο φακὸ. Ἡ κομψὴ τάξι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ χρησιμοποιοῦσε εὐρύτατα ὡς ὅπου, μὲ τὴν πρόδο τοῦ χρόνου, ἐπικράτησαν τὰ γυαλιά μὲ τὸ ἐλλειπτικὸ σχῆμα.

Ἀργότερα ἐναγυρίσαν, προερχόμενα τώρα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὰ γυαλιά μὲ τοὺς στρογγυλοὺς φακούς. Ἐπειτα, ὅμως, παρατηρήθηκε μιὰ ἀντίδρασι πρὸς τὸ σχῆμα αὐτό. Ὅσο γιὰ τοὺς σκελετοὺς τῶν γυαλιῶν, εἶναι ἐλαφρότεροι καὶ λιγώτερο δυσανάλογοι μὲ τὸ μέγεθος τοῦ προσώπου.

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΚΑΝΕΙΣ δὲν πιστέψεν στὸ χωριὸ πὺς πέθανε ὁ γέρον — Μάτος. Δὲν τὸ πίστεψαν οἱ χωρικοὶ, γιὰ τὸ μακαρίτης συνήθειζε νὰ χωρατεύῃ. Ὅταν ὅμως τ' ἀκούσαν ἀπὸ τὴ θεία Γιόδα, πὺ παρὰστῆκε στὶς τελευταῖες του στιγμὲς, τὸ πίστεψαν πιά. Ὑρίσε — λέει — ὁ συχωρεμένος ἀπὸ τὸ βουδὸ, πὺ εἶχε πάει γιὰ ξύλα, ἔδεσε τὴν γαδουρίτσα του στὸ παχνὶ καὶ ὕστερα καθῆσε κοντὰ στὸ τζάκι νὰ ζεσταθῇ. Μὰ σὲ λίγο ἐννοίσε πὺς δὲν ἦταν καλά. Ἐσκουσε, καλῶντας τοὺς γειτόνους. Οἱ γειτόνοι τρέσανε. Ἐτρέξε κ' ἡ θεία Γιόδα.

Ἡ καλοκαρδὴ γυναῖκα ἀρχισε νὰ σταυροκοπιέται, ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι. Ὁ γέρον ἔκανε νὰ σηκώσῃ κ' αὐτὸς τὸ χέρι του, γιὰ νὰ κἀν τὸ σταυρὸν του, μὰ δὲ μπόρεσε. Ἐνας γειτόνος τοῦφερε ρακὴ. Ὁ γέρον — Μάτος ἤπιε λίγη, ἔλαμψε μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του καί... ξεψύχησε χαμογελώντας.

Ἦταν τάχα ἡ ρακὴ πούφερε τὸ γέλιο στὰ χεῖλιά του ἢ ἡ ψυχὴ του, πὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμπαινε στὸν παράδεισον; Αὐτὸ κανεῖς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ὅταν ὁ γέρον — Μάτος κίνησε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, μετὰ κάμποσο δρόμον, σταμάτησε πρὸ πρώτου τρισταίου. Ἦταν ἐκεῖ κ' ἄλλοι ταξιδιώτες σὰν αὐτόν.

Καλῶς σὰς ἔφτασα, ἀγαπητοί, εἶπε ὁ γέρον — Μάτος. Βοήσεις, ποῖος εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὸν Ἀδῆ;

Οἱ ἄλλοι τὸν κύτταξαν παραξένα.

Γιὰ τὴν Κόλασι λέω, βρε παιδιά, θανατεῖτε, ποῖος εἶναι ὁ δρόμος;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπαυρε ἀπόκρισι, τράπησε τὸ ὄρος του. — Ἐμένα, δίχως ἄλλο, ἐκεῖ θὰ μὲ βάλουνε, ἔλεγε μόνος του ὁ γέρον — Μάτος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ τὸν Παράδεισον. Ὁ Παράδεισος εἶναι γιὰ τοὺς μεγάλους. Στὰ χάλια πὺ βρίσκομαι καὶ μὲ τὰ κουρέλια, πὺ φορῶ, ποῖος θὰ μ' ἀφίσῃ νὰ μπῶ ἐκεῖ μέσα; Ὅγδοντα χρόνια ὑπέφερα, κατὰ στὴ ζωὴ σὰν τὸ σκυλὶ καὶ ἐδῶ θ' ἀναπαύω! Δὲ λέω, δὲν παραστράφηκα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμον καὶ τὶς ἐντολὰς του τὶς διαφύλαξα, ἀλλὰ ποῖος σὲ ρωτᾷ ἀπὸ τέτοια; Μήπως θὰ γράψῃ ὁ Θεὸς στα καταστιχὰ του τοῖσιους σὰν κ' ἐμένα; Ἐμεῖς μὲς ἔχουμε αὐτοῦ διαβόλου τὰ κατὰστιχα γραμμένους, ἀπ' ὅπου γεννηθήκαμε!...

Καὶ δικαίως νάμουν, πάλι, κάποτε θ' ἀμαρτήσω ἀπάναν στὸ μεθύσι. Γιὰ τὴν ἔπιναν! Δὲ λέω, τὰ βάσανα μ' ἔκαναν, ἀλλὰ μὰ ποῖος θὰ μὲ βάλαν στὸν Παράδεισον. Ἀμ' αὐτὴ πὺ ἦταν ἀγαθὴ, πὺ τὴν ἔχουν; Ὅα τὴν ἔχουν, βέβαιον, στὴν πρώτη θέσι.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἄγγελον εἶπε:

— Εἶναι ἐδῶ καμμιὰ Ματίνα; — Ἀπὸ ποῖο χωριό; — Ἀπὸ τὴν Ποντιουμένη... — Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ὁ ἄγγελος καὶ ξέκλιναν νὰ βροῦνε τὴν γαῖα.

— Πῶς, πό, ὁμορφίε! Τί θαύματα! μουλογοῦσε ὁ γέρον, βλέποντας δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ Παράδεισου.

— Δέν έχει σχέση... 'Εμείς εδώ δεν κυτάμε τον παπιά ή το δεσποτή. Καθένας με τα έργα του. Ποιος του είπε ν' αμαρτήσει; Κι' ο δεσπότης στην Κόλαση είναι κι' αυτός!...

— Βρέ, έλα στα σωστά σου; Γι' μου λές; Θα χσώ το μυαλό μου! Μά δεν έχεις κι' αϊκό, κυρ' φτερωτέ μου. Μόνο με τους πλουσιους τάχε καλά ο κύρ' δεσπότης. Τη φτωχολογιά την απόφυγε. Κι' αν καμιά φορά τη βοηθούσε, ήταν για να την ξεφορτώνεται. Ντυνόταν κι' έτρωγε πλούσια, μα στον κόσμο συ- νιστούσε ολιγαρκεία, εγκράτεια και συντριβή... Χμ!... Με νοιάζει; 'Εγκράτεια και συντριβή... για τους άλλους!...

— Ο γέρο—Μάτος έβρεσε το μέτωπό του και είπε:

— Έρω κι' εγώ, τί να πω πιά... Μά ας τ' αφήσουμε αυτά και πάμε στην ταβέρνα να τραθήσουμε κανένα ποτηράκι. Λίγη ρακή, βρέ χριστιανέ μου. Στέγνωσε το λαργύγι μου!

— Δεν έχουμε εδώ ταβέρνα, γέρο, τούπε ο άγγελος.

— Άχ! τί κρίμα! Άλήθεια, γυιέ μου;

— Σου όρκίζομαι, δεν έχουμε.

— Τότε τίποτα δεν βρείτε. Άκούς εκεί! Τόσες όμορφιές εδώ και να μην έχετε ταβέρνα; Άμ' πού να ξεποστάσει ο ξένος που έρχεται να ρίξη ένα—δυο ποτηράκια για να δukaώσει; Νά εγώ, λόγου χάριν, έρχομαι από τον άλλο κόσμο, δρόμο... όχι άσπεται!... 'Ε, πού θα ξεποστάσω; Ο παπιάς, λοιπόν, εκεί κάτω, τί μας κοπάνανε;... Στον άλλο κόσμο, μάς υποχρέωσαν λαγούς με πετραχήλια. Στον Παραδείσο, λέει, βρίσκει κανένας ό,τι θέλει, ό,τι επιθυμεί ή ψυχή του! Νάξερ, τουλάχιστον, έτσι, να πήγαινα στον Άδη. Εκεί έχει ταβέρνα.

— Νάι, γέρο, έχει!

— Άχ! Πήγαίνε με, πήγαίνε με στον Άδη! Τί μ' ώφελουν αυτές οι όμορφιές και τα ραχάτια, δίχως μια σταλαγματιά ρακής; Δέ λέω, στον Άδη μπορεί νάναι ασχνημα, αλλά, έννοια σου και είμαι μαθημένος εγώ. Μπορεί να τραβάω δυστυχία, αλλά και σε καλή ώρα άπάντα, θα ρίχνα ένα—δυο ποτηράκια και θ' άνακουφίζομαι.

— Αυτό δε γίνεται, γέρο.

— Άχ! άναστένανε ο γέρο — Μάτος. Μά αυτό, γυιέ μου, μοιάζει με φυλακή! Νά μη μπορείς να πηγαίνεις όπου θέλεις!

— Θα συνήθισες, γέρο, θα μάθης, τούλεγε παρηγορώντας τον ό άγγελος.

— Μπά, διάβλε άκόμη θα μαθαίνα; έπε ο γέρος και κατέβασε πά μούτρα του.

Μά έχοντας πάντα τη ρακή στο νού του, γύρισε πρὸς τὸν άγγελο και με μάτια κρασποπτερά, δακρυ- σμένος, έπε πονηρά:

— Βρέ παιδί μου, δε θάναι άσχημα ν' άνοίξετε μία ταβέρνα. Θα τὸ τὸ πῶ και τὸ Θεοῦ, μόλις τὸν άνταμώσω. Θα τὸ τὸ πῶ όρῶ — κοφτά... Πρώτα—πρώτα δεν έχει πού να ξεποστάσει κανείς. Γιὰ φαν- τασμούς νάχης τὸ βάσανο τῶν εισ- πρακτόρων τῶν φόνων και τῶν μή- χης και τὴν περιγορία τοῦ πτο- τού.

— Έδῶ εἰσπράκτορες δεν έχουμε, έπε ο άγγελος.

— Άχ! Άλήθεια;

— Άλήθεια!...

— Παναγίτσα μου, έπε ο γέρος.

Δέν τὸ κουνάω τότε... Έδῶ θάμαι σε άληθινὸ ραχάτι...

Και κάνοντας τὸ σταυρὸ του, ξα- ναίπε:

— Ε, τί να σου πῶ. 'Απ' όλα

ας τὰ τερτίπια αὐτῶ μ' άρεσε πε- ρισσότερο. Πού δεν έχετε φορεισ- πράκτορες...

Και χαρούμενος ο γέρος, κίνησε

να πάη να βρῇ τὴ Ματίνα του...

ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ

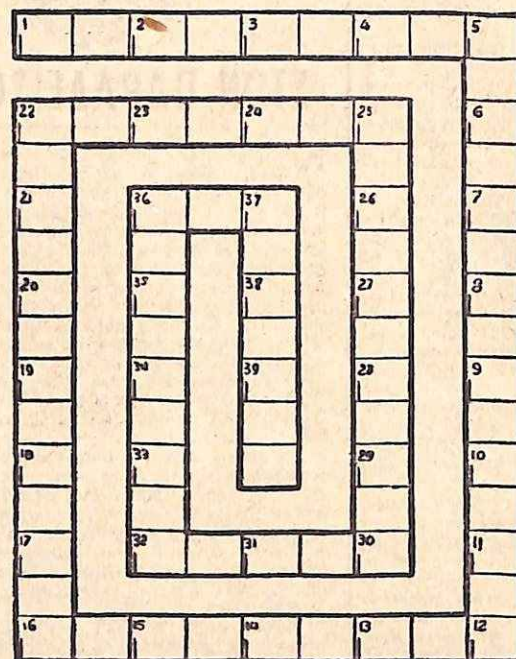
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕΛΑΛΟΥΣ

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα τοποθετήστε 39 τριούλ- λακές λέξεις, των οποίων σάς δίνουμε πὸ κάτω τις σημασίες. Θα βάζετε μία δόκνηρη συλλαβή μέσα

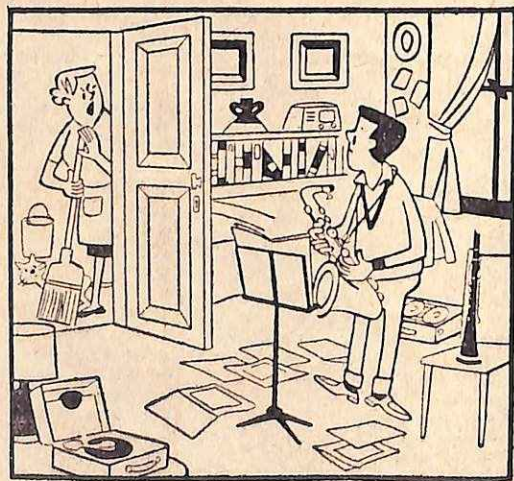
στο κάθε μικρό ορθογώνιο και θα έχετε ὅτ' ὅμη ότι η τελευταία (τριτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι συγχρόνως και η πρώτη της άμέσως επομένης.

Δηλαδή, η πρώτη συλλαβή της ὅτ' ἀριθ. 3 λέξεως είναι η ίδια με την τελευταία της ὅτ' ἀρ. 2 και η τρίτη συλλαβή της, η ίδια με την πρώτη της ὅτ' ἀρ. 4.

Π.χ.: Α—ΠΑΝ—ΤΑ, ΤΑ—ΚΟΥ—ΝΙ, ΝΙ—ΓΡΙ—ΤΑ, ΤΑ—ΓΑ—ΡΙ, ΡΙ—ΖΑ—ΓΡΑ, ΓΡΑ—ΣΙ—ΔΙ κ.ο.κ.

- 1) Χαριδ' κοντά στην Άθήνα, πού φημίζεται για τη ρεσινα του.
- 2) Μονόξυλο πλοίαριο τῶν άγρίων.
- 3) Ψωμί, πού διατηρείται για πολὺν καιρό.
- 4) 'Εχουμε, συνήθως, από κει ὥραία θέα.
- 5) Σπίτι τατιγγάνων.
- 6) 'Εξασφαλίζει ζωή σ' ένα φυτό.
- 7) Καλύτερο άρνι δε γίνεται.
- 8) Μοίρα, τύχη.
- 9) Νέα γυναίκα.
- 10) Ψάρι διατηρημένο σε άλμη.
- 11) Άδειάζει τὸ πορτοφόλι μας.

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὀψεως έντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. "Αν θέλετε να ὕπερφηονεύσετε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να ὅρητε και τις 20 αὐτὲς μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ὥρας, τὸ πολὺ.

Τὸ παιχνίδι γίνεται πὸ ἐνδιαφέρον, ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ή και τρεῖς παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει τότε ὁ ἐκείνος, πού θα ὅρη πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή ἐκείνος, πού θα ὅρη τις περισσότερες μέσα σ' ένα χρονικὸ διάστημα, πού καθορίζεται προ- καταβολικά.

Οι λύσεις στη σελίδα 78

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ

ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ να εξηγή- σουμε με όλα αυτά τὰ φιλι- κά μας μαθήματα, γιατί πολλά ἑλαττώματα, παραξενιές, κακές συνήθειες τῶν παιδιῶν, ἑξαρτών- ται, πριν ἀπ' όλα, ἀπὸ τις κα- κὲς συνήθειες τῆς μητέρας. Καὶ θὰ κλείσουμε τὴ σειρά μας, ἀνα- φέροντας μερικά ἀκόμη ἑλαττώ- ματα τῶν μητέρων, πού ἐπιδρουν ἄσχημα στὰ παιδιά.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

— Ποιὸν εἶχε γυιὸ διδάσκει ὁ 'Ούλεως, ὁ βασιλιάς τῶν Λοκρῶν; — Τὸν Αἰάντα, πού διακρίθηκε στὴν πολιορκία τῆς Τροίας.

— Πόσα γράμματα ἔχει ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα; — Εἰκοσι ἑξή.

— Ποιὰ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Μαδαγασκάρης; — Ἡ Ταναναρίβα.

— Πού και πότε γεννήθηκε ὁ Οὐίνιστον Τσώρτσιλ; — Γεννήθηκε στὴν 'Αγγλία, στὸ Μπλεγχάιμ τῆς 'Οξφορδς, τὸ 1874.

— Πού και πότε γεννήθηκε και πότε πέθανε ὁ ποιητὴς 'Αχιλλεύς Παράσχους; — Γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο, τὸ 1838, και πέθανε στὶς 26 'Ια- νουαρίου τοῦ 1895.

— Ποιὰ ἡμέρα γιορτάζει ἡ 'Εκκλησία μας τὴν 'Υπαπαντὴ τοῦ 'Ιησοῦ; — Στὶς 2 Φεβρουαρίου.

— Τί σημαίνει στὴν ἀρχαία ἡ λέξι «ἀμαρτία» και τί ἡ λέξι «παιδεύω»; — «'Αμαρτία» σημαίνει σφάλ- μα και «παιδεύω» σημαίνει ἐκπαι- δεύω, διδάσκω.

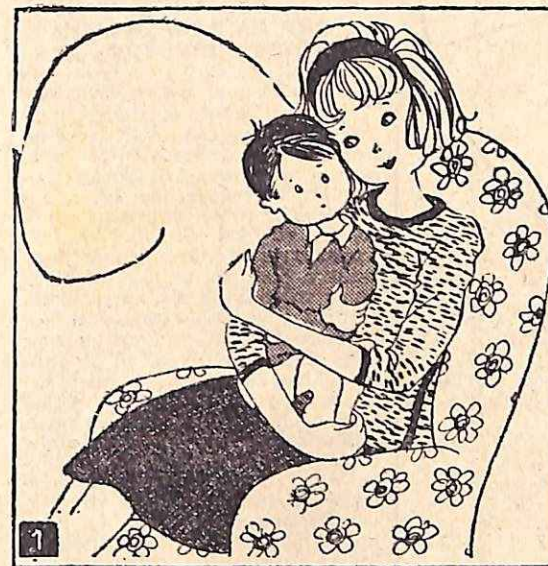
— 'Επομένως, τί σημαίνει ἡ φράσι «'Αμαρτίαι γονέων παιδεύ- ονσι τέκνα»; — Σημαίνει: «Τὰ σφάλματα τῶν γονέων διδάσκουν τὰ παι- διὰ».

— Σε ποιὸ νομὸ βρίσκεται τὸ Ζυλόκατρο; — Στὸ νομὸ Κορινθίας.

— Σε ποιὸ μέρος τοῦ κόσμου βρίσκεται ὁ ποταμὸς Νίγηρ; — Βρίσκεται στὴ δυτικὴ 'Α- φρικῇ.

— Ποιὸς ὅσιος μάρτυς ὠνο- μάστηκε καὶ Κασσοκαλυβίτης; — Ὁ Μάξιμος, πού καταγό- ταν ἀπὸ τὴ Λάμψακο, και περι- πλανιόταν ἀσκητῆς. Μά, κάθε φο- ρὰ πού ἀλλάζε τόπο, ἔκαιγε τὴν καλύβη του. Τέλος, πέθανε, σε ἡλικία 95 χρόνων, στὶς 13 'Ια- νουαρίου τοῦ 1320.

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

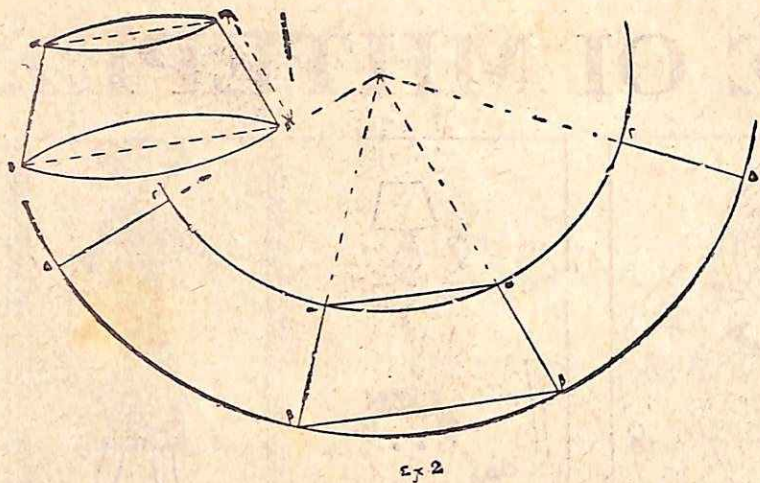

Νά ἡ «ἀνισορροπημένη» μητέρα. «Τάχη πόσο ἀγαπᾷς τὴ μαμά;» «Τάχη ποὺν ἀγαπᾷς περισσότερο στὸν κό- σμο;» «Γιατί θέλεις να πᾶς στὴ γιαγιά, Τάχη; Δεν εἶσαι ἐδῶ καλά, με τὴ μαμά σου;» «Γιατί ἔδωσες ἕνα φιλὸ στὸ μπαμπά και δὲ φίλησες τὴ μαμά σου;» «'Ελα στὴν ἀγκαλιά τῆς μαμάς, Τάχη... Δεν ἀ- γαπᾷς περισσότερο τὴ μαμά;» Ὁ Τάχης ἀγαπᾷ, φυσικά, τὴ μαμά του, με ἔχει βαρεθῇ νὰ τῆς τὸ λῆ- ρει και νὰ τὴν ἀκούη νὰ τὸν ρωτᾷ, ἔχει βαρεθῇ νὰ εἶ- ναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκδηλώνη συνεχῶς τὴν ἀγά- πη του. Ἀπὸ ἀντίδρασι, γίνεται ὅλο και λιγότερο τρυφερός. 'Ισως (ὅπως και πολλοὶ σύγγροι, πού ἔχουν γυναικες ἐξηλίκρες) νὰ καταλήξῃ νὰ προτι- μάη τὴ συντροφία τῶν ἄλλων ἀπὸ τὴ συντροφία τῆς ἀγαπημένης του, ἀλλὰ ἐνοχλητικῆς, μαμάς.

Νά ἡ «ἀναποφάσιστη μητέρα». Ἐχοντας ἀκούσει ἡ διαβάσει ὅτι με τὰ παιδιά πρέπει νὰ εἶναι δημοκρα- τική, νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ προσφέρει συνεχῶς τὴν ἐνδοκροία για πρωτοβουλίες στὸ μικρὸ γυιὸ της, πού εἶναι μόλις τριῶν χρόνων. «Θέλεις νὰ μείνουν με στὸ σπίτι ἡ θέλεις νὰ πάμε περὶπῶτα;» «Θέλεις νὰ φορέσης τὸ κόκκινο παλτὸ ἡ τὸ μπλε;» «Θέλει τώρα νὰ πᾶς στὸ κρεβατῶμα σου;» Καὶ πάλι λάθος! Ἀὐτὴ ἡ τακτικὴ θὰ δώσῃ στὸ παιδί τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ μητέρα του δεν ξέρει ἐκεῖνο πού θέλει, ὅτι οἱ ἀποφάσεις της ἑξαρτῶνται ἀπ' αὐτό. Καὶ ἐπειδὴ στὴν ἡλικία του τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας εἶναι πολ- λὺ ζωντανό, θὰ κάνει πάντα τὸ ἀντίθετο και θὰ δη- μοιυγῇ συζητήσεις και γιὰ τὰ πὸ ἅπλᾳ πράγμα- τα. Ὅχι πρωτοβουλίες, λοιπόν, γιὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά. Δεν πρέπει να τοὺς ἐπιβάλλουμε ἀνοήτως τὴ θέλησί μας, ὅπως ἡ «δικτατορικὴ μητέρα», ἀλ- λά πρέπει νὰ τοὺς δείχνουμε πάντα ὅτι εἴμαστε οἱ- γονορες γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας και γιὰ τὴν ἀποφάσεις μας. Τὰ παιδιά ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ σιγουριά μας.

Νά ἡ «διδασκαλικὴ μητέρα». Ἀκούγοντας συχνὰ ὅτι οἱ μαμάδες δεν πρέπει νὰ ἀρνούνται ἐξηγήσεις στὰ παιδιά τους, νοιώθει ὅτι πρέπει νὰ προσφέρει στὸ γυιὸ της Γιώργο (4 χρόνων) και τις ἐξηγήσεις πού ἐκείνος δεν τῆς ζητάει και νὰ τοῦ κάνει ἡθικὲς δι- δασκαλίες για κάθε παραξενιή του. Στὸ Γιώργο, οἱ ἡθικὲς διδασκαλίες δεν κάνουν οὔτε καλὸ οὔτε ἔσθῃ, ἐνῶ οἱ ἐξηγήσεις, πού δεν ζητάει τὸν ἐνο- χλοῦν και τὸν κάνουν νὰ ἀραδιάξῃ μὴ σειρά ἀπὸ «Γιατί», πού κάνουν τὴ μητέρα του νὰ παθαίνει νευ- ρικὴ κρίσι. Ἀς μὴ μιλάμε πολὺ στὰ παιδιά. Πε- ρισσότερο ἀπὸ λόγια ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πρακτικὴ πείρα, περισσότερο ἀπὸ ἡθικὲς διδασκαλίες ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πρακτικὰ παραδείγματα. Οἱ «διδασκα- λικὲς μητέρες» γίνονται τις περισσότερες φορὲς ἀνη- πόφορες με τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία τους.

Τὰ δύο σχήματα γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀμπαζοῦ.

ΠΩΣ ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΕΝΑ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

Ένας απλός και πρακτικός τρόπος

ΓΙΑ νὰ φτιάξετε ἓνα ἀμπαζοῦρ ἀπὸ χαρτί, πρέπει νὰ ἔχετε τὸ σκελετὸ καὶ νὰ μετρήσετε αὐτὸν τὸ σκελετὸ προσεκτικὰ τὴν πάνω καὶ κάτω διάμετρο α α καὶ β β, καθώς καὶ τὴν πλευρὰ α β (σχ. 1). Κατόπιν θὰ σχεδιάσετε τὴς ἴδιες διαστάσεις σὲ μιὰ μεγάλη κόλλα χαρτιοῦ, ὥστε τὸ σχέδιο νὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ πλάγια ὀψι τοῦ σκελετοῦ.

Θὰ προεκτείνετε ὑπὲρ τὴς δύο πλευρῆς α β (σχ. 2), ὥστε νὰ συναντηθοῦν σ' ἓνα σημεῖο, τὸ Κ, καὶ μὲ κέντρον τὸ Κ, θὰ κάνετε δύο τόξα, τὸ ἓνα μὲ ἀκτίνα Κ α καὶ τὸ ἄλλο μὲ ἀκτίνα Κ β. Ἐπειτα θὰ πολλαπλασιάσετε τὴ διάμετρο α α μὲ τὸ 3,14 (ἂν ἡ διάμετρος εἶναι 20 ἐκατοστά, ἔχουμε $20 \times 3,14 = 628$, δηλ. 62 ἐκατοστά καὶ 8 χιλιοστά), θὰ μετρήσετε στὸ ἐπάνω τόξο τὴν ἀπόστασι, πού βρῆκατε, σημειώνοντας τὰ δύο ἄκρα καὶ θὰ ἔχετε τὸ τόξο Γ α Γ.

Θὰ προεκτείνετε κατόπιν τὴ γραμμὴ Κ Γ κ' ἀπὸ τὴς δύο πλευρῆς, ὥς τὸ κάτω τόξο καὶ τὸ σχῆμα, πού περικλείεται μέσα στὰ σημεῖα Γ Δ Γ, εἶναι τὸ «πατρὸν» τοῦ ἀμπαζοῦ γιὰ τὸ σκελετὸ, πού ἔχετε. Θὰ τὸ κόψετε προσεκτικὰ καὶ ἐπ' αὐτὸ «πατρὸν» αὐτὸ θὰ κόψετε τὸ χαρτί, πού ὑ' αὐτὸ θὰ κάνετε τὸ ἀμπαζοῦρ. Θὰ ἀφίσετε στὴ μιὰ πλευρὰ μιὰ χάρι, περιπου 1 πόντο γιὰ τὸ κόλλημα, ἀφοῦ προηγουμένως σημειώσετε ἄνω στὸ χαρτί μὲ μολύβι, πολὺ ἐλαφρά, πού τελειώνει τὸ «πατρὸν».

Μὲ μιὰ καλὴ κόλλα, θὰ κολλήσετε τὴς δύο ἄκρες, προσέχοντας, ὥστε ἡ μιὰ ἄκρη νὰ πέση ἀκριβῶς ἄνω στὴν ἐλαφρὰ γραμμὴ, πού τραβήξατε μὲ τὸ μολύβι. Ὄταν στεγνώσῃ ἡ κόλλα, θὰ περάσετε τὸ ἀμπαζοῦρ ἄνω στὸ σκελετὸ καὶ μὲ μικρὲς βελονιές, πολὺ προσεκτικὰ, θὰ στερεώσετε τὸ σκελετὸ στὸ χαρτί, ὥστε τὸ σύρμα νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὡς τὴν ἄκρη τοῦ χαρτιοῦ.

Ἐπειτα, μὲ πολλὴ προσοχή, θὰ κολλήσετε στὸ χαρτί συγκολλητικὴ ταινία σὲ πλάτος λιγότερο ἀπὸ τὸ μέσο τῆς, γιὰ νὰ τὴ γυρίσετε ἄνω ἀπὸ τὸ σύρμα, ὥστε ὅφ' ἐνὸς νὰ καλύψῃ τὴς βελονιές κ' ὅφ' ἑτέρου νὰ κολληθῇ στὸ χαρτί, στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀμπαζοῦρ. Ἀν θέλετε, σκεπάζετε τὴν ταινία μὲ μιὰ

βελούδινη κορδέλλα, κολλώντας τὴν μὲ τὴν κόλλα. Τὴ συγκολλητικὴ ταινία καὶ τὸ χαρτί τοῦ ἀμπαζοῦρ θὰ τὰ βρῆτε σ' ὅλα σχεδὸν τὰ χαρτοπωλεῖα.

«ΡΟΥΖ» ΣΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ ἢ ΟΧΙ;

Εἶναι μιὰ ἐρώτησι, πού ἀργά ἢ γρήγορα τὴν κάνουμε στὸν ἑαυτὸ μας. «Νὰ βάλῃ ἢ νὰ μὴ βάλῃ ρουζ στὰ μάγουλα;» Ἡ ἀπάντησι, πού σας δίνουμε εἶναι ἀδίστακτα, ναί. Τὸ ρουζ, εἶναι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ καλοῦ μακιγιαζ. Δὲν ἔχει σημασία, ἂν τὸ πρόσωπό σας ἔχῃ δικό του χρῶμα. Ἡ ἀπόκρισι, πού ἀρρῖζει τὸ «ρουζ» εἶναι κατ' ἐντελὴς διαφορετικὸ καὶ ὠραιότερο. Χρειαζέται, ὅμως, προσοχή, γιὰ νὰ ὑπάρχουν τρεῖς τύποι «ρουζ», τὸ ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς χρησιμοποιεῖται μὲ διαφορετικὸ τρόπο.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὑπάρχει τὸ «ρουζ» σὲ πάστα, πού ἦταν γνωστὸ στὶς μητέρας μας καὶ τὴς γιαιδιᾶδες μας. Σήμερα, ὁ τύπος αὐτός, χρησιμεύει συνήθως γιὰ τὸ «ρεσκάρισμα» τοῦ μακιγιαζ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Γιὰ ν' ἀποφύγετε νὰ δώσετε στὰ μάγουλά σας ἓνα κόκκινο πολὺ δυνατό, καλὸ εἶναι νὰ τὸ ἀπλώσετε μὲ λίγο μπαμπάκι, πού θὰ τῷ ἔχετε προηγουμένως «ποτίσει» μὲ πούδρα.

Ένας ἄλλος τύπος ρουζ, εἶναι ἐκεῖνος πού ὑπάρχει σὲ συσκευασία σχεδὸν παρόμοια μ' ἐκείνη τοῦ κραγιόν. Ἀπλώνεται πρὶν ἀπὸ τὴν πούδρα, ἀπ' εὐθείας ἄνω στὴν ἐπιδερμίδα ἢ στὸ φῶν—ντ—τὴν καὶ «σβύνεται» μὲ τὰ δάχτυλα.

Υπάρχει, τέλος, τὸ ὑγρὸ ρουζ, πού, χάρις στὴ ρευστότητά του, ἐπιτρέπει ὁποιοδήποτε «τρίκ» (ὅπως π.χ. νὰ κάνῃ πῶς λεπτὰ τὰ μάγουλα ἢ νὰ στρογγυλῇ τὴ γραμμὴ τοῦ προσώπου). Κ' αὐτὸ, ὅπως τὸ προηγουμένον, ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα.

Ὄταν θάχετε διαλέξει τὸ ρουζ, πῶς θὰ τὸ βάλετε;

Τὸ ἀπλώνετε λίγο ψηλά, ἄνω στὰ ζυγωματικά, παράλληλα μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ ματιοῦ καὶ τὸ σβύνετε τριγωνικὰ, μὲ κατευθυνόμενους πρὸς τὰ ρουθούνια. Ἀν θέλετε ν' ἀλλάξετε τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας, αὐτὸ τὸ κόκκινο θὰ σβυσθῇ μὲ διαφορετικὸν τρόπον. Γιὰ νὰ λεπτύνῃ ἓνα παχουλὸ μάγουλο, τὸ ρουζ ἀπλώνεται κάθετα πρὸς τὰ σαγόνι, περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὸ αὐτί. Ἀντίθετα, γιὰ νὰ «κοντύνῃ» σὲ ἀπόκρισι πῶς ἀνοιχτὴ.

‘Ο δεκάλογος τοῦ καλοῦ γού- στου καὶ τῆς πρακτικότητος

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΘΕΡΕΦΤΙΖΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗ ΣΑΣ

Τὸ μικρὸ σας σπιτί εἶναι νέο, ὅσο κι' ἐσεῖς. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ εἶναι ἓνα σπιτί «ἀνώνυμο», ἀλλὰ νὰ καθρεφτίζῃ τὴν προσωπικότητά σας. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ντρέπεστε, ἂν ἔχετε ἓνα σπιτί πολὺ ἀπλό, ἐπιπλωμένο μόνον μὲ τὰ ἀπαραίτητα. Ἀν θὰ προσθέσετε σ' αὐτὰ μερικὰ ἀντικείμενα δικὰ «σας», θὰ μπόρεστε νὰ τοῦ δώσετε εὐκόλως ἓνα προσωπικὸ τόνο. Μὴν ἀνυψήτε, ἂν δὲ μπόρεστε νὰ τὰ ἔχετε ἀμέσως ὅλα. Εἶναι καλύτερα νὰ ἀγοράσετε λίγα ἐπιπλά, μὰ ὁμορφα καὶ γερά, πού θὰ σας συντροφεύουν σ' ὅλη τὴ ζωὴ σας καὶ θὰ «γράφουν» ἐπάνω τους τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας σας, ἂντὶ νὰ γεμίσετε ἀμέσως τὸ σπιτί μὲ ἀντικείμενα ἄσχημα, πού σὲ λίγα χρόνια θὰ ἀναγκασθῇτε νὰ τὰ ἀντικαταστήσετε. Μὴν παραλείψετε νὰ «φτιάξετε» ἓνα σπιτί ἀρμονικὸ, δίνοντας τὸ ἴδιο «στυλ» σὲ ὅλα τὰ δωμάτια.

τρίνες οἱ κουρτίνες, ἀπὸ κρετὸν φανταζί, μὲ φύλλα σὲ διάφορους τόνους τοῦ πράσινου, πάνω σὲ ἀσπρὸ φόντο, τὰ ντιβάνια, ἀπὸ σατέν, μὲ ρίγες πράσινες ἀνοιχτὲς καὶ μὲ πράσινες σκοῦρες τὸ σκέπασμα τοῦ κρεβατιοῦ. Μία σχετικὴ ἁρμονία πρέπει νὰ διατηρήσετε καὶ γιὰ τὰ κίτρινα ἢ τὰ γαλάζια χρώματα. Θὰ ἔχετε ἓνα θαυμάσιο ἀποτέλεσμα.

ΜΙΑ ΜΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ, ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΞΥΛΟ

Μία παρόμοια ἁρμονία πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ διατηρήσετε καὶ στὰ ξύλα, στὰ ὑλικά, ὅπως καὶ στὴ γραμμὴ τῶν ἐπιπλῶν. Ἐνα σπιτί, πού ἀρχίζει νὰ ἐπιπλώνεται μὲ ἐπιπλά συμμετρικά, τετραγωνικά, πρέπει νὰ εἶναι ὅλο ἑ- τσί, ἀκόμη καὶ στὰ ἀντικείμενα καὶ στὶς λεπτομέρειες. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἐπιπλά μὲ τὴς καμπυλωτὲς καὶ ἀνάλαφρες γραμμές. Τὴν ἴδια τακτικὴ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε καὶ σὲ ὅτι ἄφορᾷ τὸ ξύλο. Ἀν σας ἀρέσουν τὰ ἐπιπλά ἀπὸ ξύλο ἐλιάς ἢ ἀπὸ ξύ-

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΧΡΩΜΑ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ

Χρησιμοποιήτε, κατὰ προτίμησιν, ἓνα μόνο χρῶμα, πού σ' ὅλες τὶς ἐναλλαγές του καὶ σὲ συνδυασμούς μὲ τὸ ἄσπρο, θὰ σας ἐπιτρέψῃ κάθε δυνατό παιχνίδι. Ἀς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸ πράσινο χρῶμα: Στὸ νέο σας σπιτί, θὰ εἶναι ἄσπρο τὸ χρῶμα τῶν ταβανίων, ἄσπρο ἢ πράσινο τὸ χρῶμα τῶν τοίχων, πρασινοκί-

λο καρυδιάς κλπ., χρησιμοποιήστε τὸ σὲ ὅλα τὰ δωμάτια.

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΠΗΓΕΣ ΑΛΛΑ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΤΥΛ

Χρησιμοποιήτε, ἂν εἶναι δυνατόν, τὸ ἴδιο σχέδιο λάμπας στὶς διάφορες μορφές τῆς (κρεμαστή, τοῦ τοίχου, ποτατίφ, λαμπαντέρ). Κανονίστε τὸ φῶς ἀνάλογα μὲ τὶς διάφορες ἀνάγκες. Ὁ φωτι-

Ἡ «συζυγικὴ κρεβατοκάμαρα» ἔχει χάσει πῶς τὸ ἐπίσημο ὕψος, πού εἶχε ἄλλοτε. Τὸ κρεβάτι γίνεται ὅλο πῶς ἐλαφρὸ καὶ χαμηλὸ.

σμός, τόσο στὴν ποσότητα, ὅσο καὶ στὴ διανομὴ του, πρέπει νὰ εἶναι διαφορετικὸς στὰ δωμάτια. Τὸ φῶς μεταμορφώνει τὸ βράδυ τὸ διαμέρισμά σας. Ἐκμεταλλεῖ- θήτε αὐτὸ τὸ μέσο, γιὰ νὰ δημιουργήσετε γωνίες μὲ σκιά καὶ ζῶνες ἁπλά φωτισμένες. Εἶναι προτιμότερο, λοιπόν, νὰ τοποθετήσετε πολλὰς φωτεινὰς πηγές, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ δωμάτιο, ἀντὶ γιὰ τὸ κλασσικὸ κεντρικὸ πολυφῶτο, πού εἶναι πῶς ξεπερασμένο.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΕΠΙΠΛΑ

Νὰ ποῖα εἶναι τὰ βασικὰ στοιχεῖα, πού δημιουργοῦν τὴν ἐπιπλῶσι ἐνὸς σπιτιοῦ:

Ἐπιπλά, πού «περιέχουν»: Εἶναι τὰ ντουλάπια, οἱ σιφονιέρες, κλπ. Τὰ ἐπιπλά αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ προτίμησιν, μεγάλα, γιὰ νὰ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τους, καί, ταυτόχρονα, ἀπλά καὶ πρακτικά. Τὸ ἰ- δεώδες εἶναι νὰ ὑπάρχουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιπλά στὸν τοῖχο καὶ νὰ ἐξαφανίζονται στὸ χῶρο τοῦ δωματίου.

Ἐπιπλά γιὰ τοποθέτησι: Εἶναι τὰ ἐπιπλά ὅσα πού χρησιμεύουν γιὰ νὰ συγκρα-

ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

τοῦν ἀντικείμενα, εἴτε χρήσιμα, εἴτε ἁπλῶς διακοσμητικά. Πρόκειται γιὰ τὰ τραπέζια, τὰ μικρὰ τραπέζια, τὰ σεράβαν (πού εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἐπιπλά μὲ «περιοριστικότητα»), τὶς κονσόλες, τὰ γραφεῖα, τὰ ράφια, κλπ.

Ἐπιπλά πού «δέχον- ται»: Αὐτὴ ἡ τρίτη ομάδα ἐπιπλῶν, περιλαμβάνει τὶς καρέκλες, τὶς πολυθρόνες, τὰ ντιβάνια, τὰ κρεβάτια. Τὰ ἐπιπλά αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀνετα καὶ σκεπα- σμένα ἀπὸ ὑφάσματα μὲ ἀντοχή. Οἱ καρέκλες πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρές, γιὰ νὰ μεταφέρονται εὐκόλως καὶ νὰ ἔχουν ὅλες τὸν ἴδιο τύπο, σὲ ὅλο τὸ σπιτί. Ἐτσι, τοῦλάχιστον, θὰ ἔχετε, ὅταν δέχε- στε φίλους, ὅλες τὶς καρέκλες ὁ- μοιες. Οἱ πολυθρόνες πρέπει νὰ ἔχουν μέγεθος ἀνάλογο μὲ τὸ πε- ριβάλλον.

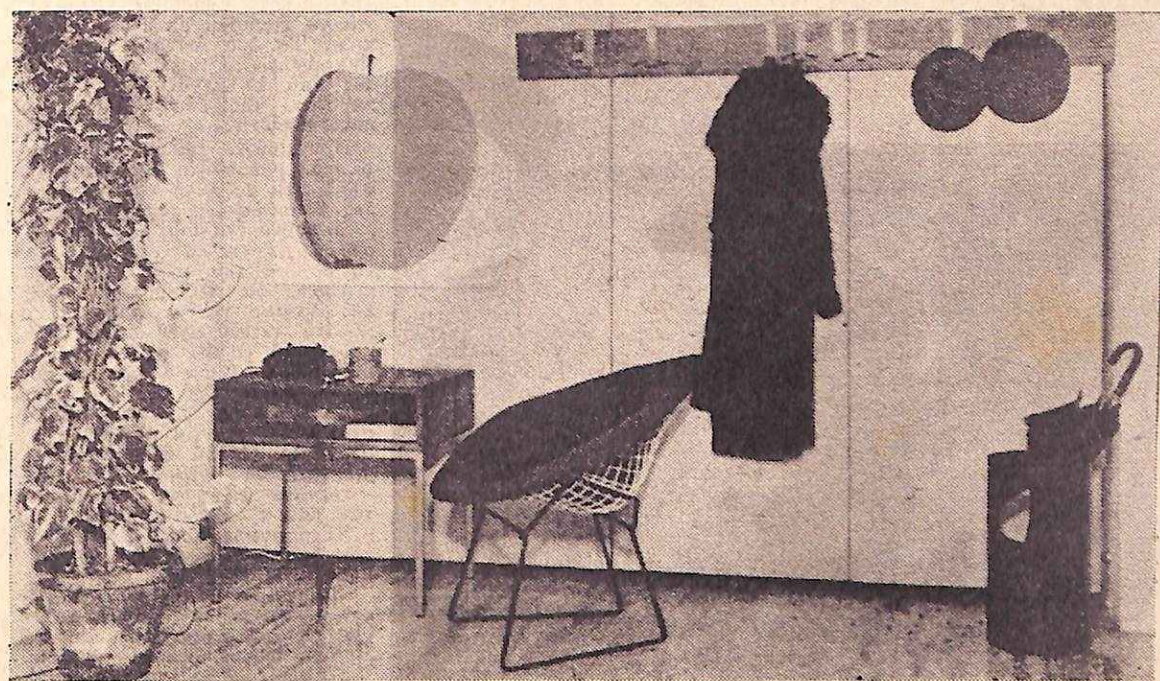
ΝΤΟΥΛΑΠΙΑ ΚΑΙ ΡΑΦΙΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΡΟΜΟ

Στὰ μοντέρνα διαμερίσματα, τὸ μπάνιο δὲν ἔχει σχεδὸν ποτέ μεγάλες διαστάσεις. Συνήθως, ὅ- μως, οἱ νεαροὶ νοικοκυρὲς δὲν ξέ- ρουν νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖσθαι καὶ νὰ τὸ ἐπιπλώσουν σωστά. Θὰ πρέπει, ἀντίθετα, νὰ τὸ θεωρήσε- τε ὡς ἓνα δωμάτιο, ὅπως ἓνα ὁποιοδήποτε ἄλλο καὶ νὰ προσ- παθήσετε νὰ τοποθετήσετε σ' αὐ- τὸ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα ντουλαπάρια καὶ ράφια, ὅχι μόνον γιὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς τουα- λέττας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἀσπρό- ρουχα, τὶς βαλίτσες, τὸ φαρμα- κεῖο σας.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΤΕ ΤΟ ΧΩΡΟ ΟΤΑΝ ΔΕΧΕΣΤΕ ΦΙΛΟΥΣ

Ἀν ἡ κουζίνα σας ἔχῃ ἄρκετὸ χῶρο, τοποθετήστε ἐκεῖ ἓνα τρα- πεζάκι γιὰ τὰ «οἰκογενειακά» γεύ- ματα. Ἐτσι, δὲ θὰ ἀναγκάζεστε, δύο-τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, νὰ στρώνετε τραπέζι στὴν τρα- πεζαρία, πού ἀποτελεῖ ταυτόχρο- να καὶ δωμάτιο ὑποδοχῆς. Ὅπως- δήποτε, ὅμως, ἀποφύγετε νὰ δια- θέσετε τὸ μισὸ χῶρο τῆς σαλο- τραπεζαρίας σας γιὰ ἓνα τερά-στιο τραπέζι φαγητοῦ, πού δὲ θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, ἴσως, παρὰ μόνον γιὰ λίγες βραδιές.

Ἀκόμα καὶ ἡ κρεβατοκάμαρα θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἓνας συμ- πληρωματικὸς χῶρος τοῦ δωμα-τίου ὑποδοχῆς στὶς περιπτώσεις, πού θέλετε νὰ δεχθῇτε περισσό- τερους φίλους. Φτάνει μόνον νὰ τῆς ἀφαιρέσετε τὸν ψυχρὸ χαρα- κτήρα τῆς «συζυγικῆς κρεβατοκά- μαρας». Ἐνα χαμηλὸ κρεβάτι, μὲ μιὰ ὁμορφὴ κουδέρα, πού δὲν τσαλακωνεῖται, μπόρει νὰ μεταβλη- θῇ, ἂν τοποθετηθῇ κοντὰ στὸν τοῖχο, σ' ἓνα εἶδος τετραγώνου ντιβανιοῦ, πού, μὲ μιὰ-δύο πολυ-

Τὸ χολάκι πρέπει νὰ ἐπιπλώνεται μὲ ἐπιπλά-ἀντικείμενα. Ἐνα ἀναρριχητικὸ φυτό προσθέτει ἓνα τόνο δροσιᾶς.

θρόνες κι' ἓνα τραπέζακι κοντὰ του, θὰ ἀποτελέσῃ θάυμασια καὶ ἀναπαυτικὴ «γωνία» γιὰ τοὺς ξένους σας.

Μὴν ξεχνάτε, ἄλλωστε, ὅτι σή- μερα ὑπάρχουν καὶ κρεβάτια, πού διπλώνουν καὶ μεταμορφώνονται, εἴτε σὲ ὠραιότατους καναπέδες, εἴτε σὲ ντουλάπια (αὐτὴ τοῦλα- χιστον τὴν ἐντύπωσιν δίνουν), πού πιάνουν ἐλάχιστο χῶρο.

ΝΤΟΥΛΑΠΙΑ ΚΑΙ ΡΑΦΙΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΡΟΜΟ

Στὰ μοντέρνα διαμερίσματα, τὸ μπάνιο δὲν ἔχει σχεδὸν ποτέ μεγάλες διαστάσεις. Συνήθως, ὅ- μως, οἱ νεαροὶ νοικοκυρὲς δὲν ξέ- ρουν νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖσθαι καὶ νὰ τὸ ἐπιπλώσουν σωστά. Θὰ πρέπει, ἀντίθετα, νὰ τὸ θεωρήσε- τε ὡς ἓνα δωμάτιο, ὅπως ἓνα ὁποιοδήποτε ἄλλο καὶ νὰ προσ- παθήσετε νὰ τοποθετήσετε σ' αὐ- τὸ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα ντουλαπάρια καὶ ράφια, ὅχι μόνον γιὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς τουα- λέττας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἀσπρό- ρουχα, τὶς βαλίτσες, τὸ φαρμα- κεῖο σας.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ, ἐκ- μεταλλεῖσθαι τὰ κενὰ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα (γιὰ νὰ τοποθετήσετε ντου- λαπάρια) καὶ στερεώστε στοὺς τοίχους κρεμαστὰ ράφια. Χρησι- μοποιήστε γι' αὐτὰ ξύλο, πού ν' ἀντέχῃ στὴν ὑγρασία καὶ στοὺς ὑδατμούς καί, τέλος, φροντίστε νὰ δώσετε καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ τὸ βασικὸ χρῶμα ὁλό- κληρου τοῦ σπιτιοῦ. Μία ὠρία λάμπα, στὸ ἴδιο σχέδιο μ' ἐκεῖ- νες, πού φωτίζουν τὰ ἄλλα δω- μάτια, θὰ φωτίζῃ καὶ τὸ λουτρό σας.

Οἱ πῶς πάνω συμβουλές, ἰ- σχύουν καὶ γιὰ τὸ διάδρομο, ὅ- πως καὶ γιὰ τὸ ὄφρι τοῦ σπι-τιοῦ. Κ' ἐδῶ, προσπαθήστε νὰ ἀξιοποιήσετε ὅσο τὸ δυνατόν πε- ρισσότερο τὸ χῶρο μὲ κρεμαστὰ ντουλαπάρια, ἐπιδιώκοντας νὰ

διατηρήσετε τὸ χρῶμα καὶ τὸ στυλ ὅλου τοῦ σπιτιοῦ.

ΠΑΛΙΑ ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

Ἐνα παλιὸ ἐπιπλο, μπόρει- τε νὰ τὸ βάλετε στὸ σπιτί σας, μόνον ἂν τὸ θεωρήτε ὡς ἓνα ἀν-τικείμενο τέχνης καὶ χρήσεως κ' ὄχι μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ «κάνει» τὸ σπιτί πῶς ὀριστοκρατικόν. Μόνον ἂν ἀρέσῃ πραγματικὰ σὲ σας, ἂν σας εὐχαρίστη νὰ τὸ βλέπετε, θὰ εἶναι καλὸ νὰ τὸ προσθέσετε στὴν ἐπιπλῶσι σας. Διαφορετικά, ὀρεσθήτε στὰ μοντέρνα ἐπιπλά, πού εἶναι στὸ κάτω-κάτω πῶς εὐ-κόλως στὴν χρῆσιν τους.

Ἡ ἴδια συμβουλή ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ βιβλία. Τὰ βιβλία, ἀξί-

Τὸ παλιὸ ἐπιπλο μπόρειτε νὰ τὸ προσθέσετε στὴν ἐπιπλῶσι τοῦ σπιτιοῦ σας μόνον ἂν σας ἀρέσῃ πραγματικὰ καὶ ὄχι ἐπειδὴ κάνει τὸ «πῶς ὀριστοκρατικόν».

ζουν γιὰ τὸ περιεχόμενό τους καὶ ὄχι γιὰ τὸ πολυτέλές τους ντύσι-μο. Ἀν δὲ σας ἀρέσῃ νὰ διαβά-ζετε, προτιμήστε νὰ ἀπαρνηθῇτε καὶ τὴ βιβλιοθήκη. Δὲν εἶναι ὡ-ραῖο νὰ γεμίσετε τὸ σπιτί σας ἀπὸ βιβλία, πού δὲν ἔχετε ἰδέα γι' αὐτὰ.

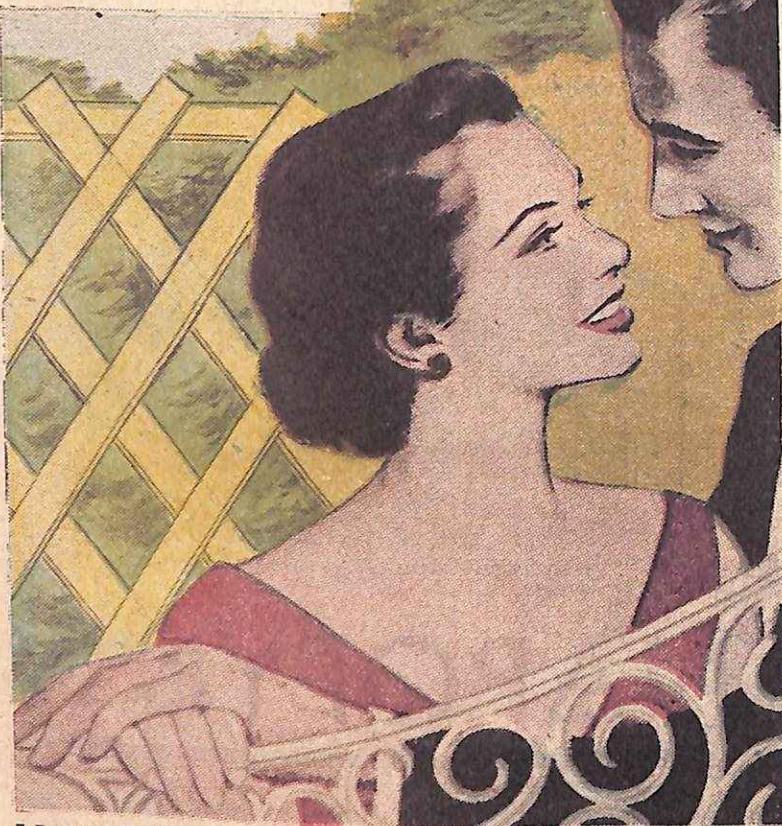
ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΝΑΣ ΓΥΜΝΟΣ ΤΟΙΧΟΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΩΡΟ ΔΕΚΗΜΕΣ «ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ»

Ἡ «ἐπιπλῶσι» τῶν τοίχων εἶ-ναι ἓνα ἄλλο πρόβλημα γιὰ τὰ νέα σπάρια. Θυμηθῇτε αὐτὰ, πού εἶπαμε γιὰ τὰ παλιά ἐπιπλά καὶ τὰ βιβλία. Ἀποφύγετε τὴς φοβε-ρές καὶ ἀνώμαλες «καρικατοῦρες», τοὺς πίνακες, πού σας χάριζαν οἱ ἐρασιτέχνες φίλοι σας, ὅταν δὲ «λένε τίποτα». Ἀν δὲν ἔχετε τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ ἀγοράσετε ἓναν καλὸ πίνακα, κά-νετε ὑπομονὴ καὶ προτιμήστε ἓ-να γυμνὸ τοῖχο, ἀπὸ ἓναν τοῖχο «ντυμένο» ἀσχημα. Ἀργότερα, θὰ μπόρεστε νὰ ἀποκτήσετε σιγά-σιγά, ἓνα κάθε φορά, μερικὰ «κα-λά κομμάτια», πού θὰ τὰ τοπο-θετήσετε στοὺς τοίχους, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς «γεμίσετε», ἀλλὰ γιὰ νὰ μπόρετε νὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ ἔρ-γα, νὰ τὰ χαίρεστε τὴν ὥρην, ὅσο καὶ αἱ ξένοι σας. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, θὰ εἶναι καλὸ νὰ τὰ τοποθετήσετε σὲ τέτοιο ὕψος, ὥ-στε νὰ εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ ἐξε-τάξῃ κανεὶς προσεκτικὰ, χάρις νὰ χρειάζεται νὰ ξεκρεμαστοῦν.

ΤΟ ΧΟΛΑΚΙ ΕΙΝΑΙ Ἡ «ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ».

Ὄταν τὸ διαμέρισμά σας ἔχῃ ἓνα μικρὸ χολάκι, φροντίστε νὰ τὸ ἐπιπλώσετε μὲ γούστο, μὲ λί-γα μικροσκοπικὰ καὶ χαριτωμένα ἐπιπλάκια. Ἐνα χαμηλὸ τραπέ-ζακι, δύο ἢ τέσσερα καθίσματα, ἓνας καθρέφτης, μιὰ κομψὴ κρε-μάστρα, ἓνα ἐπιπλάκι γιὰ τὸ τη-λέφωνο. Πολὺ κατάλληλα γιὰ τὸ χολάκι εἶναι τὰ σιδερένια ἐπι-πλάκια, πού μοιάζουν μὲ ἀληθινὰ κομφοτεχνήματα.

Ο Τάκης της Έκανε ένα ωραίο φιλοφρόνημα για τη γάση της και την ομορφιά της...

Η ΠΙΠΙΤΣΑ σηκώνονταν πολύ πρωί. Είχε πάντα τρεις δουλειές! Να κοιτάζει τον έαυτό της να σιγονίσει το σπίτι, να ετοιμάσει το μεσημεριανό φαγητό και να ρίξει μια ματιά σε κανένα βιβλίο.

«Ολ' αυτά, πριν φύγει για τη δουλειά της. Τα ποσόνια εργαζόταν ως διακόζα για τρεις ώρες σ' ένα ιδιωτικό σχολείο και μαθαίναν τα παιδιά σχολικά. Το απόγευμα κρατούσε τα βιβλία ως λογίστρια σ' ένα μεγάλο εμπόριο κατάστημα.

«Έθεσε τρεις γλώσσες κι' είχε πάρει πτυχίο έμπορικης σχολής στην Αίγυπτο, όπου έζησε όλα της τα χρόνια, ως την ημέρα που έφυγε μαζί με άλλους Αιγύπτιους οικογενείς, παραδόντας αναγκαστικά στην Αλεξάνδρεια μια καλή περιουσία από δύο αδέρφια, που με κληρονομιά από τον πατέρα της.

Προσφυγας, κατέφυγε στην Ελλάδα, χωρίς να έχει στην Αθήνα κανένα γνωστό ή φίλο. Ήταν όμως, γυναίκα με πείρα από τη ζωή και δεν τάχισε.

Έβαλε δύο μικρές άγγελίες σε μια εφημερίδα και μέσα σε τρεις μέρες είχε βρει τέσσερις απαντήσεις. Διάλεξε αυτές που ήθελε πιο συμφετικές κι' άρχισε αμέσως να εργάζεται.

Είχε ανάγκη από άρκετα χρήματα, γιατί έπρεπε να φροντίσει για δύο: για τον έαυτό της και για το παιδί της, που είχε στείλει έσωτερικό στην Ελλάδα.

Τον πρώτο καιρό τον πέρασε σ' ένα ξενοδοχείο. Μα η ζωή ήταν άβολη και βόηκε ένα ατηνό ξενοτικό σπίτι, με καλή συγγενική για το χέρι. και το σόλασε καλά, με όμορφα, πληρώνοντας όλα με δόσεις.

Έτσι συνέβη κι' έβαλε κάποιον ορθώ στη ζωή της, γιατί κι' αυτές τις δόσεις άρχισε να

πληρώ. Έμπορικης Σχολής, για να εργασθεί, σε καμιά Τούρκα. Τα δύο αδέρφια, που της είχε αφήσει ο πατέρας της, έβγαζαν από το μεγάλο σπίτι όπου καθόταν, της έδιναν ένα πολύ καλό εισόδημα.

Προτιμούσε, λοιπόν, να πληρώσει τη διδασκαλία της, παρά να έβγαζε τα χρήματά της σε άσκοπες διασκέδασεις και σε λαισμούς. Έπαινε ένα βιβλίο, κατέδινε στον χώρο της κι' εκεί καθόμνη σε μια κουζίνα, πολυφύωνα περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας της υπακούοντας.

Ένα τέτοιο πρωί, που φορούσε μια ωραία, ροζ μπουσελίνα και ένα πολύ φαρδύ ψάθινο καπέλλο, τη βρήκαν δύο φίλες της να μαγειρεύουν τραγανήλακια στον χώρο της, για να τα πιάσει απόγευμα σε μια φίλη της, που γιορτάζεσα γενέθλιά της.

Οι δύο φίλες της συνοδεύονταν από τ' αδέρφια τους. Η παρουσία τους ευχαρίστησε την Πίπια και τους περιποιήθηκε μ' αναμνηστικά.

Ήταν μια ευχάριστη αλλαγή και η ίδια πέρασε χαρούμενα με ιστορίες και αναμνήσεις από τα παιδικά τους χρόνια στο σχολείο.

Τα κορίτσια κάλεσαν την Πίπια σε μια συνάντηση για το απόγευμα και της υποσχέθηκαν να περάσουν να την πάρουν με τ' αυτοκίνητό τους...

Σε μια στιγμή ένθουςιασμού η Πίπια δέχτηκε κι' εκείνος, που τη συνόδευε στο γιορτάσιο, ήταν ο Τάκης, ο αδελφός της μιας από τις δύο φίλες της.

Οι δύο νέοι κράτησαν κάποια δειλή απόσταση μεταξύ τους σ' όλο το διάστημα που έμειναν μαζί. Μα ο Τάκης κάθονταν δεν α-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Την αλλαγή του αυτή την κατάλαβε αμέσως η Πίπια κι' όμως, ευγενικά πάντα, δεν είχε τίποτα. Μα δε μπορούσε να φανταστεί ποτέ πως ο άντρας της θα ξεναλωνόταν σε τέτοιο βαθμό, που να φύγει μαζί με τη χορεύτρια για την Ιαπωνία κι' από εκεί για την Αμερική, ακολουθώντας την στην «τουρνέ» της.

Βέβαια, έμεινε ένα τεράστιο γάμμα συγγνώμης από τον Τάκη, αλλά αυτό δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να μεγαλώσει τη λύπη της. Αποσιώθηκε, λοιπόν, από τότε στο παιδί της.

Η οικογένεια του άντρα της θύλησε να την παρηγορήσει, με εκείνη απομάκρυνε με τρόπο κάπως γνωστό και φίλο από το σπίτι της και κλείστηκε πάλι, όπως πριν στη μοναξιά της, με συντροφιά τα βιβλία και το παιδί της.

Τα χρόνια περνούσαν, η ζωή κυλούσε μονότονη, το παιδί μεγάλωνε και τότε η Πίπια σκέφτηκε να το κλείσει σε μια καλή σχολή, για να μη νοιώθει την έλλειψη του πατέρα.

Έτσι το πήγε μόνη της στην Ελλάδα. Πούλησε ένα αδέρφιο, σε μια Τούρκα που της το ζήτησε, με τη συμφωνία να αποκτήσει ένα άλλο αδέρφιο, με το ίδιο εισόδημα στην Ελλάδα. Έτσι η Πίπια εξασφάλισε τα έξοδα των σπουδών του παιδιού της.

Επειτα ήθελε η περιπέτεια της προσφύγας στην Ελλάδα. Μα σήμερα η Πίπια ήταν ευχαριστημένη, που κέρδιζε τα μέσα για να περάσει μια άνετη ζωή.

Το κοριτσάκι γιότνεσε για το διάλειμμα κι' η Πίπια σηκώθηκε από το παγκάκι για να μπει στο γραφείο του διευθυντή. Τη στιγμή όμως εκείνη ένας άντρας άνοιξε την καγκελλόπορτα του χώρου, προχώρησε διασπαστικά και της έβλεπε το δρόμο.

— Πίπια! είπε. «Έκείνη γυναικα κι' τον κάτταξε. Πόσο είχε αλλάξει! Ήταν ο άντρας της, ο Τάκης με πολλές άσπρες τούρες στα μαλλιά, και πολλές ρυτίδες στο πρόσωπο. Από την ξαφνική συγκίνησή της, λιποθύμησε μέσα στην άγκαλιά του.

Λίγο αργότερα, μέσα σ' ένα ταξί, που μετέφερε τους δύο νέους, συνήλθε η Πίπια. Το κεφάλι της ήταν ακοιμισμένο στον ώμο του Τάκη κι' εκείνος της ψιθύριζε: — Αγάτη μου, συγγνώμese με... Φέρθηκα άσχημα, μα δεν έπαθα ούτε μια στιγμή να σκεπτομαι έσένα και το παιδί μας. Πέτυχα μια καλή δουλειά στην Αμερική και πριν δύο μήνες αποφάσισα να γυρίσω. Συγγνώμese, λοιπόν, όλα τα λεπτά μου, υπήκα σ' ένα αεροπλάνο κι' ήρθα. Με θέλεις κοντά σου, Πίπια;

— Τάκη, δεν είσαι μόνο ο άντρας μου, είσαι κι' ο πατέρας του παιδιού μας, του αλάντρου εκείνου. Ο Τάκης έσκυψε πάνω από το πρόσωπο της Πίπιας. Τα δάχτυλά του έβρεξαν τα μάγουλά της, και τα χείλη του άγγιξαν τα δικά της και πήραν το πρώτο φιλά της συγγνώμης...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ «ΑΜΠΙΡ» ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΕΝΑΣ νεωτερισμός στο πεδίο του φορέματος-κοκταίη, που κολακεύει κάθε τύπο γυναίκας (φτάνει να μην είναι πολύ γεμάτη), είναι το ντεκολτέ «αμπιρ». Η κόμπ σε στυλ «αμπιρ», που φοριέται ήδη από καιρό, συμπληρώνεται τώρα στο Παρίσι συχνά με το ανάλογο, αθέτηκό στο στυλ του ντεκολτέ, που το χαρακτηρίζουν δύο άσυνθηχτα στοιχεία: Πρώτα ο κάπως πλατύς και λίγο μόνο φορμαρισμένος μπούστος, που επιτυγχάνεται πιστά μόνο με το ανάλογο σουτιέν, που εφαρμόζεται στο φόρεμα από μέσα και αποτελεί ένα σύνολο μαζί του. Κι' αυτό γιατί κανένα συνηθισμένο ή γνωστό μοντέλο δεν πιάσει το στήθος σύμφωνα μ' αυτό το σχήμα, που σάς περιγράφει.

Κι' έπειτα από το ειδικό αυτό σουτιέν, υπάρχει ακόμη ένα χαρακτηριστικό στο νέο ντεκολτέ: είναι κορρέ και ανοιχτό, δηλαδή σχιστό, ως κάτω από το στήθος. Μην τρομάξετε όμως: Δεν πρόκειται να σκανδαλίσете κανένα με το «στολμυρό» ντεκολτέ, για τον απλό λόγο, ότι δεν είναι διόλου...πολυμήρο! Κάτω από το ανοιγμά υπάρχει μια φόδρα, ραμμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε οι άκρες μόνο του ντεκολτέ, στη μέση, να στέκονται ελεύθερες λίγο στον αέρα. Στην άκρη του ανοιγματος του ντεκολτέ θα γορνίρεται το λουάστο φόρεμά σας με ένα ή δύο λουλούδια.

Η κόμπ του φορέματος πρέπει να είναι πολύ απλή (όπως ταιριάζει στην ίδια γραμμή «αμπιρ») και λουάστα θα είναι μόνο τα άξεσουάρ και το ύφασμα, που μπορεί να είναι σε δύο χρώματα: άσπρο στο κορσάζ (ως κάτω από το στήθος) και μαύρο στη φούστα, με ψηλή μέση ως το στήθος.

ΤΑ ΜΑΝΤΩ ΑΠΟ ΜΟΥΣΕΛΙΝΑ

Πολύ συνηθίζεται έφέτος το μαντώ από μουσελίνα, που είναι άσπρο με το άφράτο, σούπλ «φουρώ» από μουσελίνα έμπριμε. Έχει μικρά ή μακριά μανίκια και δένεται ψηλά στο λαιμό με ένα φιόγκο από το ίδιο ύφασμα.

Όσο για τα χρώματα στα σχέδια με μεγάλα λουλούδια, παρατηρείται μια έπιμονη προτίμηση στο ροζ-έλεκτρικ και στο εμπλέκανάρ σε διαφόρους συνδυασμούς. Πολύ εσικά είναι όμως κι' ένα γαλλικό μοντέλο (της Κλοέ), που παίζει με τους τόνους του γκρι και του μώβ.

Τα συνολα από μουσελίνα είναι πολύ νεανικά, κολακεύουν όμως και κάθε ώριμη γυναίκα.

ΝΕΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΕ ΝΕΥΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ

Οι αισθητικοί κανόνες μας έμαθαν ως τώρα, ότι το ροζ και το πορτοκαλί...έχθρευονται το ένα τ' άλλο. Οι Παρισινά ράφτες, όμως, λανσάρουν έφέτος άκριδώς αυτά τα χρώματα μαζί, σαν την τελευταία λέξη της μόδας. Ένα περίφημο νέο μοντέλο της Κλοέ, σε ίσια κόμπ, είναι από μουσελίνα έμπριμε, με μεγάλα λουλούδια ροζ, γκρι και πορτοκαλί επάλ, σε

Λουάστο έμπριμε φόρεμα - κοντέλ.

Αριστέρα: Προϊνό ταγιεράνι από τρικό - νταντέλλα. Μεσοο: Φόρεμα-ρόμπα από «επόνζ» για το μπάνιο. Δεξιά: Τουνίκ «κας-μαγιώ».

άσπρο φόντο, που μόλις διακρίνεται. Όταν τα σχέδια ή τα χρώματα του έμπρι-μέ είναι πολύ τολμηρά, αποφεύγονται έφέτος εξεζητημένες κούπ. Ο οίκος Ρομπέλν λανσά-ρει π. χ. για τα απλά ραμμένα άπογευματινά μοντέλα του τόνινο, σε συνδυασμό με το πορτοκαλί, ή έμπριμέ σε τρία νέα χρώματα: ρός (φόντο) με μικρά κίτρινα και κόκκινα-φραμπούζα λουλούδια.

ΝΕΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΦΟΥΡΩ

Στο «σκέτο» φουρώ ή στο φουρώ με πιε-τούλες, φάσες και «άπλικασιόν» των άνοιξι-ά-τικών μοντέλων, προστίθεται τώρα μια νέα λε-πτομέρεια: το «κρουαζέ», δηλαδή η λοξά στα-ρωτή γραμμή, που επιτυγχάνεται με δυο τρό-πους: Είτε με μόνο το κορσάζ άνοιχτο και λο-ξά «κρουαζέ» στο μπροστινό και στο πίσω μέρος του, μ' έναν φιάγκο πλαγίως, εκεί που συναντιώνται και ενώνονται τα δυο λοξά του κορμιματία (άριστερά), είτε με το στύλ φουρώ-ρόμπα, που έχει μόνο το μπροστινό κορσάζ «κρουαζέ». Σ' αυτή την περίπτωση, ή στενή φούστα είναι άνοιχτή ως κάτω, αλλά μπροστά είναι διπλή.

Πρωτότυπο είναι επίσης το «φουρώ-σάντου-ιτς», ένας νέος συνδυασμός του άσπρου και του μαύρου. Το φουρώ αυτό έχει δυο φαρδιά «πανώ», που αποτελούν το μπροστινό και το

πίσω μέρος του (άλλα όχι τα πλάγια τμήμα-τά του) και είναι χωρίς μανίκια και χωρίς γισακά, στο μικρό στρογγυλό ντεκολτέ. Τα πλάινα μέρη (πίο φαρδιά προς τα κάτω) εί-ναι μαύρα. Η ένωση τους δέ με τα δυο «πανώ» γίνεται έτσι, ώστε να φαίνονται σαν τμήματα ενός δεύτερου φορέματος από κάτω. Επιτυγ-χάνεται με ελεύθερα φαρδιά «μπιαί» από το άσπρο ύφασμα.

ΝΕΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Το «νέο» σ' αυτά άφορά μόνο την...πλάτη. Τα ντεκολτέ είναι μπροστά απλά και συνήθως μικρά, μά στην πλάτη φτάνουν σχεδόν μέχρι τη μέση. Ο νεωτερισμός είναι το έξυπνο κα-μουφλάρισμα του μεγάλου ντεκολτέ, που έχει στη μέση του μια άρκετα φαρδιά φάσα, που ενώνει τις δυο πλευρές του. Γαρνίρεται μ' ένα μεγάλο φιάγκο από το ίδιο ύφασμα ή με δυο μεγάλες άσπρες καμέλιες. Η κούπ του φορέ-ματος είναι είτε σκέτο φουρώ, είτε σουπλ γραμ-μή, με λίγο έβαζε τη φούστα.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΚΟ - ΝΤΑΝΤΕΛΛΑ

Είναι σουπλ σαν τρικό, μά στερεά σαν ύ-φασμα, πολύ δροσερά, κομψά και εύκολοφά-ρετα. Λανσάρονται έφέτος στο Παρίσι περι-

σσότερο από κάθε άλλο χρόνο για το καλοκαίρι, τόσο για το πρωί (ως μικρά ταγιεράκια) όσο και για το άπογευμα (ως πολύ «σίκ» ντε-πιές).

Η «νταντέλλα» από ντραλόν ταιριάζει πολύ το άπογευμα και το βράδυ — ως ντε πιές, που αποτελείται από μια «μαρινιέρ» (με ό-βάλ ντεκολτέ και τρουά-κάρ ή κοντά μανίκια), καθώς και από μια ίσια φούστα. Η «νταντέλ-λα» αυτή λανσάρεται ειδικά για το βράδυ σε «ντραλόν μπριγιαντέ» και είναι, με τις χρυσές ανταύγειές της, πολύ λουσάτη σε τεχνητό φώς.

Για το πρωί, ή Καζολινό λανσάρει το κάρ-ντιγκαν - βέστα (που κλείνει με 7 χρυσά κουμ-πάκια) και την ίσια φούστα από τρικό-νταν-τέλλα. Το σύνολο αλλάζει κάθε φορά έμφά-νισι, αν συμπληρώνεται με κολλιέ ή με έσαρ-πίσσα από μουσελίνα, μ' ένα κλίπς ή μ' ένα λουλουδί στο λαιμό.

Υπάρχει επίσης στο έμποριο το «τζέρσεϋ άζουρέ», που γίνεται πολύ όμορφο ως σύν-ολο, από ένα φουρώ χωρίς μανίκια, με όβάλ ντεκολτέ και από μια κοντή βέστα ή ένα μι-κρό μπολερό.

Για τα σύνολα αυτά ταιριάζει επίσης το νέο ύφασμα «ρύς».

Για τις μπλούζες προτιμώνται τα νταντελ-λωτά ύφασματα. Ράβονται χωρίς μανίκια, με ζώνη στη μέση και φιάγκο μπροστά.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ «ΑΜΠΙΓΙΕ» ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΖΕΣΤΑ ΒΡΑΔΥΑ

Για το νέο «μικρό» βραδυό φόρεμα λανσά-ρεται κυρίως το κίτρινο χρώμα. «Αν δέ σάς πηγαίνει το σκέτο κίτρινο, τότε γαρνίρετέ το με άλλο χρώμα, π. χ. φαρδιά ζώνη, σε φω-τεινό πράσινο.

Φοριούνται τόσο τα ίσια σύνολα (άπό σαν-τούνηκ) όσο και οι άνάλαφρες τουαλετίτσες από μουσελίνα.

Ένα όμορφο ντε-πιές, στύλ «μπουτίκ», που φτιάχνεται εύκολα άκόμη και στο σπίτι, για-τί έχει πολύ σκέτη κούπ, αποτελείται από μια κοντή μαρινιέρ (δηλαδή μπλούζα-καζά-κα), που είναι ίσια και τελειώνει με μια πλι-σαρισμένη φάσα μακρύτερη 6 περίπου πόντων. Το μανίκι έχει επίσης το ίδιο φινιρίσμα και

φτάνει ως τον άγκώνα. Η φούστα έχει τέσ-σερα, λίγο έβαζε, φύλλα. Τα άξεσουάρ είναι σε άποχρώσεις, που μοιάζουν ή που άναδει-κνύουν καλύτερα το βασικό κίτρινο: χρυσό για το παπούτσι και μπέζ για το μεγάλο. Βαρύ κολλιέ.

Για το έλαφρό φόρεμα από μουσελίνα έμπριμέ, με κυματιστά σχήματα σε «μιέλο» και άσπρο (σε κίτρινο φόντο), ένα πολύ νεα-νικό μοντέλο για τις λεπτές γυναίκες, παρου-σιάζει μια μονοκόμματη κούπ σε πρωτότυπη γραμμή: Το κορσάζ (χωρίς μανίκια και για-κά και με μικρό στρογγυλό ντεκολτέ) είναι όλο στενά πλισσαρισμένο, φτάνει ως τους γο-φούς και συγκρατιέται με μια φαρδιά ζώνη (σε άλλο χρώμα). Το πλισσέ άνοίγει έπειτα και δίνει στη φούστα το άπαιτούμενο φάρ-δος.

ΤΑ ΜΠΙΖΟΥ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Για το καλοκαίρι οι «Άγγλοι λανσάρουν πρωτότυπα βραχιόλια, που φτιάχνονται, άλ-λωςτε, κι από τρία ή τέσσερα παλιά, φτάνει να έχουν το σχήμα του «χαλκά».

Είναι κοκκάλινα, ξύλινα ή πλαστικά και συν-δυάζονται συνήθως σε αντίθετα χρώματα (στο έγυλο σε διάφορες άποχρώσεις του). Οι χαλ-κάδες αυτόι ενώνονται σε μια μόνο μεριά μ' ένα μεταλλικό κρίκο.

Στην Άγγλία επίσης λανσάρεται το νέο μπιζού «καρφίτσα», που αποτελείται από δυο όμοιες, μέτριες στο μέγεθος, καρφίτσες, ένω-μένες στο πίσω μέρος τους με μια διπλή ά-λυσιδίτσα 20 περίπου πόντων (συνολικά 40 πόντων). Το μπιζού αυτό φοριέται με διαφό-ρους τρόπους: είτε πάνω στον ώμο του φο-

«Ένα άκόμη μαγιώ της μόδας».

Όμοιο μονοκόμματο μαγιώ.

ρέματος ή στο πέττο του ταγιέρ (ή μια καρ-φίτσα πίο ψηλά τοποθετημένη από την άλλη), είτε στη μέση ενός σχιστού ντεκολτέ (ή μια καρφίτσα από κάθε πλευρά του άνοιγματος), είτε άκόμη κι ως κολλιέ (με μολή την άλυσ-σίδα και κρεμασμένη σ' αυτήν τη μια καρ-φίτσα).

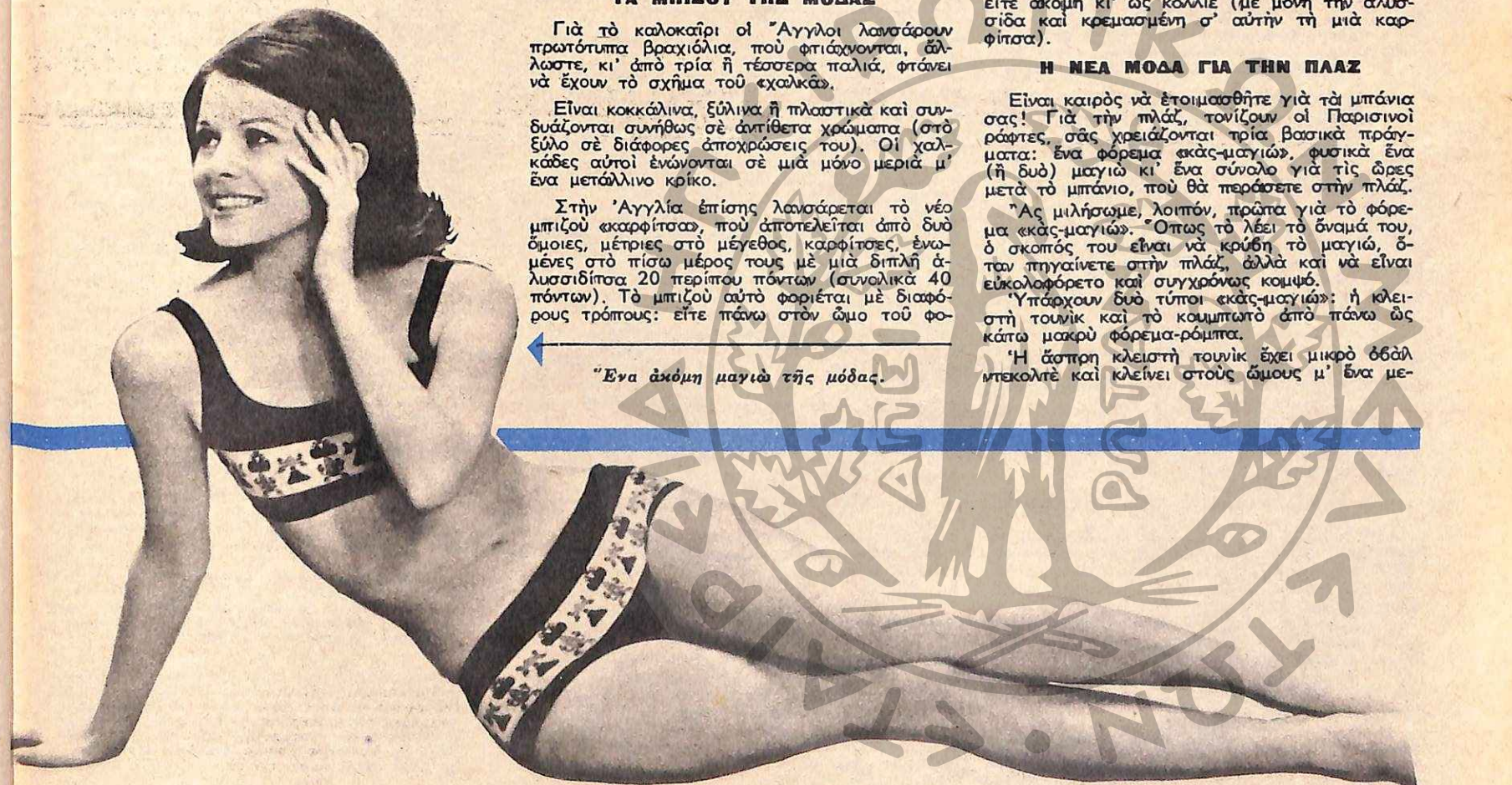
Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΞ

Είναι καιρός να έτοιμασθήτε για τα μπάνια σας! Για την πλάξ, τονίζουν οι Παρισινοί ράφτες, σάς χρειάζονται τρία βασικά πράγ-ματα: ένα φόρεμα «κας-μαγιώ», φυσικά ένα (ή δυο) μαγιώ κι ένα σύνολο για τις ώρες μετά το μπάνιο, που θα περάσετε στην πλάξ.

Ας μιλήσουμε, λοιπόν, πρώτα για το φόρε-μα «κας-μαγιώ». Όπως το λέει το όνομά του, ό σκοπός του είναι να κρύβει το μαγιώ, δ-ταν πηγαίνετε στην πλάξ, αλλά και να είναι εύκολοφόρετο και συγχρόνως κομψό.

Υπάρχουν δυο τύποι «κας-μαγιώ»: ή κλει-στή τουνίκ και το κουμπωτό από πάνω ως κάτω μακρύ φόρεμα-ρόμπα.

Η άσπρη κλειστή τουνίκ έχει μικρό όβάλ ντεκολτέ και κλείνει στους ώμους μ' ένα με-

Τα νέα χτενίσματα για τα κορίτσια.

γάλο μαύρο κουμπί. Οι πλαϊνές ραφές είναι ανοιχτές τουλάχιστον 20 πόντους από το στρίψωμα και πάνω. Το ντεκολτέ, οι μασχάλες, οι ραφές και το στρίψωμα έχουν, σε απόσταση 3 ή 4 πόντους, φαρδιές επικύρς από μαύρο μετάξι. Η τουνίκ συμπληρώνεται με μονό κολλιέ από μεγάλες άσπρες και μαύρες χάντρες κι ένα διπλό, μαύρο-άσπρο μπρασσελέ από την ίδια ύλη του κολλιέ.

Ο δεύτερος τύπος του «κάς-μαγιώ» έχει επίσης όδάλ ντεκαλτέ, μικρές μασχάλες και κλείνει μπροστά - πλαγίως με πέντε μεγάλα κουμπιά. Το ντεκαλτέ, οι μασχάλες, το άνοιγμα του φορέματος, οι κουμπότρυπες, η μεγάλη τσέπη και το στρίψωμα έχουν σκούρα μονόχρωμη «ρελίυρ». Αναγράφεται στο Παρίσι από το νέο ύφασμα «έπόνζ» («σφουγγάρι») σε επιπλέον «ζακάρ» με μεγάλα λουλούδια σε «ταγκό» και κίτρινο.

ΤΑ ΜΑΓΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εφέτος σχεδόν όλα τα μαγιώ έχουν σχέδια σε συνδυασμό από μονόχρωμα και ριγέ ύλη. Τα σκουρόχρωμα μαγιώ γαυρίζονται συχνά με μια φαρδιά άσπρη φάσα, δηλαδή ρίγα, που πάνω σ' αυτήν υπάρχουν σε στυλ επιπλέον μικρά σχέδια σε άλλο χρώμα.

Ένα από τα πιο διαφορετικά νέα παρισινά μοντέλα είναι από ένα είδος λαττέζ με μπλούστο και πλάτη σε χρώμα μπλε-μαρέν. Έχει μπροστά ρίγες σε δύο αποχρώσεις του μπλε και σε άσπρο. Ένας φίδιος κάτω από το στήθος υπογραμμίζει την ψηλή μέση.

Για όσες βμεινουν πιστές στο «μπικίνι» (και έφ' όσον το επιτρέπουν ακόμη οι γραμμές του σώματός τους, που πρέπει να είναι πολύ αρμονικές) ή «φρετινή» μόδα προσφέρει επίσης νέα μοντέλα. Τα ντε-πές αυτά είναι σε αυστηρή γραμμική και δείχνουν φανερά προτίμηση για την ποικιλία στην ύφανση και στα σχέδια του επιπλέον, αποφεύγοντας τα ρομαντικά εξωφρενικά των «εσβαρουάιν». Αντίο, λοιπόν, στους περυσινούς φρεμπιλάδες και στις νταντέλλες, που στόλιζαν την περασμένη σεζόν τα νεανικά κορμιά στην πλάση!

Πολύ κομψά είναι τα σύνολα αυτά σε σκούρο χρώμα, με φαρδιές δριζόντιες, ανοιχτόχρωμες φάσες, που έχουν μικρά και εύθυμα σχέδια σε αντίθετο χρώμα.

ΤΑ ΣΥΝΟΛΑ «ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ»

Για την ώρα του παιχνιδιού ή της άναπαύσεως στην πλάση, το προνόμιο «εσασμπίλ» είναι η τελευταία λέξη στο Παρίσι. Αποτελείται από μια καζάκα «εσάντουίτς», ένα πολύ κοντό σόρτ κι ένα σουτιέν.

Η καζάκα, που δεν είναι πολύ πιο μακριά από ένα μαγιώ, είναι ανοιχτή στις δύο πλευρές, που κλείνουν ή κάθε μία, με δύο μεγάλα κουμπιά, το ένα δίπλα στο άλλο. Το ντεκαλτέ είναι όδάλ και οι μασχάλες εύθυγραμμες.

Πολύ της μόδας είναι ο συνδυασμός τριών χρωμάτων: κορσάζ μπλε-πύλ, φαρδιά φάσα (σαν ψηλή μέση) πορτοκαλί, φούστα μπλε «ζαπόν». Το σόρτ (που δεν πρέπει να ξεπερ-

νάει την καζάκα-φόρεμα) και το σουτιέν είναι είτε μπλε-πύλ, είτε πορτοκαλί.

ΤΟ ΣΤΥΛ «ZEN ΓΚΑΡΣΟΝ»

Για τα βράδια κοντά στη θάλασσα, οι Γάλλοι ράφτες προτείνουν την «αγορίστικη» εμφάνιση («ζέν γκαρσόν»), που κολακεύει πολύ τις νέες και κάθε γυναίκα, που δεν ξεπέρασε τό... ένα μέτρο στην περιφέρεια.

Οι νέες θα φορέσουν μονόχρωμο, πολύ στενό πανταλόνι σε μέγεθος 5/6 και μπλουζά σεμιζιέ, από βαμβακερό καντριγιέ, στο ίδιο βασικό χρώμα, με το πανταλόνι, κουμπωτή, με μικρό ή όρθιο γιακάδακι και μανίκια ως τον καρπό.

Οι γυναίκες θα κάνουν μικρές τροποποιήσεις για να καμουφλάρουν τις μικρές «ατέλειες», που ο χρόνος δημιουργεί σχεδόν πάντα στο σώμα τους: Θα δώσουν λίγο φάρδος στο πανταλόνι και θα μακρύνουν λίγο τη μπλουζά σεμιζιέ, έτσι ώστε να σκεπάζουν τους γοφούς και τη... συνέχεια της πλάτης τους.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η μόδα των συνόλων σε δύο ή περισσότερα χρώματα βοηθάει ακόμη και τις γυναίκες με περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες να έχουν εμφάνιση «τελευταίας μόδας». Μπορούν εύκολα να φτιάξουν από δύο παλιά, ένα νέο υπερμοντέρνο σύνολο! Αυτό αφορά το ντύσιμο για την πλάση, μα και εκείνο για την πόλη. Να μερικές ιδέες:

Το γκρι φόρεμα από τουάλ θα έχη μπροστινό πλαστρον από άσπρο πικέ με σκούρα κουμπιά.

Ένας άλλος συνδυασμός μιμείται ένα τρουά-πές: δύο φωτεινό για την ίσια φούστα (με φλόγκο στη στενή ζώνη), άσπρο κοντό «μπολερό» (χωρίς μανίκια) και μαύρη μπλουζά (με ντεκαλτέ όδάλ, χωρίς μανίκια). Όλα αυτά μαζί αποτελούν μόνο... ένα φόρεμα, γιατί η έντυπωσι «φούστας - μπλουζας - μπολερό» επιτυγχάνεται απλώς με το συνδυασμό των χρωμάτων.

Ομορφο επίσης είναι ένα ίσιο φόρεμα σε γκρι-πέρελ (ναιμίτης και φούστα) και ρόζ-«ελεκτρικό» (κορσάζ).

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Στο Παρίσι λανσάρονται τώρα οι τελευταίες κοκακαρινές «κρεασιόν» για τα πολύ νεανικά χτενίσματα, για κάθε ώρα, γούστο και τύπο.

Παρουσίασαν, λοιπόν, κομμώσεις με κότσο και με μακρύ μαλλιά. Ο κόττος γαυρίζεται με φλόγκο ή με λουλούδι, και τα μακριά μαλλιά με «μπαντά» ή με μικρούς φλόγκους. Το μέτωπο είναι ελεύθερο ή σκεπασμένο με φράντζα, ή γραμμή για τα μακριά μαλλιά σούπλ, είτε με στροφή προς τα μαύρα ή προς τα έξω. Ακόμη και με κοντά μαλλιά, η κοπέλλα μπορεί, άλλωστε, να μιμηθεί «κότσο» με κατάλληλο κρεπάρισμα (ψηλό στην κορυφή και πλατύ προς τα κάτω).

Όταν πηγαίνετε σ' ένα σαλόνι

Ποιές είναι οι αμφοβόλιες σας γύρω από τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς; Να μερικές πρακτικές απαντήσεις στα πιο συνηθισμένα ερωτηματικά της καθημερινής ζωής.

ΕΡΩΤ.: Ποιοί πρέπει να σηκώνονται, όταν μια κυρία παίζει σ' ένα σαλόνι;

ΑΠ.: Όλοι οι άντρες, οι νεαρές άντρες, τρεις γυναίκες και η οικοδέσποινα, που πηγαίνει να συναντήσει την επισκέπτρια.

ΕΡΩΤ.: Όταν ένας νεαρός παρουσιάζεται σε μια κυρία, αυτή πρέπει να σηκωθεί;

ΑΠ.: Οπωσδήποτε, όχι!

ΕΡΩΤ.: Στις συστάσεις, ποιά δνομα πρέπει να αναφέρεται πρώτο;

ΑΠ.: Το όνομα του προσώπου, που είναι λιγότερο ενδιαφέρον και που παρουσιάζεται σ' ένα πιο ενδιαφέρον πρόσωπο. Το όνομα του άντρα, που παρουσιάζεται σε μια γυναίκα.

ΕΡΩΤ.: Τι πρέπει να πείτε τη στιγμή της συστάσεως; Χαίρω πολύ; Τιμή μου;

ΑΠ.: Όλες αυτές οι εκφράσεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν, αλλά θα είναι πολύ πιο συμπεριφορικά να πείτε μ' ένα χαμόγελο: «Καλημέρα σας» ή «Καλησπέρα σας». Πολύ ανώματη και «αμερικανική» φαίνεται το «Γεια εσείς».

ΕΡΩΤ.: Τι πρέπει να πει μια γυναίκα, που παρουσιάζεται μόνη;

ΑΠ.: Αν παρουσιάζεται σε μια άλλη γυναίκα, λέει απλά τ' όνομά της, συνοδεύοντας το μ' ένα «Καλημέρα» ή ένα «Καλησπέρα». Έναν άντρα, θα απλάσει μόνο το χέρι, καλώντας τον να πει το όνομά του.

ΕΡΩΤ.: Γιατί, περίπου, πρέπει να μιλάτε για να αρχίσετε μια συζήτηση; Για προσωπικά θέματα; Για θέματα (ή για φιλίες), που αφορούν μια κοινή γνωριμία; Για το γεγονός της ημέρας; Η ένα προτιμώτερο να απευθύνετε μια ερώτηση στο πρόσωπο, που βρίσκονταν γύρω σας;

ΑΠ.: Εκτός από περιπτώσεις εξαιρετικές, αποφύγετε να μιλάτε για τις δικές σας υποθέσεις κι' αποφεύγετε και τις συζητήσεις γύρω από κοινές φιλίες για να μην διατρέξετε τον κίνδυνο να κάνετε γκάφες. Είναι πάντα κατάλληλο το «γεγονός της ημέρας», ιδίως δ-ρον προκύπτει για ένα θέμα γενικού ενδιαφέροντος. Είναι επίσης, εθνητικό να ασχοληθείτε με το πρόσωπο, που μόλις σας συστήσαν, κάνοντας του μερικές ερωτήσεις, φτάνει να μην είναι αδιάκριτες.

ΕΡΩΤ.: Την πρώτη φορά, που πηγαίνετε σ' ένα σπίτι, κάνετε καλύτερη έντυπωσι μιλώντας λίγο ή μιλώντας πολύ;

ΑΠ.: Το καλύτερο είναι να άκοιτε αυτούς, που μιλούν και να μιλάτε, όταν είστε έθετοι ότι θα πείτε κάτι σωστό ή όταν σας απευθύνουν μια ερώτηση.

Έτσι καθαρίζουν τα καστρίκια

Μπορείτε να φρεσκάρετε ένα περσινό καστρίκι και να το ξαναφορέσετε πάλι, σαν καινούργιο. Ανακατέψτε 50 γραμ. αμμωνία, 60 γραμ. οινόπνευμα και 20 γραμ. κοινό αλάτι. Βουτήξτε στο μίγμα ένα καθαρό πανί και τρίψτε μ' αυτό το καστρίκι. Αλλάξτε το πανί, δακάκι λερώναται. Δε θα μείνει έτσι κανένας λεκές.

Προκειμένου για άσπρο καστρίκι, εφαρμόστε διαφανή μεθόδο: Το περσινό πάνω απ' τον άχνυ νερού που βράζει, για ν' ανακυκλώσει και να φρεσκάρει το χνούδι του. Το τρίβετε ύστερα με στοπ-πικά και το δουρίζετε για να φύγει το περισσέμα αυτής της σκόνης.

Αν είναι μαύρο και ξεβαμμένο απ' τον ήλιο, το τρίβετε μ' ένα πανί, δουρημένο σε διάλυτο σόδας σε χλιαρό νερό.

Για ένα καστρίκι άλλου χρώματος, το άπο-τέλεσμα δάναι κολλίτερο, αν το ύφρανε με άρατη διάλυση αμμωνιακού άλατος και το περ-φάστε ύστερα μ' ένα καθαρό πανί.

Οι ίδιες μέθοδοι λούχουν και για τις άντρες ρεμπουμπλικές.

Οι καλοί τρόποι

Όταν ένας γάμος καταιώνεται για όποιον. δηποτε λόγο, ο γαμπρός κι' η νύφη όφείλουν να επιστρέψουν τα δώρα που έχουν πάρει ήδη από συγγενείς και φίλους.

Ένας χήρος που έχει ξαναπαντρευτεί, δεν όφείλει πιά να πενήσει για το θάνατο των γονέων της πρώτης γυναίκας του. Τα παιδιά του όμως απ' τον πρώτο γάμο όφείλουν να τους πενήσουν, έρρσόν είναι έγγονιά τους.

Μία κοπέλλα, που διώδωνε τον άρραβόνα της για οικονομικούς λόγους, δεν έχει καμιά υποχρέωση να διατηρήσει φίλια με το νέο που δε μπόρεσε να παντρευτεί. Άλλωστε, η φίλια απ' αυτή θα ήταν ένοχλητική και για τους δύο τους. Προτιμώτερο λοιπόν να διακόψουν άριστικά κάθε σχέρι τους.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΧΑΡΡΥ ΟΥ'ΙΤΙΝΓΚΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κάσσελ φτάνει άρροπορμή-νως. Μπαίνει στην Τράπεζα και παίρνει τα λεφτά, μέσα σε μία τσάντα. Όταν ξαναβγαίνει όμως από κεί, τον συνοδεύει ο φράγκ Πάλ-μερ. Ο Ουώλκερ τρώμαζει κι' δεν τολμάει να παρουσιαστή καθόλου. Μά ύστερα φεύγει ο Πάλμερ. Ο Κάσσελ μένει μόνος του, μέσα στο σταματημένο αυτοκίνητό του. Ο Ουώλκερ του παίρνει τότε την τσάντα με τα λεφτά, όπως είχαν συμφωνήσει, και τον χτυπάει στο κεφάλι. Ύστερα κρυβεί τα λεφτά, όχι στο μέρος που του είχε υποδείξει ο Κάσσελ, αλλά άλλοι, γιατί φοβάται μήπως ο Κάσσελ ζητήσει να τον ξεγελάσει. Κυρίζοντας στο «ράντισο», βρίσκει να τον περιμένει ο Πάλμερ, που ανακάλυψε επίτελους τα ίχνη του. Τού έξηγει όμως ό άστυνομικός ότι τον γύρενε, όχι για να τον συλλάβει, αλλά για να του αναγγείλει πως ανακαλύφθηκε ο πραγματικός δολοφόνος της Βέντυ Πάρκερ, και να τον πάρη μαζί του για να κανονιστεί τυπικά η έξοί του. Τό είχε πη' μάλισ-τα αυτό του Κάσσελ, άλλ' εκείνος δεν τό επε στον Ουώλκερ, από ύ-στεροβολία για να τον έχη στη διάθεσί του και να τον υποχρεώση να πάρη μέρος στη σκηνοθετημένη κλοπή. Αυτό κάνει τον Ουώλκερ έρω φρενών εναντίον του Κάσσελ. Σε λί-γο, φτάνει ο Κάσσελ με το σερήφ. Ο τελευταίος άρχίζει ανακρίσεις για την κλοπή. Υποφιστίζει τον Ουώλκερ, αυτός όμως τό παρου-σίαζή αποδείξεις πως δεν έβγνε καθόλου απ' το «ράντισο». Όταν, λί-γο άργότερα, ο Ουώλκερ του ζητάει τα λεφτά, ο Ουώλκερ του δηλώνει πως θα τα κρατήσει όλα δικά του, για να τον εκδικηθεί για το άσχημο παιχνίδι που τό σκάρωσε. Ο Κάσσελ τον φοβερίζει πως δε θα τον ά-φήσει να φύγη από τό κτήμα.

7ον

— Πώς διασχεδιάζω, ό-ταν έχω να κάνω μ' ένα φουκαριά, που φαντάζεται πως έχει στο χέρι τό Μπάστ Κάσσελ!... Πιστεύετε αλη-θινά πως μπορώ να με είζετε; —Θά δοκιμάσω πάντως.

— Κι' έχω σας λέω πως θα σπάσετε τα νούτρα σας, αν δε βάλετε μυαλό.

— Άκούστε, Μπάστ! Άν μού είχατε επαναλάβει όσα σας είπε ο Πάλμερ, θα ήμουν τώρα τίμιος άνθρωπος κι' ελεύθερος. Έξ αϊτί-ας σας, κατάντησα παλιάνθρωπος και άτιμος, σαν έσας. Μα είμαι τουλάχιστον πλούσιος.

— Όστε θάπρεπε να σας ανα-γγείλω άμέσως τη μεγάλη είδηση! Κι' ύστερα να τραγουδήσουμε, να χορέψουμε ή να μεθύσουμε, για να γλεντήσουμε τό γεγονός;

— Άν μού τό λέγατε, δε θα γάνατε 140 χιλιάδες δολάρια.

— Δοκιμάστε να πάρετε αυτά τα λεφτά και ή φάτε τό κεφάλι σας!

— Θά τό δοίμε, αυτό...

— Σας κάνω μία τελευταία προσφορά. Μίς. Σχεφθήτε κα-λά, πριν μού άπαντήσετε... Φέτος μού αυτά τα λεφτά και μόλις τα πλάσσω, θα σας δώσω άμέσως τις 40 χιλιάδες που σας ήτοχεύ-θηκα και θα περάσω σφουγγάρι σε ό,τι έμννε.

Τόν κούταζε με έκπληξη.

—Να τα πλάσαρετε, είπατε; Τι έννοείτε;

— Ά, δε σας τό είχα πη' ά-πάντησε ασαφιστικά. Καθένα απ' αυτά τα χαρτονομίσματα κνεί, ζεματάει! Γιατί ή Τράπεζα είχε κοιτήσει τους άριθμούς. Τό έκανε για να με προστατέψη, επειδή δεν έννοησα να λογικερθώ κι' έέμνε να να κινλοφορώ με τέτοια μεγά-λα ποσά μέσα στο πορτοφόλι μου.

— Αυτός είναι ένας από τους λό-γους που οι άστυνομικοί φαίνον-ται πως έγκαταλείφανε τις έρευ-νες. —Η Τράπεζα τους δεβάωσε πως θ' ανακαλύπτανε εύκολα τόν κλέφτη, όταν θα δοκιμάζε να βά-λη σε κινλοφορία τό πρώτο χαρ-τονομίσμα.

— Κι' έτσι, βρισκόμαστε στο ίδιο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε. Εί-σαστε άπογορευμένος να μ' επι-στευήτε, θέλοντας και μη, και να μού φερετε τα λεφτά.

Κούταζε συλλογισμένος τα κά-δρα που κρεμόνταν στους τοίχους, τα παράθυρα, την έρμη και ή-λιόλουστη αυλή. Κούνησα ύστερα τό κεφάλι μου και δήλωσα απο-φασιστικά:

— Όχι. Θά τό κρατήσω. Θά καταφέρω κι' έχω να τό κινλο-φορήσω.

—Θά σας πιάσουνε, μόλις αλ-λάξετε τό πορτο απ' αυτά.

— Πουός έξερει...

— Σχεφθήκατε τί σας περιμέ-νει; Θα φεύγετε, σαν κινλημένο άγριο, θα κινδύναστε έδώ κι' έ-κει, έχοντας μαζί σας μία τσάντα με σημαδεμένα λεφτά... Λογικευ-θήτε λοιπόν! Γιατί έπιμένετε ν' ατακτονησετε;

— Μά! Συνήθισα τόσον καιρό να με κινώνανε, όστε ή μού χα-ροφάη αν αλλάζον τα πράγμα-τα.

Σήκωσε τη νοσή του και μού-

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΡΑΝΤΣΟ

δείτε την πόρτα.

—Πολύ καλά, μούγχορσε. Φύγε-τε! Μα σας προσδοποιώ! Μόλις περάσετε αυτό τό κατώφλι, θά ά-πολύσω πίσω σας τόν Πάλμερ.

—Γιά ποιά λόγο; Σας είπα ό ίδιος πως δε με κινώναι πιά... Τι θά τού πητε τώρα; Πώς σας λή-στεψα;

— Άν δεν βωθ τίποτ' άλλο...

— Έδειξα τό τηλέφωνο, ποι ύφ-σζότανε στο κοιμηδόνι.

— Ειπώτε λοιπόν, τηλεφώνη-στε τού! Κι' έχω θά όρμιστώ πως με περιμένανε στην πόλη, πως μ' άπήσατε να σας πάρω τα λεφτά, πως ξανασηνανθηθήκαμε ύστερα— πριν είδοπαίσετε τό σερήφ— και πως ήπαρε πίσω τις 100 χιλιά-δες... Η πάλιν, θά τού πώ πως τό ήπαρε έβα!

— Δεν ύπάογει κανείς σ' όλό-κληρη την πολιτεία τού Κάσσελ, ποι θά πιστέψη περισσώτερο ένα άλητη, παρό τό μεγαλοκήρυμα Μπάστον Κάσσελ!

— Άνισήκατε τους όμους μου.

— Πιθανόν, άπάντησα. Μην ξε-χνάτε όμως την άσφαλτιστή έ-τατρία. Αυτοί μπορέ να μ' έπι-στεψουνε άπόλυτα, θά κάνουν όμους μία έρευνα, όταν θά τους όρμιστώ πως μού διδλονήσατε ό-τι βρισκόμαστε στα πρόθυρα της γαστρονομίας...

Μέ δέχοντε, σάζοντας και πάλι στα γέλια:

— Πουός θά τό πιστέψη; Άσού έχω να πωλήσω ένα σωρό πρά-γματα! Μπορώ άκόμα να κρα-τήσω.

— Δε λέω όχι. Δε θά με πι-στεψουνε ίσως, πάντως όμως θά κάνουν ένα έλεγγο στους λογαρι-σμούς σας. Και ύποθέτω πως αύ-τό πρέπει να σας άνησινά ά-τά...

— Άν ανακαλύψουνε πως ζοή έχετε, θά καταλάβουνε πως σκη-νοθετήσατε μία κλοπή.

Φάνηκε σαν να συλλογίζοτανε χαμπαύτρω άνα αυτά που τού είπα. Σωπάσαμε κι' οι δύο. Ο Κάσσελ έβλε χλωμάσει, τόδο που τό πόσοστό του είχε πάρει τό χρώ-μα των σκετονίων τού χορεβιού του.

Στό τέλος, χαμογέλασε με χα-ρία, κάρφωσε πάνω μού τα μάτια

του και πρόφερε:

— Φύγετε άμέσως! Ζώωσα τό φρόδια μου. Πώς είχε αποφασίσει έτσι ξαφνικά να μ' άφήσει να φύγω; Δέν ήταν άν-θρωπος που τρώμαζε εύκολα. Ού-τε κι' έχω άλλωστε... Όστόσο, είχα την έντύπωσι πως κάτι τι δέν πήγαινε καλά... πως ο Κάσσελ σκόπευε να μού σκαρώση κάποιον παιχνίδι! Δέν ήταν δυνατόν να έγκαταλείψη έτσι ξαφνικά τόν ά-γώνα!

Κιττοχτήκαμε για ένα λεπτό. Τότερα άνασχήκαμε τούς όμους μου και προχώρησα προς την πόρτα.

Βγαίνοντας, αισθανόμουν έχει-νο τό έδρος της άγωνίας που θά-νοιαθε ένας άνθρωπος κλεισμέ-νος σ' ένα κλουβί λιονταριού, αν τό λιοντάρι τού άνοιγε ξαφνα κι' ευγενικά την πόρτα τού κλου-βιού.

★

Η Έβι με περιέμενε κάτω, στο ισόγειο. Τό πρόσωπό της ήταν άσπρο σαν την χιμωλία. Τό χέρι της έσφιγγε σπασμοδικά την κου-παστή της σκάλας.

Με κούταζε μ' ένα ύφος επι-κίνδυνον συνωμοτή.

— Δε μπορούμε να μιλήσουμε έδώ... μού είπε σιγά.

Της άπάντησα κι' έχω με τόν ίδιο τόνο. Μού ήταν άλλωστε πο-λύ εύκολο, γιατί έννοιωθα σφιγμέ-νο τό λαμίο μου... Τού κάκου προσπαθώσα να καταλάβω γιατί ο Μπάστον Κάσσελ με είχε άφήσει να φύγω...

— Έχετε δίχνο, είπα στην Έβι. Δε μπορούμε να μιλήσουμε έδώ. Μα ούτε και πουθενά άλλου! Δέν έχουμε να πούμε τίποτα, έ-μεις οι δύο.

— Πρέπει να σας μιλήσω, ό-ποσδήποτε! Έπέμεινε.

— Δέν την είχα όη ποτέ έτσι. Δέν αμπαύσαμε, ζιζέταμε.

— Βιάσου να φύγω, της είπα. Ο Μπάστον μούδωσε την άδεια. Μα δέν άποκλείεται ν' αλ-λάξη γνώμη!

Μ' έπιασε απ' τό μπράτσο.

— Σας παρακαλώ! Άκούστε με... Είναι περισπόμεν 3. Πεοιμέ-νετε όσπου να φτάσουν τ' αυτοκί-νητα με τους ενογάτες, όσπου να γνωση ο Έβανς.

— Για τρελλό, με περνάτε; Πουός λόγος ύπάογει να περι-μένω;

— Μα θά τόν σκοτώση!

— Όθέλετε να πητε πως ο Κάσσελ θά σκοτώση τόν Έβανς;

— Έγγυε ναί. Τά χείλη της τρέ-νανε.

— Σας παρακαλώ! μνημοσύ-οισε. Μη μιλάτε τόσο δυνατά... Μείνετε λίγο! Ίσα - ίσα, μέγχι που να τόν προσδοποιήσετε για να σπλανάη... Θά γυρίση μαζί με τούς ενογάτες.

Την κούταζε ψηγού.

— Είναι την ίδια πως δε σας κινώνανε καμιά για τους υπε-λάδες που δημιουργήσε στους άλ-λους ά-θρογούς.

— Όχι, μ' όμω μιλάτε έτσι! Δέν έξορετε... Ίσως ναμια άνα-λη, τρελλή... Μα ο Μπάστ έξορε, άπο καιρό για τόν Έβανς και μέ-να... και μού είπε πως θά τόν σκοτώση! Βοηθήστε με, σας ίσε-

— Της πείει αυτό;

τεύω! Περιμένετε να γυρίσω ό Εβανς... αυτό μονάχα σας ζητώ.

★

Όταν βγήκα απ' τη δροσερά ατμόσφαιρα του σπιτιού στην αυλή, μου φάνηκε πως βρισκόμουν σε χαμάμ.

Είχα τό άόριστο συναίσθημα πως ο Μπάριτον Κάσσελ με παραμόνευε από ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος, όπισθενός μ' ένα κνημητικό τουφέκι...

Ό Τόιζ μου άνοιξε την καγκελλόπορτα. Ξαναγύρισα βιαστικά στο υπόστεγο των μηχανημάτων.

Δέν είχα παρό, μία επιθυμία: να ξαναβρεθώ μ' ένα τζιπ στη διασταύρωση του Ουάιλντ Χόρς, για να ξεθάνω τ' ά λεπτά, να τ' άρω και να τό σκάσω. Ναι, μου χρειάζονταν άπαρατήτως ένα τζιπ.

Αν εύρισκα μέσα στην τσάντα ένα χαρτονόμισμα των 100 δολαρίων, θα μπορούσα ίσως να βγάλω άεροπορικό εισιτήριο για τό Μπαρόνσβιλ του Τέξας ή για κάποια άλλη πόλη των συνόρων.

Ένα εκατοστάρικο δέν τραβάει τόσο την προσοχή, και μάλιστα σ' ένα γραφείο ταξιδιών. Ό δ'άλλος δέ θάκανε τόν κόπο να έλέγξει τόν αριθμό του. Έτσι έλπιζα τουλάχιστον...

Καθώς έφτανα στο γκαράζ, άκουσα τό θορύβο των αυτοκινήτων που γυρίζουν. Σταμάτησα και γύρισα τό κεφάλι μου. Δέν είχα να χάσω καιρό, για να είδοποιήσω τόν Έβανς Χόουελ. Μπορούσε άλλωστε να μου ρίξει μία απ' τίς ποικίλες εκείνες ματιές του, άν τόν προειδοποιούσα πως τόν περίμενε μία σφαίρα, και να μου άπαντήσει με παρρησία: «Νά φύγω;... Που μπορώ να πάω;».

Κι' όμως, άλλαξα κατεύθυνσι και τράβηξα προς τό μέρος που στέκονταν τ' αυτοκίνητα. Οί εργάτες ληδοσαν απ' αυτά, οίχοντάς μου γογγύουσες ματιές.

Τους επέβλεπε ο Πόττερ. Ήταν μόνον στον ιδρώτα.

Ό Έβανς δέ φαινότανε πουθενά.

— Τόμ, πού είναι ό Έβανς Χόουελ; ρώτησα τόν Πόττερ.

— Δέν είναι μαζί μας πάντως, άπάντησε.

— Μα πού είναι;

— Άνάθεμά μ' αν Ξέρω, Μίτς! Ήθε έκει από δουλειά, ό Κάσσελ, με τ' αυτοκίνητό του, και πήρε τόν Έβανς. Αυτό έγινε τό πρωί, μόλις είχαμε πιάσει δουλειά. Τότερα, όλη τη μέρα, δέ φάνηκε ό Έβανς. Τσακιστήκα για να επιβλέπω μονάχος μου τόσους εργάτες... Δέν Ξέρω γιατί δέν Ξαναγύρισε ό Έβανς.

Κύτταξα γύρω μου, σάν χαμένος.

Μέ περιζώνανε από παντού φράχτες και σιματοπλέγματα. Και πόσο μακριά βρισκόταν αυτό τό γκαράζ!

Είπα ξαφνικά με τό νού μου πως ό Κάσσελ θα είχε προβλέψει τό σχέδιό μου.

Ήμουν έτοιμος να στοιχηματίσω πως είχε ήδη δώσει διαταγές να μ' άφίσουν να πάω τό τζιπ. Πως θα με βοηθούσε ποτέ να τόν γδίσω;...

Έπρεπε όστόσο να φύγω από εκεί... και δέν έβλεπα άλλον τρόπο!

Έκανα μισή στροφή και κατήχηκα με δυσκολία για να μη τρέξω προς τό φράχτη.

— Κύριε Γουόλκερ!

— Σενόρ Γουόλκερ!

Σταμάτησα, νευριασμένος, κι' έριξα μία ματιά πάνω απ' τόν ώμο μου. Ό Χοσέ κι' ό γερο-Χόγκαν τρέχανε καταπάνω μου.

— Σας παρακαλώ, σενόρ Γουόλκερ, μου είπε ό πρώτος. Περιμένετε ένα λεπτό!

— Άλλη φορά... κατάφερα ν' άπαντήσω.

— Σήμερα, σενόρ Ουόλκερ, μιλήσαμε στο σενόρ Χόουελ...

— Πότε;

— Τό πρωί, πριν φύγω απ' τό μέρος της δουλειάς με τό άφεντικό... Είπε πως άνησυχούσε για σας.

— Τό πιστεύω...

— Φανήκατε πολύ καλός μαζί μας, είπε ό Χόγκαν. Από τότε που βρισκασθε έδώ, μας φέρονται καλλίτερα, στο Χοσέ και σε μένα.

— Αν σας χρείαστη κάτι, ποσέθεσε ό Χοσέ, έχουμε μερικά λεφτά, ό Χόγκαν κι' έγω. Θα σας τ' άδωσουμε μ' όλη μας την καρδιά, αν σας χρειάζονται για να φύγετε. Δέν θάνα πολλά, αλλά...

— Όχι, όχι, δέ μου χρειάζονται. Ευχαριστώ πολύ πάντως!

Θέλανε να μου πουνε κι' άλλα, μα τούς γύρισα την πλάτη και τ' άχυνα τό βήμα μου προς την καγκελλόπορτα.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα συρλιάσματα, απ' τό μέρος της τραπεζαρίας. Καρφώθηκα στη θέση μου και τέντωσα τ' αυτί μου. Ξχώρισα μία φωνή άντριική. Μα έμοιαζε σάν τρομαγμένης γυναίκας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Είχα σταματήσει κι' άκουγα τ' άπαράξενα εκείνα οδυρόσματα, σάν άναφυλλήτα... Όλοι τρέχανε τώρα προς τ' άκεί, φωνάζοντας και χειρονομώντας.

Οί κατάδικοι, απ' τό άλλο μέρος του φράχτη, χαλούσαν τόν κόσμο.

Ό Χοσέ κι' ό γερο-Χόγκαν μου γύρισαν την πλάτη και τρέξανε

κι' αυτοί, μαζί με τούς άλλους.

Μα έγω δέν έκανα ούτε μία κίνηση για να πλησιάσω.

Ό Χάντεκερ διάταξε να κλείσουνε την πύλη. Τότερα άογισε κάτι στριγγά σφυρίγματα, που άνακατένονταν με την όχλοβή των καταδίκων.

Οί δυό φύλακες δέν τολμούσανε πιά να κινήθουνε, καταλαβαίνοντας πως δέ θα μπορούσανε να τ' άβάλουνε με τόσο πληθός.

«Κι' όσο συλλογίζομαι—είπα με τό νού μου—πως θα μπορούσα να βολέψομαι τώρα έξω απ' τό κτήμα, γάχω φτάσει σχεδόν στο ρυάκι, αν δέν είχα χάσει μερικά λεπτά για να γυρέσω τόν Έβανς Χόουελ!»

Τέλος, κατάφερα να νικήσω την αδράνεια μου και προχώρησα σιγά-σιγά προς την τραπεζαρία.

Άνακατένηκα με τούς εργάτες. Αμύλητοι όλοι τους, κυττάζανε τόν Κινέζο μάγειρο, που έκανε σάν τρελλός... Ό Πόττερ κι' ό Χάντεκερ τόν κρατούσανε καθέναν από ένα μπράτσο, γιατί δέ θα μπορούσε να σταθί όρθιος μονάχος του.

Με τό στόμα όρθονόχιτο και τ' άμνια γονιολομένα, προσπαθούσε να μιλήσει, μα κανείς δέν τόν καταλάβαινε. Μέσα στον τρόμο του, δέ μπορούσε να εξηγηθή, παρά τη μητρική του γλώσσα.

Άνοιξα όρόμο ανάμεσα στους εργάτες. Έκείνοι γκρινιάζαν, αλλά παραμέριζαν όταν μ' άναγνώριζαν. Πήγα κοντά.

— Άς τόν πάρουμε μέσα, σύστησα στον Πόττερ.

Ό Λίνγκ θα με άκουσε, φαίνεται, γιατί κούνησε ζωηρά τό κεφάλι του, δεξιά-άριστερά. Έτρεμε σύγκορμος και προσπαθούσε να

Ξεφύγει απ' τούς δυό έπιστάτες.

Μα έκείνοι τόν άνασηκώσανε απ' τ' άνω μπράτσο και τόν πήγανε μέσα στην τραπεζαρία. Γύρισα στούς εργάτες και τούς διάταξα να μείνουν στη θέση τους.

Τότερα μπήκα κι' έγω στην τραπεζαρία.

Οί κατάδικοι έξακολούθησαν να Ξελαργυγιάζονται στις φωνές, πίσω απ' τό σιματοπλέγμα τους.

Ό Λίνγκ ήρθεσε κάπως κι' έδειξε προς τό βράθος της κοιλιάς. Τόν έπιασα απ' τό μπράτσο και ποροχώρησα κι' οί τέσσερις προς τ' άκεί.

Μα σταματήσαμε στο κατώφλι, σάν άπολιθωμένοι...

Καθώς ό Κινέζος άνοιγε την πόρτα ενός ψυγείου, είχε δ'ή να πέφτει απ' αυτό τό πτώμα του Έβανς Χόουελ, που κειτότανε τώρα χαμώ, άνάσκελα! Άπ' τό στήθος του Ξεπρόβαλλε ή λαβή ενός μαχαίριου.

Τό σώμα ήταν Ξυλιασμένο, απ' τό θάνατο κι' απ' τη δυνατή ψύξη.

Κανείς μας δέν είχε λείει... Άκουσα απ' έξω ζωηρές όμιλίες. Την άλλη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα της τραπεζαρίας και παρουσιάστηκαν ό Κάσσελ, ό σερίφης κι' ένας βοηθός του.

Κύτταξα την ίκανοποιημένη έκφραση του Κάσσελ. Και κατάλαβα πως, την ώρα που κουνέντιαζα μαζί του, στην κάμαρά του, ό σερίφης έχοχτανε κι' όλας στο «ράν-τσο».

Τώρα πιά δέ μου φαινότανε παράξενο πού μ' είχε άφίσει ό Κάσσελ να φύγω. Είχε κανονίσει καλά τη δουλειά του... Μα πως μπορούσα τότε να μαντέψω τί θα μου σκάρωνε;

Τώρα μονάχα καταλάβαινα γιατί είχε άρρηξει να φτάσει στην Τράπεζα τό πρωί: Είχε καθυστερήσει, για να σκοτώσει πρώτα τόν Έβανς!

Μα πως να τό άποδείξω;...

Ό σερίφης έσκυψε πάνω απ' τό πτώμα. Άνασηκώσε ύστερα τό κεφάλι του και είπε:

— Νά κάτι πού μπορεί να μ' άς φανερώσει τόν ένοχο!

— Ά, έτσι; πρόφερε ό Κάσσελ, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Άπευθυνότανε στο σερίφη, αλλά κύτταζε έμένα.

— Αυτό τό μαχαίρι πρέπει ν' άνηκει σε κάποιον από δ'ό μένα... Είναι ένας μεγάλος σουγιάς με έλατήριο. Μήπως τόν άναγνωρίζει κανείς σας;

Δέν έκανα καν τόν κόπο να κυττάξω τη λαβή του μαχαίριου, πού προέβριχε απ' τό στήθος του Χόουελ. Τό χαμόγελο του Κάσσελ τάλεγε όλα... Είχα καταλάβει πως τό όπλο του έγκλήματος ήταν ό σουγιάς μου!

Τ' άνδρα μου ήταν τετνωμένα, σάν να πηγαιναν να σπάσουνε... Νά γιατί δέν είχα πάσει μαζί μου τό σουγιά, τό πρωί! Μου τόν είχαν ήδη κλέψει. Κι' ήμουν τόσο ταχαγμένος, όταν έφηνα απ' την κάμαρά μου, ώστε δέν τό είχα προσέξει.

Όταν τόν χρείασθηκα, στο ρυάκι, και δέν τόν βρήκα, είπα με τό νού μου πως θα τόν είχα ξεχάσει.

Μα τώρα έδινα την άληθινή εξήγησή!

Κύτταξα τόν Κάσσελ. Δέν κατάφερα να κούνη την ίκανοποίησή του για την επιτυχία του σχεδίου του: Είχε σκοτώσει τόν Έβανς Χόουελ κι' είχε φορτώσει σε μένα την ευθύνη.

— Άναγνωρίζεις κανείς αυτό τό σουγιά; Ξαναρώτησε ό σερίφης.

Έμενα άκίνητος κι' άμύλητος. Μα πρόσεξα κάποια ταραχή των ανθρώπων πού βρισχονταν γύρω μου. Είχαν άναγνωρίσει κι' εκείνοι τό σουγιά μου.

— Σερίφη... πρόφερε ό Χάντεκερ.

Τάηοξε στον τόνο της φωνής του κάποια άμηχανία. Φαινόταν να διστάζει, να μη θέλει να μιλήσει. Μα, πριν προλάβει ό Μείσον να τού άπαντήσει, φώναξε ό Κάσσελ:

— Τί τρέχει, Χάντεκερ; Μίλησε! Δικό σου είναι τό μαχαίρι.

— Όχι δά!

Τά χείλη του Χάντεκερ διατηρούσαν άκόμη τ' άχνή του νυκτεριού κυνηγού. Πονούσε άκόμη, κι' όμως διάταξε να μιλήσει, να με κατηγορήσει, όσπου ό Κάσσελ διατύπωσε την ύποψία πως μπορούσε νάταν δικό του τό όπλο του εγκλήματος.

Τότε πιά είπε ό τι ήξερε:

— Όχι, κύριε. Δέν είναι δικό μου. Μα τό έχω Ξαναδ'ή.

— Που; ρώτησε ζωηρά ό Μείσον.

— Είναι ό μόνος σουγιάς με έλατήριο, πού υπάρχει στο «ράν-τσο»... Ένα βράδυ, στον κοιτώνα, μάζεψα όλα τ' άμαχαίρια και τ' άξοφάρια πού άνηκαν στούς εργάτες. Τό θυμάμαι, γιατί ήταν ή μέρα πού προτιόρθε έδώ... ό Μίτς Ουόλκερ.

Ό σερίφης Μείσον γύρισε σε μένα.

— Δέν Ξέρω όστόσο αν είναι άκόμη δικός του ό σουγιάς, πρόσθεσε ό Χάντεκερ.

— Ό,τι κι' αν τού είχα χάνει, δέν τού άρεσε καθόλου να με κατηγορήσει για ένα έγκλημα.

— Ίσως να τόν πούλησε άργότερα, ή να τόν χάρισε. Πάντως, εκείνο τό βράδυ, τόν κρατούσε άπάνω του.

— Δικός σας είναι ό σουγιάς, Ουόλκερ; με ρώτησε ό Μείσον.

— Ήταν δικός μου, αλλά τόν έχασα, άπάντησα. Κι' έξ' άλλου, έγω δέν είχα κανένα λόγο να σκοτώσω τόν Έβανς. Μου φερότανε πάντα φιλικότατα.

— Αυτό θα τό δοίτε άργότερα, είπε ό σερίφης. Μπορεί να είχε μάθει ό Έβανς την άλήθεια για σας, πως σας καταζητούσε ή αστυνομία για φόνο, και να τόν σκοτώσατε για να τού κλείσετε τό στόμα!

— Μα είχα πιά άπαλλαγή απ' την κατηγορία!

— Τό μάθατε όμως μονάχα τό μεσημέρι. Τό πρωί, δέν τό Ξέρατε άκόμη... Τελοςπάντων, θα τ' άδωμε αυτά. Τώρα πρόκειται να μάθουμε άκριβώς πού χτυπήθηκε τό θύμα και πού τό κρατούσε μέσα στο ψυγείο.

Ό Κάσσελ κούνησε τό κεφάλι του.

— Νά τί έπαθα, για να πάρω στην ύπηρεσία μου ένα τύπο σάν τόν Ουόλκερ... μονομύοισε.

— Έγώ σας είχα συστήσει τόσες φορές να προσέχετε, Μπάριτ, τού είπε ό σερίφης. Προσλαμβάνετε για εργάτες ένα σωρό άλγες, χωρίς να παίρνετε την παραμικρή πληροφορία γι' αυτούς. Είναι αναικό να σας πέφτουνε κάπου γάπον κάτι τέτοιες κεραμιδιές!

«Είμαι κι' αυτό σάν την άλλη ματρία, πού είχατε να κοιτάλατε πάνω σας ένα σωρό λεφτά... Ώς που σας λήστεψε κάποιος Ξεπυνο!»

— Παραδέχομαι πως έκανα λάθος, είπε ό Κάσσελ.

— Ίσως αυτό να σας γίνει μάθημα στο έξής, για ν' άκούτε τί σας συμβουλευόμαστε.

Ό σερίφης στράφηκε πάλι σε μένα.

— Δέ σκοτώσα έγω τόν Έβανς Χόουελ, είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Δέν είχα κανένα λόγο... Μα ό Κάσσελ είχε κάποιον!

— Έγώ; διαμαρτυρήθηκε ό Κάσσελ. Τί θέλετε να πείτε;

Ξέρατε πως τό θύμα είχε σχέσεις με τη γυναίκα σας, έδώ και πολλούς μήνες.

Ό Κάσσελ χήμηξε πάνω μου. Πριν προλάβω να φυλαχτώ, ή να τόν πιάσουνε και να τόν έμποδίσουνε, μ' άρπαξε απ' τό λαιμό και με πέταξε χαμώ.

Ό σερίφης έδωσε μία διαταγή. Κι' ό βοηθός του, μαζί με τόν Χάντεκερ και τόν Πόττερ, ένώσανε τίς προσπάθειές τους κι' άναγκάσανε τόν Κάσσελ να μ' άφίσει.

Σηκώθηκα σιγά - σιγά, άνασαι-

νοντας με δυσκολία.

— Κάθωμαι! φώναξε στον Κάσσελ.

Έλευθερώθηκε μ' ένα τίναγμα απ' αυτούς πού τόν κρατούσανε. Κι' έκανε ένα βήμα πίσω.

Μα βλέποντας πως τόν προέμενε τώρα, πως δέ θα μ' εύρισκε και πάλι άπρετοιόμαστο, σταμάτησε.

«Άφισε τούς άλλους να τόν

Ξαναπιάσουν απ' τ' άμπράτσα.

— Θάπρεπε να σας σκοτώσω! μούγγρισε. Αυτό έπρεπε να κάνω, για τ' ά λόγια πού τολμήσατε να Ξεστομίσετε!

— Γιατί όχι; Τί διαφορά έχει ένας φόνος παραπάνω;

Προσπάθησε πάλι να έλευθερωθή, για να μου επιτεθή. Μα στάθηκε άνάμεσα μας ό σερίφης.

— Την έχεις άσχημα! μου είπε

...άρωμα
δροσιά
φρεσκάδα
μέ Bac

Bac σταματά
την κακοσμία του ιδρώτα

★ Με μία μόνο κίνηση τό BAC-Stick, σας άπαλλάσσει από κάθε αρωματική όσμη πού ένοχλεί τό περιβάλλον σας.

★ Με τό BAC-Stick, άκόμα και στις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού, αισθάνεσθε σιγουριά σε κάθε σας συναναστροφή. Στη δουλειά, στη διασκέδαση, στο λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Μόνον τό BAC περιέχει τό βακτηριοκτόνο άποσμητικό BAC-43 πού έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια.

Bac stick κόκκινο, με άρωμα δροσερό. Πράσινο, με πιο έντονο άρωμα. (Προσφέρονται σε 3 μεγέθη: Τσάντας, κανονικό, οικονομικό)

Bac Spray σε μοντέρνα συσκευασία άεροσόλ.

OLIVIN

MENTIOUM ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Γ. ΡΑΝΤΟΣ. Μεταφυσικός 'Επι-
στήμων (εξ Αιγύπτου). Διπλωματού-
χος ΜΕΝΤΙΟΥΜ, και Μυστήρι, των
Φαραωνικών τάφων. Ειδική Ψυχική
Ικανότητα - ανευγνώριστη υπό της
ψυχολογολογικής εταιρείας 'Α-
θηνών, ΤΗΛΕΠΛΗΡΕΣΙΑ ΕΝ ΕΓΓΡΗ-
ΓΟΡ ΣΕΙ.

Βοηθεί διὰ μεταδιείσθεως των
σκέψεων σας, εις έτερα άτομα. Μαν-
τευεί και καθοδηγεί προς άπορ-
υγην δυσχερέσαντων γεγονότων, διά ψυ-
χαναλύσεων και ψυχολογικών εξ ά-
ποστάσεως. Έάν σας άπασχολούν:
'Απορίες, αίσθηματά άμφιβολίας,
οικογενειακές καταστάσεις, άνικα-
νοποίητοι πόθοι κλπ. άποστείλατε
την διεύθυνσιν σας ή POST-RE-
STANTE, και γραμματόσημον (5)
πέντε δραχ., (έπι συστάσει) εις Γ.
ΡΑΝΤΟΣ ταχ. θυρ. 1109 'Ομό-
νοια 'Αθηναι. Τοιούτοτρόπως θα λά-
βετε άπάντησιν, δι' άποστολής ει-
δικού έρωτηματολογίου προς άνα-
γραφήν των έρωτημάτων σας, και
λοιπάς οδηγίας.

'Επίσης - άνευ ουδεμιάς άλλης
επιβαρύνσεως - θα λάβετε μικράν
μελέτην, αναφορικήν εις την ψυ-
χοσυνάθεσιν του άπορριπτικού σας,
γροαμένην καθ' όποδεδείχθη του τυ-
μωτός του μεταφυσικού Μυστηρίου
της Σφίγγος. 'Ο κ. ΡΑΝΤΟΣ δέ-
γεται και έπ' αφορμής, μόνον δι'
ειδικάς περιπτώσεις. 'Όροι και ά-
ριθ. τηλεφώνων προς καθορισμόν
συνεντεύξεως, αναγράφονται εις τό
έρωτηματολόγιον.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. 'Αγίου
Κωνσταντίνου, 'Ομόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525-387

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
'Η όπορείωση διαρκεί
ελέγχοι. ΑΝΔΡΑ - ΓΥΝΑΙΚΑ.
Είμαστε άσυναντίστοιχοι,
μοναχικοί στα βαλάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ
ΠΟΡΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΝ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΑΣΕΝΤΑ,
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΗΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ
ΠΟΡΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΝ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΑΣΕΝΤΑ,
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΗΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ— ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 - 'Αμφιλοχίας 1
'Επανεκάμφε εκ του ταξιδίου της
και δέχεται ως και πρότερον 10-
12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξε-
Τηλέφωνον 810.760.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατισίων και Στουρνάρα 28 (παρά
την 'Ομόνοιαν) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τά α.
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξε-
Χαριλάου Τρικοπού 113. - Τηλέφ.
613.610 - Οικία 710.752.

αυστηρά. Δεν πρόκειται δέ να
καλλιεργήσης τη θέσι σου, διατυ-
πώνοντας τέτοια τερατώδη κατη-
γορία έναντιόν της γυναίκας του
πιο διακεκριμένου συμπολίτη μας.
Μας βάζεις σε δύσκολη θέση.

— Τό ξέρω. Μα τί έχω να
χάσω;

— Έγώ στη θέσι σου, θα τό
σχεπτόμουνα πολύ και θα έκλεινα
τό στόμα μου.

— Έσείς ίσως. 'Όχι όμως κι
έγώ. 'Ο Κάσσελ σκότωσε τό Χό-
νελ. Ρωτήστε τό Χάντεκερ, τόν
Πόττερ... 'Ο δεύτερος μου είπε
πως είχε πάει τό πρωτό στα χωρά-
φια ο Κάσσελ, με τ' αυτοκίνητό
του, κι' είχε πάρει μαζί του τό
Χόονελ. 'Από τότε, δεν τόν ξα-
ναείδε πιά κανείς... 'Αλήθεια,
Πόττερ;

Μου φάνηκε πως λυγίζαν τά
γόνατα του έπιστάτη. Ποτέ δέ θα
φανταζότανε πως μπορούσαν να
του ζητήσουν να στηρίξη μία κα-
τηγορία έναντιόν του Μάρτον
Κάσσελ...

Κούνησε τό κεφάλι του, άνοιξε
τό στόμα του, αλλά δεν βγήκε
κανείς ήχος.

Έβριζε μία ματιά στον Κάσ-
σελ. Μάντεψα τό συλλογισμό του:
Διακόσιον έργάτες τόν είχαν δη
νά παύση στ' αυτοκίνητό του τόν
'Εβανς. Θα βρισκόντανε ένας —
δυό ανάμεσά τους, πού θα τολμού-
σαν να πουν την αλήθεια.

Τού ήταν άδύνατον λοιπόν να
άσπασε πως είχε πάει να βοή
τόν 'Εβανς, τό πρωτό.

— Είναι γελοίο! φώναξε. Δεν
υπάρχει ανάγκη ν' άπάντησιν ο
Πόττερ, αντί για μένα.

»Μάλιστα, πήγα να βοώ τό Χό-
ονελ. Και τί μ' αυτό; Δεν ήταν ο
διαχειριστής μου; Δεν είχα τό δι-
καιωμα να τόν μεταχειρίζομαι ο-
πως ήθελα;

— Ξέρατε πως είχε φιλενάδα
τον τη γυναίκα σας, είπε.

— 'Ο σερίφης μ' έπιασε απ' τό
πέτο και με τράνταξε.

— Κλείσε τό βρομόστομά σου,
δολοφόνε! μούγκρισε.

— Εύχαριστώ, Μείσον, τού είπε
ο Κάσσελ με ύποκριτική εύγνωμο-
σύνη. Ποιος ξέρει τί φαντάζεται
πως θα κερδίσει αυτός ο φονιάς,
μολύνοντας τό άγαστημένο όνομα
της γυναίκας μου. Μα όλα πρέπει
να τά περιμείνι κανείς από τέτοι-
ους ανθρώπους...

»'Όσο για τό Χόονελ, τόν έ-
φερα πίσω, στο κτήμα, τού έδωσα
οδηγίες και έφυγα.

»Ελποε να πάω στην Τράπεζα
να εισπράξω τά λεφτά μου... Δεν
τόν ξαναείδα από τότε.

Αυτό μου φτάνει, Μάρτ.
δήλωσε ο σερίφης. Έννοια σας,
θα σας προσφιλώ εγώ απ' τις
πρόστιχες βοειές αυτού του ά-
χρείου. Θα τόν πάω μαζί μου
και θα τόν κλείσω στη φυλακή.

— Δέ μ' άρσσει να βλέπω τα
συλλαμβάνεται ένας άνθρωπος,

κατηγορούμενος για φόνο, είπε ά-
ναστενάζοντας ο Κάσσελ. Μα θα
σας εύγνωμονώ αν με άπαλλάξετε
απ' αυτό τόν Ουόλκερ! Λίγο ά-
κόμα και θα τόν σκοτώνα... Θέλω,
σερίφη, να ανακρίνετε όλους τούς
εργάτες μου. Θα σας πουν αν ή
συμπεριφορά της γυναίκας μου ή-
ταν ή όχι ύποδειγματική πάντα.

— Όχι, κύριε Κάσσελ, άπάγ-
τησε ο Μείσον. Δέ θα κάνω τέ-
τοια προσβολή στη γοητευτική γυ-
ρία σας, δείχνοντας πως δίνω πί-
στι στους πρόστυχους ύπαινημούς
αυτού του ύποκειμένου.

— Κι' αν ακόμα μπορούσα να
σας τούς άποδείξω; φώναξε.

— 'Ο Κάσσελ φάνηκε πως ήθελε
να χιμύξη πάλι άπάνω μου. 'Ο
σερίφης γλίστρωσε και πρόφερε με
σφιγμένα δόντια:

— Καλά θα κάνης να κλείσης
τό στόμα σου! 'Αρκετά άσχημα
έχεις πλέξει. Μη χειροτερεύης τη
θέσι σου.

— Δέ συμφωνώ μαζί σας... Θα
σας άποδείξω πως δέ βρισκόμουν
στο «ράντσο», όταν ο Κάσσελ πή-
γε με τ' αυτοκίνητό του και πήρε
τό Χόονελ, απ' τά χωράφια.

— Είμαι ένας αίσχυρος ψεύτης!
φώναξε ο Μείσον. Έδώ έχωμε
μάρτυρες πού δοκίμουν πως δεν
έφυγες καθόλου απ' τό κτήμα.

— Οι μάρτυρές σας δεν ξέφυ-
γε τί λένε. Κι' ένας απ' αυτούς
είπε ψέμματα.

— Μπιά! 'Ετσι; είπε χαγγάλο-
τας ο σερίφης. 'Όλος ο κόσμος
λέει ψέμματα, εκτός από σένα;

— 'Ο Κάσσελ κούνησε τό κεφάλι
του κοροϊδευτικά. Μα εγώ συνέ-
χισα, άτάραχος:

— 'Ο μάρτυς πού σας είπε ψέ-
ματα, είναι ο Μάρτ Κάσσελ. Ξέ-
ρει καλά πως βρισκόμουνα τότε
στο Φόρτ Μάκ Κήνεν. Μ' έβεβί-
σε, για να δειχτώ να κάνω μία
ψευτική ληστεία. Είχα πάει λοι-
πόν στο χωριό πούν απ' αυτόν...
Τό ξέρει, σας λέω.

— Σας επαλαλαμβάνω, σερίφη,
πως αυτός ο άνθρωπος είναι τοε-
λό! δήλωσε ο Κάσσελ.

— Μα, ναί, βέβαια! Είμαι τόσο
τοελλός, ώστε άρνήθηκα να τό
δώσω πίσω τά λεφτά πού τού εί-
χα πάρει... Μου τάδωσε ο ίδιος,
μέσα στ' αυτοκίνητό του. 'Τότερα
τόν χτύπησα στο κεφάλι μ' ένα
ρόπαλο.

»Μα για να σας άποδείξω πως
δέ σκότωσα κανένα εδώ, μπορώ
να σας δείξω αυτά τά λεφτά. Τά-
χω κρύψει... Θα πεισθίτε έτσι πως
δεν ήμουν στο «ράντσο», τό πρωτό.

— 'Ο σερίφης διάσπε. Έβριζε
μία ματιά στον Κάσσελ κι' ύστερα
στούς ανθρώπους του.

— Μιλώσατέ, σερίφη! δήλωσε
ο Μάρτ. Γυρνεί εύχαρία για να
τό σκάσει.

— 'Αργά ή γρήγορα, είπα στον
Μείσον, θα ύποχρεωθίτε να με
πάτε στο μέρος πού έκρυψα τά
λεφτά. 'Αλλιώς, δέ θα μπορέσε-

τε ποτέ να με κατηγορήσετε για
τό φόνο. Έγώ θα επιμένω στην
ιστορία μου και θα αναγκασθίτε
να ξεελέγξετε τόν ισχυρισμό μου.

— 'Ο σερίφης σέφθηκε μία στι-
γμή, έβλεπε τό πηγούνι του κι' ά-
πάντησε επιτέλους.

— 'Ο κεί! 'Ας κάνουμε μία
δόλτα ως εκεί. Καλύτερα να ξε-
καθαρίσουμε τά πράγματα, για
για πάντα!

★

— 'Ο σωφέρ του σερίφη σταμάτη-
σε κοντά στο μικρό ξεροπόταμο.
'Ακολουθούσε ο Κάσσελ, με τό
δικό του άμάξι, έχοντας μαζί του
τό Χάντεκερ και τόν Πόττερ.

— 'Ο σερίφης φώναξε έναν από
τούς άντρες του και μās έδεσε,
τόν ένα με τόν άλλο, με χειροπέ-
δες. Τους ώδήγησα ύστερα κοντά
στο καροβουναμένο δέντρο.

— Ποτέι πρώτα να σας διευ-
χυνήσω κάτι, είπα στο σερίφη.
Βοισκόματε στο κτήμα του
Μάρτ Κάσσελ. 'Όπως είδατε,
συναντήσαμε ως εδώ ένα σωρό
φράχτες. Μα, από δω και πέρα,
δεν υπάχουν ούτε ένας, μέχρι τό
δημόσιο δρόμο 27. 'Ενα μονοπάτι
βγάζει σ' αυτόν, 2 χιλιόμετρα έ-
ξω απ' τό χωριό Ουάιλντ Χόος.

— 'Όποιος τό ξέρει, μπορεί να μπή
και να βγή απ' τό «ράντσο» χωρίς
να τόν δη κανείς.

— Προτίη φορά τ' άκούω, δη-
λωσε ο Κάσσελ.

— 'Ο σερίφης γέλασε παγωμένα.
— Ας τόν άφήσουμε να τελει-
ώσει, είπε. Δέ θέλω να λή ύστερα
πως δεν τού έπέτρεψα να ύπερα-
σπίση τόν έαυτό του.

— Μα ναί, βέβαια, συμφώνησε ο
Μάρτ. 'Ας πλέξη μονάχος του
τό σκονί της κρεμάλας του... Μό-
νο πού γάνατε άδικα την ώρα σας!

Προχώρησα ως τό κεραινοχτυ-
πημένο δέντρο, τραβώντας μαζί
μου και τό βοηθό του σερίφη. Κι'
άμέσως κατέλεια πως δεν ήγιναν
καν καλά τά πράγματα!

Θυμώμουν με πόση προσοχή είχα
βουλώσει τό λάκκο πού άνοίξει.
Και τώρα διαπίστωνα από διάφο-
ρα σημάδια πως τόν είχαν ξανα-
νοίξει κατόπιν και τόν είχαν γε-
μίσει διαστρικά και πρόχειρα!

Τονάτισα κι' άόγισα να σκάσω
με τά γόνατα μου. Μα έφτασα σέ
άρκετό βάθος, χωρίς να βοώ την
σάντα. Είχε κάνει σπτερό!

Τοναπισμένος πάντα, κτύπησα
σάν αποβλακωμένος τόν άνοιχτό
λάκκο κι' ένοιωθα μία επιθυμία να
πέσω μέσα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

— 'Ο σερίφης μ' έβλεψε σ' ένα
κελλά της τοπικής φυλακής. 'Τ-
στερα στάθηκε και με κτύπησε για
λίγο, ανάμεσα στα κάγκελλα. Φαι-
νόταν πως δέ μπορούσε να έξη-
γήση τη συμπεριφορά μου.

— Τό καλό πού σας θέλω, κα-
θήστε φρόνιμα. Ουόλκερ, έδώ

πού βόισαθε, μου είπε. Μην επι-
δαρύνετε τη θέσι σας.

— Άκούστε με, σερίφη! Έγώ
έβλεφα τά λεφτά του Μάρτ
Κάσσελ. 'Ημουν συνεννοημένος
μαζί του.

— Μα δέ σας κατηγορώ τώρα
για κλοπή. Ξεγάστε λοιπόν αυτή
την ιστορία. Αν κλέβατε πραγ-
ματικά τόν Κάσσελ, θα είχατε τά
λεφτά... Νομίζω δέ πως σας πρόσ-
φερα κάθε εύχαρία ν' άποδείξετε
τούς ισχυρισμούς σας! Βαρέθηκα
λοιπόν ν' άκούω αυτό τό παρημύθι
της κλοπής! 'Όταν αποφασίστε
να μου πíte πως και γιατί σκο-
τώσατε τόν 'Εβανς Χόονελ, είδο-
ποιήστε με και θαρθώ άμέσως, ό-
ποια ώρα και νάνα, είτε μέρα είτε
νύχτα.

— Δεν τόν σκότωσα εγώ! Δεν
ήμουν στο «ράντσο».

— Πάλι τά ίδια... Μα έχωμε
τις καταθέσεις του κ. Κάσσελ και
της γυναίκας του. Βεβαιώνουν κι'
οί δυό πως κάνατε τόν άρρωστο
και πως δέ φύγατε καθόλου από
κεί, όλη τη μέρα.

— 'Η κ. Κάσσελ τό είπε, νομί-
ζοντας πως μ' έβυρητοόσε έτσι.
Μα ο Κάσσελ λέει ψέμματα από
ύστεροβουλία. Αδώς σκηνοθέτησε
την κλοπή.

— Πάλι για την κλοπή μιλάτε;
Δείχτε μου τά λεφτά, πού ύποτί-
θετα ότι κλέψατε, και τότε θα
σας πιστέψω... Στο μεταξύ, σας
συμβουλεύω να μιλάτε καλύτερα
για την κ. Κάσσελ. Δέ θα κερδι-
σετε τίποτα κακολογώντας την.

— Μα ώμολογώσε...

— Φτάνει πιά! 'Αλλοι μάρτυρες
βεβαιώνουν πως δέ βγήκατε απ'
τό κτήμα, με τό τζιλ πού είχατε
πάει.

— Σας έδειξα τό μονοπάτι, απ'
όπου μπορεί κανείς να βγή, χωρίς
να τόν άκούουν ειδικοί.

— Παραδέχομαι πως είχατε
προετοιμάσει καλά τη διασκέτασή
σας! Ανακαλύψατε ένα δρόμο,
πού δεν τόν ήξερε ούτε ο κ. Κάσ-
σελ...

— Μα αυτός μου τόν έδειξε.

— 'Ο ίδιος τό άρνείται. Γιατί
να πιστέψουμε σας κι' όχι εκεί-
νον; Κι' ή γυναίκα του έπίσης δη-
λώνει πως άγνοούσε κι' εκείνη
αυτό τό δρόμο. Έξ άλλου, έχωμε
μάρτυρες, πού σας είδαν στο
«ράντσο». Κι' άλλον, πού βεβαι-
ώνουνε ότι, μετά τό πρωινό ποό-
γευμα, ή τραπέζα είχε μείνει ά-
δειαν επί δυό ώρες. Μπορούσατε
μιά χαρά να παρασύρετε εκεί τόν
'Εβανς και να τόν σκοτώσετε...
Σίγουρα, έτσι γίνανε τά πράγ-
ματα.

— Μα δεν ήμουν εκεί, σας
λέω! 'Ημουν στο χωριό, περιμένα
τό Μάρτ Κάσσελ. 'Ακολουθούσα
τό σχέδιο πού είχε ετοιμάσει εκεί-
νος.

— Κατηγορείσθε για φόνο, Ουό-
λκερ, και άρνούε να σας προει-
δοποιήσω πως ό,τι θα πíte από
δω και πέρα, θα μπορώ να χρησι-
μοποιηθί έναντιόν σας.

— Δεν έχω δικαίωμα να πάρω
δικηγορό;

— 'Ο σερίφης άνασήκωσε τούς ώ-
μους του.

— Ασφαλώς, άπάντησε. Γιατί
όχι; Θα είμαστε άνερόληπτοι ά-
πέναντί σας.

— 'Αλήθεια; Στείλτε μου λοι-
πόν ένα δικηγόρο.

— Δεν είναι τόσο εύκολο, αυτό,
Ουόλκερ, είπε ο σερίφης μ' ένα
ξερό γέλιο.

— Γιατί;

— 'Ο δικηγόρος πού θ' αναλά-
βη την ύπεράσπισή σας, θα γίνη
αντιπαθής εδώ. Προσάγγουν, όσο
επιμένετε να κρίνετε λάθος στούς
Κάσσελ, με τις συκοφαντίες σας.

— Έβανα τό γύρο του κελλιού
μου. 'Τότερα ξαναγύρισα και στά-
θηκα άντίκρου στο σερίφη, πίσω

Δέρμα
λείο
σαν μετάξι

OPILCA

(Οπίλκα)

Άπαλό άποτριχωτικό
με εύχάριστο άρωμα

Άποτριχώνει
γρήγορα, άποτελεσματικά,
χωρίς να έρεδιζη
πρόσωπο - μασχάλες - πόδια.

Breck Hair Set Mist

Κάθε γυναίκα γίνεται έλκυστική
όταν έχει καλοχτενισμένα μαλλιά.

Τό λάκ BRECK διατηρεί τά μαλλιά πάντα καλοχτε-
νισμένα γιατί τά συγκρατεί στην φόρμα τους σάν
άόρατος φίλες. Είναι τό μόνο λάκ πού διατηρεί
τά μαλλιά φυσικά, άπαλά και στιλπνά, χωρίς τό
άντιαισθητικό κόλλημά τους.

Beautiful Hair
B R E C K

ΠΡΟΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΠΡΟΪΟΝ C I B A

απ' τά κάγκελλα. Έκείνος με κτύ-
παζε πάντα στενοχωρημένα.

— Κι' αν κρεμαστώ, έδώ μέσα;
τού είπα.

— Ανασήκωσε τούς ώμους του.
— Γιατί να μην ώμολογήσετε κα-
λύτερα; Φόνος χωρίς προμελέτη...
Αυτό είναι τό καλύτερο.

— Μην έχετε τέτοια έλπίδα!
δήλωσα κατηγορηματικά.

★
Στις 7 τό βοάδν, ανέλαβε ύπε-
ρεσία σής φυλακή ο Κόττον.

— Πως δεν έχετε σήμερα περι-
πολία; τόν ρώτησα μ' άπορία.

— Έκανε μία γκριμάτσα και μου
έξήγησε:

— Μαλώσαμε, με τόν 'Αονι.
Και με βάλανε σ' αυτή την ύπερε-
σία, για ένα μήνα. Είπα δέ μου εί-
ναι δύσχεστο να σου κάνω τό δε-
σμοφύλακα, Ουόλκερ! Κάθε ώ-
λο...

Τού γύρισα την πλάτη και έα-
πλώθηκα στο κρεβάτι μου.

Έμεινα πολλή ώρα, κυττάζον-
τας άφηρημένα τόν τοίχο... 'Τ-
στερα θυμήθηκα με πούν τρόπο
μού είχε πη ο Κάσσελ να πάρω
τά λεφτά και να φύγω... Καλά
είχα μαντέψει τότε πως κάτι έ-
κρυβε, αυτό! Δεν ήταν δυνατό να
ύποχωρήσει έτσι, χωρίς νύχη κα-
ποιο λόγο.

Και πραγματικά, είχε πολλούς
λόγους: 'Ηξερε πως ο σερίφης
έσκότανε στο «ράντσο». 'Ισως ά-
πορούσε μάλιστα πως δεν είχε ά-
νακαλύψει ακόμα κάποιος απ' τούς
μαγεσίους τό πτώμα του Χόονελ
μέσα στο ψυγείο.

Θυμήθηκα έπειτα την έκφραση
του προσώπου του Κάσσελ, όταν
ανακάμειρα πως ή σάντα με τά
λεφτά είχε εξαφανισθί από κεί
πού την είχα κρύψει. Θάρατε να
δείξη κάποια συγκίνηση. Μα εκεί-
νος δεν ταράχτηκε καθόλου.

— 'Η μόνη εξήγησι ήταν πως είχε
πάσει αυτός τά λεφτά!

Ναί, άλλα πως;... Δεν τά εί-
χα κρύψει εκεί πού μου είπα. Ούτε
και είχε τόν άπαιτούμενο καιρό, έ-
φόσον είχε πάει στο γραφείο του
σερίφη, για να τού δέσουνε τό
τραύμα του, κι' από κεί τόν είχαν
φέρει στο σπίτι του.

— Συνεπώς, έπρεπε να ξέρη πού
είχα κρύψει τά λεφτά... Πως ό-
μως;

— 'Ε. Ουόλκερ!... μου φώναξε
απ' έξω ο Κόττον.

Γύρισα προς τό μέρος του.

— Τι τρέχει; ρώτησα.

— Κάποιος σας ύπταει. Θέλετε
να τόν όπτε;

— 'Ηταν ο Φρέντ Πάλμερ. Μπήκε
στο κελί και καθίσε σ' ένα σκα-
μύ. 'Ο Κόττον έαγαλλέθηκε την
πύρτα κι' άπομακρόνησε.

— 'Ο σερίφης Μείσον μούδωσε
την άδεια να σε δω, μου είπε ο
Πάλμερ. Φεύγω σε μία ώρα με τό
τραίνο.

— Χρειάζομαι βοήθεια, Πάλμερ!

— Δεν ξέρεις πόσο λυπάμαι.
Μις! Θέλετε να σου πώ κάτι;

— Όλο τόν καιρό πού σε γνωρίζω
για τη δολοφονία της Βέντυ, δέ
υπόρεσα ποτέ να πιστέψω αληθι-
νά πως εσύ ήσουν ο φονιάς. Μα,
αυτή τη φορά, φαίνεται πως ο
Χόονελ σε σούβρισε ότι θα σε κα-
ταγγείλη και σί...

— Άπόδ δεν ήμουν ένοχος!
διαμαρτυροήθηκα.

— Δεν τό ήξερες όμως πως εί-
χες άλλάξει απ' την κατηγορία.

ΤΟ

ΜΕΣΑ σε μία αίθουσα του πύργου Χελλούν θριακόνταν ένας μεγάλος πίνακας του διάσημου ζωγράφου Ρόνηρο, που παρίστανε το λόρδο Στέρνμπορου. Ο λόρδος αυτός στα νεατά του ήταν μεγάλος κατακτητής καρδίων. Μία νύχτα του 1670 τον είχαν αρπάξει ολονόμι στη θειολογική του. Ο παρθένος αυτός λόρδος ήταν συγγενής με τον άρχοντα των προγόνων του που πυροδοτούσε τη ζωή και η προσωπικότητά του ήταν τοποθετημένη στην καλύτερη θέση, μέσα σε μεγάλη θαρρύμη κορίτσια.

Φαίνεται όμως ότι ο λόρδος διάλεγε τις βροχές χειμωνιατικές νύχτες, για να κατεβαίνει απ' την εικόνα του και να επισκέπτεται την κρεβάτοκάμαρα της πυροδοτούσας.

Λύγιστο πώς τρύπωνε στο δωμάτιο της νεαρής κι όμως Μαρίτσα Χελλούν και καθόταν ώρες στην πολυθρόνα, κοντά στο κρεβάτι της, ακίνητος.

Το γεγονός αυτό φανέρωσε ένα θράσος η Μαρίτσα στο σύζυγό της τον κόμητα Χελλούν, με μία έκφραση φόβου στο πρόσωπό της κι' ενώ ανατρίχιαζε σύγκορμη.

Ο Ρόνηρος Χελλούν όταν άκουσε την περιγραφή ιστορίας της γυναίκας του, περιόρισε της συμβουλής την κόμητσα να παύσει να θράσος κανένα καταπραϊντικό χάλι, για να κατευνάζονται τα νεύρα της.

— Η συννεφιά κι' η βροχή σε πεπράζουν στα νεύρα, της είπε και σε κάνουν να θλάτεις... φαντάσματα...!

— Όχι, σε βεβαίω προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί εκείνη.

Μά ο κόμης, χωρίς να της δώσει περισσότερη προσοχή, σηκώθηκε και μ' ένα ξερό «καληνύχτα», τράβηξε για το διαμέριό του που έρισκόταν στην άλλη άκρη του πύργου.

Ο κόμης Ρόνηρος Χελλούν, ένας γεροδεμένος άντρας, με άσημαντη εμφάνιση, κλειστός τύπος, επαρκώς ευπατριώτης και γνήσιος απόγονος των φεουδαρχών προγόνων του, ήταν από τους ανθρώπους εκείνους, που δεν πιστεύουν σε φαντάσματα ούτε τα φοβούνται.

Η μόνη του απασχόληση ήταν το κυνήγι, τα καλά κρασιά και οι έφημεροι έρωτες. Η γυναίκα του, που την παραμελούσε, φρόνιζε για το νοικοκυριό του πύργου με τσού επιμέλεια κι' επιδεξιότητα, ώστε τις ημέρες που είχαν δεξιώσει, ο κόμης ένιωθε κάποιο καμάρι γι' αυτήν.

Η μόνη πνευματική τροφή του Χελλούν ήταν ένα αγροτικό περιοδικό, ένα δελτίο του χρηματιστηρίου και κάποιο περιοδικό με γαλλιστικές εικόνες. Κατά τα άλλα, ήταν αμόρφωτος όσο και ο τελευταίος κολληγός του.

Ποτέ του, λοιπόν, ο Χελλούν δεν είχε δώσει προσοχή στο πορταίτο του λόρδου Στέρνμπορου. Το βράδυ όμως αυτός, περνώντας μπρος από το πορταίτο του λόρδου στάθηκε μία στιγμή για να το περιεργαστεί από κοντά. Τα μάτια του λόρδου πετούσαν μία παρθένη λάμψη ανάμεσα από τα δίπλα τέρα των ελεφανθίνων του. Το στόμα του, στόμα ήδονικό, ήταν κλειστό σφιχτά, σε τρόπο που έδειχνε ακόμη περισσότερο τη σιβερνιά θλίψη και το πείσμα του προγόνου του.

«— Μπα! Τι άστείο! Ο λόρδος μοιάζει πολύ με τον Λωμπράκ!», σκέφθηκε ο Χελλούν, ξαναγεμίζοντας την πίπα του.

Ο μαρκήσιος Λωμπράκ ήταν κι' εκείνος επάρκως ευπατριώτης, απόγονος παλαιών φεοδάρχων, που ο μισογκρεμισμένος πύργος του με τους δυο πυργίσκους του θριακόνταν κοντά στον πύργο του Χελλούν.

Εκεί μέσα ο Λωμπράκ ζούσε τη ζωή του μισοκατεστραμμένου αγρότη ευπατριώτη, που οι κολληγοί είχαν κατορθώσει ν' αγοράσουν σιγά σιγά τα κτήματά του.

Ο Λωμπράκ ήταν πρώτης τάξεως

Μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα, μία σκιά φάνηκε στην είσοδο του πύργου...

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Σταμάτησε μία στιγμή, σαν να της είχε πιαστεί η αναπνοή.

— Έξακολούθησε! της είπε επιτακτικά ο σύζυγός της.

— Ξέρεις ότι από τόν καιρό, που κοιμάμαι μόνη μου, αφήνω αναμμένη τη μικρή λάμπα πάνω στο τζάκι...

— Ναί... Λοιπόν;

— Η λάμπα μισοφώτιζε την πολυθρόνα, που ήταν κοντά στα πόδια του κρεβάτιού μου... Και τότε, μόλις άνοιξα τα μάτια μου είδα στην πολυθρόνα...

— Τι είδες; Δεν πιστεύω να μου πής ότι ο λόρδος του πορταίτου...

— Εκείνη έσκιψε το κεφάλι της. «Ένας λυγμός την έπινξε και με έκφραση τρόμου στο πρόσωπό της είπε:

— Ναί! Ακριδώς!... Ήταν αυτός!... Τον είδα καθισμένο στην πολυθρόνα! Ήταν αυτός... ο λόρδος Στέρνμπορου! Καθόταν ακίνητος και με κύτταζε με παρθένη έκφραση στα μάτια του!... Ξέρω, δεν με πιστεύεις, θά με είρωνευθής! Και όμως έτσι είναι! Σώ με, Ρόνηρε!... Βοήθησε με!... Γλάτωσε με!...

Και πήγε κοντά του, σαν να ζήτουσε προστασία.

★

Βαρέα σύννεφα σκέπαζαν τον ούρανο. Κάτω πρὸς τη δύση ο ούρανος είχε σαφή κόκκινο... Η καταιγίδα πλησίαζε και ο άνεμος χτυπούσε τα παράθυρα, κάνοντας τους ρεζίδες να τριβούν άπαιστα.

— Ωραίες καιρές για το λόρδο

Στέρνμπορου είπε καυχώζοντας ο κόμης Χελλούν και στηρίζοντας τις παλάμες του στο πεζούλι του τοίχου της ταρατσάς. Έλπιζω ότι θάρρη πάλι να σου κρατήσει συντροφιά άπαψε...

— Η Μαρίτσα, όρθια δίπλα του, του έριξε μία ικετευτική ματιά κι' άφησε να της ξεφύγει ένας θαύς στεναγμός.

— Εμείναν εκεί κάμποσα λεπτά της ώρας, θυσιάζοντας σκέψεις. Η Μαρίτσα όμως έτρεμε από το φόβο της. Ήθελε να παρακαλέσει το σύζυγό της, να μείνει κοντά της, να κλείνει τη νύχτα. Μά δεν τολμούσε, φοβόταν μήπως την είρωνευθής. Τέλος του είπε:

— Πάω να πλυνώσω...

— Κι' ενώ θα κάνα το ίδιο, αποκρίθηκε ο Χελλούν.

Και όμως της έλεγε ψέματα. Μόλις εκείνη έφυγε, κατέδρασε στον κήπο και προχώρησε σ' ένα απόμερο δωμάτιο, όπου ήξερε πως ο κηπουρός έθαζε τα σκύνερά του. Άνοιξε την πόρτα και μίλησε. Πήρε μία καραμπίνα, που την είχε βάλει εκεί από ναρς και κάθισε, παραμονεύοντας και κυττάζοντας από μία τρύπα του τοίχου την είσοδο του πύργου.

Η λύσσα, η περιέργεια και η ανησυχία τον έκαναν να περιμένει άρε ακίνητος. Κρατούσε σφιχτά την καραμπίνα, γεμάτη με χοντρά σκάγια, σαν να έπρόκειτο να χτυπήσει κανέναν άγριόχοιρο.

Μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα μία σκιά φάνηκε στην είσοδο του πύργου. Μήκε μέσα στην αλή, προχώρησε, σκαρφάλωσε στον τοίχο και μίλησε στην κρεβάτοκάμαρα της Μαρίτσας Χελλούν. Ο σύζυγός της παρακολουθούσε ακίνητος τις κινήσεις του άγνωστου. Έπειτα ανέθηκε κι' εκείνος σ' έναν άλλον τοίχο απ' όπου φαινόταν η κρεβάτοκάμαρα της γυναίκας του. Από κει, είδε τον άγνωστο να πλησιάζει για να καθίσει στην πολυθρόνα, κοντά στο κρεβάτι. Αυτό έφτασε για τον Χελλούν. Σημάδεψε και πυροδότησε. Ο κρότος του πυροβολισμού αντίχρησε μέσα στο δωμάτιο του άνεμου και το χαλάσμο της καταιγίδας, σαν κεραυνός.

Ο άγνωστος, χτυπημένος στον κρόταφο, σωριάστηκε κάτω, ενώ η κόμητσα Μαρίτσα πετόχτηκε άσπασια, σπασμένη από τόν τρόμο της. Η δύστυχη, εκνευρισμένη όπως ήταν απ' την παρουσία του φαντάσματος, δεν τολμούσε, τρώχισε πιο πολύ απ' τόν κρότο του πυροβολισμού και απ' τόν κρότο του πυροβολισμού. Πήδη στο πάτωμα του άγνωστου, που δεν ήταν άλλος από τόν μαρκήσιο Λωμπράκ!

Όταν έπειτα από λίγη ώρα η Μαρίτσα συνήλθε, τα μάτια της είχαν μία άλλόκοτη έκφραση τρόμου, κάτι το άπληκτο και το άγριο. Ήταν τοσάλη!

Ανανκάσθηκαν, λοιπόν, να την κλείσουν σε φρενολογική κλινική. Ο σύζυγός της συνέληψε την άλλη ημέρα. Έπειτα όμως από μερικές υέρες που έδινε η δική του, αδόκησε πανηγυρικά.

Όταν ο κόμης γούισε από το δικαστήριο στον πύργο του, η πρώτη του δουλειά ήταν να μπει στην αίθουσα, όπου θριακόνταν το πορταίτο του Στέρνμπορου. Μά μόλις πλησίασε εκεί ο Χελλούν τρώχισε. Αυτός που δεν ήξερε τί θα πη αμφιβολία, άνωστα και φέδος, άπλησε να του ξεφύγει μία σπαρτακτική καυχή, που άντηρησε άπασια σ' όλον τόν πύργο.

Με τα μάτια γευρωμένα, με σφιχτά τα δόντια και με το πρόσωπό του καταδωμένο ο κόμης κύτταζε το πορταίτο του λόρδου Στέρνμπορου. Που σταν κρόταφο του, ήταν τώρα μία πληνή, θύσια μ' εκείνη που μαρκήσιο Λωμπράκ!...

Πώς έγινε αυτό; Κανείς δεν ήξερε ποτέ να το καταλάξει.

ΛΑΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΤΟ ΜΠΑΛΕΤΟ

ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

ΓΡΑΨΑΜΕ στο προηγούμενο τεύχος για τόν καθηγητή Τζώρτζ Κέλλερ, που άφισε την έδρα του στο Πανεπιστήμιο, για να γίνει θηριοδασκτής. Θά άφηνηθούμε σήμερα μερικές περιπέτειες της καινούργιας ζωής του, που παρουσάζουν ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Οι θηριοδασκτές εμφανίζουν συνήθως σε κάθε νούμερο ένα είδος ζώων: λιοντάρια ή τίγρεις ή πάνθηρες (σπανιότατα) ή αρκούδες κλπ. Άλλα ποτέ ζώα διαφόρων κατηγοριών μαζί, γιατί το πράγμα αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Πρώτα-πρώτα, γιατί τὰ θηρία έχουν ώρισμένες αντιπάθειες μεταξύ τους. Κι έπειτα, αν συμβεί κάποια «παρεδήγησης» ανάμεσα σε δυο διαφορετικά είδη θηρίων, π.χ. ανάμεσα στα λιοντάρια και τις τίγρεις, ή συμπλοκή είναι δυνατό να γενικευθεί κι' η άρενα να μεταβληθεί σε σφαγείο.

Ο Κέλλερ, ωστόσο, αποφάσισε να κάνει αυτό το δύσκολο πείραμα. Ώνιρευόταν ένα μπαλέτο με θηρία. Άγορσε, λοιπόν, πούμα, λέopardους, αφρικανικά λιοντάρια, αρκούδες, τίγρεις, διάφορα άλλα ζώα. Καθένα απ' αυτά έπρεπε να το προπονήσει ξεχωριστά. Έπειτα άρχισε να τὰ φέρνει σ' επαφή το ένα με το άλλο, άσπου, τελικά, τὰ έσμιξε όλα μαζί. Όταν, τέλος, είδε πως το νούμερο γίνανει καλά, αποφάσισε να το εμφανίσει στην άρενα.

Ανάμεσα στο θίασο βρίσκονταν δυο πούμα κι' ένα αφρικανικό λιοντάρι, ο «Ρεγκάλ». Οι πούμα, λοιπόν, δε χώνευαν το «Ρεγκάλ» και του τ' έδειχναν σε κάθε ευκαιρία. Σε μία από τις φάσεις της παραστάσεως, τὰ θηρία περνούσαν μπροστά από το «Ρεγκάλ», που στεκόταν, μεγαλοπρεπώς και ακίνητος, πάνω σ' ένα βάθρο, σά βασιλιάς. Κάθε βράδυ, ο ένας από τους πούμα, τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το «Ρεγκάλ», άπλωνε το ένα από τὰ μπροστίνα του πάνω και τόν γρατσουνίζε με τὰ νύχια του. Πολλές φορές, ο «Ρεγκάλ» άπλωνε κι' αυτός το δικό του πόδι, αλλά οι κινήσεις του ήταν πιο άργες και δεν πετύχαινε ποτέ τόν πούμα.

Τὰ δύο θηρία άνηνώθηκαν στα πίσω πόδια τους κι' άγκαλιάστηκαν με τὰ μπροστίνα σαν παλαιάτες.

Αυτό το παιχνίδι συνεχίστηκε ένα ολόκληρο καλοκαίρι. Στο τέλος, από τις πολλές γρατσουνιές, σχηματίστηκε μία αληθινή πληγή στο ένα από τὰ πόδια του «Ρεγκάλ».

Ο Κέλλερ ήταν άπορητημένος. Άλλά δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Γιατί τὰ θηρία ήταν συνηθισμένα να παρελαύνουν σύμφωνα μ' ώρισημένη σειρά κι' αν έβγαζε από τη θέση του τόν άπειθαρχο πούμα, ύπρηχε κίνδυνος να καταστραφεί ολόκληρο το νούμερο. Τη μεταβολή θά την έκανε άργότερα, όταν τελείωνε η σειρά, όποτε θά είχε τόν καιρό να υποβάλει τὰ θηρία του σε καινούργια προπόνηση.

Άλλά δε μπορούσε να φαντασθεί ότι ο «Ρεγκάλ» κατέγραφε τὰ χτυπήματα κι' ότι επιζητούσε την ευκαιρία για να τὰ άνταποδώσει στο χιλιαπλάσιο. Νά πως άφηγείται τὰ πράγματα ο Κέλλερ:

«Μία μέρα, κατά το τέλος της σειράς, όταν έδωσα στον πούμα το σύνθημα να ξεκινήσει, ο «Ρεγκάλ» ήταν κι' άσας έτοιμος. Καθώς ο πούμα περνούσε από μπροστά του, άλλα προτού σπάρει το πόδι του για να τόν γρατσουνίσει, ο «Ρεγκάλ» έσκυψε και κατέβασε το γερὸ πόδι του με όρμη, που δεν είχα όη ποτέ άλλοτε. Το χτύπημα βρήκε τόν πούμα στο λαιμό κι' ήταν τόσο δυνατό, που τόν έκοψε το κεφάλι πέρα για πέρα, σαν τσεκούρι. Το σώμα του σωριάστηκε άμέσως κάτω, ενώ το κεφάλι του κωτακλήθηκε άπένω στην άρενα και δε σταμάτησε, παρά μόνο στα κάγκελα, που βρίσκονταν στην αντίθετη πλευρά. Πολλοί από τούς θεατές ούρλιαξαν από ένθουσιασμό. Μέσα στην άρενα βρί-

σκονταν ακόμη τρία θηρία. Βιάστηκαν να τὰ στείλω στα κλουβιά τους. Έγνεψα κατόπιν στο «Ρεγκάλ» να κάνει το ίδιο. Το αφρικανικό λιοντάρι κατέβηκε από το βάθρο του, διασκέλασε το άψυχο σώμα του πούμα και έσαναγύρισε στο κλουβί του, σά να μην είχε συμβεί τίποτα».

Μία άλλη τραγική περιπέτεια λίγο έλειψε να στοιχίσει τόν Κέλλερ τη ζωή. Άνάμεσα στα λιοντάρια, ήταν κι' ο «Λεό». Τόν είχε συνηθίσει ν' άνοίγη το στόμα του κι' ο Κέλλερ έκανε τότε μέσα το κεφάλι του και το λιοντάρι έσφιγγε τις μασέλλες του. Ο Κέλλερ μετρούσε ως τὰ δέκα, έπειτα έδινε ένα μικρό χτύπημα στο λαιμό του λιονταριού, που άνοιγε και πάλι το στόμα και κι' έτσι έδγαζε έξω το κεφάλι του... Άλλά, μία μέρα, έτυχε να βρέχη. Ο Κέλλερ ήταν προστατευμένος κάτω από τὰ υπόστεγα. Άλλά η άρενα δεν είχε τέντα και το νερό της βροχής έπεφτε μέσα σ' αυτήν.

Ο Κέλλερ δε φαντάστηκε ότι η μικρή αυτή άλλαγή θά έπληραζε το λιοντάρι κι' όταν ήρθε η στιγμή, έχασε το κεφάλι του μέσα στο στόμα του. Μέρηρες κατόπιν ως τὰ δέκα και χτύπησε το λιοντάρι στο λαιμό. Άλλά αυτό, δε χαλάρισε το

σφίξιμό του.

«Τού έδωσα ένα καινούργιο χτύπημα, άφηγείται ο Κέλλερ. Άλλά οι μασέλλες του έμειναν ακίνητες, σά να ήταν από άτσάλι. Άκουσα γύρω μου πυροβολισμούς. Ήταν οι βοηθοί μου που πυροβόλουν με άσφαρες βολές, για ν' άποσπάσουν τόν προσοχή του «Λεό» από τη βροχή, που φαινόταν ότι του είχε κάνει έξαιρετική έντύπωσι. Δυσκολευόμουν ν' άναπνεύσω, κι' ώστόσο καταλάβαινα τί είχε συμβεί. Η βροχή είχε κάνει το «Λεό» να με ξεχάσει. Άν προσπαθούσα με μία βίαιη κίνηση να τού άνοίξω το στόμα θά μπορούσα, γυρίζοντας το κεφάλι μου, να μού σπάσει το κόκκαλο του λαιμού... Άκουσα κι' άλλους πυροβολισμούς...».

Όταν συνήλθε, τού είχαν βάσει μία μάσκα με όδυνόνο στο πρόσωπο κι' ένας γιατρός τού εξέταζε την καρδιά. Τού έβγαλαν κατόπιν τη μάσκα.

μύρα στίγματα, ρίχτηκε μέσα στην άρενα πάνω στο «Ρεγκάλ», το αφρικανικό λιοντάρι, για το οποίο μισήραμε παραπάνω. Τὰ δύο θηρία άνυψώθηκαν στα πίσω πόδια και άγκαλιάστηκαν με τὰ μπροστίνα, σά δυο παλαιάτες. Το λιοντάρι βάσταζε σίγουρα τη ροχοκοκκαλιά του λέopardου. Άλλά ο «Ρεγκάλ» τόν άρπαξε από το λαιμό. Λίγο ακόμη και τὰ τρομερά δόντια του θά χώνονταν μέσα στις σάρκες του και θά παρέλυναν κάθε αντίστασή του...

Ο Κέλλερ σκέφτηκε τότε να έπεμψει. Καί, τρέχοντας, τράβηξε το λέopardo από την ούρα.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Ο λέopardos, αφινοντας το λιοντάρι, θά μπορούσε να όρμησει άπάνω του. Άλλά ο Κέλλερ είχε μία θωρηκή έμπνευσι. Διάταξε τη μουσική να παίξει τη μουσική του μπαλέτου. Τὰ θηρία, άκούοντας τις γνώριμες νότες, πήραν άμέσως τις θέσεις τους, για να εκτελέσουν το καθένα το ρόλο τους... Ένας από τούς λέopardους πηδούσε άνάμεσα από έναν κύκλο φωτιάς, ενώ δεύτερος περπατούσε με την ούρα του. Οι τίγρεις μετακινούνταν ριθμικά πάνω σε μποτίλλιας με γάλα, οι πούμα κρέναν ένα βάλς του Στράους και κατόπιν στηρίζονταν στα πίσω τους πόδια κι' έκαναν ύποκλίσεις στον Κέλλερ.

Αυτό το μπαλέτο τών θηρίων είχε πάντα μεγάλη έπιτυχία. Στο τέλος, ο Κέλλερ έδιωχνε όλα τὰ θηρία, εκτός από ένα μαύρο πάνθηρα και το «Λεό».

Ο μαύρος πάνθηρας ύποκρινόταν το δούλοπο. Ο Κέλλερ πηγαίνει κοντά του, τού φωνάζε δυνατά, τόν άπειλούσε. Άλλά το θηριο έξακολουθούσε να φέρνει βόλτες στην άρενα, χωρίς να προσέχει τὰ λόγια και τις άπειλές του. Ο Κέλλερ ύποχωρούσε τότε μερικά βήματα, έβγαζε το κασέτο του κι' έκανε μία βαθείά ύποκλίσι.

— Θέλεις να μού κάνης τη χάρη να έσαναγύρισε στο κλουβί σου; Έλεγε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο.

Κι' ο πάνθηρας, που ήταν συνηθισμένος σ' αυτή την πολύπλοκη διαδικασία, έτρεχε άμέσως στο κλουβί του.

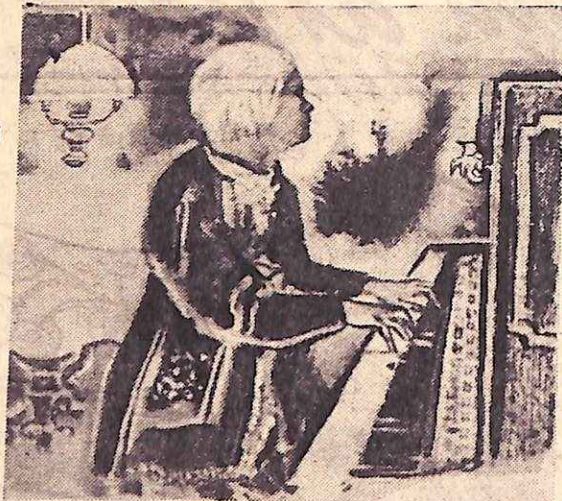
Η παράσταση τελείωνε με το νούμερο του «Λεό». Ο Κέλλερ έχωνε το κεφάλι του μέσα στο στόμα του κι' όταν τώγαζε από κει, το κοινό έσπασε σε χειροκροτήματα.

«Το κοινό, σημειώνει ο Κέλλερ, άπληστο πάντα και άπαιτητικό, δε μπορεί να φανταστεί τούς κίνδυνους και τις άγώνιες του θηριοδασκτού. Και δεν ύποπτεύεται πως σε κάθε στιγμή παίζει τη ζωή του. Τὰ θηρία, όταν ύποσταν την κατάλληλη προπόνηση, γίνονται θαυμαστοί εκτελεστές. Άλλά πάσους κόπους και πόση ύπομονή άπαιτεί αυτή η προπόνηση! Κάθε τόσο πρέπει να έσαναγύρισε κανείς τα πράγματα από την άρχή, για να φτάσει στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Άλλά ο θηριοδασκτής δεν πρέπει να ξεχνάει ποτέ ότι έχει να κάνει με θηρία κι' ότι θά ήταν τρέλλα να έμπιστευτεί σ' αυτό σ' αυτά».

Ο Κέλλερ ύπογραμμίζει ακόμη ότι το κυριότερο για να έπιτύχη ένα νούμερο είναι να γίνονται όλα με την ίδια τάξη πάντοτε. Η πιο μικρή άλλαγή μπορεί να καταστρέψει τὰ πάντα. Γι' αυτό, μ' όλο που πολλές φορές σιθανόθηκε την άνάγη ν' άποσπάρουν ένα θηριο, δεν τόν έκαμε, γιατί φοβόθηκε πως με τόν τρόπο αυτό, ύπρηχε κίνδυνος να ποκαλέσει τις αντιδράσεις τών άλλων.

Ένα από τὰ δυσκολότερα πράγματα για το θηριοδασκτή είναι τὸ να κάνει τὰ θηρία να δαγώνουν έναν καινούργιο συντηρητή. «Τὰ θηρία που συνητεύονται σ' ένα νούμερο — έγραψε — άποτελούν ένα είδος θιάσου, όπου κάθε θηριοποιός έχει τόν ώσιτισμένο ρόλο του. Άλλά από το θίασο αυτό δε λείπουν οι αντίπληγες και τὰ επηρεαστικά μισή. Κάθε θηριοποιός θέλει να διατηρήσει τη θέση κι' το ρόλο του. Και γι' αυτό τὸ κάθε γενοφένονος, προκαλεί τη δυσπιστία και την αντίδρασή του».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Στα νύχια της τίγρης.

Ο Μπετόδεν σε νεαρή ηλικία μπροστά στο πιάνο.

Λουδοβίκος Μπετόδεν

Ο μεγαλοφυής μουσικός

ΜΙΑ μέρα, ο Ιωάννης Μπετόδεν, μπαίνοντας στο δωμάτιο του γιου του Λουδοβίκου, τον βρήκε να αυτοσχεδιάζει παίζοντας πάνω σ' ένα παλιό βιολί του παππού. Εγινε αμέσως έξω φρενών.

— Σου πέρασε λοιπόν από το μυαλό, ότι μπορείς να φτιάξεις δική σου μουσική; του φώναξε. Κι τότε να παίξεις καλά τις νότες που έγραψαν οι άλλοι κι άφισε τις δικές σου κουταμάρες!

— Άλλ' από κείνη την ημέρα, πρόσθεσε περισσότερο το γιού του και βρήκε πως οι αυτοσχεδίασμοί του στο βιολί και στο πιάνο κάθε άλλο παρά ήταν κουταμάρες. Σκέφτηκε αμέσως να εκμεταλλευθεί το πρώιμο ταλέντο του γιου του, και λίγα καιρό αργότερα, τύπωσε μία αφίσα που έλεγε:

«Σήμερα, 26 Μαρτίου 1776, στη Σκόλα της Μουσικής Ακαδημίας της Βόννης, ο κύριος Μπετόδεν, νεώτερος της αλφής του, Εκλεκτοράτου της Κολωνίας, θα έχη την τιμή να παρουσιάσει στο κοινό δύο μαθητές του, τη δεσποινίδα Αδεροντκό, κοντράλτα της Αυλής και το γιού του Λουδοβίκου, ηλικίας 6 ετών. Η πρώτη θα τραγουδήσει άριες κι' ο δεύτερος θα παίξη κοντράτο πιάνου και διάφορα τρίο».

Ο Ιωάννης Μπετόδεν ήταν καλός τεχνικός, ικανότατος βιολιστής και εξαιρετος δάσκαλος μουσικής, άλλ' είχε την κακή συνήθεια να πινη και κανείς δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά. Έτσι, η παράστασι αυτή δεν είχε αξιόλογη επιτυχία. Αλλά εκείνοι που πήγαν, έφυγαν ενθουσιασμένοι από το παιδί του νεαρού μουσικού κι' η φήμη του άπλωθηκε γρήγορα σ' όλη τη Βόννη.

Ο πατέρας του βάλθηκε από τότε να τον κάνει καλό μουσικό. Κι άρχισε να του παραδίδει συστηματικά μαθήματα. Ήταν τότε, μάλιστα, η εποχή του, που πολλές φορές τον έβριζαν τις νύχτα και τον έβαζε να καθίσει μπροστά στο πιάνο και να παίζει. Ο Ιωάννης Μπετόδεν βιάζονταν να εκμεταλλευθεί το μουσικό ταλέντο του γιου του.

Σε ηλικία 9 χρόνων, ο Λουδοβίκος μάθαινε ταυτόχρονα βιολί, πιάνο και εκκλησιαστικό όργανο, έχοντας για δασκάλους, εκτός από τον πατέρα του, το Χριστιανό Γκόντλιπ Νέφε, που ήταν διάσημος στην εποχή του και το Φράντζ Ρίς. Σημειώνω δε τόσο καταπληκτικές επιδόσεις σ' όλα, ώστε σε ηλικία 13 χρόνων, πήρε τη θέση του δεύτερου οργανοπαίκτη και πιανίστα της Αυλής. Ένα χρόνο αργότερα, με τη

βοήθεια του Νέφε, είχε εκδώσει τα πρώτα του έργα για πιάνο.

Ο Μπετόδεν είχε ιδίως καταπληκτική ικανότητα αυτοσχεδίασμού. Όταν αργότερα επισκέφτηκε το Μότσαρτ στη Βιέννη κι' έπαιξε μπροστά του στο πιάνο ένα κομμάτι, σύμφωνα με την έμπνευσή του της στιγμής, ο μεγάλος μουσικός, τον κτύπησε δισταχτικά.

— Δεν έχω ξανακούσει αυτό το κομμάτι, ούτε ξέρω ποιός τόγραψε, του είπε, άλλ' είναι πολύ όμορφο.

Ο μικρός Μπετόδεν θύμωσε: — Αυτό το κομμάτι είναι από την αρχή ως το τέλος δικό μου! διαμαρτυρήθηκε. Μου ήρθε στο μυαλό αυτή τη στιγμή.

Καί, βλέποντας πως δεν είχε πείσει το Μότσαρτ, φώναξε: — Δώστε μου ένα θέμα κι' εγώ θα το αναπτύξω στο πιάνο.

Ο Μότσαρτ τούδωσε τότε ένα θέμα κι' ο μικρός μουσικός το άναπτύξε με τόσο τέχνη και τόσο αρμονία, που ο μεγάλος συνθέτης δε μπόρεσε να κρύψει το θαυμασμό του. Γύρισε τότε στους φίλους του και τους είπε:

— Προσέξτε αυτό εδώ το παιδί! Κάποτε θα κάνει τον κόσμο να μιλάει πολύ για λογαριασμό του!

Καί προθυμοποιήθηκε ν' αναλάβει τη μουσική του κατάρτισι.

Αλλά κι' ο Μπετόδεν απέτισε τον οφειλόμενο φόρο τιμής στο μεγάλο συνθέτη, όταν παρακολούθησε σε λίγο το «Κοντσέρτο για πιάνο-φόρτε» του Μότσαρτ στην Όπερα της Βιέννης. Γύρισε τότε και είπε στο φίλο του Κράμερ, που έγινε αργότερα ένας από τους μεγαλύτερους πιανιστές της εποχής του:

— Αγαπητέ μου Κράμερ, έμεινε δε θα μπορούσαμε ποτέ να γράψουμε τόσο όμορφη μουσική.

Στη Βιέννη ζούσε τότε ο Νταβίντ Στάιμπελτ, που είχε τη φήμη ότι ήταν ακαταγώνιστος ως αυτοσχεδιστής. Ο Στάιμπελτ θύμωσε, λοιπόν, ακούγοντας όλους να εγκωμιάζουν το Μπετόδεν και μία μέρα είπε μπροστά σε πολλούς φίλμουσους:

— Δε ζητάω παρά την ευκαιρία για να γκρεμίσω αυτό το ψεύτικο είδωλο, που μας ήρθε από τη Βόννη!

Ο Μπετόδεν δέχτηκε την πρόκλησι.

Το θέμα τούδωσε ο ίδιος ο Στάιμπελτ, που κάθισε πρώτος στο πιάνο. Αλλά η ανάπτυξι που έκανε ήταν άψογη και άτονη και το κοινό την υποδέχτηκε ψυχρά. Τον διαδέχτηκε κατόπιν ο Μπε-

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

τόδεν και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν ότι αναποδογύρισε το μουσικό θέμα, που είχε γράψει ο Στάιμπελτ, για να δείξη πόσο το εύρισκε κατώτερό του. Άρχισε έπειτα να παίζει με τόσο πρωτοτυπία και τόσο τέχνη, που η αίθουσα σείστηκε στην κυριολεξία από τα χειροκροτήματα, όταν τελείωσε. Ο Στάιμπελτ κάτωχος και ντροπιασμένος έτρεξε να φύγει. Κι' από τότε, κάθε φορά που επρόκειτο να παίξει μπροστά στο κοινό, έβετε ως όρο ότι ο Μπετόδεν δε θα βρισκόταν στην αίθουσα, γιατί, όπως έλεγε, ο νεαρός μουσικός, θα τον παρέλυε με μόνη την παρουσία του και δε θα κατάφερε να βγάλει ούτε μία σωστή νότα.

Ο Μπετόδεν με την υποστήριξη του Μότσαρτ, που τον είχε παρεκάλει από την προστασία του, εμφανίστηκε κάμποσες φορές μπροστά στο κοινό. Έχουμε μια περιγραφή του Γκοφρέντο Φίσερ για τον τρόπο με τον οποίο ντυνόταν. Φορούσε έναν επενδύτη πρασινογάλαζο, πράσινο πανταλόνι κοντό ως το γόνατο, μεταξωτές κάλτσες λευκές ή μαύρες, σκαρπινία με μαύρους φλόγκους, γιλέκο κεντητό από λευκό μετάξι, με χρυσές τρέσες στις άκρες, γραβάτα λευκή. Τα μαλλιά του έφεταν προς τα πίσω κι' έφταναν μία μικρή ουρά στην άκρη. Στά κεφάλι του φορούσε ένα ψηλό στρουγγυλό καπέλλο με μικρό μπρόκα στο πλευρό του κρεμόταν από μια επάργυρη ζώνη ένα μικρό ζιφος. Ο Φίσερ μας πληροφορεί επίσης ότι είχε κοντό ανάστημα, φαρδύς ώμους, κοντό λαιμό, μεγάλο κεφάλι και χοντρή μύτη. Περιπατούσε πάντα σκυφτός. Η επιδεξιότητα του ήταν μελαψή και γι' αυτό τον αποκαλούσαν «Ισπανό».

Ένας άλλος βιογράφος του, ο Ρίς μας πληροφορεί ότι οι κινήσεις του ήταν πολύ αδέξιες κι' ότι πολύ σπάνια έπιανε κάτι στο χέρι του, που να μην το αφήσει να πέσει κάτω, γιατί ήταν πολύ απρόσεκτος και διαρκώς ασημένιος. Πολλές φορές αναποδογύριζε το καλαμάρι απάντα στο πιάνο. Δεν υπήρχε επίπλο ή σκεύος στο σπίτι του, όσονδήποτε πολύτιμο κι' αν ήταν, που να μη το κακομεταχειριζόταν. Περισσότερο στην κυριολεξία κάθε φορά που βριζιόταν. Δεν κατάρωσσε, έξ άλλου, να μάθη ποτέ να χορεύει, γιατί δε μπορούσε να παρακολουθήσει το ρυθμό του χορού.

Ένας άλλος βιογράφος του, ο Ίνγκνιους Σέφφρντ αφηγείται τα εξής: «Στο σπίτι του βασιλέυ του χάος. Βιβλία και φύλλα μουσικής ήταν πεταμένα παντού. Πάνω στο τραπέζι του βρισκόταν ένα φύλλο μουσικής με τις πρώτες νότες ενός καινούργιου κουαρτέτου. Λίγο πιο πέρα ήταν τα υπολείμματα του μεσημεριανού γεύματος. Στο πάτωμα έβλεπες ένα σωρό επιστολές και στο προβάκι του παραθύρου μερικά κομμάτια σαλαμί της Βερόνας».

Ο Μπετόδεν ψώνιζε και μαγειρευε μόνος του, δονώντας στη μέση του μία μπλε ποδιά.

«Μία μέρα, αφηγείται ο Σέφφρντ, κάλεσε τους φίλους του σε τραπέζι. Η σούπα ήταν κατάλληλη μόνο για ζητιάνους και το βραστό τόσο σκληρό, που δε θα μπορούσε να το χωνέψει ούτε στροβόκαμπος. Η σαλάτα κολιμπόσε μέσα στο λίπος και το ψητό ήταν τόσο μαύρο που θα νόμιζες πως είχε κολλήσει πάνω του όλη η κατάνια της καπνοδόχου. Ο Μπετόδεν έφαγε με την καλύτερη όρεξι του κόσμου, άλλ' οι φίλοι του περιωρίστηκαν στο ψωμί, τα φρούτα και τα γλυκά».

«Ο Μπετόδεν — λέει ακόμη ο Σέφφρντ — είχε ένα είδος φοβίας για όλα αυτά που μύριζαν άχυρο».

Όταν του πήγαιναν αγγά, τα έβαζε στο φως για να δει αν ήταν φρέσκα κι' αν τυχόν μύριζαν άχυρο, ήταν ικανός να τα σπάσει πάνω στο κεφάλι του πωλητού.

Τις σπουδές του στη Ρώμη τις διέκοψε ο αιφνίδιος θάνατος της μητέρας του. Αναγκάστηκε τότε να παη στη Βόννη και να παρη απάνω στους ώμους των δεκαεπτά χρόνων του ολό το βάρος των μικροτερων άσέλων του. Για τον πατέρα του σε μπορούσε πιά να γίνη λόγος. Το πιοτο είχε καταστρέψει τη φωνή του και ζούσε τώρα με μία μικρή συντάξι, που έπαιρνε.

Όταν ξαναγύρισε στη Βιέννη, ο Μότσαρτ δε ζούσε πιά. Αλλά ο νεαρός μουσικός ήταν πασιγνώστος. Όλες οι πόρτες ανοίγαν μπρος τους μπροστά του. Έδινε κοντσέρτα, παραδίδε μαθήματα, εφτιανε καινούργιες συνθέσεις.

Η ευκολία με την οποία συνέθετε ήταν καταπληκτική. Καποτε, ο διάσημος κορνέτιστας Ίωαννης Στίκ του είχε ζητήσει μία σονάτα για πιάνο και κόρνο, για μία συναυλία που επρόκειτο να δώσει. Αλλά έφτασε η παραμονή κι' ο Μπετόδεν δεν είχε γράψει ούτε μία νότα. «Με κατεστρεφες», του είπε ο Στίκ. «Μην ανησυχείς, θα έχης τη σονάτα σου», του απάντησε ο Μπετόδεν. Αγγυρήσε ολη τη νύχτα και το άλλο πρωί η σονάτα ήταν έτοιμη.

Όταν συνέθετε, αφοσιωνόταν τόσο πολύ στη δουλειά του, που δεν καταλααίνε τι γινόταν γύρω του. Ο πρίγκιπας Λίχνοφσκι, που ήταν ένας από τους μεγαλύτερους θαυμαστές του, πηγαίνει πολλές φορές στο σπίτι του, εμπαινε πατώντας στις μυτες των ποδιών μέσα στο σωμάτιό του, καθόταν σε μία γωνία κι' εννοιασε μια ξεχωριστή ευχαριστήσι παρακολούθωντας το μεγαλοφυή μουσικό να δουλεύει τα καινούργια έργα του. Έφηνε καπνιστή με τον ίδιο τρόπο, χωρίς ο Μπετόδεν ν' αντιληφθεί το παραμικρό.

Αλλά η μοιρα φάνηκε σκληρή στο μεγάλο μουσικό. Από την ηλικία των 28 χρόνων, η ακοή του άρχισε να ελαττώνεται βαθμιαία κι' έπειτα από μερικά χρόνια εξαφανίστηκε όλοτελα. Ο Μπετόδεν έχασε πια κάθε επαφή με τον εξωτερικό κόσμο. Δε μπορούσε να παίζει, ούτε να διευθυνη συναυλίες, ούτε να παραδίδει μαθήματα. Αλλά δέχτηκε μ' έγκαρτερησι το πλήγμα αυτό της μοίρας κι' επιδόθηκε από τότε αποκλειστικά στη σύνθεσι.

Στα καποτινά χρόνια του είδαν το φως οι ανυπερόβλητες συμφωνίες του, η εισαγωγή στον «Κοριολάνο», η «Μεσσα Σολεμνής», τα απαράμιλλα κουαρτέτα του, τόσα και τόσα άλλα έργα. «Δύναμι» — έλεγε ο Μπετόδεν — είναι η ήθικη του ανθρώπου, που θέλει να υπερεχη από τους άλλους, κι' αυτή είναι κι η δική μου ήθικη».

Όταν πέθανε, στις 26 Μαρτίου 1827, σε ηλικία 57 χρόνων, τριάντα χιλιάδες λαού, πρίγκητες και χειρωνακτες, μεγάλοι αείωματούχοι του κράτους και ταπεινοί μεροκαματιάρηδες, συνάδευαν στο φερέτρό του στην τελευταία του κατοικία. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Φρειδερίκος Σοπέν.

☉☉

Κιόραρα άντι για εφημερίδα

Ένας κουρέας στην Ταϊτή είχε μία πρωτότυπη έμπνευσι: 'Αντί για την κλασική εφημερίδα, δίνει στους πελάτες του, που περνούν, μία κιόραρα, για να περνούν την ώρα τους, όπως νάρθη ή σειρά τους».

Ο Γιάννης Πετράκης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΕΡΓΙΑ

ΓΙΑΜΝΗΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Ύπό το βέλλεϋ, γκολκίπερ!

ΕΝΑΣ ακόμη φέρελπις νέος ποδοσφαιριστής είναι κι' ο Γιάννης Πετράκης, του «Α. Ο. Κηφισιάς». Οι φίλαθλοι, που παρακολουθούν τους μεγάλους αγώνες, δεν τον ξέρουν, γιατί η ομάδα του δεν έχει την ικανότητα να κάνει τέτοιες εμφανίσεις. Άνήκει στην Α1 κατηγορία των Αθηνών κι' επομένως οι αγωνιστικές εκδηλώσεις της περιορίζονται μόνο σ' αυτή και το πολύ-πολύ σε καμμία φιλική συνάντησι με ομάδα ανώτερης κατηγορίας.

Οι αρμόδιοι, ωστόσο, για τον καταρισμό της Έθνικης Νέων τον ανέκαλυσαν χάρις σε μία πληροφορία «ψαρά» νέων ταλέντων, που είχε δη τον Πετράκη.

— Κάλεσέ τον, είπε ο «ψαράς» στον κ. Κλ. Μαρόπουλο, και θα με θυμηθείς.

Καί,πραγματικά, ο νεαρός παίκτης έγινε μόνιμο στέλεχος στην Έθνικη Νέων, εκτοπίζοντας αρκετούς άλλους, που είχαν επίσης δοκιμαστή. Στην απόστολή του Λονδίνου έλαβε μέρος, αλλά την τακτική θέση του γκολκίπερ κράτησε ο Χρηστίδης, λόγω μεγαλύτερης πείρας. Ο Πετράκης έπαιξε σ' ένα φιλικό μάτς με τους Γάλλους (1—1).

Τώρα ο παίκτης αυτός απέκτησε κάποιο όνομα και τα μεγάλα σωματεία άρχισαν να δείχνουν ένδιαφέρον για την απόκτησί του.

Στον «Α. Ο. Κηφισιάς» πρωτόπαιξε το 1961 και κατ' ευθείαν στην πρώτη ομάδα, γιατί τον είχε ετοιμάσει ο παλιός γκολκίπερ της «ΑΕΚ», Ταβλάς. Τη επόμενη περίοδο (1961—62) έλαβε μέρος στους περισσότερους αγώνες και στην εφεταινή είναι ο τακτικός τερματοφύλακας.

Το ποδόσφαιρο του άρεσε από τη μικρή του ηλικία. 'Απ' όλες

Αθλητικά παραγκήνια

τις θέσεις προτιμούσε πάντοτε να βρίσκεται κάτω από τα γκολπόστ. Είναι εξαιρετος βολλεμπωλίστας (και σήμερα παίζει ως «μέσος» στον «Α. Ο. Κηφισιάς») και έπειδη έχει έκτιναξι καλή, η θέση του γκολκίπερ «του πάει γάντι».

Ύπό τους συγχρόνους ποδοσφαιριστές ξεχωρίζει τους Βαλιάνο, Πετράκη, Αγγιτίδη, το Σι-

στείλη την στρατιωτική ποδοσφαιρική ομάδα στο Παρίσι, όπου θα γίνονταν οι τελικοί του ΣΙΣΜ.

— Άλλ' η παραίτησι της Γαλλίας από την όργανωσι την ανέκοφισε, γιατί πήρε τη σειρά της Γαλλίας κι' έτσι οι αγώνες αυτοί θα γίνον στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, όπου προδλέπεται, θέσσει η οικονομική επιτυχία τους.

— Η έλλειψι χρημάτων (πού φαίνεται, είναι σοβαρώτατη) ανάγκασε την ΑΣΕΑΕΔ να διαλύση και

ται κανένας διοικητικός παράγων δεν ήταν στη δική.

— Τώρα καταβάλλονται προσπάθειες, για να γίνη γρήγορα η εκδίκασι της έρεσεως και να μειωθεί η ποινή της δκαταμήνου φυλακίσεως, που του επέβλεθη.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Κατόπιν νεώτερης συμφωνίας, ο τρίτος αγώνας μεταξύ των ομάδων «Ολυμπιακού» και «Λέσκου» Βουλγαρίας θα γίνη στὰ Σκόπια και όχι στὰ Βελιγράδι. Οι Βούλγαροι πρότειναν την ημερομηνία της 26 'Ιουνίου. Η νικητριά του αγώνα θα αναδειχθί πρωταθλήτρια Βαλκανίων.

— Στο μεταξύ, ο «Ολυμπιακός» άρχισε το νέο Βαλκανικό Κύπελλο με συνάντησι προς την «Σπάρτακ» Φιλίππουπόλεως, από την οποία ηττήθη με 5—3.

Η Β' ΕΘΝΙΚΗ

Πρωταθλήτριες των τεσσάρων ομάδων της 2' εθνικής κατηγορίας ανεκρηχύνθησαν οι εξής ομάδες: «Ολυμπιακός» Χαλκίδος, «Παγκορινθιακός», «Εδεσσαϊκός» και «Αδελφ» Δράμας. Οι τέσσερις αυτές ομάδες θα αγωνιστούν μεταξύ τους και ο δέυτος πρώτος θα ανέλθουν στην α' εθνική.

ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Η μικτή ομάδα των Αθηνών θα μεταβή το καλοκαίρι στον Καναδά, όπου θα δώσει 4 αγώνες. Στο Μόντρεαλ θα παίξη δυο φορές και από μία στο Τορόντο και την Οττάβα.

ΟΙ ΤΕΛΙΚΟΙ ΤΟΥ ΣΙΣΜ

Κατόπιν παραίτησεως της Γαλλίας, οι τελικοί αγώνες του πρωταθλήματος ποδοσφαίρου του ΣΙΣΜ θα γίνον στην Ελλάδα. Όπως αναμενόθηκε οι αγώνες θα ελασθούν στο στάδιο της «ΑΕΚ» (23 'Ιουνίου), στο Καυτανζόγλειο Θεσσαλονίκης (26 'Ιουνίου) και στο γήπεδο «ΠΑΟ» (29 'Ιουνίου). Στο πρωτάθλημα μετέχουν η Ελλάδα, η Γαλλία, το Βέλγιο και η Τουρκία.

ΝΕΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Στη διάσκεψι της Ολωρεντίας προωθήθηκε η ιδέα της οργάνωσης ενός τουρνουά μεταξύ των δευτεραθλητριών ομάδων έντεκα χωρών, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. ΣΤΗ διάσκεψι εκπροσώπησαν την ΕΠΟ οι κ.κ. Αθ. Μέρμηγκας και Λ. Πανουργιάς.

ΘΑΛΙΒΕΡΟΝ

«Τα ποδοσφαιρικά σωματεία δεν έχουν συνειδηθί εθνικής ομάδας». Αυτή η δήλωσι παραγόντος διέτη την εξέγησι της κακοδομίας, που παρατηρείται κάθε φορά που γίνεται προσπάθεια για να προετοιμασθί το εθνικό μας συγκρότημα, εν όψει διεθνών αγώνων του. Το ίδιο έγινε και τώρα για τον αγώνα με την εθνική Πολωνίας. Υπάρχει έλλειψι ενδιαφερόντος και εκτιμήσεως για την εθνική ομάδα, κι' όμως το ελληνικό ποδόσφαιρο στο εξωτερικό δεν το ξέρουν από τις ομάδες των σέλλωνων, άλλ' από την εθνική. Αυτή, λοιπόν, την εθνική που μας εκπροσωπεί όλοι την συμπεριφέρνι! Τι να πη κανένας; Είπα θλιβερό!

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 26-5-63

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν... θησαυρός!

1 ΑΕΚ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ 1 X 2
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΑΙΓΛΑΕΩ 1 X
3 ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΠΑΝΑΓΙΓΓΙΛΕΙΟΣ 1

4 ΑΡΗΣ ΘΕΣ. — ΠΙΕΡΙΚΟΣ 1
5 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΦΩΣΤΗΡ 1 X
6 ΠΑΝΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. 1

7 ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ 1 X
8 ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ — ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ 1 X 2
9 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΕΔΕΣ ΣΑΙ-ΚΟΣ 1

10 ΒΕΝΕΤΣΙΑ — ΡΟΜΑ 1
11 ΚΑΤΑΝΙΑ — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ 1 X 2
12 ΜΑΝΤΟΒΑ — ΣΑΜΠΝΤΟΡΙΑ 1
13 ΤΖΕΝΟΑ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ 1 2

Άναπληρωματικοί:

1 ΠΑΛΕΡΜΟ — ΜΙΛΑΝ 2
2 ΛΑΝΕΡΟΣ ΣΙ — ΜΟΝΤΕΝΑ 1

δέρη και Παπασεμμανουήλ, καθώς και τους Πλέσσα, Χατζηγιάννη-γλου.

Φοιτὰ στην Ε' τάξι του Γυμνασίου Κηφισιάς (γεννήθηκε το 1946) κι' ελπίζει, ότι, τελειώνοντας το γυμνάσιο, θα βρεθί σε κάποιο μεγάλο σωματείο, όπου είναι βέβαιος, ότι θα άρχισι μία καινούργια και λαμπρή καριέρα.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΣΕΑΕΔ έτρεμε στην ιδέα ότι έπρεπε να βρή λεφτά για να

Μία φάσι από το μάτς «Ολυμπιακού»—«Πιερισκού» 2—1. Ο Άρ. Παπαδόγλου επιτυγχάνει γκολ, που άκυρώθηκε, γιατί ο παίκτης έκανε φάουλ. Πίσω του ο Μυστακίδης και στο έδαφος ο τερματοφύλακας Δραγδάκης.

«Ο Χάραλντ κι' η μητέρα του ρίχνουνε μια τελευταία ματιά στην πατρίδα τους, το Λέντzen... άλλ' από μακριά!»

ΕΝΑ ΑΓΟΡΑΚΙ ΠΕΡΑΣΕ ΚΡΥΦΑ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Γιατί είχε λαχταρήσει τα χάδια της μητέρας του

ΓΟΝΑΤΙΣΜΕΝΟΣ δίπλα στο κρεβάτι του, ο Χάραλντ Σμιθ-σον, ένα αγοράκι 11 χρονών, έκανε την προσευχή του. Κάι παρακαλούσε το Θεό να τον βοηθήσει να ξαναβρεί γρήγορα τη μαμά του.

Το ίδιο γινότανε κάθε βράδυ, εδώ κι' έξη χρόνια — από τότε που η μητέρα του είχε δραπέτευσει απ' τη μικρή εκείνη πόλη, το Λέντzen της Ανατολικής Γερμανίας, για ν' αρχίσει μια καινούρια ζωή στη Δύση, στον έλευθερο κόσμο. Είχε βαρεθεί πια ο μικρός Χάραλντ να περιμένει κάποιο θαύμα. Κι' είχε πάρει την απόφασή του: Θα δραπέτευε κι' αυτός!

Είχε ακούσει ώστόσο πολλές φορές πως οι φρουροί πυροβολούσαν και σκότωναν όποιον έπιχειρούσε να διαφύγει από σύνορα. «Ήξερε πως θάπαιζε τη ζωή του κορώνα-γραμμάτια. Μά δεν τον τρόμαζε ο κίνδυνος.

Θα είχε και σύντροφο, στο άπιστευτο αυτό τόλμημά του: το φίλο και συμμαθητή του Γιούργκεν Χίλμπερ, που ήθελε να το σκάσει κι' αυτός, γιατί έτρεμε τον πατέρα του — ένα «πολιτικό καθοδηγητή».

Το μόνο, που λυπούσε το Χάραλντ, ήταν ότι θ' άφηνε τον παππού του και τη γιαγιά του. Τον αγαπούσαν τόσο κι' οι δυο τους! Δούλευαν σκληρά, πάνω από 15 ώρες την ημέρα, για να κερδίσουν κάτι παραπάνω και να μπορέσουν να του αγοράσουν μια λιχουδιά ή ένα ωραίο κι' ακριβό παιχνίδι. Τι κρίμα που βάφαινε από κοντά τους, για πάντα! Μά λαχταρούσε τόσο τα φίλια και τα χά-

δια της μητερούλας του!...

Τα δυο παιδιά αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους στα μέσα Σεπτεμβρίου. Θα περνούσαν κολυμπώντας το κοντινό ποτάμι, τον Έλβα, που χώριζε την Ανατολική απ' τη Δυτική Γερμανία. Ο Χάραλντ είχε μελετήσει τα κατατόπια κι' είχε βρει ένα κατάλληλο μέρος, για να κρυφτούν ώσπου να σκοτεινιάσει.

Στο μεταξύ, φρόντιζαν κι' οι δυο τους να εξασκηθούν στο κολύμπι, σε μία γειτονική λίμνη. Μπορούσαν να μείνουν μία ώρα μέσα στο νερό, χωρίς να κουραστούνε.

Ένα Σάββατο απόγεμα, ξεκίνησαν, φορώντας τα μαγιό τους κάτω απ' τα ρούχα τους. Γλυστρώντας ανάμεσα στους θάμνους, κατάφεραν να φτάσουν ως το ποτάμι, χωρίς να τους αντιληφθεί κανείς φρουρός. Χώθηκαν στην κρυψώνα, που είχαν διαλέξει κοντά στη γέφυρα, και περίμεναν να νυχτώσει. Όταν σκοτεινιάσε καλά, γυδθηκαν και γλύστρωσαν μέσα στο παγωμένο νερό. Κολύμπησαν, προσπαθώντας να μην κάνουν καθόλου θόρυβο.

Σε λίγα λεπτά όμως, είχαν παραλύσει απ' το κρύο! Κατάλαβαν πως θα ήταν άδύνατο να φτάσουν στην αντίκρουνη όχθη — που άπείχε 440 μέτρα — και γύρισαν πίσω.

Ντύθηκαν, ξαναγύρισαν, στο σπίτι τους και δικαιολογήθηκαν στους δικούς τους πως είχαν πάει για μπάνιο στη λίμνη.

Έπειτα απ' την πρώτη αυτή αποτυχία τους, δεν τόλμησαν να κάνουν αμέσως δεύτερη προσπάθεια. Κι' όταν άπαρασίτισαν πια, να ξαναδοκιμάσουν την τύχη τους,

είχε φτάσει ο Γενάρης, έπεφτε χιόνι και ο Έλβας είχε αρχίσει να παγώνει.

Αυτό άπλοποιούσε τα σχέδιά τους. Περίμεναν λίγο ακόμα. Καί, στις 3 Φεβρουαρίου — μία Κυριακή — ξεκίνησαν πάλι για το ποτάμι.

Τη μέρα εκείνη, ο Χάραλντ είχε βοηθήσει όσο μπορούσε τον παππού και τη γιαγιά του στις δουλειές του σπιτιού, σά νάδελε να τους ευχαριστήσει για την καλωσύνη, που του είχαν δείξει πάντα. Δεν τους έκανε όμως καθόλου λόγο για το σχέδιό του, γιατί ήξερε πως δε θα τον άδινανε να το πραγματοποιήσει.

Το απόγευμα τους είπε πως θα πήγαινε στον κινηματογράφο. Τους χαϊρέτησε κι' έφυγε γρήγορα, για να μη δουνε τα βουρκωμένα μάτια του.

Συνάτησε το Γιούργκεν και πήγαν πραγματικά κι' οι δυο τους στον κινηματογράφο. Δέκα λεπτά όμως πριν τελειώσει το φιλμ, γλύστρησαν έξω και τραβήξαν πάλι για το ποτάμι. Όταν φτάσανε εκεί κοντά, σταμάτησαν ξαφνικά, τρομαγμένοι. Είχαν δη δυο όπλισμένους φρουρούς, που φύλαγαν πάνω στη γέφυρα, γιατί ή παγωμένη επιφάνεια του ποταμού ήταν, ότι χρειαζότανε για μία δραπέτευση...

Τα δυο παιδιά πέσανε χόμω και σύρθηκαν κάτω απ' τη γέφυρα. Πιάστηκαν από μία μεταλλική τραβέρσα κι' άρχισαν να προχωρούν σιγά-σιγά, κρεμασμένοι στο κενό, σαν ακροβάτες. Η καλύτερα σά μαϊμούδες...

Η καρδιά τους πήγαινε να σπάσει. Τα χέρια τους είχαν παγώσει. Κι' όμως προχωρούσαν... προχωρούσαν προς την αντίκρουνη όχθη, προς την ελευθερία! Δεν ξέρανε τί θα βρίσκανε, εκεί που πήγαιναν. Η Δύσις ήταν ένας μυστηριώδης κόσμος, για τα παιδιά αυτά. Οι κομμουνιστές δασκαλοί τους, στο σχολείο, τους την παρίσταναν σαν κόλπο.

Μά κάτι τους έλεγε, μέσα τους, πως η αλήθεια ήταν έντελως διαφορετική...

Όταν φτάσανε πια αντίκρου και πατήσανε στο έδαφος, ακούστηκε ξαφνικά ένας δυνατός θόρυβος ανάμεσα στους κοντινούς θάμνους, που τους κατατρόμαξε. Μά δεν ήταν παρά δυο-τρεις φασιανοί, που φώλιαζαν εκεί μέσα...

Τα παιδιά χώθηκαν κι' αυτά στους ίδιους θάμνους. Περίμεναν λίγο, κι' όταν βεβαιώθηκαν πως δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος, βγήκαν απ' την κρύπτη τους και πήσαν το δρόμο.

Στο πρώτο αγρότοσπιτο, που συναντήσανε, εξήγησανε πως ήταν φυγάδες απ' την Ανατολή. Η αστυνομία τους πήγε σ' ένα στρατόπεδο προσφύγων και τους υπόβαλε σε ανάκριση.

Ο Χάραλντ είπε στους αστυνομικούς πως είχε, σ' αυτή την περιφέρεια, ένα αδελφό του παππού του, που πούλαγε αυγά και αυστηρικά. «Ήξερε μονάχα το μικρό του όνομα: Χέλμουντ. Μά, για καλή του τύχη, αυτός ο ίδιος προμήθευε αυγά στο στρατόπεδο!

Είδοινοίμενος απ' την αστυνομία, πήρε κοντά του τα δυο αγοράκια και τηλεγράφησε αιμέσως στο μητέρα του Χάραλντ, που είχε ξαναπαντρευτεί στο μεταξύ και ζούσε στην Αγγλία. Ύστερα από 48 ώρες, ο Χάραλντ ήταν στην αγκαλιά της αγαπημένης του μαμάς. Όσο για το Γιούργκεν, ταξίδευε κιόλας για το Νόρτμουντ της Δυτικής Γερμανίας, όπου είχε συγγενείς.

Όλη η δύναμη της Σοβιετικής Ρωσίας δεν είχε σταθεί ικανή να κρατήσει ένα αγοράκι μακριά απ' τη μητέρα του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

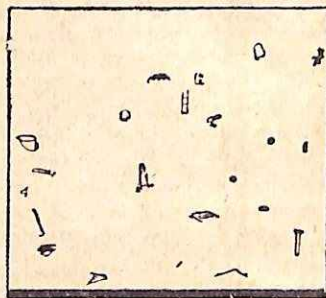
Συλλογικούς κοχλίας

- 1) ΚΟΡΩΠΙ. 2) ΠΙΡΟΓΑ. 3) ΓΑΛΕΤΤΑ. 4) ΤΑΡΑΤΣΑ. 5) ΤΣΑΝΤΙΡΙ. 6) ΡΙΖΩΜΑ. 7) ΜΑΝΑΡΙ. 8) ΡΙΖΙΚΟ. 9) ΚΟΠΕΛΛΑ. 10) ΛΑΚΕΡΔΑ. 11) ΔΑΠΑΝΗ. 12) ΝΗΠΙΑ. 13) ΑΓΕΛΗ. 14) ΑΛΜΕΡΙ. 15) ΡΙΓΑΝΗ. 16) ΝΗΜΑΤΑ. 17) ΤΑΡΑΜΑΣ. 18) ΜΑΣΤΙΧΑ. 19) ΧΑΛΙΜΑ. 20) ΜΑΓΟΥΛΑ. 21) ΛΑΒΩΜΑ. 22) ΜΑΓΚΑΛΙ. 23) ΛΙΒΑΝΙ. 24) ΝΙΚΗΤΑΙ. 25) ΤΑΙΝΙΑ. 26) ΑΓΡΙΜΙ. 27) ΜΙΖΗΡΑ. 28) ΘΡΑΝΙΑ. 29) ΑΤΣΑΛΙ. 30) ΛΙΠΣΜΑ. 31) ΣΜΑΡΑΓΔΙ. 32) ΔΙΑΥΜΑ. 33) ΜΑΓΙΣ-ΣΑ. 34) ΣΑΠΙΛΑ. 35) ΛΑΒΡΑΚΙ. 36) ΚΙΘΑΡΑ. 37) ΡΑΧΑΤΙ. 38) ΤΙΜΟΝΙ. 39) ΝΙΣΥΡΟΣ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Τα τρία είδη είναι: Α, Ε και Η.
(524 + 353 + 618 = 1495)
- 2) $4 \times 6 : 8 = 3$
 $9 \times 2 : 3 = 6$
 $7 \times 1 + 5 = 12$
- 3) 8 άνδρες, 1 γυναίκα και 11 παιδιά.
(1600 + 70 + 330 = 2000).

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά ακριβώς σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 954 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΠΑ — ΩΔΙΚΑ — ΜΕΣΑ. 2) ΚΕΝΟΣ — ΚΩΣ — ΚΑΝΩΝ. 3) ΟΡΑΝ — ΜΑΡΙΝΑ — ΑΛΙ. 4) ΡΑΣ — ΙΕΡΟΣ — ΤΑΝΙΣ. 5) ΕΝΤΕΧΝΟΣ — ΑΝΟΜΙΑ. 6) ΑΡΝΟΣ — ΑΝΟΣΙΑ. 7) ΟΣΙΟΣ — ΦΑΡΙΝΑ — ΣΙΑ. 8) ΚΡΙΟΣ — ΑΚΑΚΟΙ — ΑΛ. 9) ΑΓΑΝ — ΚΑΡΑΚΑΣ — ΣΑΣΙ. 10) ΠΑΡΑ — ΠΑΝΙΣ. 11) ΡΑΝ — ΑΛΕΣΙΣ — ΠΑΣΑΣ. 12) ΤΑΓΑΡΙ — ΑΑΡΩΝ. 13) ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΔΡΑΝΕΙΑ. 14) ΣΑΜΟΣ — ΚΛΕΙΣ — ΩΚΥ. 15) ΔΙΣ — ΤΡΩΣΙΣ — ΑΣΑΝ. 16) ΚΩΝΟΣ — ΑΡΜ — ΚΡΙΝΑ. 17) ΟΣΣΑ — ΑΝΙΣΑ — ΣΑ.

Καθ' ὅτως:

- 1) ΚΟΡΕΑ — ΚΑΙΡΙΟΣ. 2) ΠΕΡΑΝ — ΟΡΓΙΑ — ΜΑΔΩ. 3) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΝΤΟΜΙΝΟ. 4) ΟΝ — ΕΡΙΟΝ — ΑΝΟΣΟΣ. 5) ΩΣ — ΙΧΝΟΣ — ΠΑΓΟΣ — ΣΣ. 6) ΜΕΝΟΣ — ΚΑΛΑΙ. 7) ΙΚΑΡΟΣ — ΑΠΕΡΑΝΤΑ. 8) ΡΟΣ — ΦΑΡΑΣΙ — ΡΡ. 9) ΑΚΙΣ — ΑΚΑΡΙ — ΚΩΜΑ. 10) ΩΝ — ΑΡΑΚΑΣ — ΑΛΣ. 11) ΣΑΤΑΝΙΚΑ — ΑΔΕΙΑ. 12) ΝΟΝΟΣ — ΠΑΡΙΣ. 13) ΕΚ — ΤΟΣΑΙ — ΠΑΡΑΣ — ΚΑ. 14) ΣΑΛΑΜΙ — ΣΑΣΩΝΕΣΙΣ. 15) ΑΝΑΝΙΑΣ — ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ. 16) ΩΝΙΑ — ΙΑΣΙΣ — ΙΚΑΝΑ. 17) ΣΙΚΑΛΙΣ — ΧΑΥΝΑ.

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΙΑΤΡΟΣ Κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Άσπασία Τσαούση, Πάτρος, Κλαίρη Άμταϊδου, Καβάλας, Σοφί Α. Χρήστου, Θεσσαλονίκη και Μάρω Παύρη, Κατορί.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Κόλλιαν Κολλιόπουλον, Ιωάννη Γεωργιάδην, Γεώργιον Μαγώλαιναν, Όρέστην Νικολαΐδην, Μαίρην Δόγκα, Έλένην Αλεξίου και Λούλαν Δημητροπούλου.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νίκος Παναγιώτου, Λόφος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό και το ελληνικό γλωσσά, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Νίκος Μακρίδης, Γυψάνας, Λεμεσός, Κύπρος, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό και το ελληνικό, στην ελληνική και τουρκική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Σωτήρης Χριστοφόρου, (18 χρονών), Δίκωμον, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό και το ηπειρωτικό, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία εμπεδωμένη.

Ο Λάμπρος Ανδρέου, Πνυταγόρου Νο 6Β, Βαράσι, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 13—15 χρονών, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Χαράλαμπος Στυλιανού, Πάνω Σάδια, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—20 χρονών, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο JOHN KOSMAS (25 χρονών) και ο STIV. KOKOLAKIS, S/T OLYMPIC ICE, CENTRAL AMERICAN AGENCY 655 MADISON AVE. NEW YORK 21, N.Y. USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο Α. LERIOS, S/S PAROS, ORION, SHIPPING, COMPANY, 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Αθήνα ή τον Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Το ίδιο θέλει και ο MARIOS KARRAS, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο G. W. V. O. S/T ATLANTIC UNIVERSE, S. LIVANOS SHIP. LTD, TRENT HOUSE 55/57, ST. MARY AXE LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες και ευπαιδευμένες Έλληνίδες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας κάτω των 26 χρονών. Φωτογραφία εμπεδωμένη.

Οι δόκιμοι πλοίαρχοι, JOHN SALOGIANNIS και ο G. VASSILOGEORGIS, S/T ARCTURUS HOUSE 30—33 MINORIES LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερος από την Αθή-

να και τη Ρόδο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία εμπεδωμένη.

Ο G. ATHANASSIOU, S/S DEMITRIOS A' NORTHERN SHIPPING AG. INC. 80 PINE STREET, NEW YORK 5, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρονών, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο COSTAS VASSILIOU, M/T ARIES, Co R-K, ST. CLARE HOUSE, 30/33 MINORIES, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, μορφωμένες, ηλικίας 22—25 χρονών, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Ο ΝΙΚ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, ηλικίας 18—20 χρονών, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο ADAM LEPIDES και ο CONST. SMIRAS, S/T MIGHAEL CARRAS, INTEROCCEAN TRAMPING 2, T.D. STONE HOUSE BISHOPSGATE, LONDON E.C. 2, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρονών, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η DINA TASCHOGLOU, SINEMKOT OSREF EFENTI SOK, No 229, KURTULUS, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ένα κύριο από την Αθήνα, σοβαρό και ευταρυσίαστο, ηλικίας 40—50 χρονών.

Η REA, YILMAZ CADD 55, BUYUK ADA, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ένα κύριο μορφωμένο, ηλικίας 45—50 χρονών, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα.

Η NITSA MASTALOUDI, VER FARM BARNET GATE, HERTS ENGLAND, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Η ALIKI VALAKOU και η GERRY VALAKOU, 6 HARRIS ST. BALMAIN SYDNEY NSW AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Η AGELINA ή ALECA CLADAKI RUE BOUCAREST 13, ISMA-ILIA, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—27 χρονών, στην ελληνική, αγγλική και τουρκική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η PAOLINA, POSTE RESTANTE, PORT - SAÏD, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με κύριους, ηλικίας 55—60 χρονών, από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Φωτογραφία εμπεδωμένη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Εξαμήνιος » 150
Τρίμησιος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες Άγγλιας 7
..... Δολάρια 20
..... Φρ. Βελγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. νέα 100
..... Φρ. Έλβ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Έμδασματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», Δραγασσανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΙΤΗΣ.
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Διηγήσι και υπεύθυνος τυπογραφείου ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιόν Θέληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο JOHN APOSTOLIDES, Co TOSCA LADIES HAIRSTYLISTS SALON, 39 JECOND ST. SALISBURY S. RHODESIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην αγγλική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

Ο J. PEZOUVANNIS, (24 χρονών) MAISON DES JEUNES 5 RUE DU TEMPLE, GENEVE SUISSE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 17—20 χρονών, με σκοπό να ακολουθήσει.

Ο G. DABANCES (25 χρονών), 19 ARGUL ST. GERMISTON, T.V.L., S. AFRICA, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—27 χρονών, στην ελληνική, αγγλική και τουρκική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο PETER VLACHOPOULOS (32 χρονών), 661 HURON ST. TORONTO, ONT. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο. Το ίδιο επιθυμεί και ο BILI VLACHOPOULOS, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο JOHN MATHEWS, P.O. BOX 290, NEW YORK 33, N.Y. USA, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—19 χρονών, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANDT MALAMES, BOX 493, MARATHON ONT. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—28 χρονών, με σκοπό να ακολουθήσει.

Ο G. GEORGIADIS, 124 COLBORNE ST. W., OAKVILLE ONT. CANADA, ζήτη ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας κάτω των 20 χρονών, από την Ασία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M. PROIOS, ENTRE RIOS 716, BUENOS AIRES, ARGENTINA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς γραμματισμένους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή ισπανική γλώσσα.

Ο G. PAPPAS, και ο STEVE BOSIDES, 221 MARGUETTA AVE. TORONTO, ONTARIO, CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερος από τη Δράμα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλας.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΙΖΟΛΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

PROION THE
C I B A

Binafix

Τέλειο
χτένισμα
χάρis στην
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΙ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞ

© Ελβιο κατατέθεν

**ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ
ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ**

Είδικοι δι' έρευνας—πληροφoρίας έπι πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, έπιτηδεύσεως ανηλίκων, ανασήθησεως πραγμάτων υπό κατάσχεσιν κλπ. Διεθνές Γραφείον Πληροφοριών «Α.ΤΗΝΕΣ», Πανασσού 2 (πλατεία Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Τήν σοβαρότητα των έργασίων μας έγγινάται η πολυτής εδoκίμος αστυνομική προύπηρεσία μας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπάσεως μακράς απόστασεως). Δέχεται καθ' έκαστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. οδός Μετσόβου 25 Α' δ'οφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οίκια «Αγ. Αλεξάνδρου» 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
και η θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα κεντρικά φαρμακεία Δρχ. 30 και εις την διευθύνειν του συγγράφους
ΣΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΕΣ εβδομάδες τώρα, σ' ολοκληρή τη Μπολόνια, δεν υπάρχει οικογένεια, που να μη μιλάει αδιάκοπα για το «έγκλημα της κλινικής», και δεν υπάρχει άτομο, που να μην προσπαθή να δώσει εξηγήσεις, να κάνει υποθέσεις, να συνδυάζει γεγονότα.

Ο πρωταγωνιστής αυτής της έγκληματικής ιστορίας, που έχει όλα τα στοιχεία του αστυνομικού μυθιστορηματος, είναι ο γιερτρος Κάρλο Νιγκρίσολι, γιός του καθηγητού της χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο της Μπολόνια, Πιέτρο Νιγκρίσολι και διευθυντού μιας από τις σημαντικότερες κλινικές της πόλεως. Η σύζυγός του, το υποτιθέμενο θύμα, ώνομαζόταν Όμπρέττα Γκαλέφφι και ήταν μια όμορφη και συμπαθητική γυναίκα τριανταεπτά χρόνων. Τόπος του δράματος: Το συζυγικό υπνοδωμάτιο του διαμερίσματος, όπου το αντράγγυνο ζούσε με τα τρία παιδιά του, τον Γκουίντο, έντεκα χρόνων, τη Ραφέλλα, όχτώ, και την Άννα, δύο. Το διαμέρισμα αυτό είναι συνεχόμενο με την κλινική, που είναι ιδιοκτησία της οικογένειας Νιγκρίσολι. Όρα και μέρα της τραγωδίας: από τις έννιά μέχρι τις δώδεκα της 14ης Μαρτίου.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τη νύχτα, ανάμεσα στις 14 και τις 15 Μαρτίου, η Όμπρέττα Γκαλέφφι, σύζυγος του γιατρού, που έχει τώρα συλληφθή με την κατηγορία της δολοφονίας της, πέθανε ξαφνικά στην κλινική της οικογένειας, από «όξεία αλλοίωση του μυοκαρδίου και πνευμονικό οίδημα». Η διάγνωση αυτή, όμως, δεν εξηγεί τίποτα, γιατί μια τέτοια συμπτωματολογία μπορεί να έχη χίλιες αιτίες.

Η αλήθεια είναι, ότι, τον τελευταίο καιρό, η Όμπρέττα δεν ήταν καλά. Υπέφερε από καρδιακές κρίσεις, που γινότουσαν όλο και πιο συχνες και, όπως ήταν έπόμενο, έμπιστευθηκε τον έαυτό της στις περιποιήσεις του συζύγου της.

Άλλα την τραγική νύχτα του θανάτου της, ο καθηγητής Πιέτρο Νιγκρίσολι φώναζε, έξω φρενών, απευθυνόμενος προς το γιό του: Δυστυχισμένο, τη σκότωσες!

Τι ήθελε να πη μ' αυτά τα φοβερά λόγια; Η σημασία τους είναι αμφοβολή. Είναι δυνατόν να αποτελούσαν μια μομφή για την ανικανότητα, που έδειξε ο Κάρλο να σώσει την Όμπρέττα από το θάνατο. Δεν αποκλείεται όμως και να υπονοούσαν την αμείλικτη κατηγορία ενός πατέρα, που ξαφνικά καταλαβαίνει, ότι η νύφη του δολοφονήθηκε σκληρά, ψυχρά, μεθοδικά, μέρα με την ημέρα, από το σύζυγό της και μάλιστα ανάμεσα σ' εκείνους τους τοίχους, που ο καθηγητής Πιέτρο Νιγκρίσολι θεώρησε πάντοτε ιερούς, σαν τους τοίχους ενός ναού, μέσα σ' εκείνο το κτίριο, που, γιατροί και νοσοκόμες, αγωνίζονται να χαρίζουν τη ζωή και όχι να την αφαιρούν.

Η υπόθεση της δολοφονίας έ- νισχύθηκε από το γεγονός, ότι οι γιατροί Φρασκαρόλι και Τζιαμπικόλο, που εξέτασαν το σώμα της Όμπρέττα, ανήνθκαν να δώσουν πιστοποιητικό θανάτου «από φυσικά αίτια». Και λέγεται, ότι σ' αυτό το σημείο ο Κάρλο, τρομαγμένος από τα έπακόλουθα, που ήταν έπόμενο να έχη αυτή η άρνηση, άποπειράθηκε να αυτοκτονήσει, αλλά έμποδίστηκε από τον πατέρα του κι' από τους ουδ συναδέλφους του.

ΑΘΩΟΣ Η ΑΦΕΛΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ;

Για να μπορέσουμε, όμως, να παρακολουθήσουμε καλύτερα αυτή την περίεργη έγκληματική υπόθεση, για να βγάλουμε κι' έμεεις κρίσεις και συμπεράσματα, πρέπει να ξαναγυρίσουμε στο βράδυ του θανάτου της Όμπρέττα Γκαλέφφι — Νιγκρίσολι.

Είναι βέβαιο, ότι εκείνο το βράδυ, η Όμπρέττα έπεσε στο κρεβάτι κατά τις έννιά και μισή, αφού πήρε δυο χάπια για να κοιμηθή καλύτερα.

Τι συνέβηκε όμως ανάμεσα σ' αυτήν την ώρα και στα μεσάνυχτα, όταν οι νοσοκόμες της κλινικής εκλήθησαν από ένα έπιμονο κουδούνισμα, που προερχόταν από ένα δωμάτιο, όπου ήξεραν, ότι δεν υπήρχε εκεί κανένας άρρωστος;

Έτρεξαν κατάπληκτες και βρήκαν τον Κάρλο σκυμμένο πάνω από τη σύζυγό του, που βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Ήταν παρογμένος, αλλά άποφασιστικός. Έδωσε έντολή να κάνουν μια ένεση στη γυναίκα και έξηγισε βιαστικά, ότι η Όμπρέττα είχε πάθει μια ξαφνική κρίση και ότι αυτός είχε σκεφτή να τη μεταφέρει άμέσως στην κλινική (που είναι συνεχόμενη με το σπίτι).

Όταν εκδηλώθηκε η κρίση, είχε κάνει στη σύζυγό του μια ένδο- φλέβιο ένεση.

Την επομένη μέρα, ύστερα από την άρνηση των γιατροών να εκδώσουν πιστοποιητικό «φυσικού θανάτου», η αστυνομία άρχισε την έρευνά της και οι καραμπινιέροι μπήκαν στο σπίτι του γιατρού.

Δέ χρειάστηκε να κοιτάσουν πολύ για να βρουν δυο πολύ ένδιαφέροντα στοιχεία, ίκανά να δώσουν μορφή στην άοριστη ύποψια, που βάραινε κιόλας το σύζυγο της νεκρής και να θεμελιώσουν μια κατηγορία εναντίον του, προσφέροντας τις απαραίτητες ενδείξεις για τη σύλληψή του.

Τα ένοχοποιητικά αυτά στοιχεία ήταν ένα δέμα με έρωτικά γράμματα, που κάποια γυναίκα είχε γράψει πρόσφατα στο γιατρό, κι' ένα άδειο φιαλίδιο «σινκουραρίν», ενός τοξικού παρασκευάσματος, που μπορεί να χρησιμοποιηθή για σκοπούς θεραπευτικούς, αλλά μόνο με μεγάλες προφυλάξεις.

Μ' άλλα λόγια, αυτός ο σύζυγος θα έπρεπε να έχη δολοφονήσει τη γυναίκα του, χωρίς να ένδιαφερθή ύστερα να εξαφανισή το όπλο του έγκλήματος, ούτε και το κίνητρο, που τον ώθησε σ' αυτό.

Μά θα έπρεπε να είναι πολύ

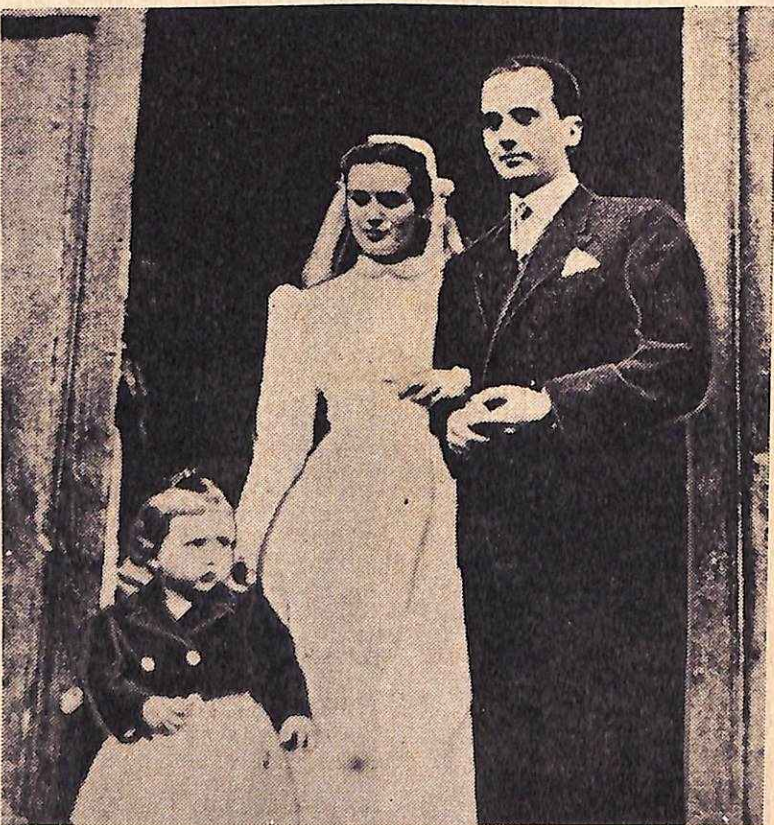
Η ΣΥΡΙΓΓΑ

“Ένα μυστηριώδες έγκλημα

Μά η Όμπρέττα έσβυνε, βυθίζο- ταν στο σκληρό και φοβερό ύπνο του θανάτου.

Άργότερα, ο Κάρλο είπε, ότι,

άφελής ο Κάρλο Νιγκρίσολι, αν πίστευε, ότι δεν κινδύνευε να άποκαλυφθή, δολοφονώντας τη σύζυγό του μέσα σε μια κλινική,

‘Ο Κάρλο Νιγκρίσολι και η Όμπρέττα Γκαλέφφι την ημέρα του γάμου τους, στις 28 Απριλίου του 1950.

ανάμεσα σε τόσοι γιατρούς, που δεν ήταν δυνατόν να μην αντιληφθούν την πραγματική αίτια του θανάτου της, λησμονώντας ύστερα να εξαφανισή τα πιο φανερά ίχνη του έγκλήματός του. Θα έπρεπε να είναι πολύ άφελής ή... πολύ άθώος.

Το γεγονός είναι, ότι, από την πρώτη στιγμή, που διαδόθηκαν οι πρώτες ειδήσεις, γύρω από τον ξαφνικό και ανεξήγητο θάνατο της Όμπρέττα Γκαλέφφι, ο κόσμος άρχισε να ψιθυρίζει, ότι πρόκειται για ένα «τέλειο έγκλημα».

Όταν όμως, την επομένη, έγιναν γνωστά τα «ευρήματα» της αστυνομίας, οι περισσότεροι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την ύποψησι του «διαβολικού γιατρού», του παγερού δολοφόνου, που, προικισμένος με μια έγκληματική ποιηρία, μεταχειριζόταν τα όπλα, που του προσέφερε η έπιστήμη του, και να στραφούν σε μια ύποψησι πιο ρομαντική. Σύμφωνα μ' αυτή τη δεύτερη έκδοσι, ο γιατρός δολοφόνος τη σύζυγό του «έν βρασμώ ψυχής», με το μυαλό δολομένο από τον έρωτά του για μια άλλη γυναίκα νέα και όμορφη, που είχε άποφασίσει να τον εγκαταλείψει, γιατί είχε κουρασστή απ' αυτό το δεσμό, που δεν ήταν δυνατόν να οδηγήσει σε τίποτ' άλλο από ένα σκανδαλό.

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

σε μια κλινική της Μπολόνιας

«ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ»

«Σερσε λά φάμ», λέει ένα παλιό και γνωστό γαλλικό ρητό. Σύμφωνα μ' αυτό, πίσω από κάθε παράλογο πράξι ένός άντρα, υπάρχει πάντα ένα... φουστάνι, που την κατευθύνει και την αιτιολογεί.

Και στην περίπτωση του γιατρού Κάρλο Νιγκρίσολι, να αμέσως η σκιά της εικοσιτετράχρονης ‘Ιριδας ‘Ατσάλλι, μιας κοπέλλας με θανθεία, έκρηκτική όμορφια, μιας γυναίκας από εκείνες, που είναι εύκολο να κάνουν έναν άντρα να χάσει το μυαλό του και να φτάσει για χάρι τους — γιατί όχι; — και ως το έγκλημα.

Σ' αυτές τις τελευταίες εβδομάδες, η ‘Ιρις, για ν' άποφύγη την άνεπιθύμητη δημοτικότητα, έχει κρυφτή σε μια έξοχη βιλλίτα μερικά χιλιόμετρα έξω από την Μπολόνια, μα το ιστορικό του έρωτικού δεσμού της με το γιατρό γίνεται γνωστό όλο και με περισσότερες λεπτομέρειες. ‘Η ‘Ιρις, που ήταν υπάλληλος σε μια έκθεσι έπιπλων, γνώρισε τον Κάρλο το καλοκαίρι του 1961, όταν έτυχε να πάη σ' αυτόν για μια ιατρική εξέτασι.

Ανάμεσα τους γεννήθηκε ένας έρωτας δύσκολος, άπαρηγόρευτος. Γιατί ο Κάρλο ήταν κιόλας από πολλά χρόνια παντρεμένος και, άκόμη περισσότερο, επειδή ανήκε σε μια οικογένεια με αυστηρές άρχες και, στις συναντήσεις του με την ‘Ιριδα, ήταν υποχρεωμένος να κινείται με μεγάλη προφύλαξι.

Μερικές φορές, ταξίδευαν μαζί, το περασμένο καλοκαίρι πήγαν μαζί σε διακοπές, μα άναζητούσαν πάντα μέρα άπόμειρα, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Με το πέρασμα, ωστόσο, του

καιρού, η κοπέλλα άρχισε να κουράζεται από αυτό το δεσμό, που δεν ύποσχόταν τίποτα, από εκείνον το σύντροφο, που έμοιαζε με κυνηγημένο κλέφτη και κύταζε πάντα γύρω του, ανήσυχος. ‘Υστερα, πριν από μερικές εβδομάδες, όπως δήλωσε η ‘Ιρις στην αστυνομία, πήρε από την Όμπρέττα ένα άπίστευτο τηλεφώνημα:

— Γνωρίζω κάθε λεπτομέρεια για το δεσμό σας με τον Κάρλο — της είπε η σύζυγος του γιατρού — και μάλιστα από τότε που άρχισε. Χτές τη νύχτα, ο άντρας μου θέλησε να αυτοκτονήσει με δηλητήριο. Σας ίκετεύω! Θέλει να πεθάνη, έπειδή κατάλαβε, ότι έχετε σκοπό να τον εγκαταλείψετε. Μην τον άφίσετε, δέ μπορώ να ύποφείω την ιδέα, ότι ο πατέρας των παιδιών μου θα πεθάνη! Κάνέτέ το γι' αυτό! Μείνετε με τον Κάρλο!...

Μά αυτό το έξωφρενικό τηλεφώνημα — ποιά άλλη σύζυγος θα ήταν διατεθειμένη να κάνει ένα παρόμοιο; — έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα. Ταραγμένη από τη στρόφη που έπαιρναν τα πράγματα, η ‘Ιρις έγκατέλειψε όριστικά το γιατρό.

‘Από τότε, ο Κάρλο άρχισε να λιώνη κυριολεκτικά, από μέρα σε μέρα. Το ύφος του ήταν πάντα

Αυτή είναι η ‘Ιρις ‘Ατσάλλι, η δoσερη και προκλητική κοπέλλα, που έστρέλλανε με την όμορφή της τον Κάρλο Νιγκρίσολι. Στο Καζαλέκκιο, ένα μεγάλο προάστιο της Μπολόνιας, όπου η ‘Ιρις κατοικούσε με τους δικούς της, την έλεγαν ‘όλοι «Κιου Νόβας». Και πραγματικά, η ξανθεία όμορφή της θυμίζει σε πολλά σημεία τη διάσημη στάρ.

συγκρατημένος. ‘Η Όμπρέττα ήταν μια από τις πιο όμορφες κοπέλλες του χωριού και, χωρίς άμφοβολία, η πιο καλή.

Ο νεαρός γιατρός συγκινήθηκε άμέσως απ' αυτή την κοπέλλα, που ήταν τόσο σεμνή, τόσο γλυκιά, τόσο συνεσταλμένη. Ο άρραβώνας κράτησε δυο χρόνια και είχε όλες τις οικογενειακές ευλογίες. ‘Υστερα, επί τέλους, τις 28 Απριλίου του 1950, έγινε ο γάμος. Πήγαν να κατοικήσουν στη Μπολόνια, σ' ένα διαμέρισμα συνεχόμενο με την κλινική. Στόν επάνω όροφο κατοικούσαν οι γονείς του Κάρλο.

ΔΥΟ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ: ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Μά ο Κάρλο, με το πέρασμα του καιρού, έφευγε σιγά-σιγά από τα δεσμά της «πατριαρχικής οικογένειας» κι άρχισε να ανακαλύπτει τη γοητεία της έλευθερίας, νοιώθοντας να ζυγνιά μέσα του εκείνη η τάσι που «Δονζουανισμός» που λαγοκοιμάται σ' όλους τους ‘Ιταλούς.

Κάθε τόσο, εμφανίζονταν με τη συντροφιά κάποιας κοπέλλας, που δεν ήταν ποτέ η ίδια, μέχρι τη μοιραία ημέρα, που παρουσίαστικε στη ζωή του η ‘Ιρις. Αυτή τη φορά, ο Κάρλο δεν κατώρθωσε να άντιδράση. Το πάθος του για την κοπέλλα πήρε γρήγορα μια μορφή έπικίνδυνη. Ήταν γι' αυτόν ο μεγάλος έρωτας, που μεθά και ζαλίζει.

Είναι σχεδόν λογικό, ότι στο μυαλό του, το φλογισμένο και δολαμένο από τον τραλλό, τον άπελπισμένο έρωτά του για την

‘Ιριδα, άρχισε να δημιουργήται το έγκληματικό του σχέδιο, που δεν άργησε να πραγματοποιηθή, σκοτώνοντας σιγά-σιγά την Όμπρέττα και δίνοντας της, στο τέλος, τη χαριστική βολή, με μια μεγάλη δόσι «σινκουραρίν», εκείνο το τρονικό βράδυ της 14ης Μαρτίου, δίπλα στο κρεβάτι του πιο μικρού παιδιού τους, που κοιμόταν στο ίδιο δωμάτιο.

Για την ώρα, όμως, ο Κάρλο Νιγκρίσολι — που κλείστηκε στη φυλακή, με τη βοήθεια κατηγορία μιας δολοφονίας — είναι ο μοναδικός άνθρωπος, που μπορεί να κρίνει με ακρίβεια τον αινιγματικό... Κάρλο Νιγκρίσολι.

“Ένα άλλο ποιστό στην ώρα τευ ταχυιού

Στο Βίτσας Τάμπ της κομιντέας Γκαλάτσα ζή μια 7000ης χήρα, η κυρία Μπωμόν Ντραϊνκ. Πιστή στις άγγλικές συνήθειες δέχεται κάθε άπογευμα στις 5 όποιον ήθελε, να πονη γι' έξον, για να πάρουν μαζί το τσάι. Άλλα μεταξύ των προσκαλεσμένων βρίσκεται και ο «Μπού», ένα γέρικο όλογο, που η κυρία Ντραϊνκ το έχει ντυμένο με τρώπο αρκετά κομψό. Ο «Μπού» είχε άρραστήσει πριν από κάμποσο καιρό κι' η ιδιοκτήτρια του ένδιαφέρθηκε για την άρρώστια του σά να ήταν άνθρωπος. Από τότε, ο «Μπού» συνήθισε να πηγαίνει κάθε άπόγευμα στις 5 στο σαλόνι για να πάρη το τσάι του, που το το σερβίρουν μέσα σε μια μεγάλη άσημένια λέκανη. Το άδισσημωτο είναι ότι, δέ λαδεμένο ποτέ στην ώρα, είτε χειμώνας είναι είτε καλοκαίρι.

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ στο σχολείο

Για να καταλάβετε τις γυναίκες

Ένα αγγλικό δικαστήριο έδωσε δίκαιο σε μία νεαρή γυναίκα, που ζητούσε διαζύγιο, επειδή ο σύζυγός της, ένας νεαρός επιχειρηματίας του Σίτυ, την παραμελούσε στις δεξιότητες.

«Μου βάσει στο χέρι το ποτήρι με κρασί, είπε η γυναίκα, και ύστερα με εγκαταλείπει για να πάει στη δουλειά, που δεν φροντίζει να μου παρακολουθεί. Χρηματικά, στατιστικά, μετρώς... δεν έχει τίποτ' άλλο στο μυαλό του. Με μεταχειρίζεται μόνο σαν διακοσμητικό επίπλο...».

Τότερα από την έκδοσή αυτού του διαζυγίου, οι αγγλικές εφημερίδες και τα περιοδικά λάβαλαν για μέρες ένα πλήθος γράμματων από παντρεμένες Αγγλίδες, που δήλωναν την αλληλεγγύη τους και δεν παρέλειπαν να προσθέτουν ότι είχαν κι' αυτές παρόμοια προβλήματα για τους συζύγους τους. Έτσι, το θέμα αυτό κατέληξε να γίνει μια «εθνική ύλη» και τότε ένας ειδικός των κοινωνικών αγώνων ο Ουάλλας Σάουτς τοιμάρισε τη χροιά, παντρεμένος με δύο παιδιά, διευθυντής μιας μεγάλης εταιρείας διαθέσεως μαγειρέματος είχε μια εμπειρία και μια πρωτοβουλία για την οποία μιλάει όλο το Λονδίνο.

Ο μίστρος Σάουτς, άνοιξε ένα είδος «σχολείου καλής συμπεριφοράς» για τους συζύγους.

Η σχολή στεγάζεται για την ώρα στην έδρα της εταιρείας διαθέσεως μαγειρέματος. Τα τμήματα είναι βραδινά και περιλαμβάνουν έξι μαθήματα. Στις τέσσερις ώρες διδάσκεται καλή κοινωνική συμπεριφορά και στις άλλες τρεις ώρες «καλή συμπεριφορά προς τις συζύγους στο σπίτι και έξω από αυτό».

Η έγγραφη στοιχίζει 7 χιλιάδες λίρες.

Στην αρχή του δεύτερου τμήματος των μαθημάτων ο μίστρος Σάουτς έφηγε στους μαθητές του: «Εσείς αισθάνεστε πολύ υπερασπιστές για τον έαυτό σας, επειδή μέσα σε λίγα χρόνια κατορθώσατε να πετύχετε, στον εμπορικό, στο βιομηχανικό, στον επιστημονικό, στον πολιτικό τομέα. Για σκεφθείτε όμως μήπως αυτή η περηφάνια σας σας κάνει να ξεχνάτε κατ'ίση μερικές φορές ότι οι γυναίκες σας ακολουθούν στα λούσα και τα κομμάτια. Μα κάνετε λάθος. Αν θέλετε να πληρώσετε την επιτυχία σας με μια σύζυγο επιτυχημένη, που από τη μία στιγμή στην άλλη είναι δυνατόν να σας εγκαταλείψει ή να σας προσδώσει, τότε... δεν έχουμε τίποτα να σας πούμε. Μην ξεχνάτε, όμως, ότι η αυτό τον τρόπο, όλα τα κομμάτια, αν θα κερδίσετε, όση δύναμη κι' αν αποκτήσετε, θα βρεθείτε στο τέλος μόνοι...».

Αυτά τα λόγια κάνουν πολλούς Λονδρέζους να σκεφτούν λογικά και δίνουν στην σχολή του Σάουτς μεριχούς από τους γνωστότερους νεαρούς Αγγλούς επιχειρηματίες.

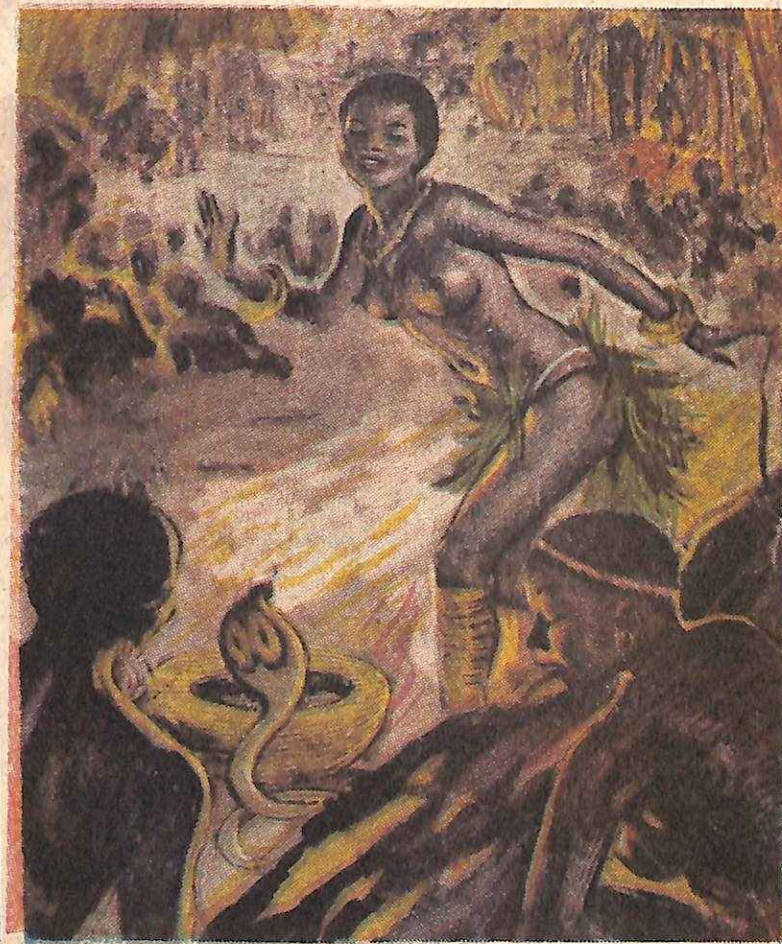
Δεν είναι άκομη γνώσιτά τα αποτελέσματα. Όσοι οι μοντέρνες σύζυγοι του Λονδίνου νοιώθουν ευχαριστημένες στη σχέση με την πρωτοβουλία του Σάουτς θα κατορθώσουν ίσως να διορθώσουν κάπως τα πράγματα.

Ο χρόνος φάνηκε πως σταμάτησε, όταν η κοπέλλα και το φίδι μείνανε σ' απόλυτη ανιχνία, στο τρομερό φως που σκόρπισε η φωτιά. Το κορίτσι της Σοφίας γυάλιζε απ' τον ιδρώτα. Βοσκόταν, τη στιγμή εκείνη, ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο...

Οι θεατές κράτησαν την ανάσα τους, καθώς η νέα ζύγωνε τώρα το πρόσωπό της, όλο και πιο λαύ, στο άπαιστο κεφάλι του πολετού... Πρότεινε κι' όλες τα χείλη της για το φίλο...

Ήταν ο τρομερός «Χορός της Κόμπρας», ένα αλλόκοτο έθιμο, που είχε απαγορευθεί επίσημα από καιρό, αλλά συνεχίζονταν κρυφά από διάφορες φυλές της Βιομανίας, πιστές στις παραδόσεις.

Είχαν παρόμοιο ο τρόπος της ζωής των ιθαγενών αυτών, όπως

Η κοπέλλα και το φίδι ταλάντευαν το κορμί τους με το ρυθμό της μουσικής...

κι' ο κώδικας της τιμής τους δεν έχει τον όμοιο του σ' άλλο μέρος του κόσμου. Οι άνθρωποι αυτοί είναι σκληροί ληστές, ύποπτοι, φανατικοί, αλλά και παλληκάρια, αδαίμαστοι, ελεύθεροι και βαθιά θρησκό. Πιστεύουν στο Βουδισμό, μα και στον κόσμο των πνευμάτων. Προσφέρουν αιματηρές αιτίες ζώων και ζουν κάτω απ' το βραχμά της μαγείας.

Μια απ' τις θρησκευτικές παραδόσεις τους λοιπόν ήταν κι' ο «Χορός της Κόμπρας»—ο πιο επικίνδυνος του κόσμου, στο είδος του. Οι κανόνες του επιβάλλανε να τον χορεύουν μόνο οι παρθένες. Γιατί πίστευαν όλοι πως αυτές είχαν μια παράξενη, ύπνοτική επικοινωνία με τους πνεύματα και δεν κινδύνευαν απ' το φαρμάκι τους.

Πολλές φορές, είχε τελειώσει τραγικά ο «Χορός της Κόμπρας».

Ο «ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ»

Η μουσική σταμάτησε. Η κοπέλλα προχώρησε αργά προς το κλειστό πανέρι, που βρισκόταν άνοιχτο μπροστά της, κοντά της.

Μισοκάλυψε δίπλα του, σιωπάζοντας το σκεπασμά του και το χτύπησε τρεις φορές στα πλάγια.

Μια μεγάλη κομπρα, ζιτόνη και καφετιά, ξεπρόβαλε τότε απ' το πανέρι, ξεπρόβαλε, ανέβηκε ψηλά. Τα μάτια της γυάλιζαν κι' η διχαλωτή γλώσσα της τρομερότατα, καθώς κουνούσε το κορμί της δεξιά-αριστερά, σαν εκκρεμές.

Η Σοφία έγειρε πίσω, και τέντωσε τα χέρια της, με τα λεπτά και μακροά δαχτυλά. Το φίδι γλίστρησε έξω απ' το πανέρι και κοινοποιήθηκε στο έδαφος.

Αίχως να δείξη τον παραμικρό φόβο, η κοπέλλα έσπρωξε σιγά-σιγά προς την κομπρα. Έκείνη έγειρε πίσω, με τον ίδιο αργό ρυθμό, διατηρώντας αμετάβλητη την απόστασι ανάμεσά τους. Και, σε κάποια στιγμή, τινάχτηκε μπροστά, σαν ελατήριο, για να κόψει τα φαρμακερά δόντια της στις σάρκες της Σοφίας.

Μα η κοπέλλα δε βρόθηκε άποστομίστη. Πούλαβε την επιθετική και τραβήχτηκε πίσω, γρήγορα κι' αυτή σαν αστραπή.

Η μουσική ξανάρχισε. Στην αρχή τα ξύλινα τάμ-τάμ κι' ύστερα οι καλαμιένες φλογέρες...

Η κοπέλλα και το φίδι τάναν: τέναν το κορμί τους, με το ρυθμό της μουσικής. Η Σοφία γονάτιζε κι' άνασχιωνόταν, έγειρε, λήγισε τη μέση της. Τα μάτια της λίκνιζαν, κροφούσαν στα μάτια της κομπρας, ύπνοτιζόντας την.

Ο ρυθμός έγινε πιο γρήγορος. «Όταν πιά η μουσική κι' ο χορός φτάσανε στο κορύφωμά τους, η κοπέλλα γονάτισε και τέντωσε πάλι τα χέρια της μπροστά. Άνέσως αλώθηκε σιωπή απόλυτη.

Έβλεπε φάσις η μεγάλη στιγμή! Η Σοφία, αργά-αργά, έγειρε για να δώσει το φίλο στο φίλο...

Η κομπρα έμεινε ακίνητη, σαν ύπνοτισημένη. Τώρα, τα χείλη της κοπέλλας άγγιζαν σχεδόν το κεφάλι του φίλου...

Μα, τη στιγμή εκείνη, η Σοφία έκανε μια μοιραία άποστομίστη: Λαχταρώντας να κτυπήσει τον άγαρμπο της, που καθόταν ανάμεσα στους άλλους άντρες, σήκωσε μια στιγμή τα μάτια της και τούρριξε μια γρήγορη ματιά.

«Άλλ' αυτό έφτασε, για ν' απαλλαγεί η κομπρα απ' την ύπνοτική επιρροή της και να επιτεθεί, γρήγορα σαν αστραπή...»

Η κοπέλλα έβγαλε μια πνιγμένη φωνή και σπασίστερ χιόνι, σπασίστερ, Σε λίγα δευτερόλεπτα, είχε ξεψυχήσει!

Ο διαβολικός «Χορός της Κόμπρας» είχε σημειώσει άλλο ένα θύμα του.

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα απ' τα παλληκάρια της φυλής, Κι' όμως δέχτηκε να χορεύει! Γιατί ταχα; Έλπιζε πως θα την προστατέψει ο παντοδύναμος έρωτας; Ποιος ξέρει...

Όταν άρχισε να χορεύει, ήταν τυλιγμένη μ' ελαφρούς, πολύχρωμους πέλους, που ανέμιζαν γύρω της. Καθώς όμως άκοιλονόθεσε με τις άρμονικές κινήσεις της, τους κλαψιάρικους ήχους της μουσικής, πέταξε ένα-ένα από πάνω της τα άφρινα πέλα... ώσπου έμεινε στο τέλος γυμνή!

Το μόνο που φορούσε τώρα, ήταν δυο άσημενα βραχιόλια, στα μπράτσια της. Το κορμί της φάνταζε σαν μπουντίνιο άγαλμα.

Η μουσική σταμάτησε. Η κοπέλλα προχώρησε αργά προς το κλειστό πανέρι, που βρισκόταν άνοιχτο μπροστά της, κοντά της.

Μισοκάλυψε δίπλα του, σιωπάζοντας το σκεπασμά του και το χτύπησε τρεις φορές στα πλάγια.

Μια μεγάλη κομπρα, ζιτόνη και καφετιά, ξεπρόβαλε τότε απ' το πανέρι, ξεπρόβαλε, ανέβηκε ψηλά. Τα μάτια της γυάλιζαν κι' η διχαλωτή γλώσσα της τρομερότατα, καθώς κουνούσε το κορμί της δεξιά-αριστερά, σαν εκκρεμές.

Η Σοφία έγειρε πίσω, και τέντωσε τα χέρια της, με τα λεπτά και μακροά δαχτυλά. Το φίδι γλίστρησε έξω απ' το πανέρι και κοινοποιήθηκε στο έδαφος.

Αίχως να δείξη τον παραμικρό φόβο, η κοπέλλα έσπρωξε σιγά-σιγά προς την κομπρα. Έκείνη έγειρε πίσω, με τον ίδιο αργό ρυθμό, διατηρώντας αμετάβλητη την απόστασι ανάμεσά τους. Και, σε κάποια στιγμή, τινάχτηκε μπροστά, σαν ελατήριο, για να κόψει τα φαρμακερά δόντια της στις σάρκες της Σοφίας.

Μα η κοπέλλα δε βρόθηκε άποστομίστη. Πούλαβε την επιθετική και τραβήχτηκε πίσω, γρήγορα κι' αυτή σαν αστραπή.

Η μουσική ξανάρχισε. Στην αρχή τα ξύλινα τάμ-τάμ κι' ύστερα οι καλαμιένες φλογέρες...

Η κοπέλλα και το φίδι τάναν: τέναν το κορμί τους, με το ρυθμό της μουσικής. Η Σοφία γονάτιζε κι' άνασχιωνόταν, έγειρε, λήγισε τη μέση της. Τα μάτια της λίκνιζαν, κροφούσαν στα μάτια της κομπρας, ύπνοτιζόντας την.

Ο ρυθμός έγινε πιο γρήγορος. «Όταν πιά η μουσική κι' ο χορός φτάσανε στο κορύφωμά τους, η κοπέλλα γονάτισε και τέντωσε πάλι τα χέρια της μπροστά. Άνέσως αλώθηκε σιωπή απόλυτη.

Έβλεπε φάσις η μεγάλη στιγμή! Η Σοφία, αργά-αργά, έγειρε για να δώσει το φίλο στο φίλο...

Η κομπρα έμεινε ακίνητη, σαν ύπνοτισημένη. Τώρα, τα χείλη της κοπέλλας άγγιζαν σχεδόν το κεφάλι του φίλου...

Μα, τη στιγμή εκείνη, η Σοφία έκανε μια μοιραία άποστομίστη: Λαχταρώντας να κτυπήσει τον άγαρμπο της, που καθόταν ανάμεσα στους άλλους άντρες, σήκωσε μια στιγμή τα μάτια της και τούρριξε μια γρήγορη ματιά.

«Άλλ' αυτό έφτασε, για ν' απαλλαγεί η κομπρα απ' την ύπνοτική επιρροή της και να επιτεθεί, γρήγορα σαν αστραπή...»

Η κοπέλλα έβγαλε μια πνιγμένη φωνή και σπασίστερ χιόνι, σπασίστερ, Σε λίγα δευτερόλεπτα, είχε ξεψυχήσει!

Ο διαβολικός «Χορός της Κόμπρας» είχε σημειώσει άλλο ένα θύμα του.

Π. ΜΑΚΕΝΣ

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 23 — 29 Μαΐου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου

— Δεν πληρώνετε κανονικά σάν μοντέλο;... Τι σάς νοιάζει, λοιπόν, αν ξέρω ή όχι να ζωγραφίζω!...

ΓΑΛΛΙΑΣ